

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

His plan was to abduct her,
but she ended up stealing his heart instead.

 SINFUL
Promises

MARIE ANNILLA

THE SINFUL SERIES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Günahkar Sözler

MARIA ANNILLA

İçindekiler

<u>Önsöz</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 1</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 2</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 3</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 5</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 6</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 8</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 9</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 11</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 12</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 14</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 15</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 17</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 18</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 20</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 21</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 23</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 24</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 26</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 27</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 29</u>	<u>—</u>
<u>Bölüm 30</u>	<u>—</u>

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47 Epilog](#)

[Yazarın notu](#)
[Maria Annilla'nın diğer](#)
[eserleri Günahkar Oyunlar](#)
[Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2024 MARIE ANNILLA

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar

ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya ilet

Yayınlayan:

Marie Annilla

Amazon KDP

ISBN: 978-2-9595228-1-9

Kapak Tasarımı: Vikki/ Fiverr

ABD'de basılmıştır

İlk Baskı

Feragatname: Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünü ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bilgi için iletişime geçin:

Marie

Annillamarie.b.annilla@gmail.com

Instagram: @authormarieannilla

Tiktok: @authormarieannilla

Okuyucuya Not...

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap, bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek temalar ve içerikler içermektedir. Bunlar arasında açık cinsel içerik, küfürlü dil, şiddet sahneleri, psikolojik manipölasyon, travma ve karanlık konular sayılabilir. Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Bu temalar sizi rahatsız ediyorsa lütfen dikkatli olun.

*Bu kitap, bana hiç kimse gibi inanmayan en iyi iki arkadaşım Chaymâa ve Luna'ya
ithaf edilmiştir. Siz kızlar, hayallerimin peşinden gitmem için beni
cesaretlendirdiniz.*

*Siz ikiniz olmasaydınız hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Sizi çok
seviyorum ve sonsuza kadar minnettar kalacağım.*

*Kız kardeşliğe, bizi daha yükseğe taşıyan ve herhangi bir yıldızdan daha parlak olan
kırılmaz bağa.*

Saf tutku, müstehcen sözler ve düpedüz kirli seks isteyen tüm kızlar için,
ben sizin yanınızdayım.

"Bir annenin sevgisi şelale gibidir — kilometrelerce öteden görebilir, duyabilirsiniz. Bir babanın sevgisi gizli bir mağara gibidir — yakından bakmadıkça varlığından bile haberdar olmazsınız."
— Shon Mehta

Çok, çok uzun yıllar önce.

Sofiya

"Daha yükseğe, baba! Daha yükseğe, lütfen!" Saçımın bir tutamı göz kapağımı gıdıklarken gülümsedim.

Güneş parlak bir şekilde parlıyor, sıcak bir ışık yayıyor ve serin bir esinti, taze kesilmiş çimlerin ve kır çiçeklerinin kokusunu taşıyan yaprakları hışırdatıyordu. Kuşlar neşeyle cıvılayarak, masmavi gökyüzünü şarkılarıyla dolduruyorlardı.

Babam beni salıncakta nazıkçe itti ve her itişte daha yükseğe uçtum.

Güzel bir Ağustos günüydü ve babam bütün günü benimle geçireceğine söz vermişti. Bana bisiklet sürmeyi öğretecek ve arka bahçemize yeni kurduğu salınacağı nasıl kullanacağımı gösterecekti.

Güneş doğarken yataktan kalktık ve sabahı sıcak güneş ışınlarının tadını çıkararak geçirdik. Ben pembe, parlak saçaklı bisikletimi sürerken, babam eski siyah bisikletiyle peşimden geliyordu.

Başlamadan önce, güvenlik için kask takmamı sağladı. Birlikte caddede yukarı aşağı yarıştık, kahkahalarımız huzurlu sabah havasında yankılandı. Birkaç gün önce, arkadaşlarım Sacha ve Leyla'nın bisikletleriyle evimin önünden geçmelerini izlerken öfke nöbeti geçirmiştım. Onlar çok kaygısız ve kendinden emin görünürken, ben bisikletimle uğraşıyordum. Neşeli selamlamaları alay gibi geliyordu ve kendime kızmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Bisiklet sürme becerilerini sergilediklerini gördükten sonra, babamdan üç gün boyunca bana bisiklet alması ve bisiklet sürmeyi öğretmesi için yalvardım. Onun sevgili küçük kızı olarak, isteklerime karşı koyamayacağını biliyordum. Her zaman istediğim her şeyi bana verirdi, sıcak bir gülümseme ve omzuma bir okşama eşliğinde.

Başlangıçta gergin hissetmeme rağmen, kısa sürede yarışın heyecanına kapıldım. Farkına varmadan, yüzüme esen rüzgâr ve babamın cesaret verici bağırışları beni teşvik ederken, elimden geldiğince hızlı pedal çeviriyordum.

, rüzgar yüzümü okşuyor ve babamın cesaret verici bağırışları beni teşvik ediyordu. Sokağın sonuna vardığımızda, küçük zaferimden heyecanlanarak sevinç çılgılığı attım.

Bisiklet yarışından sonra yeni salıncak setine geçtik. Babam bana yardım etti, kemerlerin sıkı olduğundan emin olduktan sonra beni nazıkçe itti. İleri geri sallanırken, gittikçe daha yükseğe çıkarken, sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Babamın kocaman gülümsemesi bulaşıcıydı, saatlerce güldük ve konuştuk, sıcak yaz gününün tadını birlikte çıkardık.

Daha sonra, güneş batmaya başlayıp gökyüzü güzel bir turuncu ve pembe tonuna büründüğünde, yorgun ama mutlu bir şekilde eve döndük. Babam, annemin en sevdiği yemeği, kavrulmuş patatesli dana stroganoff'u pişirdi, çünkü ben makarna istemiyordum. Nadiren hep birlikte yemek yedik, ama yediğimizde kalbim dolardı ve gülümsemekten kendimi alamazdım.

Gülüşmeler, eğlence ve en önemlisi babamın sevgisiyle dolu, asla unutmayacağım bir gündü. Sadece iki saat sonra, yardım almadan bisiklet sürebiliyordum. Babam ilerlememden etkilenmiş ve bana hızlı öğrendiğimi söylemişti. Öğle yemeğinden sonra tekrar dışarı çıktık ve ona tekrar salıncakta oynamak için yalvardım. Beni tekrar itmeden önce sert elleriyle yanlarımı gıdıklarken, dudaklarımdan bir gülümseme daha kaçtı.

"Hadi baba! Daha yükseğe, lütfen!"

"*Angelochek*, seni daha hızlı itersem, Ay'a giden ilk Rus kız çocuğu olabilirsin," diye gülerek salıncığı yavaşça durdurdu ve beni eve taşıdı. "Ayrıca, annem atıştırmalık olarak ahududulu reçelli blini yapacağını söyledi. Acele etsek iyi olur, çünkü küçük bir kuş bana, annemle Dasha'nın her şeyi kendileri yiyeceklerini söyledi," diye göz kırptı ve beni mutfığa koşturdu.

Angelochek. Onun küçük meleği.

Babam tüm günü bizimle geçirdi, işleri onu rahatsız etmedi, bu aylardır ilk kez oluyordu. Genellikle gece geç saatlerde eve gelir ve sabah çok erken saatlerde çıkardı, annem onun çok sevdiği *syrniki* pişirse bile bizimle kahvaltı yapmazdı.

Ama o gün farklıydı.

Erken uyandı, benimle ve Vezuchiye ile oynadı, hatta annemin kahvaltı hazırlamasına yardım etti. Masada birlikte oturduk, gülerek ve birbirimizin şirketinden keyif aldık. Ailemin hiçbir şeyin dikkatimizi dağıtmadığı, kesintiye uğramadan bir arada olmasının ne kadar harika olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, o günün ne kadar önemli olduğunu anlıyorum.

Annem ev hanımıydı, sabahları beni okula götürür, öğleden sonra almaya gelirdi ve günün geri kalanını ve akşamı benimle geçirirdi.

Bu süre zarfında bana Rus perileriyle ilgili hikayeler anlatır ya da babamın bir keresinde arabasının altında hamile bir kedi bulup onu veterinerine götürdüğünü ve kedinin dört yavru taşıdığını öğrendiğini anlatırdı.

Onlardan birini evlerine aldılar ve ona *Vezuchiye* adını verdiler. Şanslı.

Bana sık sık babamı ne kadar sevdiğini ve onun *prekrasnyy prints* olduğunu söylerdi. Kendi beyaz atlı prensi.

Onu neden *prekrasnyy prints* olarak adlandırdığını hiç anlamadım, ama bunun özel bir nedeni olduğunu biliyordum. Bu, babamı tanımlamak için kullandığı sevgi dolu bir terimdi, ona olan derin sevgisini ve saygısını ifade etmenin bir yolu.

Babamdan bahsettiğinde yüzü ışıltılı olurdu ve gözlerinde sevgi ve hayranlık görebiliyordum.

O akşam, babam kucağında uykuya dalmış evcil hayvanımız Vezuchiye'yi okşarken, Rusça uyarlaması olan "Twinkle, Twinkle, Little Star" şarkısını söyleyerek beni sakinleştirdi. Derin bir nefes aldım ve havada hala kalan blini kokusunu içime çektim.

"*Angelohek*, insanlar öldüklerinde nereye giderler, biliyor musun?" diye sordu babam, saçlarını okşayarak.

Kaşlarımı çattım. "Annem, herkesin cennete gittiğini ve orada çilek tadı olan bulutları yiyip, vanilyalı dondurma tadı olan göllerden su içtiklerini söyledi," dedim. Babamın kıkırdadığını duydum. "Ayrıca kediciklerin uçacağını ve *Vezuchiye*'nin onların kralı olacağını da söyledi," dedim neşeye, sonra derin bir esneme yaptım. "Şimdi babam, annem, Dasha ve *Vezuchiye* ile birlikte Cennete gitmek istiyorum, böylece sonsuza kadar hep birlikte kalabiliriz," diye mırıldandım.

Babam kıkırdadı.

"Annenin hayal gücü oldukça zengin," dedi. "Ama merak etme, bir gün hepimiz Cennette birlikte olacağız."

Bu düşünceyle gülümsedim, annem ve babamdan asla ayrılmayacağım için mutluydum. Aklımda bu rahatlatıcı inançla, derin bir esneme yaptım ve uykuya daldım, hala bulutların çilek gibi tadı olduğu ve kediciklerin uçabildiği sihirli bir yeri hayal ederek.

Babamın alnımı nazikçe öptüğünü ve sessizce fısıldadığını hissettim

"Ty moy ray, moy Angelochek. Sen benim cennetsin, benim küçük meleğim."

Ona daha da yakın sarıldım ve huzurlu bir uykuya daldım, o anda babamın kollarında olmaktan daha iyi bir yer olmadığını bilerek.

Ancak hayat sürprizlerle doludur.

Birini son kez ne zaman göreceğinizi veya bir şeyi son kez ne zaman yapacağınızı asla bilemezsiniz.

Ve o gece, farkında olmadan, sevgili babamın sesini son kez duydum.

Babamın vefatı bana anı yaşamak ve her fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek gerektiğini öğretti. Artık fiziksel olarak benimle olmasa da, sözleri ve öğrettikleri hayatımın iniş çıkışlarında bana rehberlik etmeye devam etti.

Hala onun kaybının yasını tutarken, birlikte geçirdiğimiz zamanların anılarını ve bana verdiği sevgiyi özenle saklıyorum. Onun yokluğu hepimizde, özellikle annemde iz bıraktı. Artık eskisi gibi değildi, eski halinin gölgesi haline gelmişti. Her gün, onun neşeli gülümsemesinin geri dönmesini umuyordum. Bazen geceleri, yıldızlara bakarak, hayatın en büyük sorularını düşünürüm.

Hiç sevmemek mi daha kötüdür, yoksa derinden sevdiğin birini kaybetmek mi?

Bu dünyada yalnız yürümek mi, yoksa kısa ama güzel bir bağ kurup onu kaybetmek mi?

Duygularını kapatmak mı, yoksa incinmek pahasına da olsa onlara dalmak mı daha iyidir?

Sevdiğiniz birini kaybetmek, hayatın en zorlu sınavlarından biridir. Doldurulması imkansız gibi görünen bir boşluk bırakır ve dünyayı sıkıcı hale getirebilir.

Bu, özellikle annem için bizim gerçekliğimiz oldu. Kederin ağırlığı, ilerlemeyi zorlu bir mücadele haline getirdi ve bazen bu, aşılmaz bir görev gibi geliyor.

Ancak, kendinize sevgiyi yaşamaya izin vermemek, derin bir pişmanlık ve yalnızlık hissine yol açabilir. Sevdiklerimizi takdir etmek ve duygularımızı ifade etmek çok önemlidir. Annem her zaman hayatın sürprizlerle dolu olduğunu ve ne olacağını asla bilemeyeceğimizi söylerdi.

Bu yüzden sevdiklerimizle geçirdiğimiz zamanı değer vermek önemlidir.

Ona, benim için ne kadar değerli olduğunu her zaman hatırlatacağıma söz verdim.

Ne yazık ki, bana anlatılan hikayelerin, bazı çok karışık sırları örtbas etmek için uydurulmuş yalanlar olduğunu bilmiyordum.

Onunla tanışana kadar her şeyin gerçeğini öğrenemedim.

Bölüm

Bir

"Hayatın anlamı budur: Hadi parti yapalım. Bu gece yapalım."
—Lilly Pulitzer

Sofiya

"... bu efsane genellikle sadece bir hikayeden daha fazlası olarak görülür. Bu bir alegoridir. Psyche'nin ruhu temsil ettiği düşünülür ve Cupid ile karşılaşması, şehvet ve tutkuya kapılmanın tehlikeleri hakkında bir uyarı olarak görülür. Bu, arzularımızın bizi yoldan saptırmasına izin vermememiz gerektiğini hatırlatan bir ibret hikayesidir..."

Profesör Jolley, Psyche ve Cupid efsanesine dair yorumunu açıklarken, bu karakterler aracılığıyla insan arzularının kişileştirilmesini derinlemesine incelerken gözlerim onu takip etti.

Bu efsaneye her zaman ilgi duymuştum; yasak aşk ve günahkar arzular her zaman okumak için en büyüleyici hikayelerdi.

Ama bugün, birkaç gün süren uykusuzluktan yorgun düştüğüm için, tüm çabalarıma rağmen odaklanmakta zorlandım.

Profesör Jolley efsaneyi daha derinlemesine incelerken, zihnim kaçınılmaz olarak başka yerlere kayıyordu.

Final sınavları önümüzdeki hafta yaklaşıyordu ve baskı giderek artıyordu. Bu sınavlara çok şey bağlıyken, şimdi dikkatimi kaybetmeyi göze alamazdım.

Ancak, Noel için bir aylık tatil ufukta görünürken, konsantre olmak için enerji toplamak giderek zorlaşıyordu.

Göz kapaklarım ağırlaşıyordu ve düşüncelerimin tatil eğlenceleri ve çok ihtiyacım olan dinlenmeye kaymasını engellemek için uğraşıyordum.

"... antik hikayelerde sıklıkla rastlanan trajik anlatılardan farklı olarak, mutlu sonun benzersiz bir şekilde tasvir edilmesiyle öne çıkıyor ve bunun yerine romantik aşkın zaferini kutluyor..."

Gözlerimi bir an için kapattım, onlara biraz dinlenmeleri için fırsat vermek istedim. Ama elbette, huzur dolu bu anımın kısa süreli olacağını bilmeliydim.

"Bayan Melov, Cupid ve Psyche efsanesine ilişkin kişisel yorumunuz nedir?"

Gözlerimi birden açtım ve herkesin bana bakıp cevabımı beklediğini fark edince yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Şey, şey," diye başladım, sesim titriyordu. "Bence Cupid ve Psyche efsanesi, aşkın başkası için değişmekle ilgili olmaması gerektiğini anlatıyor. Cupid karanlıkta saklandı ve Psyche'nin gerçek halini görmesini yasakladı, bu da ilişkilerinde dürüstlük eksikliğini gösteriyor. Ayrıca, hikaye aşkın acı ve fedakarlık içerdiğini de anlatıyor. Psyche, Cupid'in annesi Tanrıça Venüs yüzünden büyük acılar çekti. Yani, bir bakıma, efsane bize aşkın her zaman kolay ve basit olmadığını, zorlu olabileceğini ve güven ve azim gerektirdiğini anlatıyor."

Düşüncelerimi ifade etmeyi başardığım için artık biraz daha kendime güvenerek etrafa bakındım. Ayrıca, kötü bir üvey anneye sahip olmanın "Misery Monthly" dergisine sürekli abone olmak gibi bir şey olduğunu da eklemek istedim, ama kendimi tuttum.

Profesör Jolley, cevabımdan memnunmuş gibi görünüyordu ve başını salladı. "Güzel," dedi. "Bu çok düşünceli bir yorum, Bayan Melov."

Küçük bir rahatlama iç çekişi yaptım.

Saatine baktı ve sonra sınıfa seslendi. "Pekala, millet, bugünlük bu kadar. Gelecek hafta yapılacak final sınavlarında başarılar. Unutmayın, ondan sonra bir aylık Noel tatili var, bu yüzden sınavları geçin, sonra dinlenmek için bolca vaktiniz olacak."

Öğrenciler eşyalarını toplamaya başlarken sınıfta toplu bir iç çekiş duyuldu.

Defterimi hızla çantama tıktırdım.

Dışarı çıkarken telefonum çaldı, bir mesaj geldiğini gösteriyordu.

C.C.:

Sen ve ben bu gece kulübe gidiyoruz.

Hayır cevabı kabul etmiyorum!

Sinirlenerek inledim ve gözlerimi ovuşturdum.

Claire Cameron, üniversiteden tek gerçek arkadaşım. Gerçek şu ki, yaşlandıkça gerçek dostluklar kurmak zorlaşıyor. Buna ek olarak, hayatım boyunca evde eğitim görmüş olmam ve ancak son zamanlarda diğerleriyle birlikte okumaya başlamış olmam, insanlarla iletişim kurmamı çok zorlaştırdı. Sürekli şehir değiştirmem de bu duruma yardımcı olmadı.

Bu yüzden annemin dört yıl önce nihayet San Francisco'ya kalıcı olarak yerleşmeye karar vermesine minnettarım.

Ondan önce, genellikle bir yerde en fazla iki yıl kalırdık.

Boston, Seattle, Utah, Dallas, Detroit ve diğer birçok şehirde, her zaman küçük, üç yatak odalı bir evde yaşadık. Annem bir okulda veya şirkette öğretmen veya insan kaynakları uzmanı olarak iş bulurdu ve artık oraya ait olmadığımızı hissettiğinde taşınırdık.

Çocukken, yeni yerleri keşfetmenin ve farklı aksanları ve yaşam tarzları olan insanlarla tanışmanın heyecanını çok severdim.

Ama yaşlandıkça, istikrarlı arkadaşlıkların eksikliğini gerçekten hissetmeye başladım.

Keşke Detroit'ten gelen Justin'e düzgün bir şekilde veda edebilseydim. O, bana beni hatırlattığı için kapımızın önüne papatyalar bırakmıştı. Bana İspanyolca küfürleri öğreten Seattle'dan Selen'a ve İsa'nın yakında geri dönüp bizi Şeytan'dan kurtaracağı konusunda beni uyaran ve günlerce kabuslar görmeme neden olan Utah'dan Kiara'ya veda etme şansı bulabilseydim keşke. Ve hala New Orleans'tan Hunter'ı düşünüyorum, bana Pokémon kartlarını çalan kuzenlerini temsil eden vudu bebeklerini göstermiş ve daha sonra onları iğnelerle "cezalandırmıştı".

Bu komşularımın her biri, ülke çapında yaptığımız seyahatler sırasında edindiğim arkadaşlardı ve tek bir yerde kalıp herkes gibi okula gitseydim kaç tane daha arkadaşım olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Ama Tanrıya şükür Claire ile yolları kesişti.

Onunla neredeyse bir ay önce üniversite kütüphanesinde tanıştım.

Odysseus efsanesi hakkında bir makale üzerinde çalışıyordum ki, kısa sarı saçlı, uzun boylu, zayıf bir kız yanıma oturdu. Güneş gözlüğü takmış ve yorgun görünen kız, başını masaya dayadı ve aspirinim olup olmadığını sordu.

"Çok kötü bir akşamdan kalmalıyım var," diye iç geçirdi. "Bana bir tavsiye: İki Pink Bikini Kokteylinden fazla içme. Dün gece beş tane içtim ve sanki bir kamyonun altında kalmış ve sonra çölde kilometrelerce sürüklenmiş gibi hissediyorum. Açıkçası, saçımda yuvarlanan otlar bulmayı bekliyorum."

Gölerek antamda bulduğum aspirini verdim, adet sancıları için kullandığım türden. Ve arkadaşlığımız böyle başladı.

Mesele şu ki, biz madalyonun iki yüzü gibiyiz.

O, şehri gezip sabaha kadar parti yapmayı severken, ben daha çok evcimen biriyim, film maratonu ve küçük bir orduyu beslemeye yetecek kadar atıştırmaalıkla en mutlu oluyorum. O partilerin neşesi, ben ise Netflix ve chill kraliçesiyim.

Ama Claire'e asla söyleyemeyeceğiniz bir şey varsa, o da "hayır"dır.

Kulüp ortamlarını hiç sevmedim, aslında hiç fırsatım ya da isteğim olmadı. Ama Claire'e hayır demek, yüksek topuklu ayakkabılarla bir kasırgaya hayır demek gibi bir şey. Onu reddetmeyi düşünsem bile, muhtemelen haftalarca kendimi suçlu hissedirim.

Bu yüzden pes ettim ve onu beni almaya gelmesini istedim.

Şimdi, üniversitenin koridorlarında dolaşırken, fark edilmeden kaçmak için bir plan yapıyorum çünkü annem kaçtığımı öğrenirse, kafamı keser ya da daha kötüsü, süresiz olarak evden çıkmamı yasaklar.

Claire son beş dakika içinde yüzüncü kez telefonunu kontrol ederken, ben telefonumun kamerasını kullanarak dudak parlaticımı yeniden sürdüm.

Gözlerimi devirdim. "Kes şunu, yoksa güvenlik bizi sıradan çıkaracak."

Yirmi dakikadır bekliyorduk, yüksek topuklu ayakkabılarımız ayaklarımızı acıtiyordu, gecenin nemi bizi saunadaymışız gibi terletiyordu.

Claire dramatik bir şekilde iç çekip kollarını kavuşturdu. "Biraz daha beklersek bayılacağım. Bacaklarımı hissetmiyorum; bu Jimmy Choo ayakkabılar beni öldürüyor."

"Güzellik acıdır, Claire. Ve görünüşe göre, ter, su toplama ve muhtemel sıcak çarpması da."

Gözlerini devirdi. "Güzellik acıysa, ben süper model olmalıyım. Ayaklarım isyan ediyor."

Kapı görevlisi sonunda bize yaklaşmamızı işaret ettiğinde güldüm. "Nihayet," diye mırıldandı Claire.

Kapı görevlisinin yanına yaklaştık, o da tecrübeli bir bakışla kimliklerimizi kontrol etti. Kimliklerimizi geri verdi ve içeri girmemiz için eliyle işaret etti.

Merdivenlerden aşağı indiğimizde, her adımda hava daha da yoğunlaşıyor ve boğucu hale geliyordu. Müziğin bas sesleri duvarları titretiyor

duvarları titretiyordu ve ter ve parfüm kokusu havayı dolduruyordu. Claire bana gülümsedi, önceki şikayetlerine rağmen gözleri heyecanla parlıyordu.

"Dans etmeye hazır mısınız?" diye müziğin sesini bastırarak bağırdı. "Hadi gidelim," diye bağırdım.

Finaller bekleyebilirdi, bu gece eğlenenin tadını çıkarmak için vardı.

"Maneater" çalarken ve ışıklar kulüpte dans ederken, vücutlar birbirine yapışmış, zıplıyor, dans ediyor ve sürtünüyordu. Claire, elini bileğime sıkıca dolayarak beni bara götürdü.

Kalabalığın içinden geçerek sonunda bara vardık.

İki cosmopolitan sipariş ettik ve içkilerimizi beklerken Claire yaramaz bir gülümsemeyle bana doğru eğildi.

"İki hafta önce bu barmenle birlikte oldum," diye itiraf etti.

Dramatik bir şekilde nefesimi tuttum ve sonra kahkahaya boğuldum, bu da birkaç kişinin başını bize çevirmesine neden oldu. Barmeni iyice inceledim. 1,78 metre boyunda, kısa saç kesimi ona güvenli bir hava veriyordu, çenesi keskin ve yüzünde küçük dövme vardı.

"Claire, sen delisin! Nerede?" diye sordum, merakım galip geldi.

Her ayrıntıyı duymak için heyecanla ona yaklaştım.

Gözleri eğlenceden parlıyordu. "Oh, Sofiya, inanmayacaksın. Jane ile gittiğim bir partide oldu. Birlikte dans ettik ve biraz fazla içtik, sonra işler biraz... kızıştı. Bahçedeki büyük bir ağacın arkasında bulduk kendimizi ve, şey... gerisini tahmin edebilirsin."

"Bekle, adını biliyor musun?" diye sordum, gözlerim inanamama hissiyle büyüdü.

O kayıtsızca omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok." Ağzım açık kaldı.

Tam o sırada barmen içkilerimizi getirerek Claire'e flörtöz bir göz kırptı.

"İçkiler benden, bayanlar. Eğlenin, ama fazla abartmayın," dedi sırtarak.

Claire sırtı ve ona daha yakın eğildi. "Söz veremem. Ne kadar çılgın olabileceğimi biliyorsun."

O da ona geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve uzaklaştı.

Evet, en iyi üçüncü tekerlek örneği.

"Sanırım adı Paul ya da Leo," diye düşündü, mavi gözleri hala barmene kilitliydi.

"Öyle bir şey, hatırlayamıyorum, neyse."

Claire'in kendine güveni hayranlık uyandırıcıydı, ama adamın adını bile bilmemesine aldırış etmemesi? Bu bir üst seviyeydi.

Ben burada anlamlı ilişkiler kurmak için uğraşırken, o burada dünyayı umursamadan en iyi hayatını yaşıyordu.

"Claire, beni hayrete düşürüyorsun," dedim, başımı sallayarak. "Keşke senin cesaretinin yarısı bende olsaydı."

O gülererek içkisini yudumladı. "Bana sadık kal, anlatacak birçok çılgın hikayen olacak. Sadece ayak uydurmaya çalış, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım. "Aslında, bu gece benim için de özel olacak ."

Ben zaten söylemiştim Claire'e Claire önceden bana anlattım yetersizliğim olmadığımı romantik deneyimlerim.

O ilişkilerde ve kaçamaklı ilişkilerde hiç zorlanmadan yolunu bulurken, ben hayatımın çoğunu akademik çalışmalara ve taşınmaya odaklanarak geçirmiştim.

Birini öpmek fikri bana çok büyük, neredeyse gerçek dışı geliyordu. Ama bu gece, içimden bir ses bunun zamanının geldiğine karar verdi.

Hiç öpülmemiş 24 yaşındaki bir genç olarak kalmak istemiyordum. Claire kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Nasıl olacak peki?"

Biraz kızardım. "Sanırım bu gece ilk öpücüğümü yaşayacağım."

Gözleri heyecanla büyüdü. "Olamaz! Tamam, bunu gerçekleştireceğiz. İlk öpücüğün için sana mükemmel erkeği bulalım!"

Dans pistine doğru ilerlerken, Claire çöpçatanlık yapmaya devam etti ve ilk öpücüğüm için uygun adaylar olduğunu düşündüğü erkekleri gizlice işaret etti.

Ama her seferinde başımı salladım.

Sıradan bir erkek istemiyordum; en azından bir bağ veya çekim hissetmek istiyordum.

Claire isteksizliğimi fark etti ve şakacı bir şekilde beni dürttü. "Hadi ama, bu kadar seçici olma! Mükemmel erkek tam burada olabilir."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim ama içten içe onun haklı olduğunu biliyordum.

Gece ilerledikçe, üçüncü cosmopolitanımızı içiyorduk ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

Rihanna'nın "Work" şarkısı hoparlörlerden yüksek sesle çalıyordu ve ben tamamen kendimi bırakmaya karar verdim. Siyah kısa elbisem dans ederken vücudumun etrafında dalgalanıyordu ve müziğin içimde titreştiğini hissediyordum.

Claire yanımda dans ediyor, kahkahalar atıyor ve kendinden geçerek dönüyordu ve bir an için yaklaşan sınavlarımı, annemin

ve ilk öpücüğümü arayışımı unuttum.

Kulübün enerjisi bizi sardı ve ben de kendimi ritmin akışına bıraktım, iyi vakit geçirmek adına tüm sorumluluk duygusunu bir kenara attım.

Aniden, iki büyük el kalçalarımı kavradı ve bir vücut benimkine yapıştı.

Dönüp, kim olursa olsun ona bağırmaya hazırdım, ama bana bakan büyüleyici gözler ve yaramaz bir gülümseme gördüğümde durdum. Adam uzun boyluydu, en az 1,93 metre, açık tenli, koyu saçlı ve kısa sakallıydı. Ellerini ve boynunu kaplayan dövmeler vardı.

Siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymişti, üstteki iki düğmesi rahatça açılmıştı. Kasları kumaşın içinden neredeyse görünüyordu.

"Selam," dedi, sesi kalın bir aksanla derin ve ben bu aksanı tam olarak tanıyamadım.

"Merhaba," diye cevap verdim, sesim hafifçe titriyordu.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde yanaklarımın kızardığını hissettim.

Ellerini hala belimde tutarken bana doğru eğildi.

"Eğleniyor gibi görünüyorsun," dedi, aksanı kelimeleri egzotik bir hale getiriyordu.

"Evet," dedim, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak. "Sadece gecenin tadını çıkarıyorum."

"Güzel," dedi, gülümsemesi genişledi.

O daha da yaklaştığında, dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yaklaştığında, kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum.

"Adın ne?" diye sordu yumuşak bir sesle, nefesi cildimde sıcak bir his bırakarak.

"Ben..." Onun yoğun bakışları altında biraz telaşlanarak tereddüt ettim.

"Ben... Sofiya."

"Sofiya," diye tekrarladı, aksanı ismimi sarmaladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

O hafifçe geri çekilirken, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadan, ben zar zor nefes alabiliyordum. Belki de içimdeki alkol birdenbire beni cesurlaştırmıştı, ama kendimi onun boynuna sarılmış ve ona yaklaşmış buldum, elleri hala kalçalarımnda duruyordu.

Yüzü benimkine çok yakınken ona baktım. "Nerelisin?" "Miami."

Gölerek şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Buralı olmadığını biliyordum! San Francisco için fazla yakışıklısın."

Neredeyse tökezleyecektim, aniden başım çok dönmeye başladı, o da ellerini bana daha sıkı tuttu.

"Kaç içki içtin?" diye sordu, beni dengelemeye çalışarak.

Geniş bir gülümsemeyle, elimi yanağına koyarak "Bilmiyorum, ama cidden dostum, neden bu kadar yakışıklısın? Genetik piyangoyu falan mı kazandın?" dedim.

O sessiz kaldı, ben onun ne kadar seksi olduğunu ve henüz kimseyi öpmediğimi anlatmaya devam ederken gözlerini benden ayırmadı.

"Biliyor musun, ilk öpücüğümün senin gibi biriyle olmasını hep istemişimdir," dedim, alkol dilimi çözdüğü için.

Dudakları sırtarak titredi, gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Öyle mi öyle mi?"

Daha önce hiç bilmediğim bir cesaret hissederek hevesle başımı salladım. "Evet, uzun boylu, esmer, yakışıklı, dövmele, kaslı ve *gerçekten* seksi bir aksanı olan biri."

Gülümsedi, parmakları hafifçe belimi okşadı. "Şanslısın, görünüşe göre dileğin gerçek olmuş."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Yani... benim ilk öpücüğüm olmak mı istiyorsun?"

Bana daha da yaklaştı, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde hissediliyordu. "Bence bu ayarlanabilir."

Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Ama sonra, aniden, ateşli bir ateş vücudumu sardı ve sırtımdan ter damlaları akmaya başladı. Kalbim rahatsız edici bir şekilde hızla çarpmaya başladı ve midemde bir mide bulantısı dalgası yükseldi.

Bana baktı, gözlerinde endişe parladı. "Sen..." Sorusunu bitiremeden, onu keserek sözünü kestim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, karnımı tutarak, "Kusacağım!" "Ne..."

Ama ben çoktan sendeleyerek uzaklaşıyordum, felaket gelmeden en yakın tuvaleti bulmak için çaresizce koşuyordum.

En yakın tuvalete koştum, kusma isteğiyle mücadele ederken gözlerim bulanıyordu. En yakın kabine koştuğumda, karo zemin ayaklarımın altında serin geliyordu ve mide içeriğim şiddetle dışarı çıkmadan önce zar zor yetiştim.

Karnımdan gelen dalgalar halinde mide bulantısı beni sardığında, iki büklüm oldum ve kontrolsüz bir şekilde kusmaya başladım. Sanki iç organlarım ağzımdan dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissettim ve hayatım pahasına tuvalete tutundum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra kusma durdu.

Tuvaleti sifonu çektim ve soğuk karo zemine yığıldım, kendimi tamamen bitkin ve sefil hissediyordum.

Kulüpten gelen müziğin yankıları artık uzak geliyordu, yerini kendi düzensiz nefesimin sesi ve yukarıdaki floresan ışıkların hafif uğultusu almıştı.

Saatler sürmüş gibi gelen bir süre orada kalarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Sonunda, kendimi toparlayıp yüzüme biraz soğuk su serptim, kalan mide bulantısını gidermek umuduyla.

Zayıf ve titrek hissederek, banyodan çıkıp kulübe geri döndüm ve Claire'i aradım.

Kalabalık dans pistini, loş köşeleri ve hareketli bar alanını taradım, ama ondan hiçbir iz yoktu.

Onu hiçbir yerde bulamadığımı fark edince göğsümde panik hissi yükselmeye başladı.

Telefonumu çıkardım, parmaklarım titreyerek ona nerede olduğunu soran bir mesaj yazdım.

Gönder tuşuna basamadan, ekranımda bir mesaj bildirimi belirdi.

Bir an tereddüt ettikten sonra mesajı açtım ve okuduğum kelimeler kalbimi sıkıştırdı:

C.C.::

Üzgünüm kızım! Barmenle çıktım. ;)

Seni seviyorum!

Ne. Oluyor.

Ekrana bakarken midemde bir düğüm hissettim, Claire'in bensiz gittiğini fark ettim.

Hayal kırıklığıyla karışık bir ihanet duygusu hissetmekten kendimi alamadım.

Özellikle hoşlanmadığım bir yere benimle gelmem için yalvardı, ama ilk fırsatta beni terk etti.

Ağır bir kalple telefonumu cebime koyup kulüpten çıkmak için döndüm.

Dışarı çıkarken, ayaklarım ağrıyor ve rahatlamak için çığlık atıyordu, çılgınca elimi sallayarak taksi çağırdım.

Şık siyah bir SUV yanıma yanaştı ve tereddüt etmeden topuklu ayakkabılarımı çıkardım, kapıyı açtım ve arka koltuğa neredeyse yığıldım.

"Lütfen beni eve götür," diye mırıldandım şoföre.

Gecenin olayları zihnimde dönüp dururken uyku beni terk etmeye başlamıştı, kendimi bitkin ve yenilmiş hissediyordum.

Yatağımın yumuşak çarşaflarının kucığına gömülene kadar, ürpertici bir gerçek farkına vardım: Şoföre "ev"imin nerede olduğunu söylememiştim.

Bölüm

İki

"Mutsuzken mutlu zamanları hatırlamaktan daha büyük bir üzüntü yoktur."
— Dante Alighieri

Sofiya

Hayır, ona adresimi vermiş olmalıyım; sadece akşamdan kalma olduğum için hatırlayamıyorum.

Bir yabancı benim nerede yaşadığımı nasıl bilebilir? Bu mantıklı değildi.

Son otuz dakikadır dün gece olanları düşünüyordum, kafamı boşaltmak ve bugün ders çalışmak için çok ihtiyacım olan enerjiyi geri kazanmak için evden çıkmıştım.

Bu sabah uyandığımda, başım patlayacak gibi hissediyordum.

Ter içinde, kusmuk ve alkol kokan nefesimle, ne olduğunu anlamaya çalışırken neredeyse panik atak geçirecektim, ta ki gecenin bazı anıları geri gelene kadar.

Claire ve ben yüksek topuklu ayakkabılarımızdan şikayet ediyorduk, sonra o beni yalnız bırakıp bir barmenle gizlice dışarı çıktı. Mideyi boşaltmak için tuvalete koştum ve eve gitmek için bir taksinin arkasına yığıldım.

Kendimi tehlikeye attığımı düşünerek biraz panikledim ama önceki geceki kıyafetlerimle, güvenli ve rahat yatağımda olduğum için minnettardım.

Evet, adresimi söylemiş olmalıyım ve şoför evimi bulmak için elinden geleni yaptı.

Tanrıya şükür buldu.

"Lavanta matcha'nız hazır. Afiyet olsun! Bize iyi bir yorum bırakmaktan çekinmeyin," dedi barista gülümseyerek içeceğimi uzattı.

Sıcak bir gülümsemeyle ona teşekkür ettim ve kahve dükkanındaki kanepelerden birinde rahat bir yer buldum.

Dün geceki fiyaskodan sonra, akşamdan kalmalığımı iyileştirmek için acilen bir değişiklik yapmam gerekiyordu, bu yüzden utanç ve çaresizlik içinde yürürken, evde dinlenmeye ihtiyaç duyduğumda her zaman gittiğim yer olan Mon Petit Bonheur'da günümü çalışarak geçirmeye karar verdim.

Kanepeye yerleşirken, etrafımı saran Paris dekorunu içime çektim.

Duvarları Eyfel Kulesi, Notre Dame ve Montmartre'nin vintage posterleri süslüyordu. Arka planda yumuşak caz müziği çalıyordu ve taze demlenmiş kahve ve hamur işlerinin aromasıyla harmanlanıyordu.

Mobilyalar şık ama rahattı, bordo ve altın rengi yumuşak yastıklar vardı.

Artık nihayet Yunan mitolojisinin dünyasına kaçıp, yılan saçlı Gorgon Medusa'ya odaklanabilirdim.

Antik Yunanistan'ın unutulmuş bir köşesinde Medusa adında bir kız yaşıyordu. Eşsiz güzelliği ile tanınan Medusa, güneşin altında dans ederken kahkahaları zeytinlikleri doldururdu.

Ancak bir gün, deniz tanrısı Poseidon Medusa'yı gördü ve ona aşık oldu.

Düşüncesiz tutkusu ile, bilgelik tanrıçası Athena'nın kutsal tapınağında ona tecavüz etti.

Bu kutsal yere yapılan saygısızlık ve ihanete öfkelenen Athena, Medusa'yı lanetledi.

Bir gecede, ipeksi saçları binlerce zehirli kara yılanda dönüştü, yılanların vücutları bir zamanlar saçlarının dalgalandığı yerde birbirine dolandı. Cildi pullarla kaplandı ve gözleri altın renginden taşa dönüşen kırmızıya dönüştü.

Evinden kovulan Medusa, ıssız topraklarda dolaştı, bir zamanlar neşeli kahkahaları artık kederli ağlamalarla yer değiştirdi.

Yüzüne bakan herkes taşa dönüştü ve onun trajik kaderinin tanıkları olarak sessiz heykeller geride kaldı.

Yalnız ve lanetli varlığıyla eziyet çeken Medusa, dünyadan saklandı, arkadaşlık özlemiyle yanıp tutuşuyordu ama sonsuza kadar yalnızlığa mahkumdu.

Medusa'nın trajik hikayesine, özellikle Poseidon'un ona saldırmasına ve ardından gelen lanete daha derinlemesine daldıkça, bu beni gerçekten etkiledi.

Başkasının şiddeti yüzünden güzel bir bakireden korkulan bir canavara dönüşmesi, birçok saldırı kurbanının karşılaştığı acı gerçeği yansıtarak, bana çok gerçekçi geldi.

Medusa'nın hikayesi, toplumun kurbanlara nasıl davrandığını gösteriyor: onları desteklemek yerine suçluyor ve uzaklaştırıyor.

Onun, kendi hatası bile olmayan bir şey yüzünden sevilen birinden dışlanan birine dönüşmesini görmek çok üzücü.

Onun hikayesi, travma yaşamış kişilere neden şefkat ve dayanışma göstermemiz gerektiğini, kurbanların korku ve izolasyon değil, iyileşme ve kabul bulabilecekleri bir ortam yaratmamız gerektiğini güçlü bir şekilde hatırlatıyor.

Kahve dükkanında üç saat boyunca dizüstü bilgisayarımın başında sınavlara çalıştıktan sonra, stres beni boğmaya başlamıştı. Üç efsaneyi (Medusa, Psyche ve Cupid ile Achilles) incelemem ve bunlardan biri hakkında ayrıntılı bir makale yazmam gerekiyordu.

Tüm detayları, çelişkileri ve bunların hayatımızla olan ilgisini takip etmek gerçekten zordu. Konsantre olmak için bir lavanta matcha ve bir dilim limonlu turta sipariş ettim ve çalışmaya devam ederken tatlı ve ekşi lezzeti tadını çıkardım.

Yaklaşık otuz dakika boyunca, Achilles efsanesinin hiç kimsenin kaderinden kaçamayacağını, yani size yazılanların kaçınılmaz olarak sizi bulacağını nasıl anlattığını ifade etmekte zorlanırken, telefonumun bip sesi dikkatimi çekti.

Telefonuma uzandım ve Claire'in bana mesaj attığını gördüm.

C.C.:

Hâlâ bana kızgın mısın?

Gözlerimi devirdim ve telefonumu geri bıraktım, tekrar bilgisayarıma odaklandım.

Ama sonra telefonum tekrar bip sesi çıkardı, başka bir mesaj geldiğini işaret ediyordu.

C.C.:

*Üstünü çok beğendim!
Kırmızı sana çok yakışıyor.*

Kaşlarımı çatarak, yüzümü bilgisayarımın arkasına yarı gizleyerek etrafa göz gezdirdim.

Gözlerim, bana sırtı dönük, şapka takmış, kahve yudumlayan, elinde kuzgun dövmesi olan orta yaşlı bir adama takıldı.

Yakınında, komik kalp şeklinde kırmızı gözlükleri olan sarışın bir kadın manzara çiziyordu, önünde yarısı yenmiş bir parça çikolatalı kek vardı.

Kahve dükkanı başka kimse yoktu.

Telefonum yine bip sesi çıkardı.

C.C:
Hala seni görebiliyorum lol

Başımı hızla pencereye çevirdim, neredeyse içeceğimi döküyordum, ve caddenin karşısında Claire'i gördüm, gülerek bana el sallıyordu. Aceleyle caddeyi geçti, kahve dükkanına girdi ve doğrudan masama gelerek yanıma oturdu.

"Selam kızım! Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Claire, kot ceketini çıkarıp kaşığı alıp limonlu turtamdan bir parça çaldı. Gözlerini kapatıp tadını çıkardı. "Tanrım, burası gerçekten en iyi turtaları yapıyor."

Sessizce oturdum, ağzım açık kalmış, ona bakıyordum.

Bana döndü, kaşlarını çatarak. "Ne oldu? Dışimde bir şey mi var?"

"Ben... seni burada gördüğüme şaşırdım."

Claire güldü ve omuz silkti. "Ders çalışırken arkadaşlık etmek istersin diye düşündüm."

Sinirlenerek, "Dün gece beni yalnız bırakıp rastgele bir barmenle takılmaya gittiğini düşünürsek, bunu söylemen oldukça ironik." dedim.

O şakacı bir şekilde yanıma gıdıkladı. "Hadi ama, bu kadar tutucu olma! Yapabilseydin, sen de aynısını yapardın, biliyorum!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sırf bir kaçamak için seni yabancı bir yerde sarhoş halde yalnız bırakmak mı? Hayır, Claire, ben asla böyle bir şey yapmam. O kadar sığ biri değilim."

O nefesini tuttu.

Yavaşça koltuğundan kalktı, içkimi aldı, büyük bir yudum aldı ve masaya sertçe bıraktı.

"Sana bir ipucu vereyim, kızım. Kafan kendi kıcına kadar sıkışmışken hiçbir erkeğin sana zaman ayırmak istememesi hiç de şaşırtıcı değil. Cidden biraz rahatlamam lazım. Hayat bu kadar ciddi olmak zorunda değil. Neyse, sığ prenses artık buradan gidiyor. Sınavlarında bol şans, kesinlikle ihtiyacın olacak."

Bunun üzerine, limon dilimimin son parçasını kapıp ceketini aldı ve öfkeyle dışarı çıktı.

Sözleri keskin, beklenmedik bir darbe gibi geldi.

Boğazım düğümlenerek koltuğuma gömüldüm.

Ne yaşadığımı hiç anlamadan, kim olduğum için yargılanmak, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derin bir yara açtı.

Geçmişimi Claire'le ya da eski arkadaşlarımla hiç paylaşmadım; hayatımın ne kadar dengesiz olduğunu bilmelerine gerek olmadığını düşündüm.

Sürekli taşınmak, gerçek bir kökün olmaması... Her yeni yer, bir evden çok geçici bir barınak gibi geliyordu.

Uyanık yatarken tavana bakıp, bir yıldan fazla kalıp kalmayacağımızı merak ettiğimi hatırlıyorum. Her zaman yeni çocuk, sadece geçici olarak orada bulunan kişi olduğunda arkadaşlıklarını sürdürmeye çalışmak yorucu bir şey.

Bazen birine yakınlaştırdım ve tam kendimi güvende hissetmeye başlamışken, eşyalarımızı toplayıp tekrar ayrılırdık.

Hiç söyleyemediğim vedaların yükünü hep taşıyacağım.

Bir zamanlar benim için çok önemli olan insanların muhtemelen adımı unuttuğunu bilmek içimde boş bir acı bırakıyor.

Claire'e güvenmek ve onu hayatıma almak istesem de, yine ortadan kaybolup onu geride bırakacağım korkusunu bir türlü atamıyorum. Keşke ona tüm bunları anlatabilsem, ama beni farklı görmesinden ya da daha kötüsü, bana acıyıp... Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bu korku içimde çok derin. Babam öldükten sonra hayatım renksizleşti. Henüz altı yaşındayken, acıyı atlatmak ve hayatıma devam etmek için kalbimin etrafına duvarlar örmek zorunda kaldım. Bu, başkalarının görmediği görünmez yaralarla birlikte taşımak için çok ağır bir yük.

Yine de, bu bizim varlığımızın doğasıdır — savunmasız gerçeklerimizi korumak için maskeler yaratırız, onları ortaya çıkarmak, hızlı yargılayan bir dünyanın reddetmesine ve hor görmesine neden olacağından korkarız.

Saçında yılanlar olan Medusa gibi, görünmeyen hikayelerin etrafımı sardığını hissediyordum. Her yılan, mücadelelerimin hikayelerini fısıldıyordu, tıslamaları taktığım maskenin altında boğuklaşıyordu.

Bu, özgünlüğe çok az yer veren bir dünyaya karşı kalkanım, içimdeki kırılgan kalbi korumak için inşa ettiğim bir bariyer haline geldi.

Bölüm Üç

“En korkunç yoksulluk yalnızlıktır ve sevilmemeye hissidir.” – Rahibe Teresa

Sofiya

Hala nefes nefese ve kabustan sarsılmış halde, başımı yorganın altına soktum ve on sayıya kadar sayarak, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Rüyanın yankıları aklımdan çıkmıyordu ve odanın sıcaklığına rağmen soğuk terler dökmeme neden oluyordu. Alnımı sildim, gözlerimi ovuşturdum, esnedim, ama aklımdan çıkmayan görüntüler bir türlü kaybolmuyordu.

Kabus beni tekrar vurdu: derin sesli, geniş omuzlu, yüzü olmayan bir adam karanlık, gölgeli bir yerde beni kovalıyordu. Acımasızdı, attığım her çaresiz adımda bana yaklaşıyordu.

Çığlık atmaya çalıştım, ama sesim sessizliğe hapsolmuştu.

Etrafımdaki her şey tuhaf bir tablo gibi bükülüp eridi, binalar yıkıldı ve gökyüzü çöktü. Hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bambaşka bir dünya gibi hissettim.

Yüzsüz adamın fısıltıları, kimseye, hatta kendime bile güvenmemem konusunda beni uyardı.

Daha önce gördüğüm hiçbir rüyaya benzemiyordu, bu rüya beni korkudan titretmişti.

Derin bir nefes alarak, yorganı kenara ittim ve kendimi güne hazırlamaya zorladım.

Ama yataktan kalkarken, zihnimin derinliklerinde garip bir his kemiriyordu, bir türlü kurtulamadığım kalıcı bir his.

Sonra yatak odamın panjurlarına bir tıkırtı sesi geldi. Kanım dondu.

Bu da neydi böyle?

"Sofiya, acele et! Otuz dakika sonra Profesör Hamilton ile randevum var!"

Annemin ani bağırın sesi beni irkitti ve içgüdüsel olarak ağzımı kapatıp çığlık atmamak için elimi ağzıma koydum. Derin bir nefes alıp, onun sadece annem olduğunu kendime hatırlattım.

Tanrım, beni çok korkuttu. Güne başlamak için ne korkunç bir yol.

Claire ile tartışmamızın üzerinden üç gün geçti ve ona gönderdiğim tüm özür mesajlarına rağmen, hiçbirine cevap vermedi. Cevap vermemesi ve kısa süren arkadaşlığımızın bu şekilde sona ermiş olması beni çok üzdü.

Bu yüzden, bu konuda depresif hissetmemek için tüm dikkatimi gece gündüz çalışmaya vermeye karar verdim. Ancak, etrafa bakındığımda yatak odamın durumunu gördüm ve bu kaos karşısında dehşete kapıldım.

Nasıl bu kadar dağınık hale gelmişti?

Uyuyakaldığımı veya her şeyi yere dağınık bıraktığımı bile hatırlamıyordum. Düzenli bir oda, düzenli bir zihin demektir derler ve dağınık odamın, dağınık, yorgun ve keyifsiz hissettiğim halimi yansıttığı açıktı.

Hızlıca hazırlanıp duş aldım, hafif bir makyaj yaptım ve rahat olması için en sevdiğim kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolonumu giydim.

"Tanrım, Sofiya!"

Merdivenlerden aşağı koştum ve kapının önünde durdum. Annem her zamanki siyah takım elbisesiyle beni bekliyordu. Kaşlarını kaldırdı, görünüşümü süzdü ve hayal kırıklığıyla başını salladı. Utancımı gizlemek için zorla gülümsedim. O ise öğle yemeği çantasını ve araba anahtarlarını alıp dışarı çıktı.

"Hoşça kal, Dasha!" Benim için ikinci bir anne gibi olan hizmetçimize seslendim.

Bir an ayakkabılarımla uğraştım, sonra dışarı koştum. Sonunda yolcu koltuğuna oturdum, kapıyı kapattım ve kemerimi bağladım.

Annem arabayı çalıştırdı ve hızla uzaklaştı. "Final sınavların yaklaşıyor ve bunun stresli olduğunu anlıyorum, ama böyle yaşamaya devam edemezsin," diye azarladı ve keskin bir sola dönüş yaptı. "Bilmiyorum Sofiya, belki zamanını daha iyi organize etmeye çalışmalısın."

Düzensizlik her zaman benim yaşam tarzım olmuştur. Kaosun içinde garip bir güzellik bulurdum, her ne kadar bunun beni her şeyden daha çok yordüğünü itiraf etsem de. Stresli ortamlarda başarılı olduğuma kendimi ikna etmişim, ancak son zamanlarda buna inanmakta zorlanıyordum.

Geçen sokaklara bakarken sessiz kaldım.

Herkesin hemfikir olduğu bir şey, San Francisco'nun ne kadar güzel olduğu. Dört yıl önce, evde eğitimimi bitirdikten sonra buraya taşındık, çünkü annem her zaman söylediği gibi, geleneksel eğitim sisteminin beni zeki yapacağına hiç güvenmiyordu. Taşınacağımızı söylediğinde, çok heyecanlandım. Teksas'ta kavurucu sıcaklar ve maceralar vardı, ama San Francisco yeni bir başlangıç gibi geliyordu.

Büyürken, sürekli yeni yerlere taşınarak, değişime ve çeşitliliğe yabancı değildik. İlginçtir ki, aslında Rusya'da doğdum, ancak oraya dair anılarım oldukça sınırlı.

Rusya'yı çok küçükken terk ettik, bu yüzden doğum yerimle olan bağım en iyi ihtimalle zayıf. Yine de, geleneksel bir okula gitme ve konfor alanımın dışına çıkma ihtimali beni heyecanlandırıyordu. Yeni bir sayfa açmak ve geleceğin ne getireceğini görmek için doğru zaman gibi geliyordu.

Annem, bunu yetişkinliğe attığım ilk adım olarak görerek, sonunda çevrimiçi eğitim yerine gerçek bir üniversitede eğitim almama izin verdi. Kararının bir kısmı, İngilizce bölümü öğretmeni olarak yeni görevine başlaması ve bu sayede yakınımda olabilmesiydi.

Bunun farkındaydım ama umursamadım.

Canlı renkli evlere ve binalara bakarken, Cape Town'daki ünlü bir caddeye benzeyen bir dergide gördüğüm bir resim aklıma geldi, ancak adı aklıma gelmiyordu.

İç geçirdim ve son iki haftadır derslerini bitirene kadar ofisinde çalışmam için ısrar eden anneme baktım. Sanırım, *The Office* dizisini üçüncü kez izlemek yerine final sınavlarına çalıştığımdan emin olmak için beni gözetlemeye çalışıyordu.

Nedenini tam olarak anlayamıyordum, ama son bir yıldır annem sürekli başımda duruyor ve hayatımın her yönünü kontrol ediyordu.

Nereye gidersem gideyim, gölgem gibi hep yanımdaydı.

Yürüyüşe çıkmak istersem, her şeyi bırakıp spor ayakkabılarını giyerdi.

Iliad hakkında kitap almak için kitapçıya gideceğimi söylersem, o da kitaplara ihtiyacı olduğunu söyleyerek anahtarlarını alır ve bana acele etmemi söylerdi.

Bir keresinde, estetik uzmanım Emilie'nin insanların dediği kadar iyi olup olmadığını görmek istediğini söyleyerek estetik randevuma bile benimle birlikte geldi.

Meğer salonun gizlilik ve hijyen konusunda katı kuralları varmış, bu yüzden ağda işlemi sırasında kimsenin bulunmasına izin vermiyorlarmış.

Tanrıya şükür.

Sessizliği bozmak için radyoyu açtım ve sesini sonuna kadar açtım.

Halsey'nin *Without Me* şarkısı arabayı doldurdu ve ben de müziğin keyfini çıkarmaya başladım.

Yavaşça mırıldanarak, saat kaç olduğunu görmek için telefonuma baktım.

09:55.

"Bu akşam Noel'lerde akşam yemeği yiyeceğiz. Charles ailesine seni tekrar görmek istediğini söyledi. Sanırım sana oldukça aşık," dedi annem gülerek, ama sesinde hiç mizah yoktu.

Arabayı durdurdu ve tek kelime etmeden emniyet kemerini çözüp dışarı çıktı.

Kendi düşüncelerimde kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi hissederek onu takip ettim. Charles Noels mi?

O adamdan nefret ediyordum.

Beni özlediğini nasıl söyleyebilirdi? Rüya mı görüyordum?

Onu son gördüğümde, otoparkta bana pusu kurmuş, beni arabaya itmiş, dilini ağzıma sokmuş ve kulağıma müstehcen şeyler fısıldamıştı. Ayağına basmayı başardım ve daha kötü bir şey yapmasından korktuğum için annemin ofisine koştum. Onun son söylediği şey, benim "dominant" tarafımı ne kadar sevdiğiydi.

Ne pislik herif.

Kapının kilidinin açılma sesiyle gerçekliğe geri döndüm ve annemin ofisine vardığımızı fark ettim.

Kilitle uğraşırken, bir dizi sinirli küfürler savurduktan sonra nihayet içeri girebildi.

"Anne, Charles'ı görmek istemiyorum. Ona tahammül edemiyorum. Unutma, senin gibi benim de final sınavlarına çalışmam gerekiyor..." diye başladım, ama o sözümü aniden kesti.

"Gidiyoruz ve bu kesin." Çenem gerildi.

"Patrik Noels'i hatırlıyor musun, patronumu?" diye sordu, masasındaki ikisinin el sıkıştığı fotoğrafı göstererek. Yanakları belirgin bir şekilde kızardı ve ekledi: "Kızımı, oğlunun onunla vakit geçirmesi için düzenlediği yemeğe götürmeyi reddedersem, pek

Oğlunun kızıyla vakit geçirebilmesi için düzenlediği yemeğe kızımı götürmeyi reddedersem pek memnun olmayacaktır."

Sonra Valentino çantasını masanın üzerine koydu ve içinden pembe bir ruj çıkardı.

Telefonunu ayna olarak kullanarak ruju dudaklarına ustaca sürdü.

"Yani bu sefer benden yararlanmak için beni görmek istiyor!" diye bağırdım, kulaklarımda kanım çınılıyordu. Yumruklarımı sıkarak ona bir adım yaklaştım.

Annemin sesini ilk kez yükseltiyordum, ama son zamanlarda neden bu kadar duyarsız davrandığını ve neden beni Noel ailesiyle yakınlaşmaya zorladığını anlayamıyordum.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak bana dönüp baktı.

Annem, parlak kahverengi gözleri ve doğal pembe yanaklarıyla inkar edilemez bir güzelliğe sahipti. Ama bana öyle baktığında, ağzından çıkacak sözlerden korkuyordum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun! O günü hatırlıyor musun, ben..." Anılarım beni boğdu ve sözlerim yarıda kaldı.

Kapının çalınması bizi böldü. Profesör Hamilton içeriye göz attı, dostça bir gülümsemeyle anneme toplantıya katılmasını işaret etti. Annem gülümsemeyle karşılık verdi, bana hızlıca onaylamayan bir bakış attı ve öğle yemeğine kadar kütüphaneye gitmemi söyledi.

O uzaklaşırken, ağır bir sessizlik çöktü. Kütüphaneye gitmeden önce kendimi toplamak için bir dakika bekledim. Yetişkinlik yalnız bir yolculuk olabilir ve ben bunu gerçekten anlamaya başlamıştım. Bir zamanlar yetişkinliği özgürlük ve heyecan dolu bir dönem olarak görürdüm, ama artık farklı bir şekilde görüyordum. Sorumlulukların ağırlığı ezici geliyordu ve depresif hissetmek çok kolaydı. Üniversite de bunu kolaylaştırmıyordu.

En iyi hayatımı yaşamam gereken bir dönemde, partilere gitmem, eğlenmem ve sadece keyfini çıkarmam gerekirken, sürekli olarak geleceğimi belirlemek için baskı altında hissediyordum. Ama bunun yerine, bunların hiçbirine yer yokmuş gibi görünüyordu. En son ne zaman gerçekten eğlendiğimi hatırlayamıyordum ve bu farkındalık acı vericiydi.

Annem eğitimim konusunda bana çok baskı yapıyordu, her zaman başarılı olmam için beni zorluyordu. Ama ben, eğlenemiyorsam bunun değip değmeyeceğini merak edip duruyordum.

Şu an. Anı yaşamamız gerekmez mi? Hayatın ne kadar belirsiz ve kırılgan olduğu düşünülürse, önemsiz şeylere takılmak boşa zaman kaybetmek gibi geliyordu.

Bir iç çekerek, kampüste yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Kış yaklaşıyordu ve soğuk bir rüzgar saçlarımı okşuyordu. Serin hava ferahlatıcıydı, bu yüzden bir an için gözlerimi kapatıp huzuru içime çekmeye çalıştım.

Aniden, yüksek ve derin bir kahkaha huzuru bozdu. Gözlerimi açtığımda, bir grup üniversiteli erkek rugby oynarken, diğerleri çimlerde uzanmış, kitap okuyup köpekleriyle vakit geçiriyorlardı. İnsanların sabahları nasıl bu kadar enerjik olabildiklerini hiç anlamadım.

Benim için uyanmak, öğle yemeğine kadar sisin içinde sürünmek gibiydi.

Ben daha çok gece insanıydım, her şey sessiz olduğunda huzur bulurdum. Yıldızların ve ayın altında kendimi gerçekten rahat hissedirdim.

Küçük Prens gibi, iç huzurun anahtarının ayda olduğuna inanıyordum.

Salı sabahı varoluşsal krizimden dolayı aniden yorgun hissederek annemin ofisine geri döndüm.

Başım eğikti, düşüncelere dalmıştım, ta ki beton duvara çarpmış gibi sert bir şeye çarpana kadar.

Şaşkın bir şekilde başımı kaldırdım ve kendimi şimdiye kadar gördüğüm en derin, en koyu kahverengi gözlere bakarken buldum. Şaşkınlıkla bir adım geri attım ve bakışlarımı yavaşça yüzünde gezdirdim.

Onu çekici olarak nitelemek yetersiz kalırdı. Bu adam kesinlikle muhteşemdi. Uzun boyluydu, en az 1,93 metre, yüzü Apollon'unkine rakip olabilecek kadar yakışıklıydı. Yoğun bakışları içimi ısıttı ve kaslı vücudu gizli bir gücü ima ediyordu.

Beni taşıyabilir miydi? Ne?

Bugün bana ne oluyor böyle?

Dur!

Onu tanıyor muyum?

Yüzü garip bir şekilde tanıdık geliyordu, ama onu daha önce nerede gördüğümü tam olarak hatırlayamıyordum.

İpeksi siyah saçları geriye doğru çekilmiş, birkaç günlük sakallarıyla çarpıcı yüzünü çerçeveliyordu. Koyu renkli saçları ve gözleri ile solgun teni arasındaki kontrast

saçları ve gözleri ile soluk teni arasındaki kontrast, bana şu soruyu sordurdu: Dokunuşu, bakışları kadar sıcak mıydı, yoksa dış görünüşü kadar soğuk mu?

Siyah Prada üç parçalı takım elbise ve kravat giyen adam, üniversite kampüsünden çok New York'taki bir yönetim kurulu odasına daha uygun görünüyordu.

Profesör müydü?

Kıyafeti zenginliğini gösteriyordu, ama bana attığı küçümseyen bakış tamamen başka bir şeyi ima ediyordu. Onu incelediğimi fark edince yanaklarım ve göğsüm kızardı.

"Lanet olsun, nereye gittiğine dikkat et!" diye kalın bir aksanla bağırdı ve etrafındaki insanların dikkatini çekti.

"Özür dilerim, sizi görmedim," diye kekeledim ve gergin bir gülümseme attım. "Kör müsün yoksa?"

"Gerçekten özür dilerim, dalmıştım," dedim, onun ani tavrına şaşırılmışım.

Ne oluyor? Prada giyen şeytan hakkında bir şeyler duymuştum, ama San Francisco Üniversitesi kampüsünde, özellikle de böyle giyinmiş halde ona rastlayacağımı hiç beklemiyordum. Ama yine de, bu kadar çarpıcı biri, dikkat çekmek için şeytanın profiline uyuyor olabilir.

"Bunu görebiliyorum," dedi alaycı bir tonla, başını sallayarak.

Aramızda hafif bir esinti esti, saçlarımın tellerini havalandırdı ve onun topraksı, erkeksi kokusunu burnuma taşıdı. Sesi derin ve pürüzsüzdü, neredeyse manyetik bir zenginlik vardı. Sanki insanların her sözünü dinlemeye alışkınmış gibi, etkileyici bir varlığı vardı.

Büyüleyici varlığı yetmezmiş gibi, gizemli bir hava katan ince bir aksanla konuşuyordu; bu aksanı tam olarak tanımlayamıyordum.

Aniden arkasını dönüp uzaklaştı ve beni kalbim hala çarpmaya devam ederken orada bırakıp gitti. Şakaklarımı ovuşturarak, üzerime çöken rahatsız edici hissi atmaya çalıştım.

Huzursuzluk hissi daha da güçlendi ve sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Etrafıma bakındığımda boynumda tüylerim diken diken oldu. Orada kimse yoktu, sadece her zamanki gibi günlerini geçiren üniversite öğrencileri vardı. Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime kızdım.

Belki de bu, daha önce gördüğüm kabusun kalıcı etkisiydi ve zihnime oyun oynuyordu.

Annemin ofisine koştum, merdivenleri çıktım ve nefesimi toplayıp sakinleşmek için üst katta durdum. Kütüphaneden gelmiş gibi davranmam gerekiyordu, şehirde koşturmuş gibi değil.

Bileğimdeki lastikle saçımı at kuyruğu yaptım ve telefonumdan saati kontrol ettim. Saat 13:20'ydi.

Olamaz.

Sofiya, başın belada.

Koridorlar ıssızdı, sadece ayak seslerimin yankısı sessizliği bozuyordu. Annemin yarı açık kapısına yaklaştım ve bir şeylerin ters olduğunu hissederek durdum.

Tam olarak açıklayamazdım, ama atmosfer ağırlaşmıştı ve göğsümde bir sıkıntı hissettim. Sessizlik alışılmadık derecede yoğundu.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen son adımları attığımda, bir şeyin masaya çarpması gibi ani bir gürültü beni irkiltti. Nefesimi tutarak durdum, içimi bir korku kapladı.

Sonunda kapıya ulaştığımda, kulağımı kapıya dayadım ve içeriden gelen derin, kaba bir ses duydum.

"Yebanaya shlyukha! Seni fahişe!"

Uzun zamandır Rusça duymamıştım. Annem ve Dasha, ülkeyi ve onunla bağlantılı acı hatıraları unutmak istiyorlardı. Bu yüzden evde, gece dualarımızda bile Rusça konuşulmazdı.

Bu yüzden tek bir kelime bile anlayamadım. Nefesimi tuttum, olabildiğince sessiz kalmaya çalıştım. Merakın tehlikeli sonuçlara yol açtığı yeterince film izlemiştim, ama neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydım.

"Klyanus', yesli ty ne privedesh' yeye ko mne segodnya vecherom, ya pererezhu tebe gorlo! Yemin ederim, onu bu gece bize getirmezsən, boğazını keserim!" Bir adam bağırırdı, öfkesi duvarın arkasından bile hissedilebiliyordu.

"Nyet! Ona dazhe ne znayet, chto oni sushchestvuyut! Hayır! Onların varlığından bile haberi yok!" Annemin sesi acil ve gergin bir şekilde duyuldu.

Uzun ve gergin bir sessizliğin ardından, arkamda bir sinek vızıldaması sessizliği bozdu, sonra da koridorun sessizliğini, zar zor duyulabilen, ürpertici bir mırıldanma bozdu.

"Otvedi yeye segodnya vecherom v bar Nikolayeva, Helena. Onu bu akşam Nikolaev'in barına götür, Helena."

Son cümledeki tehdidi anlamak için dili anlamama gerek yoktu. Omurgamdan bir ürperti geçti ve ellerim titremeye başladı.

Neler olduğunu görmek için çaresizce kapıyı itip açtım.

Annemin sağ yanağı, sanki tokat yemiş gibi kızarmıştı. Kitaplar ve kağıtlar ahşap zemine dağılmıştı ve odada onunla birlikte iki adam vardı.

Annemin yanında duran adamın elinde bir kağıt ve kalem vardı. Otuzlu yaşlarının sonlarında, koyu gri Valentino takım elbise ve siyah kravat giymişti. Annemden biraz daha uzun boyluydu, keskin mavi gözleri, yuvarlak yüzü ve kalın sakalı vardı. Bana yoğun, yırtıcı bir bakışla baktı.

Bir öksürük sesiyle sağ tarafa döndüm, diğer adam parlak pencereye yaslanmıştı. Uzun boylu ve kaslıydı, siyah Louis Vuitton takım elbise ve siyah ve bordo kravat giyiyordu. Gözlerimiz buluştuğuında, yanağuında büyük bir yara izi olan sırtışıyla gülümsedi.

"Sofiya, lütfen daha sonra gelir misin? Toplantıdayım," dedi annem, sesi titriyordu. Omuzları titriyordu ve gözleri benimle adamlar arasında gidip geliyordu.

Kapıya doğru hafifçe başını salladı.

Artan gerginlik ve kulaklarımda çınlayan seslere rağmen, gitmenin bir hata olabileceğini hissettim.

"Hayır, gidiyoruz," dedi adam, yüzü karardı.

Gözleri bıçak olsaydı, şimdiye kadar kafam kesilmiş olurdu. Kağıdı annemin masasına koydu, ona son bir kez yoğun bir bakış attı ve sonra diğer adamla birlikte ayrılmak için döndü.

Mavi gözlü adamın peşinden gitmeden önce, ikinci adam eğilip Rusça fısıldadı: *"Ya ne mogu dozhdat'sya, chtoby sdelat' tebya moyey shlyukhoy. Seni fahişem yapmak için sabırsızlanıyorum."*

Sözcükleri anlamamış olsam da, ses tonu açıkça tehditkardı. Bunun bir iltifat olmadığını anlayabiliyordum ve o anda, tam anlamını kavrayamadığım için rahatlamıştım.

Bana son bir kez dikkatle baktı ve sonra suç ortağuının peşinden kapıdan çıktı.

Oda, annemin sessiz hıçkırıklarıyla bozulan ağır bir sessizliğe büründü. Dönüp baktığuında, başını ellerinin arasına gömmüş, kalbi parçalanıyormuş gibi ağlıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim, babam öldükten sonra bile. Üzgün olduğuında genellikle odasına çekilir, beni Dasha ile baş başa bırakırdı.

Yanına gidip kollarımı ona doladım, gözyaşlarının gömleğime sızdığuını hissettim. Sırtını okşadım ve saçlarını okşadım, onun bir zamanlar bana yaptığuı gibi onu teselli etmeye çalıştım.

Bir süre sonra hıçkırıkları dinledi ve başını kaldırıp gözlerime baktı.
Yüzüne vuran ışık, gözlerindeki korkuyu gizleyemiyordu.
Durum açıldı: Tehlikedeydik.

Bölüm
Dört

"Normalden başka her şey ol."
— Dan Pearce

Sofiya

Saatın her tik takı kulaklarımda çınlayarak konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Cevaplara ihtiyacım vardı — bir açıklamaya.

Onlar kimdi?

Düzensiz nefeslerim, kızgın damarlarım ve hızla akan düşüncelerim, çaresizce açıklık ararken midemi bulandırıyor. Annem tek çocuktu ve her iki ebeveyni de ben doğmadan önce vefat etmişti; Rusya'da hiç ailesi kalmamıştı.

Yıllar önce, kışın bir gece beni yatağıma yatırırken, soğuk, pembe dudaklarıyla yanaklarımı öperken, ona babamın ailesini sormuştum. O gece, bir sürü soru aklımda patlamıştı, ama sadece birkaçını dudaklarımdan çıkarmıştım. Kuzenlerim var mıydı? Teyzelerim ve amcalarım? Büyükanнем ve büyükbabam? Rusya'yı özleyiyor muydu? Geri dönecek miydik?

O sadece başını sallayıp gözleri hüznle dolduğunda hayal kırıklığına uğradım. Sorularımın onun unutmaya çalıştığı acı hatıraları canlandırdığını fark edince suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırdı. Aniden annem dikleşti, omuzlarını gevşetti ve yerden kağıtları, belgeleri ve diğer eşyaları toplamaya başladı. Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilemeden, ofisi olabildiğince temiz olana kadar ona yardım ettim.

Ahşap zemine dağılmış kırık camları, az önce düşen keskin gözyaşları gibi görmezden geldik. Her şey gerçek dışı geliyordu, sanki hiçbir şey önemli olmamış önemli bir bir talihsiz, beceriksiz

bir kaza dışında.

Sonra çantasını ve trençkotunu alıp kapıya yöneldi.

Orada şaşkın bir şekilde durdum, bir tür açıklama ya da en azından neler olup bittiğine dair bir ipucu bekledim.

Ama o çoktan gitmişti.

Hızla masasından küçük kağıt parçasını aldım ve kapüşonlu ceketimin cebine attım. Onun peşinden koştum ve tam arabaya binmek üzereyken onu yakaladım. Arabaya atladım, o ise emniyet kemerini takmadan motoru çalıştırdı. Sürüşü o kadar düzensizdi ki neredeyse midem bulanacaktı.

"Anne, lütfen! Neler oluyor? O insanlar kimdi? Onları tanıyor musun? Rusya'dan mıydılar?" Sesim titriyordu, çaresizlikle doluydu.

Vitesleri sertçe değiştirdi, direksiyonu tutan elleri bembeyaz oldu. Gözleri sinirli bir şekilde sağa sola bakıyordu ve kontrolünü kaybetmemek için çabaladığını görebiliyordum. Benim başıma geldiği gibi, onun da panik atak geçireceğinden korktum.

"Anne, lütfen," diye fısıldadım, kendimi tamamen bitkin hissederek.

Elini tuttum, ama o aniden frene bastı, arabadan atladı ve beni yalnız bıraktı. Esinti elma ağacımızın dallarını hışırdatıyordu ve o kapıya koşarken saçları rüzgarda dalgalanıyordu.

Dasha kapımı çılgınca çalana kadar eve geldiğimizi fark etmemiştim. Dışarı çıktığımda, beni sıkıca kucakladı, nabızı hızla atıyordu. Anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı.

"Da khranit tebya bog moya dorogaya! Tanrı seni korusun, canım!"

Şaşkın bir şekilde kurtulmaya çalıştım, ama o elimi tutup beni içeriye götürdü. Annemi çılgınca kıyafet, ayakkabı, el fırçası, tuvalet malzemeleri, siyah bir evrak çantası, en sevdiği kupa ve büyük bir valiz toplarken bulduk. Dasha da ona katılarak valize sığmayacak kadar büyük görünen kıyafetleri katladı.

"HEMEN DURUN! İKİNİZ DE!"

Durup bana şaşkın şaşkın baktılar.

"Lütfen, bana neler olduğunu anlatın! Size yalvarıyorum," diye yalvardım, nefesim hızlanmıştı. Kalbim patlamak üzereymiş gibi hissediyordum.

"Şimdi gitmeliyiz Sofiya. Bu gece burada kalırsak, sabaha kadar ölmüş oluruz. Güven bana," dedi annem, gözlerime şiddetli bir yoğunlukla bakarak. "Bu sabah gördüğün adamlar tehlikeli. Hiç de iyi insanlar değiller."

"Ne?"

"Sana beş dakika süre veriyorum, toparlan. Arabayı yüklediğimizde hazır olmazsan, seni burada kurtlarla baş başa bırakacağım," diye bağırdı. "Ve arkama bakmayacağım."

Sözleri buz gibi örümcekler gibi tenimde gezindi ve omurgamdan aşağı titremeye neden oldu.

Toplanmak benim için kolaydı. O kadar sık taşınıyorduk ki, kendime çok fazla kişisel eşya almamaya özen gösteriyordum. En değerli eşyam, üzerinde "S & D" harfleri kazınmış küçük bir altın bilezikti. Dasha, yedinci doğum günümde bana bunu vermiş ve bunun, onun kalbinin her zaman benim kalbimin yanında olduğu anlamına geldiğini söylemişti.

Toplanmam biter bitmez yola çıktık.

Annem akşam trafiğinde hızla ilerlerken, Dasha dua ediyordu. Arka koltukta sessizce yatıyordum, nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bunun San Francisco'yu son kez gördüğüm an olabileceğini biliyordum.

Claire'e mesaj atmayı düşündüm ama daha önceki tüm mesajlarımı okuduktan sonra görmezden geldiğini hatırlayarak vazgeçtim.

İki saat sessizce sürdükten sonra, rastgele bir benzin istasyonunda durduk.

Bacaklarım jöle gibi hissediyordu ve sırtımdan ter damlıyordu; tek istediğim tuvaleti bulmaktı. Yanındaki küçük markete girdik.

Çikolata canım çektiği için doğrudan şeker reyonuna gittim.

Uzaktan, annem ve Dasha'nın su şişeleri, kola kutuları, sandviçler ve cipsleri aldıklarını gördüm. Reese's benim tercihimdi.

Dişleri eksik yaşlı bir adama tuvaletin yerini sorduğumda, arka taraftaki bir kapıyı işaret ederek yirmi peni istedi. Annem, işimi bitirir bitirmez acele edip onlara katılmamı söyledi.

Arkaya koştum ve iki kapalı kapıya açılan dar bir koridor buldum.

Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkadım ve aynada kendime hızlıca bir bakış attım. Uykusuzluktan dolayı koyu halkalar, boş kahverengi gözler, kuru pembe dudaklar ve solgun bir cilt bana bakıyordu. Yürüyen bir zombi gibi görünüyordum.

Yorgun bir nefes vererek, boynuma su sıçrattım ve soğuk damlacıkların aşağı akıp üstümün altına kaybolduğunu hissettim.

Ellerimi kurulamak için yanımdaki kirli beze uzandığımda, bir ses sessizliği bozdu ve beni şaşkınlığımdan uyandırdı.

"Ben olsam ona dokunmazdım," dedi bir erkek sesi, sıcak nefesi cildimi gıdıklıyordu.

Döndüğümde onu orada dururken gördüm, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Kalbim bir an durdu.

Ne oluyor?

Parktaki adamdı, bir anda ortadan kaybolan adam.

"Ne? Yani, evet, hayır, onu istemiyorum!" diye geveledim ve aceleyle ellerimi kot pantolonumla kuruladım.

Gözleri hareketlerimi yavaşça takip etti, sonra baştan aşağıya kadar bana baktı, nabzımın hızla attığını görebileceği boynumda uzun süre durdu.

Sonra sakın bir şekilde ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapattı.

O bir adım daha yaklaştığında, yanaklarım ve boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı. Göğüslerimiz hafifçe birbirine değdi. Aşağıya baktı ve sırttı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, eğildi ve dudakları sağ kulağıma yaklaştı. Nefesimi tuttum.

"Ben de ellerimi yıkamak istiyorum."

Utanarak, hızla kenara çekilip onun ellerini yıkamasına izin verdim. Onun varlığı beni daha önce hiç davranmadığım bir şekilde tuhaf davranmaya itti. Ne kadar aptalca davrandığımı fark edince, öksürüyormuş gibi yapıp ayrılmak için döndüm. Kapıya uzandığım anda, güçlü bir el başımın üstünde belirdi ve kapıyı kapalı tuttu. Kokusu burnumu doldurdu ve kendimi derin nefes alırken buldum, aniden dönüp başımı boynuna gömmek için duyduğum dürtüyle mücadele ediyordum.

Bir dakika, ne?

Bana ne oluyor?!

Sonra, vücudu benimkine yaslanırken, elinin nazikçe kalçama dokunduğunu hissettim. Elini kapıdan çekti, saçlarımı kenara itti ve parmaklarıyla boynumu hafifçe okşadı. Dudakları sol kulağıma değdi.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Ona dönerek, kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. "H-Hayır, üzgünüm."

Bir adım geri attı, yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Kulüpte tanışmıştık. İlk öpücüğün benim olmamı istediğini söylemiştin."

Anılarım bir anda geri geldi ve yanaklarım kıpkırmızı oldu: garip dans, ellerinin kalçalarımda olması ve neredeyse üzerine kusmam.

Utancı o kadar yoğundu ki, bir çukur kazıp sonsuza kadar içinde saklanmak istedim.

"Ah evet, sendin," diye kekeledim, gergin bir şekilde gülerek. "Merhaba, burada karşılaşmak ne garip..."

O güldü. "Evet, o bendim." Kızardım.

"Ben..."

"Ee, bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

Biraz telaşlanmış hissederek gülümsedim. "Sadece... işlerim var, bilirsin, her zamanki sıradan şeyler," diye yalan söyledim ve Reese's'imi sanki mazeretmiş gibi havaya kaldırdım.

"Ah, klasik şeker reyonu işi. Çok önemli bir iş."

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Evet, yakaladın beni. Çikolata acil durumu."

Biraz daha yaklaştı, sesi yumuşadı. "Planladığın ilk öpücük ne oldu? O da işlerin listesinde miydi?"

Göğsümün ısındığını hissettim, içimde gerginlik kabardı. "Şey, ben... bugün olacağını planlamamıştım."

Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi. "Ben de planlamamıştım, ama bazen en güzel şeyler beklenmedik anlarda olur. Sanırım bugün şanslı günün."

"Sanırım öyle."

Elini uzattı ve parmaklarını nazikçe benimkilere dokundurdu. "Peki... Seni öpebilir miyim, Sofiya?"

Midem gergin bir şekilde titredi ve onun dudaklarına bakmaktan kendimi alamadım.

duda

kları Cevap beklemeden aramızdaki mesafeyi kapattı ve

na Cevap beklemeden, aramızdaki mesafeyi kapattı,

bak

mak

tan

kend

imi

alam

adı

m.

Vücudu nazikçe benimkine yaslanıyordu. Gözleri benimkilere sabitlenmişken, dudakları yanağımda yavaşça bir yol çiziyor, elleri kalçalarımda yumuşakça dinleniyordu. Dudakları yanağıma okşarken, "Bekle," diyebildim. "Adın ne?"

Gülümsedi, dudakları hala benimkilere o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. "Vay canına, gerçekten sarhoş olmalısın. Önce yüzümü, sonra da adımımı mı unuttun?"

Cevap veremeden, eğilip dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. Öpücük tatlı ve şefkatliydi, içimi sıcak bir heyecan kapladı.

Gerginliğimden dolayı Reese's'imi düşürdüm, şeker elimden kaydı. Öpücüğe kendimi kaptırdım, ellerim utangaçça omuzlarına kondu, her şey bulanıklaşmış gibiydi. Sonunda geri çekildiğinde, memnun bir gülümsemeyle gözlerime baktı.

"İyi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gülümsememi saklayamadan kızardım ve başımı salladım. Ama sonra gerçeklik dalgası beni vurdu — annemin beni beklediğini hatırladım.

"Peki, teşekkürler," dedim, yanaklarım hala kızarmış halde. "Gerçekten gitmem gerek."

Kapı koluna uzandığımda, başımın üstünde güçlü bir el belirdi ve kapıyı sıkıca kapalı tuttu. Sırtımda onun sıcaklığını hissettiğimde içimde bir heyecan dalgası yükseldi. Kokusu burnumu doldurdu ve kendimi onu derin derin soluyarak, neredeyse dönüp yüzümü boynuna gömmek istercesine buldum.

Eli nazikçe kalçama kondu ve vücudu yavaşça benimkine bastırdı. Elini kapıdan çekti, saçlarımı kenara itti ve parmakları boynumu hafifçe okşadı. Dudakları sol kulağıma değdi.

"Nereye gidiyorsun Sofiya? Bu daha başlangıç." Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ne başlangıcı?"

"*Vash koshtar, kabusun,*" diye fısıldadı, sıcak nefesi kulakımı nazikçe ısırırken.

O Rus mu?

"Ben... Rusça bilmiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni döndürdü ve kapıya doğru itti. "Yapacağım şeyden zevk almak için anlamana gerek yok," dudaklarına fısıldadı.

Dudakları benim dudaklarıma çarptığında nefesim kesildi. Beni şiddetle öptü, emdi, yaladı ve alt dudağımla ısırıldı, elleri kot pantolonumun üzerinden kalçalarımı kavradı. Onun tadı beni başımı döndürdü, kendimi kapıya dayadım ve onun liderliğini takip etmeye çalıştım.

Nane, kahve ve biraz çilek tadı vardı. Daha fazlasını istedim, bu yüzden alt dudağımla ısırıldım ve ağzını açması için onu teşvik ettim. Dillerimiz buluştu, birbirine dolandı ve hakimiyet için mücadele etti.

Tadı muhteşemdi. Her anın tadını çıkardım, ağzının içini yaladım ve uzun saçlarını nazikçe çektim.

Bu, her zaman hayalini kurduğum mükemmel ilk öpücüktü. Nefes almak için geri çekildi ve ben memnuniyetle iç geçirdim.

Ama ifadesi hızla soğuk ve mesafeli hale geldi. Kravatını düzeltti, elini saçlarından geçirdi ve yüzündeki sırıtışı sildi.

Gerçeklik beni sert bir şekilde vurdu — az önce tamamen yabancı biriyle öpüşmüş ve neredeyse sevişmişim.

"Lanet olsun, bu kadar kolay olacağını beklemiyordum. Sana başka ne yaptırabilirim, ha?" Gözleri yarı kapalı bir şekilde kıkırdadı. "Şimdi sikimi emmek ister misin?"

Buz gibi su dökülmüş gibi donakaldım.

Burada tamamen yabancı biriyle ne yapıyorum ben?

Panik içimi kapladı ve gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona baktım. Boğazım ve ciğerlerimdeki yanma hissi şiddetlendi ve alaycı kahkahası kafamda yankılandı.

Etrafıma bakındığımda yerde örümcekler ve hamam böcekleri gördüm ve neredeyse kusacaktım.

"Gitmeliyim." Kapıya doğru ilerlemeye çalıştım ama o yolumu kesti.

Yukarı baktığımda, birkaç güzellik iziyle noktalanmış kusursuz cildini fark ettim. Düz burnu, keskin çene hattı ve hafif koyu sakalı ona model gibi bir görünüm kazandırıyor. Onu ilk gördüğümde kalbimin hızla atmasına şaşmamalıydı.

Ama cesaretimi toplayıp onun soğuk, boş bakışlarıyla karşılaştığımda, kaçmam gerektiğini anladım.

Kapı koluna uzanırken arkama bakmaya cesaret edemedim.

Tam o anda, saçımı avuçlayarak kapıyı çarptı.

Boynuma bir şırınga saplandığını hissettiğimde dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

Karşı koymaya çalıştım, ama o elini ağızıma kapatarak tüm enerjimi tükenene kadar çığlıklarımı bastırdı.

Gözlerimi kapattım ve karanlığın beni sarmasına izin verdim. Duyduğum son şey, kanımı ve kalbimi donduran, onun uzak sesiydi:

"Dobro pozhalovat' v ad, printsessa. Cehenneme hoş geldin, prenses."

Bölüm

Beş

“Sabır acıdır, ama meyvesi tatlıdır.”
- Aristoteles

Volk

Igor'un masasının arkasında yükselen büyükbaba saatine bakarak, boynumu sağa sola çevirdim. Oda, beni her zaman mide bulandırıcı bulan bu acımasız tık tak sesiyle doluydu.

Yumruğumu sıktım, neredeyse yirmi yıldır gömmek istediğim anılarla alay eden bu sesi görmezden gelmeye çalışıyordum.

Igor bana sırtını dönmüş, dikkatini ölen karısının titizlikle tasarladığı bahçeyi çerçeveleyen büyük pencereye vermişti. Beyaz zambaklar ve koyu kırmızı güllerle dolu bahçe, Victoria Aslanova'ya sessiz bir saygı duruşuydu. Onunla hiç tanışmadım; erken doğan ve hayatta kalamayan bebeklerini doğurduktan kısa bir süre sonra vefat etmişti. Bu kayıp, hâlâ bu evin üzerine gölge düşüren bir trajediydi.

Onun varlığının yankıları her yerdeydi: koridorlarda, oturma odasında ve en belirgin olarak bu ofiste. Fotoğrafları, resimleri ve heykelleri, zamanın silemeyeceği bir anıyı koruyarak, tam olarak bıraktığı gibi kalmıştı.

Igor beni onun dünyasıyla tanıştırdığında on beş yaşındaydım. Bu dünya, benim bildiğim dünyadan tamamen farklıydı. Bana mesleğinin acımasız gerçeklerini, öldürme becerilerini ve yasadışı işlerini yönetmeyi öğretmeden önce, ben sadece dürüst bir fırıncının oğluydum. Hayatım basit ve normaldi, Igor'un beni içine çekmek üzere olduğu acımasız varoluşla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Annem doğum sırasında öldü ve beni babamın bakımına bıraktı. Babam elinden geleni yaptı, genellikle beni babamın fırınında çalışırken büyükannemle bırakırdı.

. Sabah 4'te kalkıp ekmek ve hamur işleri hazırlar, öğle yemeği için kısa bir süre eve döner ve sonra öğleden sonraya kadar çalışırdı.

Onun özverisi sayesinde fırın kasabanın en iyisi oldu ve ihtiyacımız olan her şeye sahip olduk. Altı yaşındayken, onunla birlikte çalışmama izin vermesi için açlık grevi yaptım. Sonunda kabul etti ve çok sevdiğim bir rutin başladı: Her gün okuldan sonra ekmek pişirir, günümüzü konuşur ve tatlı olarak en sevdiğim vişneli piroshki yapardık.

Soğuk bir kış gecesi, yoğun kar yağışı nedeniyle eve her zamankinden geç geldik. Babam hiç araba sahibi olmamıştı; arabaları sevmezdi, onların tembel insanlar için olduğunu düşünürdü, bu yüzden her zaman yürüyerek giderdik.

Dairemize girdiğimizde, üzerimizdeki karları silkeledik ve ben neredeyse kayarken güldük. Bere, eldiven ve atkımı çıkarıp mutfak masasına koydum ve babushka'mı çağırdım.

Daire, Stalin'in dirilip geri dönmesi ihtimaline karşı açık tuttuğu televizyonun sesi dışında sessizdi. Oturma odasına girdiğimde, onu kanepede uyurken buldum. Soğuk alnını öptüm, ama içimi rahatsız edici bir his kapladı.

Ona tekrar yaklaştığımda, vücudumda tüylerim diken diken oldu. İçgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, elleri göğsünde kavuşturulmuş, huzurlu görünüyordu. Aniden fark ettim: o ölmüştü. Bu manzara midemi bulandırdı ve suçluluk duygusu beni boğdu.

Neden onu bırakmıştım? Ayrılmadan önce ona sarılmış mıydım?

Panik içinde babamı çağırdım, gözyaşları yüzümden akıyordu. Yıllar önce bana öğrettiği duayı, biraz rahatlamak umuduyla okudum.

"Gospodi, prosti nam nashi grekhi i sdelay nas takimi zhe dobrymi i miloserdnyimi lyud'mi, kak ty. Tanrım, günahlarımızı bağışla ve bizi senin gibi şefkatli ve merhametli insanlar yap."

Onun yanağına öpücük kondurdum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Babam içeri koştu, beni kucakladı ve kendi kederi olmasına rağmen beni teselli etmek için elinden geleni yaptı.

Ölümle ilk kez on bir yaşında karşılaştım.

Bunun hayatımın tekrar eden bir parçası olacağını bilmiyordum.

"Onu buldun mu?" diye sordu Igor, beni düşüncelerimden koparıp, anılarım silinmeye başlarken dikkatimi ona yeniden odakladı.

Onu buldun mu?

Tabii ki buldum. Ve "onu" derken Helena Melov'u kastetti.

Bana boşuna Volk demiyorlar. Avcılık kanımı kaynatıyor. Onu bulmak, bana verdiği en kolay işti. Kaçan biri için

, izlerini saklamakta çok başarısızdı.

İki saatten az bir sürede, nerede yaşadığını, nerede çalıştığını ve kiminle yattığını öğrendim. Bunun için küçük hizmetçisine teşekkür etmem gerekiyordu.

Igor ondan ilk bahsettiğinde merakım uyandı. Bana neden Helena'yı aradığını hiç söylemedi, ben de hiç sormadım. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç umursamıyordum. Tek ilgilendiğim şey işi halletmektir. Hikayenin sonu.

Ama merakımın birkaç kez beni rahatsız etmediğini iddia etmeye çalışmayalım.

"Da."

"*Otlichnaya rabota. Aferin,*" dedi, bana yaklaşıp omzuma dokunarak başını salladı. Eğri gülümsemesi genişledi, gözlerinde gurur parladı.

Yıllar önceki o olaydan beri, Igor benim için her zaman bir baba gibi olmuştu. O olmasaydı, evsiz kalabilir, hapse girebilir ya da daha kötüsü olabilirdim. Her şeyi ona borçluydum. Bana inanan ve bana bir amaç veren tek kişi oydu.

"Helena'yı ve kızını bana getir."

Masasına geri döndü, koltuğa çöktü ve bir an düşünceli bir şekilde sakalını kaşıdı. "Onu epeydir görmedim. Sanırım onunla tekrar yüzleşme zamanı geldi."

Onunla tekrar yüzleşmek mi? Tehditkar ses tonu ve ürpertici, Makyavelist gülümsemesi, Helena'nın kaderinin çoktan belli olduğunu gösteriyordu.

Masasından bir sigara aldım, altın rengi Zippo çakmağımla yaktım ve bir duman bulutu üfledim.

Sofiya Melov uzun boylu ve kıvrımlı vücutluydu, uzun koyu kahverengi saçları ve kum rengi teni vardı. Yunan mitolojisi alanında yüksek lisans yapıyordu; bu alan, hayatı kadar ilham verici olmayan bir alandı. Annesi özel bir üniversitede İngilizce profesörü olarak çalıştığı San Francisco'ya taşınmadan önce, Sofiya hayatının çoğunu evde eğitim görerek geçirmişti. Annesi, evli olan okul müdürüyle —muhtemelen onun birçok metresinden biri.

Müdürün, Quasimodo'nun insanlaştırılmış bir versiyonu gibi görünen, çekici olmayan Charles Noels dışında, şehirde kaç tane piç çocuğu olduğunu merak ettim.

Annesinin skandal dolu ilişkilerinin aksine, yirmi dört yaşındaki genç kadın sıradan bir hayat sürüyordu. Erkek arkadaşı yoktu, gerçek arkadaşları yoktu, evcil hayvanı yoktu, hiçbir şeyi yoktu. "Sıkıcı" kelimesinin bir tanımı olsaydı, muhtemelen onun adı bu tanımın yanında yer alırdı.

Geçmişini araştırdığımda, on yaşında, Amerika'ya taşındıktan kısa bir süre sonra zatürre teşhisi konduğunu ve Seattle Çocuk Hastanesi'nde üç hafta yatırıldığını öğrendim.

Bunun dışında, sicili tertemizdi. O zamandan beri hiç sorun yaşamamış ya da herhangi bir olayda yer almamıştı.

Küçük koyunumuz Sibiry'a'da bir rahibe gibi yaşıyordu. Annesine benzemesine rağmen, onun tam tersi gibi görünüyordu. Yakın olduğu tek kişi, yıllar önce Rusya'dan onlarla birlikte taşınan, kırklı yaşlarının sonlarında bir kadın olan hizmetçisi Dasha Metalova'ydı. Bu gizemli Metalova hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onunla yüzleşmek o kadar çok ilgimi çekiyordu. Dasha gibi biri nasıl sosyal merdiveni tırmanıp Helena için çalışmaya başlamıştı?

Kafam merakla doldu ve rahatsız edici bir olasılık ortaya çıktı: Bu küçük sürtük patronuna geçmişi hakkında yalan söylemiş olabilir. Ama ne derler bilirsiniz, yalan asansörle çıkarsa, gerçek merdivenle çıkar. Biraz zaman alabilir, ama her zaman aldatmacayı yok eder ve gerçeği ortaya çıkarır.

"Sofiya'yı senin için kaçırayım mı?" diye sordum.

Son bir haftayı onu takip ederek geçirdikten sonra, bu kıza takıntılı bir şekilde ilgi duymaya başlamıştım. Sofiya. Onun yüzünü aklımdan çıkaramıyordum. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, avına yaklaşan bir avcı gibi hissediyordum.

Sadece yulaf sütü içtiğini, tarçına alerjisi olduğunu, gerilim filmlerini sevdiğini ve zengin ev kadınlarının elbiseler, çantalar ve kocalar için kavga ettiği *The Real Housewives of Atlanta* dizisinin hayranı olduğunu öğrendim. Onun masumiyetini, saflığını ve saflığını yıkmak için daha da fazlasını bilmek istedim. Hayatın acımasız gerçeklerinden bu kadar mutlu bir şekilde habersiz olduğu için ona bedel ödetmek istedim. Yalnız ve el değmemiş koyunum, yaklaşan fırtınadan habersiz, kaygısızca hayatın içinde dolaşıyordu.

"Evet, ama dikkatli ol, Volk. O benim," dedi Igor, bakışları sabit, sahiplenici bir kararlılıkla dolu.

Gergin bir sessizlik hakim oldu, birbirimizi dikkatle inceledik. Onu Helena dışında birine bu kadar bağlı gördüğüm hiç olmamıştı.

Bu kız onun için neden bu kadar önemliydi? Ona söz verilmiş miydi?

Karşılıklı, sözsüz bir anlaşmanın ardından, sırtı ve parmaklarını kırdı. "Her zamanki gibi hizmetlerin için *teşekkürler*. Sabah ayrılacaksın;

Mümkün olduğunca dinlenmeni öneririm. Önümüzdeki birkaç gün çok yoğun geçecek," dedi, göz kırptı ve telefonunu çıkardı.

"Da."

"Oh, Irina'yı ziyaret etmelisin. Seni özleyiyor ve seni ona göndermem için bana yalvarıyor. Onu olabildiğince sert sik ki sonunda susar," diye iç geçirdi. "Tanrı bilir ne kadar sinir bozucu olabileceğini."

Irina'yı sikmeyeceğim. Ona tahammül edemiyorum.

Elbette çekici bir kadındı, ama sürekli dırıldır etmesi sinirlerimi bozuyordu. Yeterince *işi* olduğunu düşünüyordum, ama görünüşe göre her zaman daha fazlasına vakti vardı.

İç geçirdim ve sigaramdan bir nefes daha çektim.

"Sen, iyi bir sevişmeyi reddedecek tek erkek sensin," dedi Igor alaycı bir şekilde başını sallayarak. "Git onu gör. Can sıkıcı biri olabilir, ama o kız şimdiye kadar gördüğüm en derin boğaza sahip."

Kıkırdadım ve odadan çıktım.

Koridorlar, temizlikçi kadın ve kapıda görevli iki güvenlik görevlisi dışında boş ve sessizdi. Igor adamlarını nadiren kişisel alanına davet ederdi; toplantılarımız genellikle şehir ofislerinde yapılırdı. Alexsei ve ben, onun koruması ve kuralları altında, onun çatısı altında kalıp yaşamasına izin verilen tek kişilerdi.

Şu anda bildiğim her şeyi bana o öğretti. Benim için sadece bir baba figürü olmakla kalmadı, aynı zamanda akıl hocam ve büyüklüğe ilham kaynağım oldu.

Igor, klanına katıldıktan kısa bir süre sonra beni ilk kez seksle tanıştıran kişiydi.

Bir erkeğin ancak ilk kez bir kadınla seviştiğinde erkek olabileceğini söylerdi.

Böylece, ertesi gün beni Moskova şehir merkezindeki genelevlerinden birine götürdü ve orada yirmili yaşlarının başında ikiz iki kadın tamamen çıplak olarak beni bekliyordu.

Onlara bana iyi bakmalarını ve bana nasıl güçlü bir erkek olunacağını öğretmelerini söyledi.

Onlar da ona bu fırsat için teşekkür ettiler.

İkisi de bana yaklaşıp yerde sürünerek kıkırdayarak geldiklerinde biraz gergin hissettiğimi hatırlıyorum.

"Hoş geldin, tatlım," dedi içlerinden biri baştan çıkarıcı bir sesle.

Sonunda önümde, daha doğrusu ayaklarımın dibinde durduklarında, biri pantolonumun fermuarını açıp ereksiyonumu eline alırken,

diğeri ayağa kalkıp ellerimi tutup onları kendi dolgun göğüslerine bastırdı.

Boğazım kurumuştı ve alnımdan ter damlıyordu. Her ayrıntıyı içime çekiyordum: kokularını, vücut oranlarını, kendimi daha kontrol altında hissetmemi sağlayacak her şeyi. Bakışlarımı önümdeki kıza çevirdiğimde, göğüslerine bakakaldım ve pürüzlü avuç içlerimle yumuşaklıklarını hissettim. Yumuşaklıklarını tatmak için onları sıkmak istedim, ama utangaçlığım beni engelledi.

Aniden, hiçbir uyarı olmadan, yerde yatan kız ereksiyonumu ağzına aldı, göz teması kurarak yalayıp emdi ve hatta bir kez göz kırptı. Beni saran sıcaklık o kadar yoğundu ki, yüksek sesle inledim, gözlerim zevkten geriye devrildi. Bu sırada, diğer kız dudaklarını benimkilere bastırdı ve ağzıma inlerken göğüslerini kavramamı sağladı. O kadar şaşkındım ki, nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Ağzıma zar zor sığıyorsun! Seni amımda hissetmek için sabırsızlanıyorum," dedi yerde yatan kız, benim aletimi aşağıdan yukarıya doğru yalarken kıkırdadı.

Bu manzara beni neredeyse bayılttı.

"Ben de! Ben de!"

Beni öpen kadının üzerine ellerimi indirdim ve çekinerek kıkına koydum. Onun cesaret verici inlemeleri bana cesaret verdi ve kıkını sıkıca sıktım, biraz daha kontrol sahibi hissettim.

Sonunda ikisini de siktim, daha doğrusu onlar beni birkaç kez sikti, ta ki yorgunluk beni ele geçirip yatak görevi gören kırmızı kadife kaplı dev kanepede neredeyse uykuya dalana kadar.

Birkaç saat sonra, yorgun ve biraz utanmış bir şekilde, yerden kıyafetlerimi aldım, giydim ve odadan çıktım. Igor ve adamları, dışarı çıktığımda beni selamladılar.

Odanın ortasında, Anichkov Sarayı'ndakileri anımsatan büyük bir kristal avize, mekanı mistik bir ışıkla kaplıyordu. Avizenin altında, alkolle dolu büyük yuvarlak bir ahşap masa, erkekleri bir araya getiriyordu. Bu, babamın bana anlattığı Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri hikâyesini hatırlattı. Bu, kaos ve düzensizliğe karşı en iyi savunmanın birlik olduğunu hatırlatıyordu.

Utanç içinde yürürken aniden bir sessizlik çöktü, Igor ayağa kalktı ve yanındaki koltuğa oturmam için işaret etti.

Oturdum, başımı kaldırdım ve o anda tüm erkekler yüzümü görünce kahkahalara boğuldu. Bazıları bana votka ikram etti, diğerleri sırtımı sıvazladı ve birkaçı gururla ve yüksek sesle artık yetişkin bir erkek olduğumu ilan etti.

Müzik, alkol ve seksin güçlü kokusu birleşince midem bulandı. Dönüp yere kustuğumda, masa titredi, kadınlar ise sadece külot giymiş halde dans edip göğüslerine şampanya döktüler.

Sahne çok müstehcendi, ama yine de başımı kaldırıp dudaklarımı silerek bu gösteriye hayretle bakmaktan kendimi alamadım.

O zamanlar on yedi yaşındaydım.

O gece, Rusya'nın en güçlü, en acımasız ve en zengin mafyası olan Silas klanının bir üyesi oldum.

Bölüm Altı

"Hayat, bize beklediğimiz şeyi vermek zorunda değildir."
- Margaret Mitchell

Sofiya

Hafif bir esinti, yumuşak bir tüy gibi burnumu gıdıkladı ve hak ettiğim huzurlu uykumu nazikçe bozdu.

Tembelce yüzümü kaşıyarak, harikalar diyarının dünyasına geri dönmeye çalıştım.

Gözlerimin önünden parlak bir ışık geçince inledim ve boşuna serbest kolumla huzurumu korumaya çalıştım.

Bir iç çekerek ışığa teslim oldum ve gözlerimi açtım.

Beyaz yazlık bir elbise giymiş, lavanta tarlasıyla çevrili, çıplak ayakla açık mavi bir battaniyenin üzerinde uzanmış, elimde bir kitap tutuyordum. Kırmızı ojem güneşte parıltıyordu ve yanımda yarı açık küçük bir sepet vardı, içinde yumurtalı sandviç, limonata ve en sevdiğim yaban mersinli limonlu muffin vardı. Uyuyakalmış olmalıyım, ama neyse ki güneş ışığından beni koruyan bir ağacın yanında dinleniyordum. Muffini aldım, büyük bir ısırik aldım ve tatlı, lezzetli tadını çıkardım.

Gözlerimi kapatıp memnuniyetle hafifçe mırıldandım.

Muffini bitirdikten sonra dudaklarımı yaladım, kitabı elime aldım ve okumaya devam ettim.

Hüzünlü hikaye, Kara Ölüm'de anne babasını kaybeden ve yıldızlı gökyüzü ile yalnız ayda teselli bulan genç bir çocuk hakkındaydı. Çocuk, tek arkadaşı haline gelen ayın her gece ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Sevgili dostum," diye ağlayarak dizlerinin üzerine çöküyor, gözyaşları pembe yanaklarından süzülüyordu. Küçük, kirli elleri dizlerinin üzerinde nazikçe duruyordu. "Dünyanın geri kalanı gibi, sen de beni kendi başıma bıraktın," diye hıçkırarak, yüzünde küçük bir gülümseme belirliyordu. "Yine de, öncekilerden farklı olarak, sen her zaman

benim en karanlık anlarımda bana ulaşır, beni korur ve izleyeceğim yolu aydınlatırsın."

Ay ışığı yüzünü aydınlatıp karanlık gözlerinde parıldarken, zayıf vücudunu kucakladı.

"Ve bunun için sana minnettarım."

Doğanın güzelliğini ve gecenin sessizliğini düşünerek birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, çocuk ahıra geri dönerdi. Orada onu mütevazı yatağı, küçük gri bir yorganla örtülü bir saman yığını bekliyordu. Gerçek umutsuzluk anlarında, umut ve şükranla dolu bir kalple, cırcır böceklerinin sesiyle uykuya daldı.

Yüzümdeki gözyaşlarını silerken, bir kelebek kitabımın sayfalarına kondu.

Yalnızlık, herkesin hayatında en az bir kez yaşadığı evrensel bir duygudur. Bu küçük dostum birdenbire ortaya çıktığında, güzel ve büyüleyici kanatları bana o çocuğun ayını hatırlattı. Bana, büyük karanlık zamanlarda, gözlerimizi ve kalplerimizi sonsuz olasılıklara açarsak, her zaman bize uzanan birileri veya bir şeyler olacağını gösterdi.

Aniden rüzgar hızlandı.

Gökyüzü karardı, ağaçların yaprakları sertçe düştü ve bir anda şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Yüzlerce karga, sığındığım ağacın etrafında dönüyordu ve bazıları beni hedef alıp saldırmaya çalıştığında ağzımdan bir çığlık çıktı.

Eşyalarımı toplamak için telaşla hareket ederken, bir şey boynumun yanını ısırdı ve her şey karardı.

Başım dönene kadar bu pozisyonda kaldım.

Aklım başıma geldiğinde, altımdaki zeminin toprak ya da kaya olamayacak kadar yumuşak olduğunu fark ettim.

Yatağın üzerinde yattığımdan oldukça emindim.

Pozisyonumu değiştirirken yüzümü buruşturdum ve sağ tarafıma dönerek ellerimi başımın altına koydum, ağzımın köşesinde biraz salya vardı. Şimdiye kadar deneyimlediğim en ağır ve en sıcak battaniye, beni ısıtılmış, ipeksi bir bulut gibi sardı. Bu, şimdiye kadar yattığım en rahat yataktı. Buradan hiç ayrılmak ya da kalkmak istemedim.

Bacaklarım ipeksi kumaşa değince yumuşak bir şekilde mırıldandım.

Sol yanağımı nazikçe okşayan bir elin sıcaklığı beni yavaşça uyandırdı ve gözlerimi açmaya zorladı, bu yüzden tekrar uykuya dalmış olmalıyım.

Önce başım döndü, birkaç kez gözlerimi kırpıp görme yetim netleşene kadar bekledim ve tarihin en kötücül bakışını gördüm.

Gözlerimiz dayanılmaz bir gerilim içinde kilitlendi.

Hızla ayağa kalktım, beyaz örtüleri attım ve yataktan çıktım.

Korku ve nefret beni buz gibi su gibi sardı. Aşağı baktım ve hala aynı kıyafetleri giydiğimi ve görünürde fiziksel bir zarar olmadığını görünce biraz rahatladım.

Bileklerimi ve ellerimi kontrol ettim, yüzümden saçlarımı çektim ve telefonumu aramak için kot pantolonumun ceplerini yokladım.

"Bunu mu arıyorsun?" Adam, sağ elinde değerli telefonumu tutarak sordu ve ben ona uzanmaya çalışırken onu koyu renkli blazerinin cebine geri koydu.

"Nasıl uyudun? İyi, sanırım. İlaçların seni bu kadar uzun süre uyutacağını beklemiyordum," dedi, düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyarak. "Sekiz saat uyudun! Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

Şaşkınlıkla ona baktım, olanları anlamaya çalışıyordum.

Bu adam deli gibi görünüyordu, sanki akıl hastanesinden kaçmış gibi.

Kulaklarımda ani bir uğultu ve çıplak ayaklarımın altındaki zeminin hareketi beni düşüncelerimden kopardı. Kafam karışık ve yönümü kaybetmiş bir halde etrafıma bakındım.

Beyaz ipek örtülü, yapılmamış bir kraliçe yatak ve her iki yanında iki küçük ahşap komodin gördüm. İki orta boy porthole kısmen açıktı ve altın rengi güneş ışınları odaya giriyordu. Zeminin bir kez daha sallanması, bir uçakta olduğumuzu fark etmemi sağladı.

Aman Tanrım! Lanet olası bir uçaktayız!

Uyandığımdaya korkmuştum, şimdi ise donakaldım.

Birden farkına vardım: Muhtemelen insan kaçakçılığı yapan şüpheli bir örgüt tarafından kaçırılmışım ve burada uyuşturulup, soyulup, dövülüp, akıl hastası insanlara satılacaktım.

Nefesim kesildi ve kalp krizi geçireceğimden korktum. Taken filmi hiç bu kadar gerçekçi gelmemişti. Alnımdan ve sırtımdan ter damlıyordu, ellerim ve bacaklarım kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Kendime sarılmak suretiyle bir tür güvenlik hissi aradım ve Liam Neeson'ın beni kurtarmasını umdum — tabii ki kızını kurtardıktan sonra.

"S-Sen kimsin?"

Adamın ayak sesleri başımı kaldırmamı sağladı ve sırtım kabinin duvarına çarpana kadar geriye doğru sendeledim. Benden birkaç santim uzaklıkta dururken yüzü karardı, elleri başımın iki yanındaki duvara bastırdı.

Sırıtarak, "Dün benim sikimi açgözlü bir bakire gibi sürtünürken kim olduğumun önemi yoktu, o zaman şimdi neden olsun ki?" dedi.

Ellerim serbest olsaydı, o sırtışı yüzünden silerdim.

Onun sözleri derin bir utanç ve ağırlık hissiyle ciğerlerimi doldurdu. içime çöktü ve gözyaşları sessizce yanaklarımdan akmaya başladı.

"Belki bunu tekrar yapmalıyız. Sanırım seni susturmanın en iyi yolu bu." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve sert elleriyle kalçalarımı kavradı.

Ne pislik!

"Kişisel alan kavramını anlamıyorsun, değil mi?" Onun sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışırken sertçe söyledim. Onu itmek için çabaladım ama çabucak vazgeçtim. Mücadele etmek faydasızdı, tutuşu çok güçlüydü, nefes almamı bile zorlaştırıyordu.

Kaşlarını kaldırdı, yüzünü benimkine yaklaştırdı, koyu renkli gözleri bana kilitlendi ve dudakları benimkinden birkaç santim uzaklıkta durdu. Nane kokulu nefesi dudaklarıma değdiğinde, başımı çevirmekten başka seçeneğim yoktu.

Kıkırdadı, burnuyla yanağımı dürttü, sonra yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve cildime öpücükler yağdırdı. Kulağımın arkasındaki hassas bölgeyi öptü, yaladı ve emdi.

Gözlerimden yaşlar akarken, donmuş bir şekilde beyaz tavana bakarak zihinsel olarak kaçmaya ve onun dokunuşunun beni etkilemediğini varsaymaya çalıştım.

Havada şeytani bir kahkaha yankılandı ve kalbimde bir nefret ateşi yaktı.

O piç kurusu benimle oynuyordu.

Yumruklarımı sıktım, ona zarar verme, benim egomu ezdiği gibi onun egosunu ezme ve ona acı çektirme arzusu ile yanıyordum. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Çok korkuyordum.

Korkakça, o boynumun kıvrımını öperken orada durdum, dudaklarımdan düşük bir inilti kaçtı, ama elimi kullanarak hemen susturdum.

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum," diye kulağıma fısıldadı.

O saçlarımı nazıkçe okşayıp masaj yaparken ben sessizce ağladım.

Elleri kalçalarımı kavradı, boynumu öptü, kulak mememi ısırđı, sonra hafifçe geri çekilip beni bıraktı.

"Gördün mü," diye güldü. "Şimdi sessizsin."

Başımı ellerimle kavradım ve kendimi duvara kaydırarak dizlerimi karnıma çektim. Derin bir aşağılanma hissi duydum. Kendim değildim; kendi bedenimde sadece bir seyirciydim, hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

Yatağa geri döndüğünü, ağırlığıyla yatağın çöktüğünü duydum.

Gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kendimi kurtarmam gerekiyordu, çünkü bu uçak indiğinde beni neyin beklediğini sadece Tanrı biliyordu.

Ayağa kalktım, giysilerimin tozunu sildim.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum, bu korkunç kabustan bir an önce uyanmayı umarak.

Yukarı baktım ve onu yatakta otururken gördüm, kolları kucağında, gözleri kapalı. Dua ediyor ya da meditasyon yapıyor gibi görünüyordu, ama ben onun bir sonraki hamlesini planladığını biliyordum. Koyu renkli kıyafetleri ile odanın bembeyazlığı arasındaki kontrast, onu hem buraya ait olmayan hem de güçlü biri gibi gösteriyordu.

Varlığı tuhaf bir his yaratmasına rağmen, yüzü huzurlu, sakin ve kontrolü elinde tutan bir ifadeye sahipti. Sonuçlarından korktuğum için onu rahatsız etmek istemedim.

Ama bu insan kaçakçılığı karmaşasında neler olup bittiğini bilmeye hakkım vardı.

Ne kadar çok bilersen, kendini kurtarmak için o kadar çok seçeneğin olur. Uzun bir süre sonra, gözleri birden açıldı.

Bir darbe ya da hakaret bekledim, ama o sadece kalktı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açmadan önce dönüp bana çarpık, şeytani bir gülümseme attı.

"Rusya, Sofiya. Birisi seni görmek istiyor," dedi ve sonra bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

Damarlarımda asit dolaşıyor, kalbim deli gibi atıyordu. Rüya görüyor olmalıyım. Bu en kötü türden bir kabus olmalıydı.

Rusya mı? Beş yaşımdan beri Rusya'ya gitmemiştim. Orada kimseyi tanıımıyordum.

Göğsümde bir karışıklık oluştu.

Babam Moskova'ya giderken bir trafik kazasında öldüğünde ben henüz çocuktum. O bir kamyon şoförüydü, ülke çapında gıda malzemeleri dağıtıyordu, bu yüzden nadiren bizimle evde olurdu.

Onun ölümünden sonra, annem memleketinin kendisine yaşattığı üzüntü ve acıdan uzaklaşarak yeni bir başlangıç yapmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmaya karar verdi. Ruh ikizini kaybetmeyi, ilk ölümünü yaşamak olarak tanımladı —vücudu hala işlevsel ama ruhunun sıcaklığından yoksun.

Bu anılar zihnimde dönüp dururken, kendime fısıldayarak, dalgın dalgın kabin penceresinden bulutları ve sonsuz ufku seyrederek, "Sanırım yanlış kişiyi arıyorsunuz. Rusya'da beni bekleyen kimse yok" dedim.

Bölüm
Yedi

"Küçük de olsa, gizli de olsa, küçük bir ateşi yanık tut."
- Cormac McCarthy

Volk

Aramızda hırçın biri var.

Yatak odasından çıktıktan sonra yüzüme soğuk su serptim ve aynada kendime baktım. Sonra, sanki lanet bir palyaço gibi sırttan Dimitri'nin yanına oturdum.

"Bu kadar komik olan ne?"

O arkasına yaslandı, ellerini başının arkasına koydu ve ayaklarını aramızdaki konsola dayadı.

"Dikkatli ol, Volk," dedi Dimitri burnunu çekerek. "Patronun gözdesiyle uğraşma. Ne kadar sahiplenici olduğunu bilirsin."

Normalde onun yorumlarını görmezden gelirdim, ama bugün onun saçmalıklarına tahammülüm yoktu ve sinirimi boşaltacak birine ihtiyacım vardı.

"Kendi işine bak, Dimitri."

"Çok güzel görünüyor, ama küçük amcığı Igor'un öfkesine değmez," dedi Dimitri, sakalını okşayarak ve sigarasından bir nefes daha çekerek. "Ama haklıydın. Ağzını doldurmak onu sessiz tutmanın en iyi yolu. Benim sikim işe yarayacak," diye ekledi göz kırparak.

Koltuğumdan fırladım, silahımı doğrudan yüzüne doğrulttum. O sadece sigara içmeye devam etti, gözleri benimle alay ediyordu.

"Ona parmağını bile sürersen, sana hayal edilebilecek en yavaş, en acı verici ölümü yaşatırım."

Sözlerimi bitirir bitirmez, kabin kapısı gürültülü bir patlamayla açıldı ve solgun, nefessiz, yüzünde gözyaşları akan Sofiya ortaya çıktı. Gözleri bana kaydı, sonra hızla hala sırttan Dimitri'ye yöneldi.

Elimdeki silahı fark edince nefesini tuttu.

Mükemmel zamanlama.

"Sofiya, kendi işine bakmayanlara ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordum, başımı eğerek onun ifadesini inceledim. O, başını salladı ve kollarını koruyucu bir şekilde göğsüne doladı.

Dar tişörtü vücut hatlarını ortaya çıkarmış, uzun saçları yüzüne koyu kadife perdeler gibi düşmüştü.

Dudaklarımı yaladım ve gülümsedim.

Şimdi onu benim dünyamla tanıştırmak için ideal bir andı.

Döndüm, silahı kaldırdım ve Dimitri'nin sağ uyluğuna ateş ettim.

"İşte böyle olur," dedim ve sessiz bir çığlık atarken, elleri titreyerek ona göz kırptım.

"SİKTİR GİT LAN!" Dimitri, uyluklarını tutarak bağırdı, kan yere damlayarak değerli Givenchy takım elbisesini lekeliyordu.

Sanırım sonunda kokuşmuş sikiyle doldurabileceği bir delik olacak.

Tuvalete topallayarak gitti ve kapıyı arkasında çarptı. "Silas'a hoş geldin, Sofiya," diye gülerек, düşmeden onu yakaladım.

düşmeden onu yakaladım.

Bundan daha iyi bir karşılama olamazdı.

Moskova'nın soğuğu, donmuş bir cehenneme adım atmak gibi.

Uçak fiyaskosundan sonra Dimitri, yolculuğun geri kalanında sessizliğe büründü, sadece türbülans sırasında mırıldanıp şikayet etti. Birkaç saat sonra indiğimizde arabaya bindik ve sabırla bizi bekleyen Igor'a doğru yola çıktık.

Malikaneye varmamız yaklaşık bir saat sürdü.

Addams ailesinin malikanesini andıran malikane, Silas'ın günahlarının, suçlarının ve servetinin çoğunu gizleyen, yüksekte duran devasa, koyu kahverengi bir ahşap evdir. Igor, beni klanına kabul etmeden birkaç yıl önce, karanlık işlerini özgürce yapabileceği, evim diyebileceği, şehirden uzak bir yer arayarak burayı inşa etmişti.

Dimitri, park edip arabadan indiğimizde sessiz kaldı. Adamlardan birinin sigara içip kedi ile oynadığını fark ettim ve iç geçirdim.

Sofiya, muhtemelen yorgunluktan, hala baygındı.

Dimitri'nin şu anda pek yardımcı olamadığı için, doğal olarak onu taşımak zorunda kaldım.

Yolcu kapısını açtım ve onu sağ omzuma kaldırdım, vücudu gevşek ve tepkisizdi.

Eve girdiğimde, Igor'un bağırışları koridorun sonundaki ofisinden yankılanıyordu. Onun için hazırlanan odaya, yeni yatak odasına, aceleyle çıktım.

Oda küçüktü ve bembeyazdı. Beyaz örtülü tek kişilik bir yatak ve orta boy bir yastık duvara dayalıydı. Küçük bir pencere ışık giriyordu ve kilometrelerce uzanan karla kaplı ormanı ortaya çıkarıyordu.

Onu yatağı yatırdım ve ellerini ve ayaklarını kelepçeledim. Geri adım atarak, yaptığım işi hayranlıkla izledim.

Mükemmel.

Rahatsız edici derecede huzurlu görünüyordu. Yüzünde en ufak bir korku ya da endişe belirtisi yoktu. Uzun kirpikleri, üç güzellik lekesinin küçük bir üçgen oluşturduğu yanaklarına zarıfçe uzanıyordu. Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı ve alt dudağındaki başka bir küçük güzellik lekesi dikkat çekmek için yalvarıyor gibiydi.

Yumruklarımı sıktım. O burada, dünyadan habersiz uyurken, ben onu buraya taşımak için kendimi paralamak zorunda kalmıştım. Onu tüm varlığımla nefret ediyordum.

Igor'un bana yaşattığı bu karmaşadan hiçbir şey kazanamamış olmam beni öfkeliendirdi. Ellerimi saçlarıımın arasına sokup çektim.

Igor'a işimin bittiğini, isteğini yerine getirdiğimi söylemem gerekiyordu.

Sonra nihayet daha önemli ve daha az sinir bozucu işlerime dönebilecektim. Amerika'ya geri dönüp İtalyanlarla buluşmak ve depoları kontrol etmek istiyordum. Francesco'yu bir süredir görmemiştim ve onu kızdırmak istiyordum. Onu kızdırmak çok kolaydı, neredeyse terapötik bir etki yaratıyordu.

Odayı terk edip aşağıya, Igor'un ofisine indim. Boş evde ayak seslerim yankılanıyordu. Boynumu çıtlattım, kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Igor, kitaplığının yanındaki büyük pencereye bakarak puro içiyordu.

Adamlarından biri, tedarikçilerimizden birinin cansız bedenini taşıyordu. Derin bir nefes aldığımda, odayı taze kan kokusu doldurdu.

Kapıya yol açmak için kenara çekildim.

"Bu piç kurusu bir yıldır Vlad için çalışıyor ve ben hiçbir şey görmedim," dedi Igor, purosunu masaya vurarak. "Onu ortadan kaldırmak istiyorum, evlat. Bana kafasını getir."

Sadece başımı salladım.

Ketalonovların patronu Vlad, bir yıldır bize sataşüyor, en önemli müşterilerimizi çalışıyordu. Hatta, sanki müşterilerimizin çoğu düzenli müşteriler değilmiş gibi, polise ihbar ederek genelevlerimizden birini şüpheli faaliyetler nedeniyle kapatmıştı. Sanki tek istediği bir savaş çıkarmakmış gibi.

Vlad, gerçeği anlayacak kadar akıllı değildi: Aradığın şey genellikle karşına çıkar, ama bunun ne şekilde olacağını veya sonucun nasıl olacağını asla bilemezsin. Onun için sonuç, hayal ettiği gibi olmayacak.

Igor ve Vlad, gençken hapishanede tanıştılar.

Igor uyuşturucu satmaktan, Vlad ise adam kaçırmaktan hapisteydi. Birbirlerinin arkasını kolladılar ve Igor hapisten çıktıktan sonra Vlad'ın kaçmasına yardım etti ve onu himayesine aldı.

Ta ki Vlad onu sırtından bıçaklayana kadar.

Igor ayrıntıları bizimle hiç paylaşmadı, ne benimle ne de başkasıyla. Sadece ihanetin affedilemez olduğunu söyledi, özellikle de Silas'ta. Vlad'ı öldürmek kolay olmayacak, ama son derece tatmin edici olacak.

"O nasıl?" Igor'un sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Hâlâ baygın. Uçakta Dimitri'yi vurduğumu gördü. Sanırım biraz hassas biridir."

"İyi. Buna alışması lazım," diye iç geçirdi. "Silah sesleri bu hayatın bir parçası."

Masasına doğru yürüdü, oturdu ve ceketini çıkardı. Yüzümü inceledi.

"Onu sana emanet ediyorum, evlat. Dimitri'nin pisliğin teki olduğunu biliyorsun ve onun *moya doch'umu* koklamasını istemiyorum. Ona iyi bak ama bunu bir erkek gibi yap. Onu aileden biri olarak gör," dedi, bir çekmeceyi açıp siyah bir resim çerçevesi aldı.

Birkaç saniye baktıktan sonra bana uzattı.

"*Tvoja doch'? Kızın mı?*" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. "Hiç çocuğun olmadığını sanıyordum, patron."

Siktir.

Onu canlı ve tek parça halinde geri getirmek konusunda bu kadar ısrarcı olmasına şaşmamalı.

Kayıtlarında babasının bir araba kazasında öldüğü yazıyordu ama tam adı yazmıyordu. Babasının kimliği bilinmeyen bir atası olduğunu sanıyordum.

Sakalımı kaşıyarak elimdeki fotoğraflara baktım ve kim olduğunu fark edince derin bir nefes aldım.

Çok genç bir Sofiya, elinde yavaşça eriyen bir dondurma ile verandada oturmuş, dişsiz bir gülümsemeyle genişçe sırtıyordu. Saçları iki örgüydü ve gözleri mutluluk ve saadetle parlıyordu.

"O fotoğrafta dört yaşındaydı."

Adam iç geçirdi ve gözlerime baktı.

"Kimse bilmiyor, evlat. Helena bir gün uyandı ve Sofiya'yı da yanına alarak ülkeyi terk etmeye karar verdi." Manşet düğmelerini açtı ve kollarını sıvadı. "En iyisi bu olur diye düşündüm. Onun bu dünyada büyümesini istemedim," başını salladı. "Küçük bir kız için çok zor bir dünya."

Yani Helena'yı becerdi ve o hamile kaldı?

Kulaklarıma inanamadım, bu yüzden sessiz kaldım ve onun bitirmesini bekledim.

"Şimdi tam zamanı..."

Yüksek bir patlama sesi onu kesintiye uğrattı, ardından tiz çığlıklar geldi. Uyanmış olmalıydı.

Igor içini çekti ve altın Rolex saatine baktı, ben ise bir sigara yakarak nikotinin gergin omuzlarımı gevşetmesine izin verdim.

"Bu gece Julius ile buluşmak için Kolombiya'ya gitmeliyim. Babası tedarikçilerimizden biri tarafından öldürüldü ve şimdi yeni patron o," diye fısıldadı Igor. "Onunla yeni bir sözleşme imzalamam gerekiyor. Şehre geri dönmek istediğini biliyorum, ama güvendiğim tek kişi sensin evlat."

"Hayır."

Bunun nereye varacağını biliyordum. Hayatta olmaz.

"Bu bir soru değildi, Volk."

"Patron, tüm saygımla, kızınız tam bir kabus. Onun yanında bir dakika daha geçirmektense, sikimi parçalara ayırıp köpeklere yem etmeyi tercih ederim," dedim öfkeyle, ellerimi saçlarımin arasında gezdirerek. "Ben lanet olası bir bebek bakıcısı değilim."

Yanıma gelip omzuma hafifçe vurdu. "Üç hafta, Volk. Tek istediğim bu." Kapıya doğru yürüdü ve bana dönüp baktı. "Ondan sonra ondan kurtulacaksın, söz veriyorum."

Bölüm
Sekiz

"Öfkeli olduğunda konuşursan, hayatında pişman olacağın en iyi konuşmayı yaparsın."
- Ambrose Bierce

Sofiya

Sonunda gözlerimi açtığımda, keskin bir soğukluk ve rahatsız edici bir yönelim bozukluğu beni sardı. Sanki bir hastaneye veya huzurevine girmişim gibi, sıcaklık ve yaşamdan yoksun, ürkütücü derecede steril bir beyaz odada buldum kendimi.

Beyaz, benim için her zaman klinik bir mesafenin rengi olmuştu.

Buna karşılık, yeşil, mavi ve kırmızı gibi renkler derin bir anlam taşıyordu. Yeşil umut, barış ve mutluluğu simgeler.

Mavi ise korku, üzüntü ve endişeyi temsil eder.

Ama kırmızı, en sevdiğim renk, insan deneyiminin tüm spektrumunu kapsar: hayat, tutku, nefret, aşk ve acı. Kırmızı, günlük yaşamımızın dokusuna işlenmiştir, hem sevinçlerimizi hem de mücadelelerimizi hatırlatır.

Bazıları bizim sadece siyah ve beyazın tonları olduğumuzu iddia edebilir, ama ben hepimizin benzersiz kırmızı tonları olduğumuza inanıyorum; her birimiz farklıyız ama birbirimizle bağlantılıyız.

Birkaç kez gözlerimi kırptıktan sonra, soğuk, sert tavana bakarak kendimi toparlamaya çalıştım. Ellerimi kaldırmaya çalıştığımda, ellerimin rahatsız edici derecede ağır olduğunu fark ettim.

Ne oluyor?

Beni kelepçelemiş mi?

Çaresizce kendimi kurtarmaya çalıştım, ama çabalarım beni daha da yordu.

Oda kasvetli, bunaltıcı bir yerdi ve sadece küçük bir pencereden gelen dar bir ışık huzmesi ile aydınlatılıyordu. Yattığım yatak beton gibi sert, omurgamı kemiren bir rahatsızlık hissi veriyordu.

betondan bir levha gibi hissettiriyordu ve rahatsızlık omurgamı kemiriyordu. Oturmaya çalışırken boğazımda panik yükselmeye başladı, kalbim korkuyla çarpıyordu.

Neden bu kadar soğuktu? Neredeydim ben?

Titrek ellerimle ve terden ıslanmış avuç içlerimle, kısa ve düzensiz nefesler alarak ayağa kalkmayı başardım.

"Sürünmekten başka seçeneğim yok," diye mırıldandım, sesime hayal kırıklığı sızıyordu. "Neden şimdi, tam da bu zamanda panik atak geçirmem gerekiyor? Hadi Sofiya, kendine gel!"

Tüm gücümü toplayarak, bu kabustan kaçmaya kararlı bir şekilde kendimi yere attım.

Yaralı bir hayvan gibi sürünerek kapıya doğru ilerledim, her hareketim sonsuzluk gibi geliyordu.

Tam kapı koluna uzanırken, kapı şiddetle açıldı ve kafamı kıl payı ıskaladı. Dimitri'yi gördüğümde kalbim ağzıma geldi. Gözleri kötülükle parlıyordu ve yüzünde sinir bozucu bir gülümseme yayılmıştı.

"Sofya, ortalama bir fahişeden daha fazla zamanını yerde geçiriyorsun. Belki de seni şehir merkezindeki genelevimize kaydettirmeliyiz. Eminim ki, ben de dahil olmak üzere birçok erkek senin hizmetlerin için para ödemeye razı olacaktır," dedi Dimitri, sarı dişlerini göstererek alaycı bir şekilde.

Yanımda diz çökerek, gevşek saçlarımdan bir tutamını tutmaya çalıştı, ama ben dönmeye çalıştım.

Çenemi sıkıca kavradı ve direnmeme rağmen gözlerine bakmamı sağladı.

Aniden belimden tutup beni yerden kaldırdı ve duvara doğru itti. Dili boynumdan yukarı doğru kayarken, ereksiyonu karnıma bastırdı ve elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken boğazıma safra yükseldi.

"Lütfen, bırak beni," diye yalvardım, sesimde çaresizlik belirtmeye başlamıştı.

"Biliyorsun, patron kızı olduğunu söylediğinde, onun ne kadar sikilebilir olduğunu söylemeyi unutmuş galiba," dedi Dimitri gülerek, elleri vücudumda dolaşırken. "Ne dersin? Seni fahişem yapayım mı?"

Elleri tişörtümü yukarı doğru ittiğinde, ben yüzümü buruşturarak ona karşı koymaya çalıştım.

"Ellerini ondan çek, hemen."

Dimitri yavaşça üzerimden kalkıp arkasını döndüğünde, kulakları sağır eden bir sessizlik oldu.

. Kalbim hızla atıyordu ve zihnim karışmıştı. Kendimi duvardan itip

ve arkama baktım. Ama gördüğüm şey beni şok etti.

Dasha, tam önümde duruyordu.

Burada ne arıyordu? Dimitri'yi nereden tanıyordu? Aklım tüm bunları anlamaya çalışıyordu.

"Şimdi gidersen patrona hiçbir şey söylemem," dedi Dasha, sessizliği bozarak.

Patron mu?

"Dasha, biliyorsun ki ben sadece kızla oynuyordum. Küçük bir şaka kimseye zarar vermez," dedi sahte bir gülümsemeyle.

Gözlerim Dasha'ya sabitlenmiş, olanları anlamaya çalışıyordum. Farklı görünüyordu, daha yaşlı, makyajlı, ki bu onun için alışılmadık bir şeydi. Koyu siyah saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve siyah ipek etekle uyumlu bir gömlek giyiyordu. Ama beni en çok şaşırtan şey koyu kan kırmızısı rujuydu. Sanki yirmi yıldan fazla süredir tanıdığım Dasha değil de, bir yabancı gibiydi.

Dasha benim için her zaman bir hizmetçiden daha fazlasıydı; o benim ablam gibiydi. Film izlemekten havuzda oynamaya kadar sayısız anı paylaştık. Beni süpermarkete götürür, annemin evde yememe izin vermediği tüm tatlıları almama izin verirdi.

Ama şimdi, duvara yaslanıp oturduğumda, ellerim yüzüme kelepçeli, gözyaşlarımı saklayarak, olanlara inanamıyordum. Sanki dünya tersine dönmüş ve en çok güvendiğim kişi bana ihanet etmişti.

"Git, *pridurok, pislik*," dedi sert bir sesle.

Korku beni felç etti, ayak sesleri uzaklaştıktan sonra bile başımı eğik tutmaya devam ettim. Dimitri'nin tehditkar bakışlarına tekrar katlanamazdım. Aniden, yatıştırıcı bir el saçlarımı okşamaya başladı.

"Mne tak zhal', moya lyubov'. Çok üzgünüm, aşkım."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Kendimi toparlamaya çalıştım, ama onun tanıdık kokusu ve sesi, bu soğuk, yabancı yerde hem rahatlık hem de endişe uyandırdı.

"Burada ne yapıyorsun? Neredeyim ben? Annem nerede?" Cevaplar için çaresizce sorular sordum.

"Sakin ol. Uzun süre kalamam. Beni dinlemelisin."

Gözlerim bulanıklaşırken gözyaşları yüzümden süzülüyordu. Yüzü zar zor görünse de, sesi onun üzüntüsünü ortaya koyuyordu. Yüzümü nazikçe avuçlayarak

o ise nazikçe yüzümü avuçladı.

"Şşş, beni dinle," diye fısıldadı acil bir şekilde. "Ona itaat etmelisin. Lütfen direnme, yoksa sana da zarar verecekler, tıpkı..." "Çık dışarı."

Dasha'nın şaşkın çılgınlığının ardından Dimitri'nin hem korkutucu hem de sinir bozucu derecede sakın sesi geldi. Sanki dünya, onun bir sonraki sözlerini duymak için durmuş gibiydi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kendimi bu kabustan uzak, Güney Fransa'da bir lavanta tarlasında koşarken hayal etmeye çalıştım. Ama dakikalar geçiyordu ve titremem devam ediyordu.

Yorgunluk beni ele geçirdi ve kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladım. Dasha'nın eli son bir kez başımı okşadı, sonra ayak sesleri uzaklaştı ve kapı arkasından kapandı.

Oda dayanılmaz bir sessizliğe büründü. Kaygı içimi kapladı ve hareketsiz kalarak, yavaşça nefes alırsam ortadan kaybolabileceğimi umarak donakaldım. Kafamda yüze kadar saymak gözyaşlarımdan dikkatimi dağıttı ve şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı.

Gözyaşlarım kuruduktan sonra yanaklarımı sildim ama gözlerimi kapalı tuttum, onun hazırladığı her ne kadar kötü plan varsa, karanlığı tercih ettim.

Odanın gerginliği aniden arttı, hava elektrik yüküyle çatırdadı. Ondan yayılan ısıyı ve kasıtlı nefes alıp verme ritmini hissedebiliyordum.

Bu da onun sapkın planının bir parçası mıydı? Benim acı çekmemi izlerken beni bitkin ve çaresiz bırakmak mı? Sanki onun kontrol ettiği bir oyuncakmışım gibi hissediyordum. Benim savunmasızlığımdan duyduğu memnuniyeti neredeyse görebiliyordum.

Cesaretimi toplayarak başımı kaldırdım ve derin bir nefes aldım, olacıklara kendimi hazırladım. Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda, daha önce giydiği kıyafetleri gördüm — gömleği daha da buruşmuştu, ama geriye taranmış saçları hala aldatıcı bir çekicilik yayıyordu. Kapıdan birkaç santim uzakta duruyordu, bu da bir alan ve özgürlük illüzyonu yaratıyordu, ve ben onun sahte centilmen tavırlarına gözlerimi devirdim.

"Sanırım bugün babanla görüşemeyeceksin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne? Babam mı?

Neden bahsediyordu?

Babam öldü.

İç geçirdim. "Hiç bu kadar kötü bir yalancı görmemiştim; oldukça utanç verici."

Bana gülümsedi — güven verici bir gülümseme değil, "bunu söylememeliydin" diyen bir bakışla. Ben de en iyi sahte gülümsemelerimden birini göstererek gülümsedim. Ben gözlerimi yüzünde, boynunda ve üst vücudunda gezdirirken o sakalını kaşıdı.

"Sen utanç vericisin," diye ekledim, sabırsızlıkla onun cevabını bekledim, ama cevap gelmedi.

Kasıtlı bir yavaşlıkla, bakışlarını benimkilere sabitleyerek yanıma doğru yavaşça yürüdü. Beni yerden kolayca kaldırdı ve yatağa yatırdı. Yatağın yaylarının gıcirtısı omurgamda bir titreme yarattı, endişeyle beklentiye karıştırdı.

Dasha'nın uyarısı zihnimde yankılandı ve ona karşı koyamadığımı fark ettim. Yaklaştıkça, misk kokusu beni sardı ve içimde derin bir şeyleri harekete geçirdi — erkeklik ve yasak arzu karışımı, rahatsız edici bir duygu.

Tek kelime etmeden, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları çözmeye başladı. Kelepçeler çıkarıldığında, beni neyin beklediğini merak ettim.

"Ne yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?" Panikledim.

Ayağa kalktıktan sonra, ellerini pantolonuna sildi ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce, bana uzun uzun baktı, gitmeden önce görünüşümü iyice süzdü.

Adrenalin patlamasıyla yataktan atladım, keskin bir acı hissiyle yüzümü buruşturdum. Onun arkasından gittim, koridorda kararlı adımlarla yürüyen silüetini gördüm.

"Neden bana sessiz kalıyorsun?" diye bağırdım, son enerjimi kullanarak.

Muhtemelen deli gibi görünüyordum, ama umursamıyordum. Onun küçümseyici tavırları beni öfkelen-dirmişti ve benim öfke nöbetimi görmezden gelmesi bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Sen gelmiş geçmiş en beceriksiz kaçır-an adamsın!" diye bağırdım.

Aniden durdu ve bana döndü, bakışları yavaşça vücudumu taradı. Yüzünde bir gülümseme yayıldı ve karanlık bir kahkaha attı.

Tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı indi ve beni suskun bıraktı.

Ne pislik!

Saat kaçtı ki?

Beklerken kalbim hızla atıyordu, onun geri dönüp beni tekrar kilitleyeceğini yarı yarıya bekliyordum. Koridoru tararken, üç kapı fark ettim — ikisi tam

önümde, diğeri solumda.

Bu bir tür hastalıklı oyun muydu?

Derin bir nefes alıp, ses çıkarmamaya dikkat ederek sol kapıya doğru parmak uçlarımda yürüdüm. Yavaşça kapıyı ittim ve karşımda büyük bir aynanın bulunduğu muhteşem bir karanlık banyo ile karşılaştım.

Karmaşık detaylar, ona Château de Versailles'ın daha karanlık bir versiyonu gibi gotik bir hava katıyordu. Banyoda koyu renk fayanslı bir İtalyan duşu ve aslan ayaklı lüks bir fildişi Viktorya dönemi küveti vardı. Köşede, beyaz bir bonsai söğüt ağacı gizemli bir hava katıyordu.

Oda, zenginlik ve gizem karışımıydı ve açıkça mükemmel zevke sahip biri tarafından tasarlanmıştı.

Yansıyınca bakınca irkildim. Gözlerim şişmişti, altlarında koyu halkalar beni uykusuzmuşum gibi gösteriyordu. Saçlarım karışık ve dağınıktı, boynumda koyu morluklar vardı. Bir morluğa hafifçe dokunduğumda bir acı dalgası vücudumu sardı. Üstüm mahvolmuştu, siyah dantelli sütyenim görünüyordu. Bileklerimin etrafındaki deri kızarmıştı, saatim kayıptı.

Acınası, savunmasız ve çaresiz görünüyordum. Titreyerek başımı ellerimin arasına gömdüm.

Kaçmam gerekiyordu, ama nasıl?

Rusça bilmiyordum ve yön duygum çok kötüydü.

Belki de kırmızı bayrakları, özellikle de beni kaçırın bencil pisliği fark edemediğim için gulag'da kilitli kalmayı hak etmiştim. Atalarım, özellikle de o adama kendimi atmamdan dolayı mezarlarında ters dönmüş olmalılar.

Ona ilk öpücüğümü verdiğime inanamıyorum.

Sofiya, ne düşünüyordun?

Ellerimi yıkadıktan sonra, kollarımdan bir titreme geçti. Babam burada derken ne demek istedi?

Sözleri, sonsuza kadar kapalı kalmasını istediğim bir yarayı yeniden açtı.

Kafamı sallayarak, yanımdaki yumuşak siyah havluyla ellerimi kuruladım. Kendime, onun ağzından çıkan hiçbir şeye inanmamayı hatırlattım. O sadece kafamı karıştırmak istiyordu. Ve bu durumdan sağ salim çıkabilmek için dua ettim.

Bölüm

Dokuz

"Düşmanını tanımak için, düşmanın olmalısın."
— Chris Bradford

Volk

Bebek bakıcılığı görevim bittikten sonra tek istediğim lanet olası bir içkiydi. Ya da on tane. Belki de bu dayanılmaz gerginliği atmak için iyi bir seks.

Igor'un beni nasıl kandırıp lanet olası yetişkin kızının bakıcısı yapabildiğini hala anlayamıyordum. Bu durumdan ve bu kızın damarlarıma enjekte ettiği zehirden kaçmam gerekiyordu.

Siktir, hiç kimseyi ondan bu kadar nefret etmemiştim.

Ona isyanın ne demek olduğunu tattırmak için onu bağlı tutmalıydım. Ama hayır, onu güvende tutmak zorundaydım, özellikle de Vlad'ın tehditleri üzerimizde asılıyken, kurduğumuz her şeyi yıkmakla tehdit ederken. Güç kolay elde edilmez ve tehditlerle hızlıca başa çıkılmalıdır.

Bu yüzden Vlad'ın bir an önce ortadan kalkması gerekiyordu. Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Onu yakalamak için sabırsızlanıyordum. Birini ortadan kaldırmak için heyecanlanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Muhtemelen metreslerinden birinin evinde saklanıyordu, belki kırsalda ya da kardeşi eskiden yaşadığı Belarus'ta.

Bu oyunun lanet olası kralı bendim.

Avcı olarak doğmuştum, herkesi, her yerde bulabilirdim. Son hamlemi yapmadan önce onlarla biraz oynamayı seviyordum. Gözlerindeki korkuyu, damlayan teri, titrek dişleri, kırılan kemikleri ve çığlık atan ağızları görmek, kulağıma müzik gibi geliyordu.

Ama önce şehre gidip Marina'yı ziyaret etmem gerekiyordu. Onun gevşek dudakları, bilmem gereken her şeyi ağzından çıkaracaktı — tabii biraz ikna etmek gerekirdi. Lvoy ile olan olaydan sonra, geçen Temmuzdan beri onu görmemiştim.

O gün onun ilk günüydü ve ona şaka yapıyordu. Marina gibi deneyimli bir fahişeyle yatmak bazıları için rüya gibi bir şey olabilir, ama o sadece iki saniye dayanabildiği için egosu incinmiş ve derin bir utanç duygusuyla kalmıştı; bu yüzden ona Dve lakabı takılmıştı. *İki*.

Gördüğüm en büyük göğüslere sahip acımasız bir orospuyla yatarsan, sonuç bu olur.

Marina dedikoduların kraliçesiydi. Birisi hakkında kirli bilgiye ihtiyacınız varsa, onun evi tam da gitmeniz gereken yerdi. Onunla takılırdım, mutlaka becerileri veya varlıkları yüzünden değil, sıkıntıdan. Neyi sevdiğimi ve nasıl sevdiğimi biliyordu, bu çok kullanışlıydı. Ama sonra çok yapışkan oldu ve bana daha yakın olmak için Igor'dan evde temizlikçi olarak çalışmasını bile istedi.

Asla köprüleri yakacak biri olmadım, ama Marina bir siren gibiydi, erkekleri kendine çekip, ilgisi bir sonraki hedefe kayınca onları deliye çeviriyordu. Yapışkan kadınlardan nefret ettiğimi açıkça belirttikten sonra, sonunda geri çekildi. Can sıkıcı olabiliyordu, ama gerektiğinde onu susturmak için birçok yolum vardı.

Yüzümdeki gülümsemeyi sildim, Moskova'ya gitmek zorunda kalırsam diğer kızı burada bırakamayacağımı fark ettim. Igor, onun değerli mücevherini geride bıraktığımı öğrenirse, dilimi keserdi.

Yine iç
geçirdim.
Kahretsin.

Yukarıdaki küçük koyunumuzu bıraktıktan sonra, Dasha'yı bulmak için mutfağa gittim.

Helena ve Sofiya yemekle meşgulken ben Dasha'yı benzin istasyonunda yakaladığımda, onun hazırlıklı olduğu belliydi. Çantaları toplanmıştı ve ben umumi tuvalette Sofiya'yı uyuşturmakla meşgulken, Dimitri'yi otoparka kadar takip ederken normalmiş gibi davranıyordu. Dimitri daha sonra Dasha'yı yanına aldı ve Helena'yı arabasında bıraktı — Igor'un talimatına uygun olarak, uyuşturulmuş ve yalnız.

Dasha her zaman bir adım önde gibi görünüyordu.

Helena'nın aksine, karma'nın gerçek olduğunu ve Silas'ın onu buz gibi soğuk bir şekilde sunacağını anlıyordu.

Mutfağa girdiğimde biftek stroganoff kokusu burnuma çarptı. Dasha'nın suçluluk duygusu, pişirme veya

Igor'un iddia ettiği gibi.

"Bir daha odasına gidersen seni köpeklere yem ederim."

Mutfak eşyalarının çıkardığı sesler kesildi. Onunla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim vardı ve başım zaten ağrımaya başlamıştı.

Ancak Dasha, Igor'un başlattığı oyunda önemli bir piyundu. O bunu bilmiyordu, ama bizi San Francisco'ya götüren oydu.

Helena her zaman yakalanması zor biriydi, sık sık yer değiştiriyordu ve onu bulmak zordu. Dasha ise o kadar titiz değildi.

Son iki yıldır kuzenine para gönderiyordu, bu da onu takip etmemi çok kolaylaştırdı.

Dasha'nın yaşadığı onca şeyden sonra hala bir aile üyesiyle iletişim halinde olmasına şaşırdım.

Geçmiş karanlıktı: Babası, sarhoşken öfkeyle, sırf karısı pelmenilerine çok fazla soğan koyduğu için annesini ve beş yaşındaki kız kardeşini baltayla vahşice öldürmüştü. Sekiz yaşındaki küçük Dasha, saatler sonra babasının arabasının altında saklanırken bulunmuştu. Rus ordusunun eski bir askeri olan Viktor Rostava, yetkilileri bunun meşru müdafaa olduğu yönünde ikna etmeyi başarmıştı.

Dasha, on sekiz yaşına geldiğinde Igor için çalışmaya başlamadan önce birkaç yılını babasıyla geçirdi.

Ancak daha sonra Igor'u ihanet ederek Helena ile birlikte ülkeden kaçtı.

Buzdolabını açıp bir bira aldım ve ona dönüp baktım.

Dasha bir sıkıntıydı ve Helena'nın ailesine olan sevgisi onu bu karmaşaya sürüklemişti. Her şey bir döngü içinde, sanırım.

Sofiya'yı neredeyse kendi kızı gibi yetiştirmiş ve ona değer vermişti, bu da benim için büyük bir şans olmuştu.

İnsanların en büyük korkusu, sevdikleri birini kaybetmektir ve ben bunu kendi lehime kullanabilirdim. İçerken gözlerim onu takip etti, soğuk sıvı duyularımı uyandırdı. Soluk teni ve koyu renkli ipeksi saçlarıyla, sanki Tim Burton filminde oynamış gibi görünüyordu. Siyah, emo tarzı üniformasıyla, Thor'daki bir sonraki Hela olabilirdi.

Tencereyi karıştırırken gözleri benimkilerle buluştu.

"Dimitri'yi onunla birlikte buldum," dedi ve bir fincan krema ekledi. Öfke içimi kapladı. İçkimi mutfak masasına koydum.

Birinin benim olan bir şeye dokunmaya veya yanına yaklaşmaya cesaret etmesinden nefret ederdim.

Ya da en azından benim görevim olan bir şeye. Dimitri ilk günden beri beni sinirlendiriyordu. Igor'un koruması olmasaydı, cesedinin parçaları çoktan Ladoga Gölü'ne atılmış olacaktı.

İntikam gerçekten soğuk yenen en lezzetli yemektir.

Derin bir nefes aldım. "Senin tek görevin ona yemek getirmek. Bir daha seni yakalamayayım."

Bölüm

On

"Hayatım, gömülü umutların mükemmel bir mezarlığı."

- *L.M. Montgomery*

Sofiya

Masalları hep küçümsemişimdir.

Çocukken, mutlulukları ve güvenlikleri için başkalarına güvenen prenseslere tahammül edemezdim. Herkesin hayatta kalmak için mücadele ettiği bir dünyada, Beyaz Atlı Prens'in günü kurtarması fikri bana modası geçmiş geliyordu.

İronik olarak, şu anda kendimden hayal kırıklığına uğrayan çocuk halim, beni buradan kurtaracak birini bulmak için dua ediyor.

Dört gündür bu evde kilitliyim, her gece tehditkar bir ziyaretçinin geldiği kendi lüks Rus zindanımda. Garip bir şekilde, üzerime çöken yalnızlığı hafifletmek için her türlü arkadaşlığı memnuniyetle kabul ediyordum. Beni en çok ürperten şey, onun gece ziyaretleri değil, tavırlarıydı. Sessizce gelip, bana bir resim çerçevesi uzatır, sonra giderdi.

İlk gece, eski evimizin verandasında mutlu bir şekilde dondurma yiyen çocukluk fotoğrafımdı.

İkinci gece, başka bir fotoğraf bıraktı: Ben ve yaşlı İran kedim, büyük bej kanepemizde, kedinin patisi ellerimde.

Üçüncü gece, artık dayanamadım. Bana gitmeme izin vermesi için yalvardım, ama beni görmezden geldi ve yatağın üzerine başka bir fotoğraf bıraktı. Bu fotoğraf, dördüncü doğum günümden kalmıştı; mavi ve beyaz çiçekli bir elbise giymiş, üzerinde mavi krema ile "Mutlu Yıllar!" yazan küçük beyaz bir pasta tutuyordum.

Doğum günleri benim için hiç önemli olmamıştı, ama o doğum günüm özeldi. İlk teleskopumu almıştım ve geceyi Dasha ile yıldızlar hakkında bilgi edinerek geçirmiştım.

Saatlerce Sirius ve Polaris'i izledikten sonra, beni yatağıma yatırdı, pembe battaniyemi üzerime çekti ve Alexander ve Kurt hakkında bir hikaye anlattı.

Hikayeye göre, bir kralın portakal ağacı her gece sinsi bir kuş tarafından soyuluyordu. Kral, kuşu yakalayan kişiye krallığını vaat etti. Büyük oğulları başarısız olunca, kral en küçük oğlu Alexander'dan bunu başarmasını istedi. Alexander bütün gece uyanık kaldı ve kuşu görünce kuyruğundan yakalamaya çalıştı, ancak sadece bir tüy yakalayabildi.

Kral hayal kırıklığına uğramış olsa da sözünü tuttu ve kuşu yakalayan kişinin varisi olacağını ilan etti. Büyük kardeşler tembel bir hayatı tercih ettiler, ama Alexander ikinci yolu seçti ve gri bir kurt atını yedi. Yorgun düşen Alexander, kurtun onu taşımayı teklifini kabul etti. Kurt onu kuşun bulunduğu tarlaya götürdü ve altın kafese dokunmaması konusunda onu uyardı. Alexander kuşu yakaladı, ama güzel kafesin cazibesine kapılıp alarmları çalıştırdı ve yakalandı.

O köyün kralı, Alexander'a gri kurtun kafasını getirirse onu serbest bırakmayı kabul etti. Alexander, perişan bir halde kurda itaatsizliğini itiraf etti. Kurt, Alexander ile dostluk kurduktan sonra onu affetti. Ateşin başında otururken Alexander, babasını gururlandırmak istediğini söyledi. Kurt, ona sadece kendi gururunu aramasının değer olduğunu söyledi.

Yıldızların altında, kederle boğulmuş Alexander uyandı, kurda yaklaştı ve titreyen ellerle onu karnından bıçakladı.

Kurt inleyerek fısıldadı: "İhanete verilen ödül ne olursa olsun, gerçek ödül yalnızlıktır."

Her iki görevi de tamamladıktan sonra, Alexander babasının tahtının varisi oldu, ancak pişmanlıklarla dolu bir hayat sürdü.

Sonunda, ağır bir yürek ve kararmış bir ruhla, kendi canına kıydı. hayatına son verdi.

Bu hüznü hikayeden etkilenerek sorular sordum ve gözyaşları döktüm, ama

Dasha

alnımı öper ve yalnızlığın en zorlu ıstırap biçimi olduğunu, insanların mutluluğumuzun kaynağı olabileceğini hatırlatırdı.

Bu anılar ne kadar güzel olsa da, geçmişin çoktan geride kaldığını hatırlamam gerekiyordu. Şimdiki zamana odaklanmalı ve Dasha'nın beni ve annemi aldattığını kabul etmeliydim. Buradan bir çıkış yolu bulmalıyım, umarım hayatta kalarak.

Dasha'nın bana yemek odasında yemek getirmesi yasaktı. Orada kalamaz ve benimle konuşamazdı. Çoğu zaman bana bakmazdı bile

ama baktığında gözleri yumuşar ve dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalkar, bu da bana umut verirdi.

Ancak, kendimi zorlayarak başka yere bakıyor ve yemeğimi bitirip tek kişilik hücreme dönüyordum.

Artık ona güvenemeyeceğimi hatırlamam gerekiyordu. O bir hain ve arkadan bıçaklayan biriydi.

Onun yardımıyla kaçıp San Francisco'ya geri dönebilirdik. Sevdiği masalda ben Kurt'tum ve o, hayatta kalmak için her şeyi feda edecek olan çocuktuk.

Onun sevdiği masalda, ben Kurt'tum ve o, hayatta kalmak için her şeyi feda edecek olan çocuktuk.

Yorgun hissederek yatağa tırmandım, battaniyeyi çeneme kadar çektim ve dinlendirici bir uyku umuduyla gözlerimi kapattım.

Uykuya dalmaya başladığım sırada, anahtarların tıkırdaması ve kilidin açılma sesi midemi bulandırdı. Kapı açılır açılmaz kalktım ve karşımda temkinli ve zayıf Dasha duruyordu.

Şeytan demişken.

Küçük odaya girerken tüm dikkati bende idi. Garip ve tedirgin edici bir ruh hali vardı, bu da koluma ürperti verdi. Ne bekleyeceğimi bilmediğim için donakaldım ve ona bakarak iki gün önce yatakta bulduğum ince siyah ipek bornozu sıkıca sardım.

"Beni takip et."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Neden? Beni ormana götürüp mutfak bıçaklarıyla öldürebilmen için mi?"

Gözleri kısıldı ve elini beline koydu, açıkça sinirlenmişti. "Sofiya, seni öldürmek isteseydim, bu sabah *dranikine* tarçın koyardım."

"Koydun mu?" diye sordum, hala temkinliydim.

Gözlerini devirdi ve arkasını dönerek dışarı çıktı. "Geliyor musun?" diye omzunun üzerinden seslendi.

Çıplak ayakla hızla onu takip ettim ve arkamdan kapıyı kapattım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, ona yetişmeye çalışarak.

Dasha, minyon yapısına rağmen hızlıydı ve ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu.

Sonunda, altın renkli bir kolu olan siyah bir kapının önünde durduk. Eski bir anahtarla kilidi açtı ve kapıyı iterek bana girmem için işaret etti.

"Önce sen," diye fısıldadım.

Yumuşak bir gülümsemeyle içeri girdi ve bana da gelmem için işaret etti. "Hiçbir şeyi kırmadığın sürece bu odayı kullanabileceğini söyledi."

Dürüst olmak gerekirse, söylediklerini zar zor duydum. Bu odanın güzelliği beni büyülemişti. Yüksek tavan ve muhteşem ormanı ve uzaktaki dağları gösteren pencere duvar, odayı büyüleyici ve gerçek dışı hissettiriyordu — saf huzur, doğa ve bu yerin mükemmel bir uyumu.

Diğer duvarlar koyu kömür rengi boyanmıştı ve pencerelerden içeri süzülen gün batımının ışığıyla kontrast oluşturunuyordu.

Sol tarafta, yüzlerce ciltli kitapla dolu uzun, etkileyici bir kütüphane ve yanına yerleştirilmiş koyu renkli bir merdiven vardı.

Sağda, devasa, kadifemsi koyu renkli bir köşe kanepesi, aydınlatılmış bir şömineye bakıyordu ve şöminenin bir metre yukarısına devasa bir plazma ekran monte edilmişti. Pencere duvara bakan bir masa ve koyu bordo renkli bir koltuk vardı ve bunlar odanın büyüleyici karanlık atmosferini daha da güçlendiriyordu. Sanki Drakula her an ortaya çıkıp kanımı emmeye başlayacakmış gibi hissettim. Bu düşünce beni titretti.

"Şömineye dikkat et. Kendini yakmanı istemem."

Gerçekliğe geri dönünce, Dasha'nın hala orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Yutkundum ve heyecanımı gizlemeye çalıştım. Yatak odamda kalmak iç karartıcıydı ve güvenli bir dikkat dağıtıcıyı memnuniyetle kabul ettim. Kanepeye doğru yürüdüm ve üzerine uzandım. Rahat olduğunu söylemek yetersiz kalır; bulutların hissettirdiği şey bu olmalı. Yumuşaklığı beni sardı ve dalgın dalgın yanağımı ona sürttüm.

"Burada kalmamı istediğinden emin misin? Benim piroman olduğumu biliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu.

Masum gibi davranarak tırnaklarıma baktım. "Peki beni kaçırın deli kim?" diye sordum, fırtınalı bakışlarına kilitlenerek. "Neden benim çocukluk fotoğraflarımı saklıyor? Kendi sapkın zevki için mi?"

"Volk," Dasha'nın sakın sesi havada yankılandı. "Adı Volk. Ve seni uyarmalıyım, aşkım," dedi, bana yaklaşarak. "O hiç de merhametli biri değil. Sana küçük nezaket gösterileri yaptığında, bunları kabul et."

"Ne demek istiyorsun?"

Volk? Wolf, gerçekten mi? Ne garip bir isim.

Şömineye doğru yaklaştım, nefesimi tutarak, o benim at kuyruğumdan düşen bir tutam saçımı alıp kulağımın arkasına koyarken, yanağımı nazikçe okşadı.

"O iyi biri değil. Sana güzel bir şey verdiğinde, onu al ve sorgulama." Gözleri yaşardı, yüzü kar gibi solmuştu.

Sessiz kaldım, odada fırtınanın sesi yankılanıyordu.

Pencereden dışarı baktım, ani sağanak yağmur beni şaşırttı. "Sana zarar verdi mi, Dasha?"

Pencerelere vuran yağmur, şöminede yanan odunun çıtırtısı ve Dasha'nın titrek nefesleri, beni uykunun derinliklerine dalmaktan alıkoyan tek seslerdi.

Başını eğdi. "*Hayır*. O değil," diye hıçkırarak ağladı.

Ayağa kalktım ve onu sertçe kollarımın arasına çektim. "Tanrım, Dasha," diye fısıldadım.

Dasha yüzünü omzuma gömdü, gözyaşları serbestçe akıyordu. Yumuşak hıçkırıkları sessizliği bozdu, her biri kalbimi deliyordu. Öfkeme rağmen, birinin ağlamasını görmeye dayanamazdım, özellikle de hayatımın bu kadar uzun süredir bir parçası olan birinin. Saatlerce öyle kaldık, kollarım onun etrafında, ona teselli edici sözler fısıldarken, ta ki fırtınanın gürültüsü bizi korkuyla ayırıncaya kadar.

Kalbim çarpıyordu, göğsüm ağrıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum. Fırtınalardan hep nefret etmişimdir ve bu oda bana sanki dışarıda, kasırganın merkezine çekiliyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Bana söz ver, Sofiya. Dinleyeceğine söz ver," dedi, yüzünde acı dolu bir ifadeyle nazikçe saçlarımı okşayarak.

Kimi kastettiğini söylemesine gerek yoktu, ama onun *onu* kastettiğini biliyordum. Kaskatı kesildim.

Onu daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemiştim ve şimdi ben de korkuyordum

"Söz veriyorum." Boğazımı temizledim, sırtımda
. Her zaman sözlerimi tutmaya çalıştım, ama bazı sözler çok günahkar olduğu için tutulamaz.

Bölüm On Bir

"Benim gururumu incitmeseydi, onun gururunu kolayca affedebilirdim."
- Jane Austen

Volk

Arabadan inip kapıyı çarparak kapattığımda, yaklaşan yağmur fırtınasını hissettim. Taze, nemli hava etrafımda ağır bir şekilde asılı duruyordu ve açık gri bulutlar gökyüzünde toplanmıştı.

Girişteki silahlı muhafızlara başımı sallayarak, köpeklerin henüz dışarı çıkmadığından emin oldum.

Igor olmadan ev cansız hissettiriyordu, bu da beni huzursuz ve sinirli yapıyordu.

Hiçbir şeye odaklanamıyordum, Vlad'ı bulmak bile, bir zamanlar prestijli olan işimin artık sadece bir kurye görevi haline geldiğini hissetmeden yapamıyordum. Onun geçmişteki fotoğraflarını teslim etmek beni hayal kırıklığıyla dolduruyordu. Bundan daha iyi şeyler yapabilirdim.

Igor bana bu saçma görevi ilk verdiğinde, bunun bir şaka olduğunu ummuştum, ama o ciddiydi. Zaten incinmiş egoma bir darbe daha vurmuştu.

Kütüphaneye doğru ilerlerken, eski saatin sarkacının sesi sessiz koridorlarda yankılanıyordu. Ağır ahşap kapıyı ittiğimde gıcırdadı ve eski kitapların ve deri ciltlerin kokusu burnumu doldurdu. İçeride, sırtları çatlamış ve yaşlılıktan sararmış antika kitaplar sıralanmıştı.

Bar arabasına doğru yürüdüm, bol miktarda viski dökerken kristal bardaklar yumuşak bir tını çıkardı. Kehribar rengi sıvının sıcaklığı, bütün gün beni rahatsız eden gerginliği ve hayal kırıklığını uzaklaştırdı. Yumuşak koltuğa yaslanarak, içkinin yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Bir an için, düşüncelere dalmış olarak bardağımı çevirirken, tek ses bardağımdaki buzun yumuşak tınısıydı.

Yeni ürünlerimizi tartışmak için uzak bir depoda bir tedarikçiyle buluşmak için anlaşmıştım, ama lanet olası bir şekilde, malların yarısı kayıptı. Dave'e depoyu kilitlemesi ve iki ortağımızı alıkoyarak kontrolü ele almamı söyledim. Saatler süren müzakerelerden sonra - ya da başkalarının tehdit olarak adlandırabileceği şeylerden sonra - geriye kalan tek çözüm, en sevdiğim çözümlerden biriydi: parçalama.

Bu ceza hem iğrenç hem de tatmin edici. Bazıları bunu barbarca bulabilir, ama bizden çalmaya cüret edenler için en uygun ceza budur.

Göze göz. Sen benden bir şey alırsan, ben de senden bir şey alırım.

Bu kadar basit.

Hırsızlar, yok edilmesi gereken farelerden başka bir şey değildir ve ölüm onları alana kadar acı içinde kıvrınmalarını izlemek son derece tatmin edicidir.

Sinirlenerek ceketimi yırttım ve yanan şöminenin yanındaki koyu bordo kadife kanepeye fırlattım. Dişlerimi sıkıp yumruklarımı yumrukladım, tekrar soyulduğumu düşünerek öfkelen dim. Sorumlu olan piçler bunun bedelini ağır ödeyeceklerdi.

Beyaz gömleğimdeki kanı görmek - Dimitri'nin kanı, o değersiz pislik - öfkemi daha da körükledi. Beni dinlemedi ve Sofiya'yı görmeye ve dokunmaya gitti. Yaptıklarının sonuçlarını anladığından emin oldum. Orada yatarken, zar zor hareket edebiliyordu, karanlık bir tatmin hissettim. İtaatsizliği ve aptallığı için her şeyi hak etmişti.

Genelde kirli işleri başkalarına yaptırmayı tercih ederim, ama bu sefer şahsen müdahil olmaya dayanamadım. Dimitri beni çok fazla zorlamıştı. Hiç saygısı yoktu, hiç korkusu yoktu ve bu beni öfkeliendirdi. Ona her şeyi açıkça anlatmıştım, ama umursamadı. Beni kışkırtmaya devam edebileceğini düşündü.

O oyun oynamak isterse, üstünlüğün onda olduğunu düşünmesine izin verirdim. Ama en beklemediği anda, sert bir darbe indirip en çok acıtan yerinden vururdum. O orospu çocuğu büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

İspiyonculardan nefret etmeme rağmen, Dasha'nın gevşek dilinin işime yaradığını itiraf etmeliyim.

Uzaklardaki gök gürültüsü gittikçe yükselirken, gömleğimin düğmelerini açtım ve en yakınım daki Beluga Epicure şişesini alıp, boş kristal bardağıma bolca döktüm. Pahalı içkinin tatlı ve topraksı tadı ağzımı doldurdu, sıcaklığı boğazımdan aşağı kaydı.

Rahat koltuğa yerleşip, dışarıda fırtına koparken şöminedeki alevlerin dansını izledim.

Ateş, hem yaratıcı hem de yok edici. Onun paradoksal doğası hakkında düşünmeden edemedim.

Ama kısa süre sonra düşüncelerim başka bir tür ateşe kaydı.

Unutmak için çok uğraştığım anılar yeniden su yüzüne çıktı. Aklımda, düşünmemem gereken birinin görüntüleri ve sesleri, cezbedici ve yasak bir şekilde dönüp duruyordu.

Geçmişteki ilişkilerimi hatırlamak hiç benim tarzım olmamıştı.

Kokular, fısıltılar, görüntüler ve inlemelerin anıları nadiren aklımda kalır. Ama birkaç gün önce uçağımız indiğinden beri, o lanet benzin istasyonunun anısını kafamdan atamıyorum. Sofiya'nın dudakları benim dudaklarımın üzerinde, dili benim dilimle oynuyordu — bu görüntü beni rahatsız ediyor.

Igor, kızına nasıl davrandığımı, o pis benzin istasyonu tuvaletinde onun bana sürtünmesine nasıl izin verdiğimi bilseydi, sikimi kesip bana yedirirdi.

O gece kulüpte, onu uzaktan izledim, gözlerim ondan hiç ayrılmadı. San Francisco'ya inip avıma başlamamın üzerinden bir hafta geçmişti. Onu her yere takip ettim — mağazalara, üniversiteye, sinemalara ve onun çok güzel ve oldukça sarhoş görüldüğü o lanet kulübe.

Şansımı denedim, yüzümü hatırlamamasını dileyerek, ve dualarım kabul oldu.

Onunla dans ettim, vücudu bana yapışmıştı, elleri omuzlarımda, gözleri parılıyordu.

Bana onu öpmemi istediğinde şaka yaptığını sandım, ama sonra gözlerindeki güvensizliği gördüm ve ciddi olduğunu anladım.

Onunla sadece oynamaya çalıştığım için başım belaya girdi.

Kokusu hala burnuma yapışmıştı ve ağzının tadı, onu vücudumdan silmek için normalden on kat daha fazla içip sigara içmeme neden oldu. Tanrıya şükür alkol toleransım yüksekti, aksi takdirde ya donmuş bir gölde çıplak yüzüyor ya da daha kötüsü, Igor'un ofisinde o kızla sevişiyor olurdum.

Derin bir nefes alarak saçlarımı yüzümden çektim, her geçen dakika hayal kırıklığım artıyordu. Bunu yaptıktan sonra bile his devam etti ve kendimi saç derimi masaj yaparak sakinleştirirken buldum.

Igor'un beni lanet olası bir psikopat gibi fotoğraf dağıtmaya zorladığına hala inanamıyorum.

Ve kız bundan daha fazla rahatsız olamazdı.

Gece kıyafetleriyle orada oturuyor, bana zar zor bakıyor ve fotoğrafları fark etmiyor bile. Onun umursamaz tavrı kanımı kaynatıyor.

Özgürlük için yalvaran kız nerede?

Onları onun önünde yakıp, beyninden o değerli anıları silmeliyim. Ya da belki onu bağlayıp, her gün ve her gece onlara bakmasını sağlamalıyım, sırf titrek sesini tekrar duymak için. Lanet olsun, biraz hareket için her şeyi yaparım.

Igor bunun bedelini ödeyecek.

Hala içimi kemiren sinirle, yakınımıdaki bir puroyu alıp yaktım, umarım bu beni rahatlatır. İlk nefesimi verirken, beklenen fırtına nihayet geldi ve pencerelere durmaksızın vuran yağmur damlalarının senfonisini ortaya çıkardı. Ses garip bir şekilde yatıştırıcıydı ve gözlerimi kapattım, omuzlarımı silkeledim ve puromun tatlı ve cevizimsi tadını çıkarırken gerginliğimi attım.

Huzuru içime çekerken, şehrin kaosa olan sevgimi düşündüm. Korna çalan arabalar, kalabalıklar ve abartılı lüksler beni her zaman canlı ve enerjik hissettirirdi. Ama bu odada, farklı bir tür lüks buldum: şehir hayatının asla sağlayamayacağı bir lüks, yani sessizlik ve sükunet.

Tek ihtiyacım olan bir içkiydi, belki ruh halime göre bir puro da, başka hiçbir şey.

Bu oda benim için çok değerliydi. Dış dünyanın rahatsız edici unsurlarından uzak, düşüncelerime, kitaplarıma ya da sadece sessizliğe kendimi kaptırabileceğim bir sığınak haline gelmişti.

Puroyu tekrar dudaklarıma götürdüğümde ve önümdeki muhteşem kütüphaneye baktığımda, nostalji beni sardı.

Bu duvarların içinde, hayal kurmama, öğrenmeme ve yalnızlıkla mücadele etmeme yardımcı olan yüzlerce kitap vardı.

Bu oda bana her zaman babamı hatırlatırdı; o her zaman aklımdaydı.

Bu koleksiyondan, özellikle de sert kapaklı kitaplardan çok heyecanlanacaktı, çünkü onları şık ve neredeyse dokunamayacak kadar değerli bulurdu. Onu burada, bana Küçük Prens'i okurken veya Alexander Pushkin'in en sevdiği şiirlerini ezberden okurken hayal edebiliyordum. Kanepede kıvrılmış, üzerimize sıcak battaniyeler örtülmüş, elimizde baharatlı çay bardakları tutmuş olacaktık. Burası, babamın benim seçtiğim yol hakkında ne düşüneceğini düşündüğüm yeri.

Bu melankolik düşüncelere dalmış, yatıştırıcı yağmurun sesiyle sakinleşmişken, kapının gıcırdayarak açıldığını ve yalnızlığımı ani bir müdahale olduğunu neredeyse fark etmedim.

Odada bir değişiklik hissetmeme rağmen, bilmiyormuş gibi davranarak gözlerim kapalı sigara içmeye devam ettim. Kütüphanede dolaşan yavaş ayak seslerine odaklanarak, davetsiz misafirin kimliğini anlamaya çalıştım, ama içten içe bunun sadece aptalca naif bir kız olabileceğini biliyordum.

Sonunda, küçük misafirim keşfetmeye karar vermiş ve benim alanımda varlığını belli etmişti.

Dudaklarımın köşesinde hafif bir gülümseme belirdi, ama onu hemen elimle sildim.

Kayıp bir kuzu gibi kurt sürüsüne çekilen kız, ne olacağını hiç bilmeden körü körüne kurtların inine doğru yürümüştü.

Purodan son bir nefes çektim. Eğlence başlasın.

Bölüm

On iki

"Büyük bir zeka ve derin bir kalp için acı ve ıstırap her zaman kaçınılmazdır."
— *Fiodor Dostoïevski*

Sofiya

Dasha, tıpkı bir çocuk gibi akşam yemeğimi tamamen yediğimden emin olduktan sonra, bana iyi geceler diledi ve odadan çıktı.

Tereddüt ettim.

Prenses Fiona gibi burada kalıp ogre'yi beklemeli miydim, yoksa bana sunulan küçük bir dikkat dağıtıcıyı mı keşfetmeliydim?

Ya kütüphane bir tuzaksa?

Kimseye güvenemiyordum, ama burada sadece iç karartıcı düşüncelerim ve nostaljik resimlerimle çürümeye devam etmekten bıkmıştım.

Fırtınalı geceye baktım ve bu odadan kaçma ihtiyacı hissettim.

Saatlerce sürmüş gibi gelen, ama muhtemelen sadece on beş dakika süren bir süre boyunca odada dolaştım, sonra merakıma yenik düştüm. Bu muhteşem kütüphanede en sevdiğim kitaplardan var mıydı, ya da sahibinin en sevdiği tür neydi, görmek istedim. Belki gerilim romanları, fantastik romanlar, hatta seri katillerin biyografileri. Kim bilir?

Kitaplar, kalplerimizi ve gerçek benliğimizi korumak için inşa ettiğimiz duvarların ötesinde, gerçekte kim olduğumuzu ortaya çıkarır. Kitaplar, özlemlerimizi, arzularımızı ve hayallerimizi yansıtır. Tanrılar bile tehlikeyle karşı karşıya kaldığı gizemli dünyası nedeniyle Yunan mitolojisi okudum, bu da bana acının içinde güzellik, başarının içinde çirkinlik olduğunu gösterdi.

Kütüphaneye sessizce parmak uçlarında yürüdüm ve kapıda durup herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinledim. Nefesim hızlanırken, aklıma bir düşünce geldi: belki de bu kaçmak için bir fırsattı.

Ama planım, param, pasaportum ve telefonum olmadan nereye gidebilirdim ki? Onların dilini bile konuşamıyordum.

Bu eve girdiğim andan itibaren kaderimin mühürlendiğini biliyordum.

Omuzlarım düştü, kendimi kütüphanenin küçük nimetine odaklanmaya zorladım.

Birkaç saniye geçti ve cesaretimi toplayarak yavaşça kapıyı açtım ve karanlık odaya girdim. Odanın tek ışığı, neredeyse sönmüş şömine ve gri bulutların arasından sızan birkaç ay ışığıydı. Onun dışında oda neredeyse zifiri karanlıktı. Bir kez daha kütüphanenin ihtişamını hayranlıkla seyretmek için durdum ve kalbim kulaklarımda hızla çarpmaya başladı. Önümdeki ilk kitap sırasına parmak uçlarımla nazikçe dokundum ve rastgele bir tane seçtim.

Kitabın başlığını okumaya başladığımda nefesim hızlandı.

Ünlü Fransız yazar Guy de Maupassant'ın *Bel Ami* adlı kitabı.

Bu kitap, büyüleyici olduğu kadar rahatsız edici de. Kitap, Cezayir Savaşı'ndan emekli, genç ve yoksul bir Fransız asker olan Georges Duroy'un hikâyesini anlatıyor. Paris'in seçkinlerine katılmak isteyen Duroy, çekiciliğini ve tatlı dilliğini kullanarak nüfuzlu erkeklerin eşlerini baştan çıkarıyor ve sosyal merdiveni tırmanıyor. Her bölümde sevgililerinin sayısı artıyor ve nüfuzlu patronunun kızıyla, ki o da sevgililerinden birinin kızı, evlendikten sonra bile bu devam ediyor.

Evet, anne ve kızıyla seks yapmak. Daha önce hiç bu kadar klişe bir şey görmemiştim.

Bu düşünce beni gözlerimi devirmeye itti.

Kitabı yerine geri koydum ve bu gece okuyabileceğim ya da buradan nasıl çıkabileceğime dair bir ipucu verebilecek bir kitap aradım, mesela bir tür kaçış planı, içinde bir genç kızın da olduğu bir plan.

Gözüm *Perfume: The Story of a Murderer* (Parfüm: Bir Katilin Hikayesi) kitabına takıldı. Sahibinin edebiyat konusunda tuhaf bir zevki vardı. Kurbanlarının kokusuna o kadar bağımlı olan bir seri katil hakkında bir kitap okuyamam... Aslında, o karakterin rahatsız edici motivasyonlarını düşünmek bile istemiyorum. Oldukça korkutucu bir kitaptı ve açıkçası, onu tekrar okursam uyuyamayabilirim.

Dikkatim, uzun zamandır okumak istediğim bir Rus klasiğine takıldı.

Suç ve Ceza.

Mükemmel.

Ciltli kitaba uzandım ve parmak uçlarımla kapağındaki altın rengi detayları okşadım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarımdan bir ılık ıktı. Tanrım, az kalsın kalp krizi geçirecektim. Yalnız olduğumu sanıyordum. Titreyerek, ürpertici sesin geldiğİ yeri bulmaya çalışarak arkamı döndüm. Loş ışıktaki, yakınımdaya duran silueti tanıdım — benim yürüyen kabusum. Kanepede oturuyordu ama Şimdi ayaktaaydı, gözleri ellerime sabitlenmişti.

Onun karanlık ruh hali beni olduğum yerde dondu. Bana olan etkisinden nefret ediyordum.

O yavaşça bana yaklaşırken kitabı göğsüme sıkıca bastırdım.

Kahretsin. Evde olduğunu bilmiyordum, bu odada olduğunu hiç bilmiyordum.

Kalan azıcık cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım, arkamı döndüm, kitabı rafa geri koydum ve daha önce ilgimi çeken başka bir kitap aradım. Ulaşmak için parmak uçlarımda yürürken, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gümüş yzkli parmakları olan güçlü bir el, ben ulaŐamadan kitabı kaptı.

"Sağır mısın?" Burnu boynumun yanına değdi.

Baharat, duman, hafif alkol ve tanımlayamadığım başka bir Şey kokuyordu. KarıŐım enfesdi ve kendimi derin nefes almaktan alıkoydum, umutsuzca beni sarmasını istedim.

Günlerdir ilk kez onun boğuk sesini duydum ve sesini duyunca kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Benim rızam dışında kaçırıldıktan sonra, her gece birkaç dakikalığına gelip bana bazı resimler verirdi, varlığını hiç fark etmezdi.

Şimdi ise, ne zaman isterse benim bağılılığımı talep ediyor ve duygusal olarak yoksun bir ev hanımı gibi her isteğİne hemen uymamı bekliyor.

Kitabı onun sert ellerinden aldım, parmaklarını nazikçe okşayarak, kollarının etrafımda oluŐturduğuy kafesten kaçmaya çalıştım.

"Aynı Şeyi tekrar etmekten nefret ediyorum, ama bugün iyi bir ruh halindeyim," diye başladı, sesinde rahatsızlık vardı. "Bu yüzden, bu soruyu bir kez daha soracağım." Yüzümden bir tutam saçımı çekti. "Burada ne yapıyorsun?" diye sakın bir Şekilde tekrarladı.

Onun nesi var?

Bu odayı keŐfetmeme izin veren oydu.

"Sadece okumak istedim, tanrım! Bana biraz rahat verebilir misin?" diye bağırdım ve onu iterek kapıya doğru yürüdüm.

Gz yaŐlarıımı tutmak için dudağımı ısırdım. Sonra anladım. Amacı, beni yalvartmak, küçük düŐürmektir.

Aniden durup, buradan biraz olsun haysiyetimi koruyarak ayrılmak istiyorsam, onun beni yıkılmış halde görmesine izin veremeyeceğimi fark ettim.

bir daha.

"Benden ne istediğini bilmiyorum, ama bir köle gibi emirlerini yerine getirmeyeceğim."

Hâlâ kapıya dönük olarak, kitabı göğsüme sıkıca bastırıp gözlerimi kapattım.

"Volk adında biri için, daha çok köpek gibi davranıyorsun," diye devam ettim, görünmez bir güçten cesaret alarak.

Arkamı döndüğümde, bu gece ilk kez onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştım. "Bütün o havlamalar boşunaymış," diye fısıldadım.

Cümlemi bitirir bitirmez bana saldırdı ve boynumu acı verici bir şekilde kavradı. Boğazıma takılan mide bulandırıcı endişeyi yutmaya çalışırken midem bulandı. Bakışları benimkilerle buluştu ve havayı elektriksel bir gerilim doldurdu, nefeslerimiz senkronize olarak hızlandı.

"Sanki dokunulmazmışsın gibi davranıyorsun, sanki hiçbir şey sana ulaşamazmış gibi," dedim, sesim gergin, her kelimeyle göğsüm sıkışıyordu. "Senin için üzülüyorum. Hiçbir şey hissedemediğin için - neşe, üzüntü, hatta acı bile."

"Gerçek acının ne olduğunu bilmiyorsun," diye öfkeyle tükürdü, gözleri ölüm kadar karardı, boynumdaki eli sıkılaştı. İçgüdüsel olarak, beni boğmasından korktuğum için, koruyucu bir refleksle ellerimi onun ellerinin üzerine koydum.

"Gerçek acının ne olduğunu bilmiyor olabilirim," diye devam ettim, elini daha sıkı kavrayarak, "ama öfkenin seni ancak bir yere kadar götürebileceğini biliyorum."

Kuzgun gözleri daha da karardı, Medusa'nın bakışları gibi beni olduğum yerde dondu.

Korkudan mı, yoksa patlamamdan utanç duyduğumdan mı, bakışlarını kaçırılmayı reddettim ve onun bakışlarını karşıladım. Daha önce hiç kimseyle bu şekilde konuşmamıştım. Normalde ruhumun derinliklerinde gömülü olan en kötü yanıma bu kadar kolay ortaya çıkarmasını nefret ediyordum.

Rahatsızlığımı hissetmiş gibi görünüyordu, çünkü boğazımı bıraktı, geri adım attı ve ellerini saçlarında gezdirdi.

Öksürdüm ve derin nefesler aldım, gözlerimden yaşlar süzülürken hava ciğerlerimi yakıyordu.

Koyu renkli, ipeksi dalgalı saçları çenesinin hemen altında bitiyordu, bu da onu daha çekici ve güçlü gösteriyordu. Uzun saçlı erkeklerden hiç hoşlanmamıştım, ama şimdi bu heyecanın nedenini anlıyordum. O göz kamaştırıcı saçları, yüzündeki sakalları, fırtınalı koyu renkli gözleri ve sert kasları neredeyse başımı döndürüyordu.

Kulüpte gözlerim ona ilk kez değdiği anda, onun kılık değiştirmiş bir canavar olduğunu anlamalıydım.

Bu baştan çıkarıcı güzellikten asla iyi bir şey çıkmaz.

Georges Duroy gibi, muhtemelen yakışıklılığını kullanarak istediği her kadını boyun eğdiriyordu.

Kan lekeli beyaz Armani gömleğinin düğmelerini açtı ve arkasındaki kanepeye attı. Sadece ince beyaz bir tişört ve siyah pantolon giymiş olarak pencereye doğru yürürken, kollarından biri siyah mürekkeple kaplıydı ve çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Belirgin kasları ay ışığında parlıyordu, sırtı olağanüstüydü.

Daha önce sırtlara hiç dikkat etmemiştim, ama şimdi inkar edilemezdi - onun sırtına karşı bir ilgim vardı.

"Bu gece hayırsever bir ruh halinde olduğumu söylemiştim, ama şansını zorlama," dedi alaycı bir şekilde, hala benden birkaç metre uzakta pencereye bakarak. "Beni bir daha aşağılarsan, dilini kesip sana yediririm."

Bu benim gitmem için bir işaret olmalıydı, ama burada bir dakika daha kalmaya dayanamazdım, pencereden atlamak ya da özgürlüğüm için kafamı kapıya vurmak istiyordum.

"Neden burada olduğumu bilmek istiyorum," dedim, gözyaşları yanaklarımdan akarken. "Lütfen, beni bırakırsan, seni ihbar etmem, hiçbir şey söylemem. Hatta seni affederim."

O, yalvarışımı alaycı bir şekilde gülerek, gerginliği bozdu. İçimde kin ve öfke birikti, ellerim titremeye başladı.

"Affetmeye inanmayı bırak, Sofiya. Bu iğrenç bir şey," diye alay etti ve içkisini almak için kafe masasına doğru yöneldi.

Sözleri beni bitkin düşürdü ve gözlerimiz tekrar buluştu, ama onun gözlerinde sadece öfke gördüm.

"Hayatta kalmanın tek yolu kalpsiz olmaktır," dedi, sigarasını yakarken. "Kalbin en büyük düşmanın, hala *burada* olmanın sebebi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Beni senin çocukça fantezilerine uydurmaya çalışma," diye uyardı ve bir adım yaklaştı. "Ben bir katilim Sofiya, romantik biri değilim. Senin hayatını sömüreceğim."

Ne demek istediğini veya neyi varsaydığını bilmediğim için tereddüt ettim.

Onun hakkında fanteziler kurmuyordum, değil mi?

Aramızda mesafe koyma isteği inkar edilemez bir hale geldi. Yine de hareket edemedim. İğüdüsel olarak onun beni tehdit etmediğini, sadece uyardığını hissettim.

Ondan çok korkuyordum.

Sofiya, sen delisin!

Sıkıldığında beni öldürmek ve parçalara ayırmakla tehdit etmiş olabilir. Yine de, olgunlaşmamış bir kız gibi, onu sınadım, ateşle oynadım. Dudaklarımı ısırarak, söylediğim her kelimenin onun hastalıklı oyunlarına malzeme olduğunu kendime hatırlattım. Bu farkındalık tek başına beni oradan ayrılmaya itti.

Rahatsız edici bir sessizlik odayı kapladı ve ben çıkış yolunu bulmak için arkamı döndüm, ama onun güçlü eli kapıya çarptı ve ıkışımı engelledi.

Korkudan donakaldım, bu sefer öfkesinin bedenime gerçekten zarar vermesini bekledim, ama bu hiç olmadı.

"Bırak beni, lütfen," diye yalvardım, o yaklaşırken nefesim kesildi. Bana bastırdı, yüzünü boynuma gömdü, nefesi cildime sıcak bir şekilde değiyordu.

"*Nyet,*" diye fısıldadı, boynuma öpücükler kondurarak.

Çenemi sıktım, sertçe ısırarak kanın tadını aldım ve daha fazla utanç yaşamamak için dudaklarımı kapattım. Aklım sorularla doluydu, cevaplar için aresizdim.

"Babamın hala hayatta olduğunu söyledin," dedim, sesim zar zor duyuluyordu. "Nerede o?"

"Kolombiya'da," dedi, cildimi emerek, elleri kalçalarını sıkıca kavrayarak.

İnlememi bastırdım, kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Sözlerine odaklandım, sözde babamın neden Kolombiya'da olduğunu merak ettim.

"Fotoğrafları nasıl buldun?" diye soluk soluğa sordum. "ekmecelerimi mi karıştırdın?"

"Senin külotlarını almak için karıştırmam gerekmez,

Sofiya." Nefesim kesildi. "Siktir git."

Aniden bir vızılıyla beni döndürdü ve kapıya doğru itti. Uzun boylu figürü üzerime çöktüğünde, görüşümü engellediğinde dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Yakınlığı düşünmemi zorlaştırıyordu, gözleri gözlerime delici bir şekilde bakıyordu.

Kitabı bıraktım ve o yere düştü, ben de ellerimi onun sert göğsüne koyarak bana yer açmasını istedim. Parmaklarım onun tenine değdiğinde içimi bir sıcaklık kapladı. Hâlâ sadece bir tişört giyiyordu, belirgin

belirgin göğsü görünüyordu, ama dokunma isteğine direndim. Bileklerimi tutup başımın üstünde kapıya dayadı.

Bana Fifty Shades of Grey kitabıyla bir tokat atın, ne oluyor böyle?

Karşı koymaya çalışırken öfke yanaklarımı kızarttı, ama o tutuşunu sıklaştırarak her türlü savunma girişimimi boşa çıkardı.

"Sen her zaman pisliğin teki misin, yoksa bana özel muamele mi yapıyorsun?" diye bağırdım. "Sen her zaman kaltak mısın?" diye karşılık verdi.

"Evet," dişlerimi sıkarak cevap verdim.

Kalbimdeki ateş göğsümü yakıyordu ve daha önce hiç kimseyi bu kadar çok vurmak istememiştim.

O içten bir kahkaha attı ve beni bıraktı. "Bunu bilmek güzel."

Ellerinin hafifçe titrediğini fark etmeden edemedim. Gözlerimi vücudunda gezdirerek dövmelelerini anlamaya çalıştım, ama sadece birkaç yıldız, rakam ve Rusça cümleler ile karanlık bir sokakta yürüyen iki silüet gibi görünen şeyleri çözebildim.

"Yarın Moskova'ya gidiyoruz," dedi. "Senden uslu durmanı bekliyorum Sofiya. Tekrar etmek zorunda bırakma beni."

Sonra beni hafifçe kenara iterek kapıyı açtı.

Bir elini kapı kolunda durdurarak bana baktı, kaşını kaldırdı ve dudağını kıvırdı.

"Burada aptalca bir şey yapmaya kalkışma. Yaralanmanı istemem," dedi ve şakacı bir şekilde göz kırptı.

Sonra kapı arkasından kapandı.

Bölüm

On üç

"Sadece düşmanlar gerçeği söyler; arkadaşlar ve sevgililer, görevlerinin ağına takılıp durmadan yalan söylerler."
— Stephen King

Volk

Merdivenlerin dibinde durmuş, kravatımı düzeltiyordum. Küçük prensesimizin görkemli girişini beklemek için sonsuza kadar beklemişim gibi hissediyordum.

Çok daha erken çıkmamız gerekiyordu, ama o keyfine bakıyor gibiydi. Saatimi çevirip saati tekrar kontrol ettim: 09:35.

Dün gece, kulaklarımda yankılanan uğursuz fısıltılar ve hafif inlemelerle dolu bir başka fırtınalı rüya yüzünden dört saatten az uyuyabildim.

Duşta, sıcak suyun cildimi rahatlatmasına izin vererek, sadece kokusunu değil, düşüncelerimi acımasızca işgal eden ateşli esmerin canlı hatırasını da yıkamaya çalıştım.

Kahvemin tadını çıkarırken, zihnim yine ona geri dönüyordu. Dikkatimi çeken sadece güzelliği değildi; merakımı uyandıran, onun cüretkar ve korkusuz doğasıydı. Tek bir yanlış adım felakete yol açabilirdi, ama bu peşinde koşmanın heyecanı karşı konulmazdı.

Saatime tekrar baktım, boğazımda bir öfke yükseldi. Ne halt ediyor bu kadın?

Dasha'ya, Sofiya'nın yoğun günümüze hazırlanmasına yardım etmesini açıkça söylemişim ve geç kalmanın söz konusu olamayacağını vurgulamıştım. Zamanım çok değerliydi ve bu bebek bakıcılığı işi sadece sinirlerimi bozmakla kalmıyor, aynı zamanda daha fazlasını isteme arzusunu da körüklüyordu, ki bunun sonunda başıma bela açacağını biliyordum.

Ama Sofiya'ya babasının yaşadığı dünyayı biraz olsun göstermek, çarpık bir şekilde eğlenceli olacağını düşündüm. Şehirde bitmemiş bazı işlerim vardı,

bu yüzden bir taşla iki kuş vurmak iyi olurdu: Marina'yı ziyaret edip küçük kızımızı Silas kanadına bırakmak. Ona bizim içinde bulunduğumuz kirli işi göstermeliydim, tatlı ve sevgi dolu babasının mucizevi bir şekilde ölümden dönüp onu kurtaracağına dair naif hayallerini yıkmalıydim.

Kendi çarpık mantığımla, kıza bir iyilik yapıyordum.

Igor'un dünyasını ne kadar çabuk öğrenirse, onun masum kalbi ve ruhu için o kadar iyi olurdu.

Sonunda merdivenlerin tepesinde göründüklerinde, göğsümde öfke alevlendi ve midemde kıpır kıpır oldu. Dasha'ya bakmaya bile tenezzül etmedim; tüm dikkatim başka birine, daha doğrusu başka bir şeye odaklanmıştı.

Ne. Lanet. Olsun.

Gözlerim, deri diz üstü çizmelerle kaplı ayaklarından, şeffaf taytlarla kaplı uzun, pürüzsüz, bronzlaşmış bacaklarına ve kısa, uzun kollu, düşük V yakalı, fırfırlı siyah elbisesiyle kaplı kalçalarına kaydı. Elbise, dekoltesini ince bir şekilde ortaya çıkarıyordu.

Görsel analizime devam ettim, gözlerimi uzun boynuna kaydurdum, orada küçük güzellik lekeleri bir harita gibi dağılmıştı, ve sonunda dolgun, yumuşak pembe dudaklarına ve yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun, ipeksi koyu saçlarına.

Ellerime tam oturacak göğüsleri tekrar dikkatimi çekti. Lanet olsun, tek istediğim başımı oraya gömmek, yumuşak bronz tenini yalamak ve ısırarak ve kendimden geçene kadar boğulmaktı.

Gözlerimiz mıknatıs gibi birbirine kenetlendi ve o başını eğip kollarını kavuşturarak göğüslerini saklamadan önce gözlerinde ateş gördüm.

Arzunun dalgası düşüncelerimi ele geçirdi. Soğukkanlı davranmaya çalıştım, ama kalbim hızla atıyordu ve avuç içlerim terlemişti. Lanet olasıca pişman olacağım bir şey yapmamak için dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Derin bir nefes alıp, başka bir şey düşünmeye çalıştım, onun güzelliğinden dikkatimi başka yöne çekecek herhangi bir şey. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimde alevlenen duyguyu silemiyordum.

O çok güzeldi.

"Genelev'e gideceğimizi söyledim," diye Dasha'ya tükürdüm, gözlerim Sofiya'ya sabitlenmiş halde. "Onu fahişe gibi giydirmek için değil."

Bu alçakça bir hareketti, biliyorum, ama hayatımı cehenneme çevirdiği için onu cezalandırmam gerekiyordu.

Sofiya dudağını ısırıp ve yumruklarını sıktı, muhtemelen hakaretleri geri tutuyordu.

Fırtınalı gözleri benimkilerle buluştu ve beni kışkırtmak istediğimi anlayarak, Dasha'dan aldığı

Dasha'nın elinden siyah kürk mantoyu kaparak kapıya yöneldi.

Çabuk öğreniyor. İyi.

Kapı koluna uzanırken, "Oh, ve gardiyanları baştan çıkarmaya çalışmaya kalkışma. Hızlı bir seks için çaresiz olabilirler, ama kaçmana yardım edecek kadar aptal değiller." diye seslendim.

Dönüp bana ölümcül bir bakış attı ve öfkeyle dışarı çıktı.

Kaşlarını çatmış olan Dasha'ya döndüm. "Neden ona her zaman bu kadar kötü davranıyorsun, Volk?" dedi. "O bu konuda masum."

Ceketimi giydim, bir sigara yaktım ve ona sinirli bir şekilde baktım.

O donmuş gibi duruyor, yere bakıyor, elleri titriyordu. "Marina seni görmek istiyor," diye ekledi.

Burun kıvırdım. "Ne zamandan beri Marina ile arkadaşsın?"

Başını kaldırdı. "Değilim."

Dumanı üfledim ve kaşımı kaldırdım.

Marina'nın benim ilgimi çekmek için gösterdiği çaresizlik sınır tanımıyordu. Dasha'nın Rusya'ya döndüğünü nasıl öğrendiğini bile bilmiyordum, ama şaşırmamıştım. O, karanlık yerlerde saklanan, dedikodu ve sırları koklayan küçük bir fare gibiydi.

Son zamanlardaki tüm tehditlerime rağmen, kaçmaya devam ediyor, beni tekrar yakalamaya cesaret ediyordu. Mükemmel bir KGB ajanı olabilirdi; ispiyonlamak dünyadaki en sevdiği şeydi.

Yalan söylemeyeceğim; o harika bir dikkat dağıtıcı.

Başlangıçta, kedi-fare oyunu eğlenceliydi. Marina cezalandırılmayı seviyordu, ben de ona şaplak atmaktan zevk alıyordum; mükemmel bir kombinasyondur.

Ama sonra baş belası olmaya başladı. Takıntısı arttı ve iş toplantılarımı bile bozarak sorun çıkarmaya başladı. Onunla ilişkiyi kesmem gerektiği açıktı.

Ancak, inatçı bir fare gibi, Marina her zaman geri dönmenin bir yolunu bulurdu.

Sigaramdan bir nefes daha çekerken, onunla bir kez ve sonsuza kadar hesaplaşmam gerektiğini biliyordum.

Dasha'yı geride bırakarak kapıya yöneldim. Dimitri'nin bugün bize katılmasını istemiyordum — bu hafta onun çirkin suratını yeterince görmüştüm — bu yüzden Dve'den arabayı sürmesini istedim ve küçük misafirimize günün planını anlattım. Igor'un şehirden uzak durmamız gerektiği yönündeki uyarıları, yaklaşan bir fırtına gibi üzerimde asılı durduğu için hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

Dışarı çıktığımda, gökyüzünde kara bulutlar toplanmıştı.

Bir şey olmak üzereydi ve bunun iyi bir şey olmayacağına dair bir hisse kapıldım. Sonunda siyah, camları koyu renkli SUV'nin arka koltuğuna oturduğumda, Sofiya'nın derin uykuda olduğunu görünce şaşırdım. Başını cama yaslanmış, elleri kucağında düzgünce katlanmıştı. Elbisesi, onu düzeltmeyi düşünecek kadar yukarı kaymıştı.

Yaparsam yaparım, yapmazsam yapmam.

Dve arabayı çalıştırıp ormana doğru sürmeye başladığında, telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım.

"Nurma'ya dön." "Ama

Volk, neredeyse..."

"Çok uzak olduğunu biliyorum ama orada yapmam gereken bir iş var."

Nurma iki saat uzaklıktaydı ve şehre ulaşmamız sadece 45 dakika sürerdi. Ama dolambaçlı yol ilginç görünüyordu. Nurma'da Vlad'ın son anlaşmaları hakkında bilgi verebilecek bir tedarikçimiz vardı.

Dve'nin arka aynadan bana attığı şaşkın bakışını fark ettim.

"Bir şey olursa diye adamlara bizi takip etmelerini söylememi ister misin?"

Gözlerimdeki ateş yeterli bir cevap olmalıydı.

Başını salladı, radyoyu açtı ve başka soru sormadan yola odaklandı.

Parmaklarımın eklemlerini ve boynumu kırdım, onun aptal fikirlerini kafasından silmek için duyduğum dürtüye direndim.

Ne zaman başkalarına yardım için güvenmişim ki?

Sessizliğin tadını çıkarırken, yanımda uyuyan güzelliğe baktım. Bu düşünceye burun kıvırdım.

Keşke parmağını bir iğneyle delebilseydim de babası geri gelene kadar derin bir uykuya dalabilseydi, böylece beni baş ağrılarından ve istenmeyen ereksiyonlardan kurtarabilseydi.

Pencereden dışarı bakarak, güneş ışığının bulutları yarıp buğday tarlalarına dokunduğunu izledim. Radyoda klasik müzik çalarken, her şey büyüleyici görünüyordu. Neredeyse tarladan bir domuzun uçmasını ya da bir tek boynuzlu atın gökkuşağından kaymasını bekliyordum. Kırsalın sakın güzelliği, beton ormanı ve şehrin sürekli koşuşturmasından sonra ferahlatıcı bir değişiklikti.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve huzur ve sessizliğin yıpranmış sinirlerimi yatıştırdığını hissettim.

Yolculuğun geri kalanı huzurlu geçti.

Tedarikçilerimizle görüştüm ve Igor ile otuz dakikalık bir telefon görüşmesi sırasında Kolombiyalılarla olası yeni bir anlaşma hakkında konuştuk. Bu anlaşma, Amerika'daki İtalyanlarla yaptığımız anlaşma kadar karlı olabilirdi. Araba yoğun ormanın içinden geçerken ve lastikler yere daha derin gömülürken, neredeyse vardığımızı anlayabiliyordum.

Aniden, Sofiya'nın başı cama çarptı ve uyanmasına neden oldu.

Esnedi, gerindi ve istemeden uzun bacaklarını daha fazla ortaya çıkardı. Nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak şaşkın bir şekilde etrafına baktı.

"Bu okul otobüsü değil. Bir dahaki sefere çeneni kapat," diye fısıldadım, gözlerim telefona yapışık halde Igor'un adamlarından biri olan Nazard'a mesaj atarak şehre geç kalacağımızı bildirdim. "Korku filmindeki testere gibi horluyorsun."

Dve arabayı park ederken güldü.

"Ben horlamam," dedi, çarpmanın etkisiyle şişmiş olabilecek başını ovuşturarak. "Nereye gidiyoruz ki?"

"Birazdan göreceksin."

"Tanrım, gizemli olmayı seviyorsun, değil mi?" Esnedi, gözlerini ovuşturdu ve omuzlarındaki gevşek paltoyu sıkılaştırdı.

"Yabancılarla özel konuları konuşmam."

"Ouch. Şimdi ben bir yabancı mıyım?" Çenesini kaşıyarak, derin düşünüyormuş gibi yaptı. "Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum." Omzuma dokunarak, bana yaklaştı ve gözlerini benimkilere dikti. Dudaklarıma hızlıca bir bakış attıktan sonra, "Bu arada, kısa bir kamu hizmeti duyurusu: takip etmek, ancak erkek yakışıklıysa ahlaki olarak tolere edilebilir, ki senin durumun öyle değil."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Yani çirkin erkekleri öpmekten hoşlanıyorsun?"

"Evet, egonu incitmek istemedim," dedi, saçlarıyla oynayarak omuz silkti. "Buna hayır işi denir. Bir araştır."

Dave'e baktım ve yüzünde kocaman bir gülümseme gördüm, bizim küçük kavgamızdan açıkça eğleniyordu. Kanım kaynadı.

"Sana gerçek hayırseverliğin ne olduğunu gösterelim, bebeğim." Ona göz kırptım, kapıyı açtım ve silahımın dolu olduğundan emin oldum. "Oh, bu arada," sırtarak devam ettim, "burada hala biraz salyan var."

Çenesini işaret ediyormuş gibi yaptım ve yüzünün utançtan kızardığını izledim.

O, hakaret gibi bir şey mırıldandı ama ben onu görmezden geldim ve arabadan sorunsuzca çıktım.

Yapmamız gereken işler vardı ve o, benim gerçekte neler yapabileceğimi ilk elden görecekti.

Bölüm

On Dördüncü

"Bazı geceler işkenceye, düşünmeye ya da yalnızlığın tadını çıkarmaya mahsustur."

— *Poppy Z.Brite*

Sofiya

Uzun süren yolculuk sırasında uykuya daldığım huzursuz uykudan hala sersemlemiş bir haldeydim, kollarımı uzattım ve ağır, kaşıntılı göz kapaklarımı ovuşturdum. Rüzgar at kuyruğunu dağıttı ve yanaklarımı okşadı, esnemelerimden akan gözyaşlarını kuruttu.

Gerçekten salya kalmış olabilir diye ağzımı sildim. Horladığım konusunda yalan söylediğini biliyordum, ama yine de içime hafif bir güvensizlik sızmıştı.

Gizlice, horlamamın onun yolculuğunu mahvedecek kadar yüksek olmasını umuyordum. Aniden, sabahki olaylar kafamda tekrar canlandı.

Dasha odaya girdiğinde, kollarında giymek istemediğim kıyafetler vardı ve kendi eşyalarını geri istedi. Çelişkili bakışları öfkemi yumuşattı ve ben de bu anı fırsat bilip ona ailem hakkında bilgi vermesini zorladım.

Bir anlaşma önerdim: üç soruma cevap verirse, kıyafetleri giyip odadan çıkacaktım, muhtemelen dün gece deli canavarla karşı karşıya geldiğim için intikamla karşılaşacaktım.

Gözlerini devirerek, bunun istek değil soru olduğunu bana açıkça belli etti.

"Ben yeşil cin değilim, Sofiya," dedi, sinirlenerek ellerini kaldırdı.

"Aslında maviydi, ama önemli olan bu değil." Bana

sert bir bakış attı ve devam etmemi istedi.

Orada sessizce oturdum, hangi soruların yararlı bilgiler ve bu cehennemden kaçış imkanı sağlayabileceğini düşündüm.

"Acele et, yoksa ikimizi de öldürecek," dedi, annesinin hediyesi olan küçük altın saatine bakarak.

"Annem nerede?" Onun cevabını beklerken göğsüm sıkıştığını hissettim.

O, ellerini titreyerek, dağınık yatağıma oturarak arkasını döndü. Onun sessizliği her saniye kalbimi sıkıştırıyordu.

"Ona bir şey mi yaptılar?" Masaya tutunarak başım dönmesini engellemeye çalışırken sesim titriyordu.

"Bu iki soru, canım."

"Ve tek bir cevap bile yok!" diye bağırdım, öfkem kaynıyordu. "Moskova sokaklarında çıplak dolaşmamı istemiyorsan, acele etsen iyi olur, Dasha."

"Yapmazsın," dedi, gözlerini kısarak. "Yemin ederim yaparım."

Yapmazdım, ama çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektirir. Özgürlüğüm veya annemin özgürlüğü buna bağlı olsaydı, Arbat Caddesi'nde utanç yürüyüşü yapmak için cesaretimi toplardım.

"Tamam, tamam." Oda endişeyle etrafına bakındı, sonra bana yaklaşmamı işaret etti. Kulağıma fısıldadı, "Annenin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, ama hayatta olduğunu biliyorum."

Sözleri havada asılı kaldı, kalbimin gürültülü atışlarıyla karışarak.

"Neden fısıldıyorsun?" "O her şeyi duyar."

Volk'un uğursuz gülümsemesi, gölgeli gözleri ve baştan çıkarıcı dudakları, kendime duyduğum nefretle birlikte zihnimi doldurdu. Tabii ki, kurt gibi kulakları vardı.

Dasha'nın gergin titremelerine bakılırsa, odanın bir yerinde bizi gözetlemek için gizlenmiş cihazlar olması hiç de uzak bir ihtimal değildi.

"O burada mı?" diye fısıldadım, sesimin onu havadan ortaya çıkaracağından korkarak.

"Bu üçüncü sorunuz mu?"

Öfke içimde kaynarken, kendimi sakin tutmaya çalıştım. Net düşünmem gerekiyordu. Sabahları pek iyi değilim; tüm bu saçmalıklar en azından sabah 10'a kadar yasaklanmalı.

"Hayır."

Gözlerini kilitleyerek, yavaşça sakinleştirici nefesler aldım.

Tamam. Bunu yapabilirim.

"Babam gerçekten hayatta mı?"

Başını eğdi, bakışlarında pişmanlık vardı. "Evet, yaşıyor."

Cevabı beni şaşırttı ve yüzümü kapattım, yanaklarımdan akan gözyaşlarını gizlemeye çalışırken hıçkırıklarımı tutamadım.

Babam gerçekten hayatta mıydı?

Kalbimde umut yeşermeye başladı, ama çabucak kendimi topladım. Ona güvenebilir miydim? Ya beni ikna etmek için yalan söylüyorsa?

Tanrım, bir haftadan az bir sürede, tüm doğru düğmelere basmayı başardılar ve beni deliliğe sürüklediler.

"Söylediklerinin doğru olduğundan nasıl emin olabilirim?"

O içini çekti. "Üç soru sordun, ben de hepsini cevapladım."

Sonra yataktan siyah bir elbise ve bir çift şeffaf siyah tayt uzattı, ben de isteksizce kabul ettim.

"Doğruyu söyleyip söylemediğimi merak ediyorsan, seni anlıyorum, ama bana inanmalısın Sofiya."

Başımı kaldırdım ve o elini uzatıp yüzümdeki gözyaşlarını silmeye çalışırken bir adım geri attım.

"Baban hakkında sana yalan söylemeyeceğim." Eli tereddüt etti, sonra tekrar aşağı indi. "En azından, artık söylemeyeceğim."

"Artık yalan söylemeyecek misin?"

Onun açıklamaları karşısında şaşkın ve sarsılmış bir halde, gözlerimden dökülmek üzere olan gözyaşlarını zorlukla tutmaya çalıştım. Derin bir ihanet duygusu kanımı dondurdu ve kalbimi acıttı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve onun gözlerinde yalan söylemediğini, bu sefer doğruyu söylediğini görebiliyordum.

Annemin nerede olduğu veya evde en sevdiğim atıştırmalıkların saklandığı gizli yerler hakkında bilgisi olduğunda, her zaman hiçbir şey bilmediğini söylerdi. Ama gözleri sağa sola kayar, ısrarlı bakışlarım altında ağzının köşesi hafifçe titrerdi.

Sayırsız şikayet ve sözlerden sonra, Dasha sonunda pes eder ve bilmek istediğim her şeyi bana anlatırdı.

"Senin sözlerinle insanları ikna etme yeteneğin var, ufaklık," diye itiraf etti bir keresinde, yatağının altında sakladığı küçük bir kutuyu göstererek.

Annem, benim yepyeni, ilk iPhone'umu saklamak için bu kutuyu kullanmasını istemişti. Tüm bunlar, 13 yaşında

13 yaşımda, mutfak masasında oturup karmaşık matematik problemlerini çözerken ödevlere olan nefretimi ifade etmeye cesaret ettiğimde oldu.

Dasha, yakınlarda karidesli linguini makarna hazırlamakla meşguldü.

Ona ödevlerden nefret ettiğimi ve kafamda kalmayan bir şeyi tekrarlamamın anlamsız olduğunu söyledim. Annemin öfkeli gözlerinden yayılan sıcaklık, gerçekten sınırı aştığını gösteriyordu.

Sessizce elini uzattı, telefonumu istedi ve onu aldı, günlerce ortada görünmedi.

Nostaljik ve konuşmanın aldığı dramatik dönüşten dolayı hala biraz kafam karışık bir halde, Dasha'ya en azından temiz iç çamaşırları alabilir miyim diye sordum.

Banyoya giderken odada ağır bir sessizlik hakimdi. Orada soyundum ve sıcak suyun kalbimdeki acıyı dindirmesine izin verdim.

Duş aldıktan sonra, büyük bir havluya sarınarak onun odasına döndüm.

Gözlerinden kaçınarak, onun hazırladığı kıyafetleri aceleyle giydim, sonra yatağa oturup yanımda duran uzun siyah deri çizimleri giydim. Şaşırtıcı bir şekilde, ayağıma tam oturdular.

Kimin kıyafetleri olduğu benim için önemli değildi; bilmek de istemiyordum.

Bir zamanlar başka bir kaçırılmış kıza ait olabileceği düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Sabahın erken saatlerinde oluşan sisin camda hala izleri olan pencereden dışarı baktım, anılar ve korku zihnimde dönüp duruyordu.

Dasha saçımı tararken, saçımın yüzüme düşmemesi için bir saç tokası istedim.

Saatine endişeyle baktı, iki kez vurdu ve yüzü soldu.

Geç kalmaktan mı yoksa çok daha kötü bir şeyden mi endişelendiğini bilemedim.

Onun tedirgin hareketleri benim de endişemi artırdı.

Sorular aklımı doldurdu ve ona neyin bu kadar rahatsız ettiğini sormadan edemedim. Beni eliyle uzaklaştırdı ve aceleyle dışarı çıktı, lüks bir siyah kürk manto ile geri döndü.

Koridordan geçip merdivenlerden inerken, Volk'un bakışlarında rahatsızlığı belliydi. Gözlerimiz buluştuğunda hafifçe iç çekti, önceki gece ona söylediğim sert sözleri hatırlayınca suçluluk duygusu beni sardı. Bacaklarımın arasında alışılmadık bir sıcaklık hissettim ve boynumdaki dudaklarını hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Dün gece, dünya uyurken, ben yatakta uzanmış, tavana bakarak, hiç gelmeyen uykuyu özlemiyile bekliyordum.

Yorganı bir kenara itip göğsümde bir ağırlık hissettiğimde içimde bir hayal kırıklığı kabardı.

Kütüphanede yaptığımız konuşma beni huzursuz bırakmış, soyut bir şey arzulamama neden olmuştu.

Günahkar bir şey.

Koyu renkli takım elbisesiyle kusursuz giyinmiş, çarpıcı bir varlığı olan ona bir kez daha baktım. O anda, onu daha fazla incitmek istemediğimi, sadece bu karmaşadan kurtulmak istediğimi fark ettim.

Bu zor durumun nedenleri bana belli değildi, onun bu durumdaki rolü belirsizdi, ama bir şey kesindi: Öfkem ne kadar haklı olursa olsun, ona saldırmamalıydım.

Gururum beni sessiz tutarken, altımdaki lüks bordo halıyı inceledim ve evin kusursuz tasarımına hayran kaldım.

Onu görmezden gelerek, bakışlarının görünmez oklar gibi tenimi sıyırdığını hissettim, bu da gerginliği artırdı. Ama o bana acımasızca hakaret ederek fahişe dediğinde, bir ok kalbimi deldi.

Yumruklarımı sıktım, ona incindiğimi göstermeden odadan çıktım. Dasha'dan kürk mantoyu alıp, kış rüzgarına çıktım. Yağmur damlaları yanaklarımı okşadı. Soğuk hava nefes almamı zorlaştırdı, boğazım sıkıştı.

Her zaman dürüstlüğe inanmıştım, ama dürüstlük kisvesi altında yapılan acımasızlık iğrençti ve her adımda ona olan nefretimi daha da artırıyordu.

O tam bir pislik.

Kara SUV'ye doğru yürüdüm, kısa kahverengi saçlı, keskin mavi gözlü, şık giyimli uzun boylu bir adam bana gülümsedi.

"*Dobroye utro, Sofiya. Günaydın, Sofiya.*" Saygılı selamlaması beni hazırlıksız yakaladı.

Orada şaşkın bir şekilde durup, onun ailemin bir parçası olup olmadığını merak ettim. "Sen benim kuzenim misin?" diye şüpheyle sordum.

Aramızda fiziksel benzerlik yoktu; tamamen zıttık. Ama kim bilebilirdi ki? Belki de bu yüzden kibar davranıyordu.

O içtenlikle güldü, adem elması sallandı, dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. Başını salladı ve oturmam için işaret etti.

"Adın ne?" diye sordum, emniyet kemerimi takarken, dikiz aynasından ona bakarak.

Tereddüt etti, kaşlarını çatıp boynunun yanını kaşıdı. "Dve."

"İki mi? Sayı gibi mi?"

Ben pencereye yaslanıp gözlerimi kapatırken o güldü.

Cevabını duymadım. Aslında, onun sesinin hafif fısıltıları eşliğinde uykuya dalarken hiçbir şey duymadım.

Ama arabanın sarsıntıları ve lastiklerin yola çarpma sesiyle aniden uyandım.

Arabadan inip, ıssız bir yerde duran, küçük bir ev ya da kulübeye benzeyen yere doğru yürüdüm, Rusça konuşarak meşgul olan Volk ve Dve'den uzak durarak.

Çoğu ağaç yapraklarını dökmüştü, kalanlar ise soğuktan solan kırmızı ve turuncu tonlarıyla canlı bir manzara oluşturuyordu. Güneş ışığı bulutların arasından süzülerek gizemli bir parıltı yaratıyordu. Sanki bir animasyon filminden bir sahne gibiydi; neredeyse geyiklerin bizi karşılayacağını umuyordum.

Ahşaptan yapılmış kulübenin bacasından duman çıkıyordu ve etrafı huzur ve sessizlikle çevriliydi. Etrafımdaki güzelliği yakalamaya çalışırken, bir sincap yakınlarda kestane topluyordu.

İki adam arkasına bakmadan kulübeye doğru ilerledi, böylece ben de hayvana yaklaşabildim. Kalbim heyecanla çarparak çömelip sincaplara kestane uzattım. Sincaplar dallardan dikkatle beni izliyor, havayı kokluyorlardı.

"Buraya gel, dostum," diye fısıldayarak elimi uzattım. "Bunlar senin için."

Sincabın minik gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirdi ve ısrar ettiğim için kendimi biraz aptal hissettim.

İçten içe, onunla birlikte ağaca tırmanacak gücüm olmadığını biliyordum. "*Kto ty? Kimsin sen?*" Soğuk bir nesne boynumun arkasına bastırdı ve tanıdık olmayan bir ses beni korkuttu.

Korku omurgamdan yukarı doğru yayıldı, fındıkları düşürdüm, çığlık attım ve tökezleyerek yüzüstü çamura düştüm.

Ayak bileğimden bir acı geçti ve çaresizce sürünürken hiçbir yerimin kırılmamış olmasını diledim. Çamur ilerlememi engelliyordu ve acı şiddetlenerek hareket etmemi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Yerde, ellerimi teslim olarak kaldırdım ve korkmuş sincapı izledim.

Yaklaşan ayak sesleri duydum, gözyaşlarım yanaklarımda çamurla karışıyordu.

İşte bu kadar.

Volk beni buraya öldürmek için getirmişti.

Annemi ve Dasha'yı bir daha asla göremeyecektim.

Garip bir şekilde, onun ihaneti artık o kadar da acı verici gelmiyordu. Hayatımın gözlerimin önünden geçmesi için mükemmel bir an gibi geliyordu.

Pişmanlıklar zihnimi doldurdu.

Sonra bir şey bileğimi yakaladı ve bir kemiğin kırıldığını duydum. Çığlık attım ve saldırganı tekmeledim, ta ki havayı tehditkar bir hırıltı doldurana kadar.

"*Ostanovis', ili ya pristrelyu tebya, tupaya suka! Dur yoksa seni vururum, aptal sürtük!*" diye bağırdı adam vahşice, silahını tıklatarak. Beni kaldırdı ve ayak bileğimden keskin bir acı yayıldı.

Hâlâ mücadele ederken, kontrolsüz bir şekilde ağladım.

Beni bir ağaca itti ve silahı çenemin altına dayadı. "*Otpusti yeye. Onu bırak,*"

Volk'un sesi korkumu dağıttı ve gözlerimi açtım.

Adam bir adım geri çekildi, silahını ceketinin cebine koydu ve beni ağacın yanında yalnız bıraktı.

Sonra Volk ve Dve'ye dönerek ellerini kaldırdı ve teslim oldu.

Yabancı, kırklı yaşların başında gibi görünüyordu, kel kafası ve kalın, uzun siyah sakalıyla benden çok daha uzundu. Fırtınalı mavi gözleri benimkilere kilitlendi, yüksek sesle homurdandı ve saf nefret yayıyordu. Fazla kiloluydu, kahverengi ekose flanel gömleğinin altından tüylü karnı görünüyordu, gömlek bir beden küçük gibi görünüyordu. Büyük beden yeşil kapüşonlu paltosu sarkmıştı, üzerinde çamur damlıyordu.

Dve'ye baktım, gözleri şaşkınlık ve inanamama duygusunu ele veriyordu. Beni baştan aşağı hızlıca süzdükten sonra bakışlarını Volk'a çevirdi.

Gerilimi daha fazla dayanamayarak derin bir nefes aldım, ama keskin bir ağrı göğsümü sıktı ve öksürdüğümde ciğerlerimin sıkıştığını hissettim.

Aşağılayıcı düşüşüm, ilk başta fark ettiğimden daha fazla hasara neden olmuş olmalıydı.

Gözlerimiz buluştuğunda, Volk'un bakışlarındaki öfke beni bir heykel gibi dondu, sanki başıma aniden buz gibi bir su dökülmüş gibi.

Bir adım yaklaştı, eliyle çenemi tutup yüzümü yakından inceledi. Sonra vücudumu dikkatle inceledi, yaralı dizime odaklandı,

siyah şeffaf taytım yırtılmış ve kan sızıyordu. Ben yüzümü buruşturup geri çekilmeye çalıştım, ama o aniden kolumu yakaladı ve beni durdurdu.

"Ne oldu, Sofiya?"

"Volk, klyanus', ona upala, i ya khotel yey pomoch', hayır... Volk, yemin ederim, düştü ve ona yardım etmek istedim, ama..."

Kolumu hala sıkıca tutarken ve vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken, paltosunun altına sakladığı silahı çıkardı ve dönerek adamın kafasına doğrulttu.

"Zatknis'. Kapa çeneni."

Sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, silahı hala diğer yöne doğrultulmuş halde. Koyu renkli gözleri benimkilere dik dik bakarken, başını hafifçe eğdi ve yanağımdaki çamuru nazıkçe sildi. Görüşüm yine bulanıklaştı ve yüzü, her göz kırpışımında değişen, rahatsız edici bir gölge gibi göründü.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Beni öldürme." Kafası

karişmiş bir şekilde kaşlarını çatı.

Bakışlarımız bir kez daha kilitlendi ve kendimi onu rahatlatmak için ona uzanıp yaklaştırmaya dürtüsüyle mücadele ederken buldum. Eli dalgın bir şekilde yanağıma okşadı ve beni delip geçecekmiş gibi bir bakışla, yakıcı sorusuna bir cevap bekledi.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım. "Sadece bir sincap beslemek istedim," diye kekeledim, bacağımdaki acıdan yüzümü buruşturarak. "Ve sonra, farkına varmadan, boynumda bir silah hissettim ve..."

Silah, sağır edici bir gürültüyle patladı, şok dalgaları vücudumu sararken neredeyse kusacaktım.

KontROLSÜZ bir şekilde titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi başımın yanlarına sıkıca bastırarak kulaklarımda hissettiğim acıyı hafifletmeye çalıştım. Ellerim çamurla kaplıyken ceketimi yırttım, histerik çığlıklarım boş ormanda yankılandı.

Başka bir çığlık benimkine katıldı ve beni trans halimden çıkardı.

Yabancı adamın yerde kıvranarak bacağına sıkıca tuttuğunu gördüm, pantolonunda kırmızı bir leke yayılıyordu. Vurulan oydu.

Rahatladım ve sonunda derin bir nefes almayı başardım. "Onu arabaya götürün."

Volk'un sesi içimde bir şeyleri tetikledi ve

kendimi onun bakışlarından kaçarken buldum, az önce olanlardan utanmıştım.

Dalgın dalgın alnımı silerken, elbiseme yapışmış yaprakları silkeledim. Berbat göründüğümü biliyordum, ama Dve'ye doğru yürürken bunun beni rahatsız etmemesi için uğraştım.

Onu arabaya kadar takip ettim, Volk'un yoğun bakışları hala sırtımda yanıyordu.

Dve arabanın kapısını açıp bana oturmamı işaret ettiğinde, endişeli bir ifadeyle önümde diz çöktü.

"Orada olduğunu bilmiyorduk," diye açıkladı, at kuyruğuma yapışmış bir yaprağı çıkararak. "Çılgılığını duyduktan hemen sonra geldik."

"Yani, beni öldürmesi için birine para vermedi mi?" diye sordum, hala emin olamadan.

"Hayır," dedi Dve gülerek, bir başka çılgılık sessizliği bozdu, ardından bir başka silah sesi geldi. "Eğer senin ölmeni isteseydi, bunu kendisi hallederdi."

Endişeyle arkama baktım ve Volk'un kararlı bir şekilde arabaya doğru yürüdüğünü, silahını ceketine geri koyduğunu gördüm.

Sanki sürüklenen bulutların arasında cevap arıyormuş gibi gökyüzüne baktı.

Eğer senin ölmeni isteseydi, bunu kendisi hallederdi.

Volk yanıma oturduğunda, cebinden beyaz işlemeli bir mendil çıkardı ve nazikçe dizime dokundurdu. O anda, onun yaptığı şeyin benim için intikam alma şekli olduğunu anladım.

Ona karşı olan kızgınlığıma rağmen, az önce hayatımı kurtardığı için ona minnettarlık duymaktan kendimi alamadım.

Bölüm

On beş

"İnsan vücudu en güzel sanat eseridir."
— *Jess C. Scott*

Volk

Edik'in çamurlu zeminde uzanmış, renkli yapraklar ve düşmüş çam kozalaklarıyla çevrili cansız bedenine bakarken, içimde durdurulamaz bir öfke yükseldi.

Üç kurşun yarası — biri bacağında, biri göğsünde, biri de kafasında — kan akıyordu ve korkunç bir manzara oluşturuyordu.

Yakında, leş yiyen hayvanlar ya da kader daha merhametli davranırsa, yas tutan ailesi tarafından bulunacaktı.

Şimdi, Vlad'ın nerede olduğu hakkında cevaplar bulmak için daha derinlere inmem gerekiyordu. Dve ve ben ilk olarak küçük kulübeyi Edik'i aramak için araştırmıştık. İçeride, büyük şöminenin sıcaklığı dışarıdaki soğukla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Yakınlarda, siyah ve mavi gözlü bir kedi, soğuktan korunmak için bir sandalyeye kıvrılmıştı.

Kulübe, ahşap duvarları ve eğimli çatısıyla rustik bir çekicilik yayıyordu. Büyük taş şöminede çıtırdayan ateş, odayı sıcak bir ışıkla dolduruyordu ve yanık odun kokusu havayı kaplıyordu. Şöminenin yanındaki yıpranmış koltuk, memnun kediye kucaklıyordu; kedinin parlak tüyleri ve parlak gözleri sakın bir rahatlığı yansıtıyordu.

Oturma odası sade ama işlevseldi, birkaç ahşap mobilya dağınık bir şekilde duruyordu ve duvarlarda birkaç çerçeveli tablo asılıydı.

Edik'in adını birkaç kez seslendikten sonra yatak odasına bakmaya karar verdim.

Oda küçüktü ve pisdi. Boş bira kutuları, cips poşetleri ve kullanılmış prezervatifler yere dağılmıştı. Su hasarı eğimli tavanı lekelemişti

tavanında koyu lekeler bırakmıştı. Tek pencere kirliydi ve köşeleri örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Yatak, her dokunuşta gıcırdayan eski bir metal iskeletti, yatak örtüleri lekeli ve küflüydü. Yastıklar topaklanmış ve yıpranmıştı, battaniye ince ve kenarları yıpranmıştı. Komodin, eski dergiler, boş şişeler ve atılmış ambalajlarla doluydu. Masadaki lambanın ampulü titriyordu ve odayı bunaltıcı ve soğuk hissettiren soluk sarı bir ışık yayıyordu.

Söylemeye gerek yok, onun evi bir gecekondur mahallesinden bile daha kötüydü. "*Protivnyy ublyudok Pislik herif.*"

Dve kıkırdadı, ama ben bunu neredeyse fark etmedim, dikkatim yatağın yanındaki aile fotoğrafına takılmıştı. Yalnızca bir yüzü tanıdım.

Sabırsızlanarak, küçük kedinin hala yakınlarda uzandığı oturma odasına geri döndüm. Dikkatsizce kulaklarını kaşındım.

Neredesin sen, Edik?

Aniden, keskin bir çığlık sessizliği bozdu ve kedi alarm vererek tısladı.

Ne oluyor lan?

Dve ile göz göze geldim, yüzümde şaşkınlık vardı. Sonra anladım: Sofiya burada değildi.

Bizi takip etmemişti, bu da ürkütücü sessizliği açıklıyordu. Dırdır yok, şikayet yok, sadece rahatsız edici bir huzur vardı.

Başka bir çığlık yankılandı ve ben kaynağını bulmak için koştum.

Oraya vardığımızda, gördüğüm manzara beni hazırlıksız yakaladı: Lanet olası işe yaramaz Edik, çamur ve yapraklarla kaplı vücudu korku içinde çığlık atan Sofiya'yı elle taciz ediyordu. Sanki son anlarını yaşıyordu.

Dişlerimi sıktım, Dve'yi durdurdum ve silahını indirmesi için işaret ettim.

Hemen anladı, başını salladı ve birkaç adım uzaklaşarak Sofiya'yı arabaya kadar eşlik etti.

Bu benim halletmem gereken bir işti.

Başlangıçta onu öldürmek istememiştim.

Bir bacak yeterdi, ama onun gözlerindeki ıstırap ve onun gözlerindeki açlık, kalan tüm mantığımı kaybetmeme neden oldu.

Bu yüzden tetiği çektim ve ona bir ultiatom verdim: Vlad'ın nerede olduğunu, onunla neden iş yapmaya başladığını ve onun ölümü ona ne kadara mal olduğunu söyle.

Ne yazık ki onun için, inlemeleri doğru cevap değildi.

Edik'in sesi gergin ve titriyordu, nefesleri kısa ve kesik kesikti. Ağırlığını değiştirirken yüzünü buruşturdu, yaralarından dolayı açıkça acı çekiyordu.

Gözleri ormanda gergin bir şekilde dolaşıyordu, hiçbir noktada çok uzun süre durmuyordu.

"Fiyatını üç katına çıkardı," dedi sonunda, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ve bana Moskova'da bir ev sözü verdi. *Novospassky* gölü manzaralı iki yatak odalı bir ev." Boğazı kurumuş ve kaşınmıştı, zorlukla yutkundu. "Lütfen, onun senin fahişen olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim, bilmiyordum." Ayaklarına sürünerek geldi, ayak bileklerini sıktı, korkuyla bana baktı. "Onun bir casus olduğunu sanıyordum."

"Casus, ha?"

"V-Volk, söz veriyorum," diye bağırdı, yüzünde umutsuzluk belirmişti. "Bana inanmalısın. Sana karşı gelmek istemedim."

"O *casusa* ne yapacaktın?" Ona baktım, yumruklarımı sıktım. "Onu vurmadan önce tecavüz mü edecektin?" Onu karnına sertçe tekmeledim ve kendimi onun tutuşundan kurtardım. "Onu ölüme terk etmeden önce iğrenç sikini içine sokacak mıydın?"

Çığlığı ormanı yırttı. Keskin bir nefes alma sesiyle başladı, sağ bacağına isabet eden ilk kurşunun etkisiyle kesildi.

Sonra acı ve dehşet dolu gırtlaktan gelen bir kükremeye dönüştü, sesi boğazından ağaçların yapraklarını sallayacak kadar güçlü bir kuvvetle çıktı.

"Sandığımdan daha aptalsın, Edik."

Çığlık, sanki az önce olanları anlayamıyormuş gibi, çaresizlik ve inanamama duygusuyla doluydu. Sesinde ham bir acı vardı, vücudundaki her sinir yanıyordu. İkinci kurşun göğüs kafesini parçalarken tekrar tekrar çığlık attı, sesi neredeyse müzikal denebilecek bir işkence ritmiyle yükselip alçaldı.

Siktir, bu tür müziği seviyorum.

Çığlığı devam ederken, daha da boğuklaşmaya başladı, gücü azalıyordu. Sözleri karışık ve anlaşılmazdı, çığlıkları acı dolu inlemelere ve nefes nefese kalmaya dönüştü.

Sonunda, çığlık boğuk bir iniltiye dönüştü ve ben kafasına son ölümcül kurşunu sıktığımda sessizliğe gömüldü.

Benim olan bir şeye dokunursan, senin olan bir şeyi alırım.

Ama lanet olsun. O benim değildi!

O, Igor'un zihnimle oynamak için kullandığı bir piyundu, diye hatırlattım kendime, artık kanla kaplı mendili daha sert bastırarak

kanla kaplı mendili, dizine daha sert bastırırken kendime hatırlattım.

"Ah! Ne oluyor?" diye bağırdı ve elimi itti, bu da benim bacağını daha sıkı kavramama neden oldu.

Saçlarının bir kısmı yüzüne yapışmış, şimdi pembe ve kuru yanaklarıyla karışmıştı. Dolgun dudakları açıldı ve gözlerim onlara kaydı, yaklaşıp onları ele geçirmemek ve bu sırada onu susturmak zordu.

"Bu, beni dinlemediğin için."

Nazikçe, yırtık taytının yarısını çekerek, açıkta kalan dizini ve uyluğunu örttüm.

Öne eğilerek, yaralı dizine hafifçe üfledim ve sonra gözlerine baktım.

O da bana baktı, emin ve tereddütlü bir şekilde, sonra soğuk parmaklarıyla yanağıma dokundu.

Dokunuşunun sıcaklığı kollarımda bir titreme yarattı. "Özür dilerim."

"Bundan şüpheliyim," diye homurdandım.

"Özür dilerim," dedi, sesi titriyordu, boğazı düğümlenince öksürerek gözlerini yaşlarla doldurdu. "Gerçekten."

Narin bir dokunuşla, dantelli kumaşı cildine bastırdım, kumaşın içinden vücudunun sıcaklığını hissettim.

Başımı kaldırdığımda, uyluklarının kıvrımlarına baktım, cildinin pürüzsüzlüğüne ve kaslarının yumuşak kıvrımlarına hayran kaldım. Dudaklarımı onun tenine değdirdiğimde, vücudunun hemen tepki verdiğini hissettim, titredi, tüyleri yıldızlar gibi cildinde yayıldı.

Elini enseme hissettim, tırnakları derime batıyordu.
derime

Baskı altında, keşfetme isteğine daha fazla direnemedim daha fazla keşfetme isteğine karşı koyamadım, dudaklarımı bir santim daha yukarı kaldırdım ve taytının koyu renkli, pürüzsüz kumaşı üzerinden tenini öptüm.

Yakınlaşarak kulağına fısıldadım, "Şimdi bebeğim, uslu bir kız ol ve çeneni kapat."

Herhangi bir ses çıkarmamak için çabalarken dudakları titriyordu.

Yaralı dizine mendili sıkıca bağladıktan sonra, bacağını dikkatlice kucağıma koydum.

Dve'ye eve dönmesini söyledim, telefonumu çıkardım ve Marina'yı arayarak akşam yemeğine katılmasını istedim.

Marina'nın Sofiya ile tanışmasını istemiyordum, ama başka seçeneğim yoktu. Bu kız o kadar sorunluymuş ki, bir an bile yalnız bırakamazdım, yoksa zarar görme riski vardı.

Telefonu yaparken, Sofiya'nın benim duymayacağımı umarak "pislik" diye fısıldadığını duydum.

Dve kıkırdadı ve ben de ona dikiz aynasından sert bir bakış attım, bu da onun birkaç kez öksürmesine ve radyoyu açıp sesini yükseltmesine neden oldu. Telefonumu cebime geri koyduğumda, Usher'ın neşeli ritmi arabayı doldurdu.

Sofiya'nın sol elini tutup sıkıca kavradım ve kasıklarına bastırdım.

O çılgılık attı ve kurtulmak için çabaladı, ama ben onu sıkıca tuttum.

"O pis ağzından bir hakaret daha duyarsam," ona döndüm, yüzüm tehditkar bir şekilde ona yaklaştım, "yemin ederim ki hiçbir şey ve hiç kimse," elini bıraktım ve ensesini tuttum, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, "seni susturmak için sikimi boğazına sokmamı engelleyemez."

Geri adım attığımda, gözlerinde tiksinti gördüm, ama gizli bir parçası bunu heyecan verici buluyor gibiydi. Ateşle oynadığımı biliyordum, ama kendimi tutamadım.

Parmaklarımla sıcak yanağını okşadım, alt dudağını izledim, sonra boğazına doğru indim, göğsüne yaklaştıkça nabzının hızlandığını ve kalbinin çarptığını hissettim. Pembe dudaklarını inceledim, yavaşça yaklaştım, burnum ahşap ve yasemin kokusunu aldı. Boynuna sıcak bir nefes verdim ve küçük bir inilti kaçtı.

Kulak memesini ısırp, üzerine soğuk bir nefes üfledim.

"Eminim bunu istiyorsun," diye mırıldandım, omuzlarının gerildiğini hissederek. Boynuna hafifçe dokundum, diğer elimle birkaç saç telini kenara çektim. "Karşı koyma."

"Ölmeyi tercih ederim," diye fısıldadı, elimi tutup itti.

"Ah," diye alay ettim, elimi kalbimin üzerine koyarak.

Geri adım attım ve bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum, Dve'nin dinlemediğinden emin olmak için ona hızlıca bir bakış attım.

Eve giden yol görünür hale gelince, Igor'a keşfettiğimiz umut verici ipucunu bildirmeyi ve tutsaklarının emin ellerde olduğunu haber vermeyi kafamda not ettim.

Çok iyi ellerde.

Düşüncelere dalmış, araba virajlı yolda ilerlerken ağaçların bulanıklaşmasını izledim. Yol giderek karardı ve tekerleklerin altında hışırdayan yapraklar ve kırılan dalların sesi motorun yumuşak mırıldanmasıyla karışıyordu.

Araba bir virajı döndü ve Dve aniden fren yaptı, bir geyik ailesini kıl payı kaçırdı. Sofiya'nın ön koltuğa çarpmasını önlemek için içgüdüsel olarak kolumu onun önüne koydum. Onu bırakmadan önce iyi olduğundan emin oldum.

Gergin vücudu yavaşça gevşedi, ama ifadesi soğuk kalmaya devam etti. Onu zorlamamalıydım, ama onda beni çeken bir şey vardı.

Ne kadar inkar etmeye çalışsam da, ona karşı inkar edilemez bir çekim hissediyordum.

Ama lanet olsun, o Igor'un kızı, kahretsin!

Dve özür diledi ve yolculuğumuza devam ettik.

Sofiya'yı bacaklarını titrek kollarıyla sarılmış, başını cama dayamış bir şekilde buldum.

Camımı indirdim ve çam ve nemli toprağın kokusu arabayı doldurdu.

Hedefimize vardığımızda, ağaçlar seyrekleşti ve ev göründü.

"Bana bak."

Sesim, motor ve lastiklerin sesi dışında sessiz olan arabada yankılandı. lastiklerin sesi dışında sessiz olan arabada yankılandı.

Sofiya beni görmezden gelerek pencereden dışarı bakıyordu.

Hayal kırıklığı omurgamdan sırtımı sıyırdı, nazıkçe çenesini tutup başını bana doğru çevirdim.

"Bana bak dedim."

"Senin dediklerini yapmak zorunda değilim," diye tersledi.

Çenesini daha sıkı tuttum.

Elini benimkinin üzerine koydu, tırnakları parmak eklemlerime batıyordu.

"Dikkatlice dinle," dedim. "Bana karşı gelmek istemezsin."

Anladın mı?"

Konuşmaya korkarak yavaşça başını salladı, büyük kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti

benimkine

"İyi," diye fısıldadım ve onu bıraktım. O da

içini çekerek kollarını kavuşturdu.

"Bu gece bir misafirimiz var," diye devam ettim, sesim daha sakinleşmişti. "Uslu dur. Konuşulmadıkça konuşma ve benim iznim olmadan hiçbir şey yapma."

Araba durdu ve Dve indi, bizi yalnız bıraktı. "Anlaşıldı mı lan?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Aferin kızım."

Arabadan indim, içimde bir heyecan oluşmaya başlamıştı. Bu gece unutulmaz bir gece olacaktı. Bunu şimdiden hissedebiliyordum.

"Pomoch' yey. U neye ranena noga. Ona yardım edin. Bacağı yaralı." Ana kapıyı açmadan önce korumalara söyledim. *"Yesli ty prikosnesh'sya k ney nepodobayushchim obrazom, ya pererezhu tebe gorlo. Ona uygunsuz bir şekilde dokunursanız, boğazınızı keserim."*

Bölüm

On Altı

"Ama çaresiz olmaktan daha güzel bir şey yoktur. Ve umursamıyormuş gibi davranmaktan daha riskli bir şey yoktur."
— Rachel C. Lewis

Sofiya

Yaralı bacağıma rağmen bana yardım etmeyi reddeden iki heybetli muhafızın eşliğinde odama doğru ilerlerken, kadifemsi halı adımlarımı boğarken, kaderime doğru yürüdüğüm hissini bir türlü atamadım.

Günün kaosundan zihinsel olarak yorgun düşmüş bir halde, banyoya koşarak cildime yapışan kalın çamur tabakasını yıkadım.

Giysilerimi çıkarırken, bacağımda ve karnımda bulunan sayısız kesiklere yüzümü buruşturdum.

Sıcak suyun rahatlatıcı kucaklamasını arzulayarak, sıcaklığı yükselttim ve buharlı şelalenin üzerime akmasına izin verdim, her damla ile ağrıyan vücudumu sakinleştirdim.

Bir an için, suyun sıcaklığında kendimi kaybettim.

Ama bir anda, anılarım geri geldi — Volk'un dudakları tenimde geziniyordu, nefesi kulağıma değiyordu ve dokunuşuyla içimi kaplayan elektriksel bir heyecan. Bu, içimde bir ateş yaktı, beni nefes nefese bırakan bir arzu ve hayal kırıklığı karışımı.

Anılar beni tükettiğinde, kendimi tamamen parçalanmış hissettim.

Bu sadece tutku değildi; aynı zamanda onun hakaretleri ve aşağılama anılarıydı.

Ona çekildiğimi düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu, ama içimdeki saf çekim yüzeyin altında kaynıyordu. Bu, bedenim ve zihnim arasındaki bir savaştı ve beni kafam karışık bırakıyordu.

Zihnim protesto ederek çılgılık atarken, arzuya teslim olabilir miydim?

Hayır.

O, beni işkence etmekten ve aşağıılmaktan zevk alan, unutmak istediğim acı hatıraları yeniden canlandıran, deli bir sadist.

Ona olan çekiciliğime rağmen, kim olduğu ve yaptıkları değişmedi.

Şehvet ve gurur arasında kalmış, zihnimi boşaltmak için suyun yağmur gibi yağmasına izin verdim.

Ama onun sert ellerinin tenimde dolaştığı düşünceleri tekrar zihnime sızdı ve su her şeyi yoğunlaştırarak beni titretmeye başladı.

Hiç var olduğunu bilmediğim bir parçamla savaşıyordum.

Sadece bir an için, içimde hala yanan tutkuya kendimi kaptırdım. Dokunuşu çok gerçekçiydi — elleri göğüslerimi kavırıyor, meme uçlarımı çimdikliyor, vücudumu okşuyor, boynumu öpüyor ve kulağıma fısıldıyordu. Neredeyse cildimde nefesini ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ama elim bacaklarımın arasına kaymak üzereyken, kendimi durdurdum.

Uyanmam gerekiyordu. Olabilecekleri hayal etmek bir şeydi, ama bu dürtülere göre hareket etmek, özellikle de onun temsil ettiği tehlike göz önüne alındığında, bambaşka bir şeydi.

Sadece fantezilerimi tatmin etmek için onun kim olduğunu değiştiremezdim.

Elimi çekerek derin bir nefes aldım, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Arzu hala içimde yanıyordu, ama bunun asla tam olarak tatmin edilemeyeceğini biliyordum, en azından onunla olmazdı.

Kendimi yıkamaya başladım, ellerimi kollarım ve bacaklarım üzerinde yavaş daireler çizerek hareket ettirdim, cildim kızarana kadar ovuşturdum ve bacağımdaki kesiklere dokunduğumda yüzümü buruşturdum.

Bacağıma yaptığı yumuşak öpücüklerin hatırası aklıma geldi ve ellerimi yumruk yaptım, onları durdurmak için tırnaklarımı avucuma batırdım.

O bir katil, Sofiya!

Kurulanıp küçük yatak odasına gittim ve pijama olarak kullanmak istediğim beyaz elbiseyi buldum.

Elbiseyi giyerken, yaralı bacağım hala ağrıyordu ve yine yüzümü buruşturdum. Harika, artık ormandan kaçmak imkansız olacak.

Gözlerimi devirdim, yatağa girdim ve uzun, titretecek bir iç çektim.

Yatmak için çok erkendi, ama çok yorgundum ve umursamıyordum.

Bu korkunç günü unutmak için uykuya ihtiyacım vardı.

Yine de, dünyayı dışlamak için elimden geleni yapmama rağmen, zihnim inatla kapanmayı reddediyor ve sinir bozucu bir şekilde uyanık kalıyordu.

Volk gerçekten benden hoşlanıyor mu? Yoksa ben o kadar dokunmaya aç mıyım ki, neredeyse hiç parlamayan bir romantik kıvılcımı görüyorum?

Yorgunluktan, birkaç saniye gibi gelen bir süre için gözlerimi kapattım, ama sonra yanağımı okşayan yumuşak bir el tarafından nazikçe uyandırıldım. Dasha orada duruyordu, yumuşak bir sesle adımları çağırıyor ve aşağıda akşam yemeği için hazırlanma zamanının geldiğini fısıldıyordu.

"Lütfen, beni yalnız bırak," diye mırıldandım ve gözlerimi tekrar kapatmaya çalıştım.

"Üzgünüm Sofiya, ama hazırlanman gerekiyor."

"Gitmek istemiyorum."

Bugün olanlardan sonra *onu* ya da diğerlerini görmek istemiyordum.

Sadece evimde, yatağında, bu çılgınlıktan uzakta olduğumu hayal etmek istiyordum.

"Biliyorum istemiyorsun, ama gitmek zorundasın," diye ısrar etti Dasha. "Gitmezsen, o kızabilir ve bu da bizim için işleri daha da kötüleştirebilir."

"Umurumda değil," diye bağırdım, gözlerim yaşlarla doldu. "Her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyorum. O bir canavar ve onun yanında olmak istemiyorum."

O içini çekti. "Nasıl hissettiğini anlıyorum, ama güçlü olmalısın."

Güçlü olmak mı? Bu ne cüret? Güçlü olmak istemiyordum. Bu kabusun bitmesini istiyordum. Bir şehit gibi acı çekip, ilahi müdahaleyi beklemek istemiyordum. Sadece bu yerden, ondan, omurgamdan aşağıya doğru yayılan bu ürpertici duygudan kurtulmak istiyordum.

Duvara dönerek, omuzlarım titredi ve sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

"Senden çok nefret ediyorum," diye boğuk bir sesle fısıldadım. "Bana bunu nasıl yaparsın? Beni nasıl böyle ihanet edersin, Dasha?"

Dasha'nın sesi yumuşadı ve elini nazikçe omzuma koydu. "Üzgünüm, ama başka seçeneğim yoktu. Lütfen giyin ve aşağı in. Seni bekliyor."

Kafamı salladım. "Onunla tekrar yüzleşmem."

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, eğilip battaniyenin kenarını sıkıca kavradı ve hızla geri çekti, bu da dudaklarımdan ani bir çığlık kopmasına neden oldu.

"Gerekir," dedi kararlı bir sesle. "Şimdi acele et."

Rus kraliyet ailesinin tamamı dirilse ve Prenses Anastasia bizzat bana stroganoff servis etse bile, kaçmama yardımcı olacak yararlı bilgiler olmadıkça bu odadan veya bu yataktan kalkmazdım.

Kalan azıcık haysiyetimi toplayarak, geri döndüm ve yataktan kalktım, ama bacağımdaki ani ağrıya yüzümü buruşturarak hemen tekrar oturdum.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerimi Dasha'ya çevirdim. "Lütfen, annemin nerede olduğunu söyle nerede olduğunu söyle."

Yanımda oturdu ve beni kollarının arasına alıp teselli etmeye çalıştı. "Üzgünüm, sana başka bir şey söyleyemem," diye fısıldadı ve kafama hafif öpücükler kondurdu. "Ama söz veriyorum, seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Ama burada güvende değilim," diye hıçkırarak ağladım.

Artık Dasha'ya güvenmiyordum, ama içimden küçük bir parça hala bana yardım edeceğini umuyordu.

"Lütfen, Dasha," diye yalvardım, ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana bir ipucu veremez misin? Buradan çıkmama yardımcı olacak herhangi bir şey?"

Yüzünün ifadesinin soğuduğunu gördüm.

"Bu konuyu zaten konuştuk. Şimdi hazırlan ve aşağı gel."

Bunun üzerine ayağa kalktı, yataktan dantelli siyah elbiseyi aldı ve bana fırlattı.

Yenilmiş ve her zamankinden daha yalnız hissederek elbiseyi yakaladım ve onun odadan çıkmasını izledim. Dasha'nın uyarıları kafamda yankılanmasına rağmen, artık odamda kapalı kalmaya dayanamıyordum. Kararlı bir şekilde, hala aynı beyaz elbiseyle merdivenlerden indim, her adımda yaralı bacağımın acısını hissediyordum.

Aşağıda, Dve'nin bakışları benimkilerle buluştu, gözleri dağınık görünüşümde takıldı.

Alaycı ifadesine rağmen, bana yardım etmek için elini uzattı. "Neden bu kadar geciktin?"

Elini itekledim. "Oh, sadece anılarımı yad etmek için yavaşça dolaşıyordum. Bilirsin, ölümle burun buruna geldiğim travmatik anları yeniden yaşıyordum. Önemli bir şey değil."

Onun kıkırdamasını görmezden gelerek, yanından geçtim, bacağım her adımda adımda bacağım ağrıyordu.

"Sofiya, rol yapmayı bırak."

"Ciddi misin, Dve? Kaçırıldım ve isteğim dışında başka bir ülkeye götürüldüm. Bence oldukça sabırlı davranıyorum."

Dave alaycı bir şekilde güldü, açıkça hiç eğlenmiyordu. "Tabii, ben de Rusya Çarıyım. Şimdi tantrum yapmayı bırak ve Volk'a ve diğerlerine biraz saygı göster."

Aniden durdum ve ona öfkeyle baktım. "Saygı mı? Oh, üzgünüm, 'nasıl kibar bir rehine olunur' el kitabımı kaybetmiş olmalıyım."

Sessiz kaldı.

Sabırsızlandığını anlayabiliyordum, ama umursamıyordum.

"Oh, ve bil diye söylüyorum, patronun ya da misafiri umurumda bile değil," diye tersledim. "Birkaç saat önce, sizin yüzünüzden neredeyse ölüyordum! Tamamen çaresiz ve korkmuş olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Bana zarar verme niyetinde olduğu açık olan bir adamın merhametine kaldığım anı hatırlayınca gözlerim doldu.

"Sadece bu kabustan kurtulmak istiyorum."

Dve kolumu tuttu. "Hayatını kurtardığı için Volk'a teşekkür etmelisin. O olmasaydı burada olmazdın. O yüzden biraz minnettarlık göster."

"Bırak beni, Dve! Neredeyse öldürülüyordum. Bunu öylece unutmamı bekleyemezsin."

"Hala nefes alabildiğin için kendini şanslı say," diye mırıldandı. "Şimdi, temizlen ve düzgün giyin. Bir misafirimiz var ve senin bu berbat halde görünmeni istemiyorum."

Geri çekildim ve kolumu çektim. "Beni rahat bırak."

"Sana zarar vermek istemiyorum, Sofiya. Sadece emirleri yerine getiriyorum." Yorgun bir şekilde iç geçirdim.

Oda sessizliğe büründü ve arkamda bir varlık, bir aura hissettim. Yavaşça döndüğümde Volk'un gölgelerin arasından çıktığını gördüm.

Girişi mükemmel zamanlamaydı.

Adi herif.

Birkaç metre uzakta duruyordu, bakışları beni ürpertici bir yoğunlukla delip geçiyordu, omurgamdan aşağı titreme geçiyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için attığı her adımda kalbim daha hızlı atıyor, avuçlarım terliyordu.

"Seni rahatsız mı ediyor, Dve?"

"*Hayır. Onu yemeğe götürüyordum.*"

Volk'un dikkati tekrar bana döndü. "Dve, neden ortaçağdan kalma bir hayalet gibi giyinmiş?"

Boğazım düğümlendi. "Ben burnunun dibindeyken benim hakkımda konuşma."

Çenesi sıkıldı, gözlerinde çelişkili duygular parladı. "Bizi bizi yalnız bırak."

İlk başta beni kastettiğini sandım, ama Dve kapıdan dışarı fırladı sanki karışık duygularım olmasına rağmen, bu canavarla tek başıma yüzleşmektense onunla birlikte olmak daha güvenli geldi.

Kollarımı kavuşturup, kendimi sakinleştirmek için dilimi ısırdım. "Cadı yakma törenine mi gidiyorsun?"

"Anlamadım?"

"Kostümünün tek açıklaması bu."

Omuz silktim ve yere kadar uzanan uzun elbiseme baktım. "Dasha'nın sunduğu 'Cadı Şıklığı' bölümünde buldum. Belki de son kurbanın veda hediyesi olarak bırakmıştır."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, gözleri karanlık bir eğlenceyle parıltıyordu. "Ne kadar da esprili birisin."

"Sen de pisliğin tekisin."

Boş koridorda yankılanan bir kahkaha attı. "Sen de bir kaltaksın."

Onun hakareti beni derinden etkiledi, ağzımda acı bir tat bıraktı. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim, ona zayıflığımı göstermeyi reddettim. Bu sözlü savaşa girmek aptalca geliyordu, ama kendimi savunmaktan kaçınmadım.

"İnsan ilişkilerini geliştirmelisin. Eminim kaktüsler için harika bir arkadaş olursun."

Gergin omuzları, onun eğlenmediğini gösteriyordu.

Sonra gözleri benimkilere dikildi, muhtemelen alay edecek başka bir güvensizlik arıyordu.

"Anlıyorum," dedi yavaşça. "Burada hayatta kalmak istiyorsan, çenenin kapatmayı öğrenmelisin, Sofiya. Seni bir kez kurtardım, ama bir daha yapmayacağım."

Sözleri mideme yumruk gibi indi.

Onun bakışlarını tutmaya çalıştım, ama güvenimin kaybolduğunu hissettim.

Hayatım onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bacağın nasıl?"

Yarama olan ani ilgisine şaşırarak, sessizce orada durdum. "Bir bakmama izin verir misin, yoksa cevabını mı beklemeliyim?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Cesaret edemezsin."

Alaycı bir şekilde güldü. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun."

"Öyle," diye karşılık verdim. "Sen sadece başkalarının acı çekmesinden zevk alan, bencil, manipülatif bir psikopatsın."

"Peki sen nesin? Zor durumdaki bir hanımefendi mi?"

"Evet," diye cevap verdim, pes etmiş bir iç çekişle.

Gözleri beni baştan aşağı süzerken, eli çenesini tembelce okşayarak kendini beğenmiş sırtışı genişledi. "Yukarı çık ve üstünü değiştir."

"Yapamam. Bacağım çok ağrıyor," omuz silktim ve ağrıyan bacağımı gösterdim.

Aniden, yüzünde endişe belirdi. Diz çöküp elbisenin eteğini kaldırarak bacağımı kontrol etmek istedi, ama ben itiraz ettim.

İtirazımı görmezden gelerek, ayak bileğimi sıkıca tuttu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim, dengemi sağlamak için elimi omzuna koydum.

Sessiz kaldı, elleri baldırımı sarmış, yüzü bacaklarımdaki kesiklere yakın. Dokunuşu cildimde yanık hissi yarattı, bacaklarımda tüylerim diken diken oldu. Parmakları kesiklerin üzerinde nazıkçe gezerken, karnımda bir sıcaklık hissettim.

Bir süre sonra ayağa kalktı, yüzündeki ifade sertleşti. "Yarın doktoru arayacağım. Beni takip et."

Sonra arkasını dönüp gitti.

Orada sessizce durdum, donmuş gibi hissediyordum, parmaklarının dokunduğu yerlerde cildim hala karıncalanıyordu.

O... endişeli miydi?

Hayır!

O sadece bir pislik, Sofiya.

Derin bir nefes alıp, titreyerek soğuk zemine adım attım ve odaya girdim. Gözlerim yemek odasını taradı, zarif dekoru ve narin porselenler ve ışıltılı kristal bardaklarla süslenmiş uzun, koyu renkli yemek masasını inceledi.

Ancak dikkatim, pencerenin yanında duran, bakışları çevredeki yoğun ormanın derinliklerinde kaybolmuş, uzun boylu, ince sarışın bir kıza takıldı.

Onun doğal güzelliğine karşı bir kıskançlık duymadan edemedim. Kimdi o? Bir arkadaş, akraba ya da... kız arkadaş mı?

Yerinde hissetmediğim için girişin yakınında tereddüt ettim.

Orada dururken, kız döndü ve gözlerim onunla buluştu.

"*Zdravstvuyte, Merhaba Sofiya*," dedi, öne adım atarak beni kucakladı.

"O Rusça bilmiyor," diye mırıldandı Volk, kristal viski kadehine uzanıp büyük bir yudum aldı.

Özür dilercesine gülümseyerek kendini tanıttı ve elimi sıcak bir şekilde sıktı. Adı Marina Kruglov'du ve gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki ben de gülümsemeden edemedim.

"Sizin hakkınızda çok şey duydum," dedi Marina gülerek. "Şehirde herkes sizi konuşuyor."

Utanarak güldüm. "Gerçekten mi?"

Volk stoik kalmaya devam etti ve aramızdaki gerginlik hissedilir derecede idi. Marina ikimiz arasında bakışlarını gezdirip kaşlarını çatı.

"Konuşuna nazik davrandığına eminim, *moya lyubov*'," dedi sert bir tonla.

Aşkım mı? Rusçam paslanmıştı, ama Dasha'nın ben gençken bana taktığı takma adı olduğunu fark ettim.

O kesinlikle Volk'un kız arkadaşı olmalıydı ve nedense bu beni rahatsız etti.

"Sana temin ederim Marina, misafirlerime her zaman en büyük saygıyla davranırım," dedi Volk sonunda, sesi soğuktu.

Marina bana sıcak bir gülümseme attı. Sonra elini uzattı ve elimi tutarak beni uzun yemek masasına götürdü ve Volk'un yanındaki lüks sandalyeye oturttu.

Yumuşak minderine daha da gömüldüm ve loş ışıktaki parıltı, masanın üzerine yerleştirilmiş eski gümüş çatal bıçak takımını hayranlıkla seyrettim. Bu odadaki her şey bir servet değerinde olmalıydı.

Marina karşımda oturdu ve bazı temel sorularla başladı, sonra Rus havası hakkında küçük bir sohbete geçti. Bıçağı daha yakından incelemek için uzanırken, uzak bir kulakla dinledim.

Aniden, Volk'un eli nazikçe bileğimi kavradı ve hareketimi durdurdu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kısmen düğmeleri açılmış beyaz gömleği dikkatimi çekti.

"Onu bırak."

Bıçağı sıkıca tuttum, nabzım hızla atarken onun ani talebini anlamaya çalışıyordum. Tamamen kaybolmuş gibi görünmüş olmalıyım, sadece şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Oda o kadar sessizdi ki nefeslerimizi duyabilirdik.

Volk'un yüzünde ciddi bir ifade vardı, ama gözlerinde bir endişe parıltısı fark ettim. Anladım ki, o bıçakla kendime zarar vereceğimden endişeleniyordu.

"Kendime zarar vermeyeceğim. Buraya istediğini vermek için gelmedim," diye karşılık verdim, tam da başparmağı bileğimi hafifçe okşarken.

Baskı altında kalmıştım, bıçağı indirmekten başka çarem yoktu. "Aferin kızım," diye fısıldadı.

Yanaklarımdan bir sıcaklık yayıldı.

Marina boğazını temizledi ve bu, Volk'un elini çekmesine ve beni etkisi altına alan büyüü bozmasına neden oldu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak ve Volk'un gözlerinden kaçarak. "Sadece biraz yorgunum, sanırım."

Marina bana anlamlı bir bakış attı ama daha fazla ısrar etmedi. "Hiç *pelmeni* yedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "*Pelmeni mi?*"

Marina gözlerinde şakacı bir ışıltıyla başını salladı. "Evet. Rus yemeği, ben de bu akşam biraz yaptım. Bence çok seveceksin."

Rahatsızlığım olmasına rağmen, meraklanmamak elde değildi. Açlıktan ölüyordum, o yüzden bu noktada her şey olurdu.

Gülümsedim. "Tabii, deneyeceğim."

Marina'nın parlak gülümsemesi, odadaki hissedilir gerginliği unutmamı sağladı. Bize sıcacık *pelmeni* servis ederken, bakışlarım Volk ile Marina arasında gergin bir şekilde gidip geliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Volk'un gözleri ona sabitlenmiş gibiydi ve daha önce görmediğim bir ifade vardı yüzünde.

Aniden farkına vardım, bakışlarımı kaçırdım ve önümdeki yemeğe odaklandım, mütevazı ısırlıklar alıp garip sessizliği görmezden gelmeye çalıştım.

Tüm bu süreç boyunca, bir şeylerin ters gittiği hissini bir türlü atamadım. Ama şimdilik, bu düşünceleri bir kenara itip Marina'nın hazırladığı lezzetli yemeğin tadını çıkardım.

"Mmm, bu harika, Marina," diye fısıldadım, gözlerim tabağıma yapışmış, saçlarım yüzümü gizliyordu.

Gerçekten öyleydi; ravioli ağzımda eriyordu ve sos o kadar lezzetliydi ki neredeyse inleyecektim.

"*Spasibo*," diye göz kırptı.

Aniden Volk telefonuna baktı ve o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki tabağı devrildi ve içindekiler masanın üzerine döküldü. Marina'ya Rusça bir şeyler mırıldandıktan sonra odadan fırladı.

Marina derin bir nefes aldı. "Onu takma kafana. Bazen gerçekten sinir bozucu olabilir, ama içten içe iyi niyetli biridir."

Bir süre oda sessizliğe büründü, Volk'un ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Marina'nın sözleri midemde bir düğüm oluşturmuştu.

Bununla ne demek istedi? Ve neden bu gece bu kadar... garip davranıyor?

Ama sonra aklıma başka bir soru geldi ve durduramadan ağzımdan kaçırıldı.

"Sen ve Volk çıkıyor musunuz?" diye patladım.

Marina, sorumu yanıtlamadan bardağını viskiyle doldurdu.

Bunun yerine, konuşmayı babam Igor'a yönlendirdi. Onun adı beni irkiltti ve cevap vermeden önce zorlukla yutkundum.

"Çocukluğumdan pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ettim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Sadece, ben henüz çocukken onun vefat ettiğini söylediler. Onun gerçek adını bile bilmiyorum."

Marina uzaklara bakarak başını salladı. "Peki ya Volk? Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Psikopat olması dışında mı?"

Marina, bardaklarımı viskiyle doldururken gülümsedi. Bir yudum aldım ve boğazımda yanma hissettim.

"Volk karmaşık biridir," dedi Marina, içkisini karıştırarak. "Ama değer verdiği kişilere son derece sadıktır. Sen de dahil."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişlettim. "Bana mı? Neden?"

"Baban yüzünden," diye açıkladı Marina basitçe. "Volk seni buraya Igor'un isteği üzerine getirdi. Bu yüzden sana zarar gelmesine izin vermez."

Babam Volk'tan beni kaçırmasını mı istedi?

Midem bulandı. "Peki ya sen? Sen neden buradasın?"

Marina'nın bakışları benimkilere kilitlendi ve uzun kirpiklerle süslenmiş çarpıcı mavi gözleri ortaya çıktı.

Tanrım, bu kadın gerçekten çok güzel.

Ayağa kalktı, Volk'un bardağını da yanına aldı ve büyük pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakarken aniden bana döndü ve "Avelina Biklavana'nın hikâyesini hiç duydun mu?" diye sordu.

Merakla başımı salladım. "Hayır, duymadım."

"Avelina, geniş bir ormanın kenarındaki küçük bir köyde yaşayan güzel bir genç kadındı. Uzun sarı saçları ve ağaçların yaprakları kadar yeşil gözleri vardı. Ailesi fakirdi, bu yüzden günlerini ormandan topladığı çilek ve mantarları köy pazarında satarak geçirirdi."

Marina durakladı, bakışları uzaklara daldı.

Sonra içini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Bir gün, Avelina ormanda dolaşırken, daha önce hiç görmediği bir açıklığa rastladı. Ortasında uzun bir ağaç duruyordu ve ağacın altında yakışıklı bir prens vardı. Kaybolmuş ve yalnız olan prens, günlerdir bir çıkış yolu ararken dolaşıyordu. Avelina, onun durumundan etkilenerek, krallığına geri dönmesine yardım etmeyi teklif etti."

Konuşurken, sanki hikaye eski yaraları uyandırıyormuş gibi, gözlerinde bir acı parıltısı gördüm. Avelina ve prensin hikayesini ve aralarında filizlenen aşkı anlatmaya devam ederken onu dikkatle dinledim.

"Prens, onun nezaketine derinden minnettardı ve ona borcunu ödeyeceğine söz verdi. Avelina, onun dostluğundan başka bir şey istemedi ve el ele ormanda dolaşırken birbirlerine derinden aşık oldular."

Marina masaya geri döndü, bardağını yeniden doldurdu ve içkiyi bir yudumda içti. "Ama prensin krallığı çok uzaktaydı ve onunla sonsuza kadar kalamayacağını biliyordu. Yakında geri döneceğine söz verdi ve Avelina sabırla bekledi."

Sandalyesine yaslandı, altın sarısı saçları etrafına döküldü. "Aylar yıllara dönüştü ve Avelina prensden hiçbir haber almadı. Umudunu kaybetmeye başladı ama aşklarından vazgeçmeyi reddetti. Pazarda çilek ve mantar satmaya devam etti."

Zavallı kız için kalbim parçalandı.

"Bir gün, mallarını satarken, büyük bir alay köye yaklaştı. Prens geri dönmüştü ve Avelina'yı krallığına götürmek niyetindeydi. Avelina sevinçle gitmeyi kabul etti."

Marina ve baskıcı atmosferden bir an olsun uzaklaşmak için pencereye doğru yürüdüm. Marina'nın sesi yumuşadı, acı bir tonla.

"Ama köyden ayrılırken, insanlar ona tuhaf tuhaf baktılar, sanki onun bilmediği bir şeyi biliyorlarmış gibi. Prense bunu sorduğunda, prens zaten evli olduğunu ve Avelina'yı metresi olarak almak için geri döndüğünü itiraf etti."

Parmaklarımla pencerenin soğuk camını okşadım, yaklaşan karanlığa bakarken narin izler bıraktım.

Uzakta, Volk'un silueti bahçede görünüyordu, telefonu kulağına dayamıştı. Aniden, sanki bakışlarımı hissetmiş gibi döndü.

"Avelina yıkılmıştı. Prens'in onu hiç gerçekten sevmediğini anlamıştı. Prens, kendi bencil zevkleri için onu yabancı bir ülkede terk edip, yalnız ve kalbi kırık bırakmayı planlıyordu."

Odadaki gerginlik neredeyse dayanılmaz hale geldi. Volk'tan gözlerimi ayıramıyordum, sanki transa girmiş gibi hissediyordum. Elim pencere camına bastırırken yanaklarım kızardı, Volk'un gözleri benimkilere sabitlenmişti. Kalbim hızla atıyordu ve yasak düşünceler aklımı sarmaya başladı.

"Avelina ormana kaçtı ve açıklıktaki uzun ağacın tepesine tırmandı. Orada orman ruhlarına yardım için yalvararak ağladı. Ruhlar onun ağlamalarını duydu ve onu kuşlara, büyüleyici bir sesi olan bir bülbül dönüştürdü."

Marina'nın sesi beni gerçeğe geri döndürdü.

Döndüm ve sırtımı soğuk pencereye dayadım.

"Ağaçtan uçup gitti ve bir daha köye dönmedi. Ama geceleri hâlâ şarkısı duyuluyordu, kayıp aşkın hüznü melodisi," diye devam etti Marina, gözleri boş bardağına sabitlenmiş halde.

Bitirdiğinde bana döndü, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Bazen aşk acımasız bir metres olabilir," dedi yumuşak bir sesle. "Ve tüm sırlarıyla orman, hem sığınak hem de umutsuzluk yeri olabilir."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Sen Avelina mısın?" diye

fısıldadım. Oda sessizliğe büründü, saniyeler sonsuza uzadı.

Hareket etmekten ya da konuşmaktan korkarak donakaldım.

Sonunda Marina titrek bir nefes vererek sessizliği bozdu.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye sordu iç çekerek. "Bir bakıma tüm kadınlar Avelina'dır. Hepimiz sevilme isteriz ve hepimiz, ne kadar umutsuz görünse de, birinin

geri döneceğine inanmak istiyoruz." Başını salladı ve dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Ama sonunda, elimizde sadece paramparça olmuş hayaller ve kırık kalpler kalıyor."

Onun acısını ve hayal kırıklığını derinlemesine dinledim.

Sözlerinde derin bir gerçek vardı, bireysel hikayelerimizi aşan ortak bir deneyim. Farklılıklarımıza rağmen, hepimiz ortak bir aşk özlemiyle bağlıydık, birinin kalıp kırık kalplerimizi onarmasını umuyorduk.

Ama çoğu zaman hayat bu hayalleri paramparça eder ve bize sadece kalp acısı bırakır.

Aşk benim için her zaman ulaşılmaz bir kavram olmuştu; uzaktan gözlemlediğim ama asla gerçekten hissetmediğim bir şey.

Ama orada dururken, Marina'nın sözleri annemi düşündürdü.

Annem babamı, benim sadece hayranlık duyabileceğim kadar derin bir sevgiyle seviyordu. Aralarındaki bağ kopmaz gibi görünüyordu, ama kader başka planlar yapmıştı ve onu bizden aldı.

Amerika'ya ilk geldiğimizde, evini ve sevdiği adamı geride bıraktığını fark ettiğinde gözlerindeki acıyı hatırlıyorum. Babama olan sevgisi tüm dünyasını şekillendirmişti. Onunla birlikte yaşlanmayı, sevgi ve kahkaha dolu bir geleceği paylaşmayı hayal etmişti.

Bu rüya paramparça olduğunda, annem kalbi kırık ve doldurulması imkansız gibi görünen bir boşlukla baş başa kaldı.

Onun hikayesini düşününce, aşkın her zaman bir masal olmadığını anladım.

Aşk acımasız, öngörülemez ve yıkıcı olabilir.

Ama aynı zamanda insan kalbinin gücünü de ortaya çıkarır.

Acı ve kederine rağmen, annem devam etmenin bir yolunu buldu. "Peki ya sen,

Sofiya?" diye sordu Marina, başını eğerek. "Sen kimsin sen kimsin?"

Sorusu beni şaşırttı ve dikkatimi başka yere çekmek için avucumu kaşımaya başladım. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, pencereden aşağıya baktı ve muhtemelen bahçedeki Volk'a el salladı.

Sırtımı cama daha sert bastırdım, kalbim çarpıyordu, dönüp bakmayı reddediyordum.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı.

"Onunla yatmak ister misin?" diye fısıldadı. Şoktan geri çekildim. "Ne? Hayır!"

Marina, benim tepkimden açıkça keyif alarak güldü. "Sakin ol, aptal. Sadece dalga geçiyorum."

Pencereye yaslanarak parmaklarını camın üzerinde gezdirdi.

"Biliyorsun Sofiya," diye devam etti sinsi bir gülümsemeyle, "Volk yatakta *çok vahşidir*. Senin gibi bir kızın onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum, o yüzden lütfen... dikkatli ol."

Bölüm

On yedi

"Tiksinti güveni etkiler."
— A.D. Aliwat

Volk

Marina'yı Sofiya ile yalnız bırakmak bir hataydı ve yemek odasından çıktığım anda pişman oldum. Marina'nın etkisi zehirliydi ve Sofiya'nın zihnini zehirlemesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim.

Herkesin içinde Marina'yı en iyi ben tanıyordum. O bir manipölasyon ustasıydı, belki de benden bile daha iyiydi.

Igor'dan Kolombiya'daki adamlarımıza bir saldırı olduğu konusunda bir mesaj aldıktan sonra bahçeye koştuğumda, içimde öfke kaynıyordu. Telefonum tekrar çaldı ve Igor'un heyecanlı sesi kulağımı doldurdu.

Julius'un deposunda, Julius'un güvenlik sistemine sızan birinin yerleştirdiği bomba nedeniyle bir patlama olduğunu açıkladı. Adamlarımız canlarını zor kurtardılar ve bazıları o kadar şanslı değildi.

Bunun sorumlusu her kimse, bedelini ödeyecekti. İçten içe, tüm bunların arkasında Vlad'ın olduğunu biliyordum.

"Bilgilendirme için teşekkürler patron. Merak etme, burada her şey kontrol altında."

Telefonu kapattıktan sonra, içeri girmeden önce sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

"Her şey yolunda mı, Volk?" diye sordu cesaretle muhafızlardan biri. Ona sütünü kesebilecek bir bakış attım.

O da benim öfkemi hissederek akıllıca susmayı tercih etti.

Yemek odasına girdiğimde, Marina'yı tek başına, şişeden direkt viski içerek buldum.

"Seni bu kadar erken göreceğimi beklemiyordum," dedi ve viskiden bir yudum daha aldı.

Kaşlarımı çattım. "Sofiya nerede?"

Marina bana baktı, gözlerinde eğlence vardı. "Başka işleri vardı," dedi rahat bir şekilde, kollarını gererek.

"Nereye gitti?"

Kaçmasına yardım mı etti?

Eğer öyleyse, boğazını keserim.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Marina acı bir şekilde. "Belki de seninle ilgili gerçekleri ve küçük sırlarını kaldıramadı."

Yumruğumu masaya vurdum, ahşap gürültüyle sallandı.

"Seni buraya bir sebepten dolayı davet ettim, Marina," diye bağırdım, sakinleşmeye çalışarak. "Ama beni sinirlendirmeye başlıyorsun."

Marina bana sırtı baktı. "Sakin ol, Volkie. Baş ağrıyordu ve odasına geri döndü," diye mırıldandı, hala viski yudumlarırken.

Baş ağrısı mı?

Hasta mı?

"Ona ne söyledin lan?"

Marina omuz silkti ve şişeyi masaya koydu.

"Gerçekten önemli mi?" diye sordu, öne eğilerek. "İstersen rahatlamana yardımcı olabilirim."

"Vlad'ın nerede saklandığını biliyor musun?" diye sordum, bakışlarımı ondan ayırmadan onu incelerken.

"Belki," diye cevapladı, sırtı baktı. "Ama önce bizden bahsedelim," dedi, elimi tutarak.

Elimi çektim. "Senin lanet oyunlarına vaktim yok, Marina. Bir şey biliyorsan, söyle."

Oda çok karanlıktı, sadece masadaki birkaç titreyen mum ışığıyla aydınlanıyordu ve her yere gölgeler düşüyordu.

O dramatik bir şekilde iç geçirdi.

"Eskiden çok eğlenirdik, Volk," dedi, parmaklarını kıvrımları boyunca gezdirerek. "Beni özlemiyor musun?"

Sessiz kaldım.

Marina koltuğundan kalkıp bana doğru yavaşça yürüdü ve ellerini göğsüme koydu.

Onu itip kakma isteğine direndim, çünkü onun sahip olduğu bilgilere ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Hadi ama Volk," diye fısıldadı baştan çıkarıcı

"Hadi ama Volk," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir sesle. "Öyle davranma. Beni özlediğini biliyorum."

"Özlemiyorum."

Ellerini göğsümde gezdirirken, dudakları boynumu okşadı.

"Vlad'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan," deriime nefesini üfleyerek, "bana karşılığında bir şey vermelisin."

Tabii ki.

"Seninle yatmayacağım, Marina."

"Sofiya neden burada?" dedi, beni görmezden gelerek.

Sabrim azaldı. "Saçmalamayı kes. Neden burada olduğunu biliyorsun." Marina'nın şehvetli ifadesi öfkeye dönüştü. "Igor'un planı ne?

Kızını *da* öldürmek için mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Marina sinirli bir nefes aldı. "Neden Sofiya'yı bu malikanede tutuyorsun, Volk? Neden Moskova'da değil?"

"Onu korumak için burada," diye cevap verdim sonunda.

Marina alaycı bir şekilde güldü. "Kimden korumak için? Düşmanlarından mı? Yoksa senden mi? Cidden! O, kurtların arasında bir kuzu gibi görünüyor. O kadar... zayıf ki."

Öfke boğazımda alevlendi. "Ağzından çıkanlara dikkat et, Marina." Ama o geri adım atmadı.

"Disney filminden çıkmış gibi görünüyor, Volk, bu dünya için, özellikle de senin gibi birinin yanında olmak için fazla naif ve masum," diye omuz silkti.

"Zatknis'. Kapa çeneni."

Marina, hiçbir uyarıda bulunmadan koltuğundan fırladı ve viski bardağını odanın diğer ucuna fırlattı. Tam zamanında yana kaçtım ve bardağın duvara çarpıp parçalandığını izledim.

"Sen bir aptalsın, Volk."

Marina'ya doğru yürüdüm ve boğazından yakaladım. Ben sıkıca tutarken Marina'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Ama direnmek yerine, yumuşak bir inilti çıkardı ve fısıldadı, "Biliyor musun, kızdığında seni inanılmaz seksi buluyorum."

"Sen delisin." dedim ve onu bıraktım.

Biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğumdan, sandalyeme oturdum, tabağımdaki yemek artık soğumuştü.

Marina bir an için dudaklarını büzdü. "Tamam, tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

"Vlad nerede?"

Bana doğru geldi, çiçekli elbisesinin bağlarını yavaşça çözdü. Kumaş omuzlarından ve kalçalarından aşağı kayarak ayaklarının dibinde bir yığın oluşturdu ve onu tamamen çıplak bir şekilde orada dururken bıraktı.

Yeni piercing yaptırdığı meme uçlarını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Lanet olsun.

"Moskovskiy'de Tanya'nın evinde saklanıyor," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Dikkatle dinledim, kafamda bir plan oluşturmaya başlamıştım bile, gözlerim hala göğüslerine sabitlenmişti.

"Görünüşe göre, büyük bir şey planlıyor..."

Önümde diz çöktü ve elini kasıklarımın üzerinde gezdirerek, gözlerinde şehvetle bana baktı.

"Senin sahip olduğun bir şeyi istiyor..."

Onun yaklaşımlarını reddettim, bir sigara alıp yaktım. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken, nefesimi verirken duman etrafımızda dönüyordu.

"Bilgi için teşekkürler," dedim, sesim hala kaba.

Parmaklarının pantolonumun düğmelerini açtığını hissettim. Aşağıya baktığımda, beklentiyle dudaklarını yaladığını gördüm. "Ne yapıyorsun?"

Bana baktı, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı.

"Sadece biraz rahatlamana yardım ediyorum," dedi ve pantolonumdan sikimi çıkararak ağzına aldı.

Gerildim ve onu itmeye çalıştım, ama beni sıkıca tuttu, keskin tırnakları uyluklarıma batarken, sikimi bir profesyonel gibi emdi. Sikimde bir sıcaklık yayıldı ve inlemekten kendimi alamadım.

Siktir.

Marina bana sihrini yapmaya devam ederken, boğazımda bir öfke yükseldi.

Şu anda istediğim ya da ihtiyacım olan şey bu değildi.

Ama lanet olsun, o çok iyi biriydi.

O benim sikimi yaladı ve emdi, ağzı beni vahşice çalıştırıyordu.

Cildimdeki sıcak nefesi ve cesaret verici inlemeleri beni doruğa yaklaştırdı.

Taşaklarımı kavradı, okşadı ve hafifçe sıktı.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda, belirli bir esmerin canlı görüntüsü zihnime doldu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kafamdan çıkmak bilmedi.

Zihnimde, önümde diz çökmüş, dudaklarını sikime dolamış, beni derinlemesine içine alan Sofiya vardı.

Onun zevkten inleyip sızlandığını, ecstasy içinde adımı haykırdığını hayal ettim. Neredeyse kafamda yankılanan sesini duyabiliyordum, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla adımı inleyerek beni heyecanlandırıyordu.

Onun yumuşak kahverengi gözlerini, içindeki arzuyu ve yasak heyecanı hayal ettim, bu da onu daha da çok arzulamama neden oldu.

Bu sahneyi hayal ederken, göğüslerinin yukarı aşağı sallandığını, sert meme uçlarının uyluklarıma sürtündüğünü görebiliyordum. Dolgun pembe dudakları, beni tekrar tekrar içine alıp çıkararak, üzerimde sihrini sürdürüyordu.

Onu o kadar çok istiyordum ki, onu düşünmek bile beni çılgına çeviriyordu ve artık daha fazla dayanamıyordum.

Marina'nın ağzında sert bir şekilde boşalırken zevkle inledim, başını tutup aşağı doğru ittim, vücudum titrerken sikim boğazının derinliklerine gömüldü.

Marina yutkunup göz kırparak uyluklarımı okşarken gerçeklik yüzüme çarptı.

Fermuarımı çektim, ağzımı sildim ve gözlerimi ovuşturarak zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Az önce olanlardan çoktan pişman oldum.

Marina sırtıttı ve ayağa kalktı.

"Şimdi beni sik, bebeğim," dedi ve parmaklarını göğsümden aşağı doğru kaydırды. Onu ittim.

"Bana bebeğim deme," diye bağırdım, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Oraya vardığımda, hızla döndüm. "Ve bir daha bana sevgilim deme."

Alnı sinirle kırıştı. "Peki ya ödemem ne olacak?"

"İstedigini aldın, şimdi defol git," diye bağırdım ve o arkamdan seslenirken uzaklaştım. "Dve seni geri götürecekt."

Hiç olmadığı kadar ağır bir utanç duygusuyla oradan ayrıldım, zihnim beni iki metre derinlikte görmekten başka bir şey istemeyen bir kızın düşünceleriyle doluydu.

Bölüm

On sekiz

"Onun fark etmediği şey, bu rüyanın uzun bir kabusun sadece başlangıcı
olduğuydu."
— *Jason Medina*

Volk

Narin ve gizemli bir kadın olan Tanya Petrova, görülmeye değer biriydi.

Sokaklarda onu, geçimini bedenini satarak sağlayan kırk dört yaşındaki bir kadın değil, genç bir kız sanabilirdiniz. Sarı saçları bir peçe gibi dökülüyordu, teni ay ışığı kadar solgundu. Ama o narin görünüşünün ardında, çok gizemli bir geçmişi olan bir kadın vardı.

Onun hakkında söylentiler dolaşıyordu.

Bazıları onun sonsuz gençlik için şeytanla bir anlaşma yaptığını söylerken, diğerleri intikamcı bir ruhun laneti olduğunu fısıldıyordu. Birisi mavi, diğeri kahverengi olan uyumsuz gözleri, büyücülük söylentilerini körükledi.

Tanya, hayatında trajik bir dönüşüm yaşadktan sonra fahişeliğe başladı. Sakat kocası, karısını hamile bıraktığını öğrenen bir komşusu tarafından öldürüldü. Öfkeyle komşusu onu vurdu, boğazını kesti ve başsız cesedini bahçelerine bıraktı.

Hayatta kalmak için başka yolu olmayan Tanya, Igor'un maaşlı çalışanı oldu.

Ama onu genelevin pisliğinden kurtaran Vlad'dı.

Dve SUV'yi park ederken, beyaz çitleri ve duvarlarına tırmanan kırmızı gülleriyle Tanya'nın küçük tuğla evine baktım.

O duvarların arkasında ne tür sırlar yatıyordu?

"Vlad'ın burada olduğunu sanmıyorum. Marina sana yalan söyledi," diye mırıldandı Dve.

Bir sigara yaktım, parlayan ucu havada dans ediyordu. Derin bir nefes çekip omuzlarımı silktim, rahatlamak için. Sigara bu günlerde tek akıl sağlığımı, zihnimi o sinir bozucu, kavgacı

esmer kadından kurtarabilecek tek şeydi. Sofiya'nın vücudu, kalçaları, göğüsleri, ağzı... Düşüncelerim sürekli ona kayıyordu.

Siktir.

Dumanın hızla çalışan zihnimi sakinleştireceğini umarak bir nefes daha çektim. Onu o kadar çok istiyordum ki, bu beni gece gündüz tüketiyordu ve bu da beni daha da sinirlendiriyordu.

Omuz silktim. "Biliyorum."

Dve kaşlarını çattı. "O zaman neden buradayız?"

Cebimden katlanmış resmi çıkardım ve Dve'ye uzattım.

Son bir kez nefes çekip kapıyı açtım ve sigaramı attım. Soğuk hava yanan baca kokuyordu.

Gece yarısı geçmişti ve dünya uykuya dalmış gibiydi. En azından öyle görünüyordu. Tanya'nın evinden ışık sızmiyordu ama onun orada olduğunu biliyordum. Bekliyordu. "Volk, anlamıyorum," dedi Dve, fotoğrafı geri verirken. Fotoğrafa son bir kez baktım ve cebime koydum. "Sence bu aynı ev mi?"

Başımı salladım. "Aynı."

Bu fotoğrafı birkaç gece önce çalışma odasında buldum, bu yüzden Marina'yı akşam yemeğine davet ettim. Pushkin'in *Kaptanın Kızı* ve Maupassant'ın *Le Horla* adlı iki tozlu kitabın arasına saklanmış olan fotoğraf, ilk kitabı almaya uzandığımda yere düştü.

Siyah beyaz olan fotoğrafta, yüzü çizilmiş bir adamın kollarında genç bir kız görünüyordu. Kız, üzerinde küçük bir haç bulunan küçük bir kutuyu sıkıca tutuyordu.

Adam, bir evin önünde gururla duruyordu. Tanya'nın evi. Bundan emindim

Marina yalanlarına her zaman biraz gerçek katardı. Tanya'nın adı dudaklarından döküldüğünde, bu boşuna değildi. Marina'yı takip eden biri vardı. Düzenli olarak o eve gizlice giriyordu, her zaman gece geç saatlerde.

Vlad ortalıkta olmayabilirdi, ama bu gece onun nerede saklandığını öğrenecektim.

Marina'nın Sofiya'ya ne söylemiş olabileceğini düşününce öfkem alevlendi.

Marina haklıydı; Sofiya bu dünya için çok masum, çok kırılgandı.

Onu yoluma çıkardığı için Igor'u lanetledim.

Bazen Sofiya'nın odasında ağladığını veya volta attığını duyabiliyordum ve bu, uzun zamandır hissetmediğim bir duygu uyandırdı: suçluluk.

Geçen gece, onun tuhaf bir şey mırıldandığını duydum: "Sevgili Tanrım, öldüğüm gün, onu görkemli kıl ki, yukarıdaki yıldızlar beni

kendi aralarına kabul etsinler."

Astrolojiyle mi ilgileniyordu?

"Arabada bekle."

"Ama Volk..."

Onu görmezden gelerek caddeyi geçtim ve ön kapısına yaklaştım. Kapıyı ittiğimde, omuzlarımda bir yük gibi ağır bir sessizlik beni sardı.

Ev çok sessizdi.

Elimde silahla, her şeye hazır olarak birkaç adım attım.

Kayarak süzülerek karanlık koridordan ben aradım

Tanya'yı Tanya'yı Yer döşemeleri ayaklarımın altında

gıcırdıyordu, alnımdan ter damlıyordu.

Kahretsin, burası çok sıcaktı.

Gözlerim gölgeleri taradı.

Aniden yatak odasından bir ses geldi. Silahımı

hazırlayarak donakaldım.

Kapıya yaklaşırken kalbim deli gibi çarpıyordu, adrenalin damarlarımdan fişkırıyordu. Derin bir nefes aldım ve silahımı hazırlayarak kapıyı iterek açtım.

Orada, odanın diğer ucunda, kendi silahını bana doğrultmuş

duruyordu. Gerilim elektriklenmişti.

Gözlerinde, adamlarımızda gördüğüm o çelik gibi bakış vardı; ciddi şeyler yaşamış ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış olduğunu gösteren türden bir bakış.

Orada donakaldık, silahlarımızı birbirimize doğrultmuş halde. Sessizlik boğucuydu, sadece ağır nefes alıp verme seslerimiz duyuluyordu. İkimiz de geri adım atmayacaktık. Ben kesinlikle atmayacaktım.

Uzun, dantelli siyah bir elbise giymişti, saçları yüzünün etrafında dağınıktı. Kırmızı dudakları lekelenmişti ve göz kalemi, az önce ağlamış olduğu için akmıştı.

O anda anladım: Tanya, bana inandırıldığımdan daha fazlasıydı. Karanlıkta gömülüydü ve ben sadece yüzeyini kazıyordum.

"Geç kaldın," dedi, silahını doğrudan kafama doğrultarak. "Gecikme için özür dilerim, Majesteleri," diye karşılık verdim. "Ama senin şüpheli işlerin yarını beklemek zorunda kalacak."

"Onlar şüpheli olabilirler, ama senin hakkında bir şeyler duydum, Volk," dedi, başını eğerek ve hafif bir gamzeyi ortaya çıkaran bir sırıtışla. "İyi bir fahişeyi sevmekle ünlüsün."

"Ayrıca ayaklarımın dibinde cansız bedenlere de düşkünüm."

"Beni asla öldüremezsin," dedi, kahkahası odayı doldurdu. "Oh, beni küçümseme, Tanya."

Oda sessizliğe büründü. Sonra, birdenbire bir araba kornaya bastı. Yüksek ses, yoğun bakışlarımızdan bizi kopardı ve bu duvarların ötesinde bir dünya olduğunu hatırlattı. İkimiz de içgüdüsel olarak sese doğru döndük ve bir an için dikkatimiz dağıldı.

"Yanlış insanlar için çalışıyorsun, Volk," dedi aniden, silahı sıkıca tutmaya devam ederek.

"Yanlış insanlar mı?" diye alay ettim. "Siktir git, Tanya. Sen ve senin küçük fahişe çeten."

"En azından masum insanları öldüren ben değilim," diye karşılık verdi, gözlerini kısarak. "Bu senin oyun, Volk. Ve Igor'un."

Ne diyorsun sen?

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye tükürdüm, ona doğru adım attım. "Sen sadece şımarık bir veletsin."

Yüzü sertleşti ve silahını hafifçe indirerek kalbime nişan aldı, parmağı tetikteydi. "Sen ise ruhunu şeytanın kendisine sattın."

Orada durduk, silahlarımız birbirimize doğrultulmuş halde. Tek bir yanlış hareket ikimizden birinin sonu olabilirdi.

Sırıttım. "Kendini sert sanıyorsun, değil mi?"

Gözleri daha da kısıldı, parmağı tetikte titriyordu. "Kapa çeneni, Volk. Benim hakkımda ya da yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Oh, çok şey biliyorum," diye alay ettim, yaklaşarak. "Aldatan koca, katil komşular, ucuz seks." Bir adım daha attım, silahımı kılıfına soktum. "Oldukça kötü bir ünün var."

Silahının namlusu göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırıncaya kadar mesafeyi kapattım. Onun üzerinde yükselerek, çenemi indirip gözlerine baktım — biri mavi, biri kahverengi.

Dudakları titredi, bir hıçkırık kopardı. "Onu öldüren bendim. O piç bunu hak etmişti."

Bu konuşma beni sıkımaya başlamıştı ve kaybedecek vaktim yoktu.

kayb

etme "Umurumda değil." Silahını alıp indirdim. "Vlad nerede?" Gözleri fal taşı gibi k

açıldı. "Ne demek Vlad nerede?"

için "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Onu haftalardır arıyorum

vakti

m

yokt

u.

ve seninle iletişim kurduğunu biliyorum."

T a n y a tereddüt etti, bir kaçış yolu aradı. Ama ben onu bırakmayacaktım.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı. "Birkaç gün önce benimle iletişime geçti, ama çok gizemliydi. Yemin ederim, hiçbir soru sormadım."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ne istiyordu?"

"Buluşmak istedi," dedi, sesi titriyordu. "Ama nedenini söylemedi. Sadece şehir merkezindeki bir barda buluşmamızı söyledi."

Silahını bıraktım ve geri çekildim. "Hangi bar olduğunu biliyor musun?"

Tanya başını salladı. "Hayır, üzgünüm. Bana ayrıntıları söylemedi."

Açık pencerelerden hafif bir esinti girdi ve onun titrediğini görebiliyordum.

Sinirlenerek iç geçirdim. Yalan söylediğini biliyordum.

"Igor'un çalışma odasında neden senin evinin resmi vardı?"

Panik ve şaşkınlıkla gözleri büyüdü ve bir açıklama bulmaya çalıştı. Oda sessizdi, tek ses bizim nefeslerimiz ve ara sıra duyulan döşeme tahtalarının gıcirtısıydı.

Onun cevabını beklerken, omurgamdan bir ürperti geçti. Bir şeyler ters gidiyordu. Ama lanet olsun, ne olursa olsun, bunun peşini bırakmayacaktım. Kahretsin, her şeyi kendim araştırmam gerekirse, yapardım.

Sonunda, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu. "Bu evi bana Vlad satın aldı."

Onu dikkatle inceledim. Hikayesi mantıklı geliyordu, ama tek kelimesine bile inanmıyordum.

"Bana gerçeği söyle, Tanya."

Tereddüdü belliydi, gözlerinde belirsizlik parlıyordu. Seçeneklerini tartıyor, bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Bir süre sonra kararını vermiş gibi göründü, derin bir nefes aldı ve silahını yere bıraktı.

Köşedeki siyah gölgelikli yatağa yaklaştı, ayak sesleri sessizlikte yankılandı. Derin bir nefes alan Tanya oturdu, elleri kucağında sinirli bir şekilde oynuyordu. Sanki kendini büyük bir şey için hazırlıyor gibiydi. Sonunda bana baktı.

"Bildiğim her şeyi anlatacağım," diye mırıldandı, ellerini yüzüne götürerek. "Ama önce bana bir söz vermelisin."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. Ultimatomlardan nefret ederdim. Ama onun ultimatom verecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim, bu yüzden dinledim. "Devam et."

"Ona zarar vermeyeceğine söz vermelisin," dedi, sesi hafifçe titriyordu. "Bazı kötü seçimler yapmış olabilirim, ama ellerime onun

kanını ellerime bulaştıramam."

"Kimden bahsediyorsun?"

Gerilim doruğa ulaştığı anda, ceketimin cebinde telefonum titredi. Çıkardığımda, muhtemelen sıkılmış ve neler olduğunu merak eden Dve'den bir mesaj geldiğini gördüm. Kahretsin, zamanlaması daha kötü olamazdı.

Kaşımı kaldırarak ona konuşması için işaret ettim.

"Helena," diye boğuk bir sesle, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle konuştu. "Lütfen... onu öldürme."

Ne?

Bütün vücudum dondu. "Helena Melov mu?"

Sofiya'nın annesi.

Bölüm

On Dokuz

“Karanlık, karanlığı yok edemez: bunu sadece ışık yapabilir. Nefret, nefreti yok edemez: bunu sadece sevgi yapabilir.”
— Martin Luther King Jr.

Sofiya

“Bu senin şanslı gecen,” diye bir ses karanlıktan geldi ve ben kapıyı kapatırken irkildim.

Titrek ellerimle kadife hırkayı belime daha sıkı sardım. Sesini hemen tanıdım ve başımın belada olduğunu anladım.

Omzumun üzerinden bakıp gözlerimi devirdim. "Sen buradaysan, bu daha çok yaşayan bir kabus gibi."

Onu günlerdir görmemiştim ve bundan daha fazla rahatlayamazdım. Dimitri benim kişisel felaketimdi, her zaman ardında kaos bırakırdı. Volk en sevdiğim kişi olmasa da, en azından onun yanında bir tür güvenlik hissediyordum.

Ama Dimitri? O tam bir terördü, başımın üzerinde asılı duran kara bir bulut gibiydi. Neden geri döndüğünü ve nerede olduğunu merak ederken, içimdeki korku hissini atamıyordum. Kıyafetlerinde kir, çamur ve kan gibi görünen lekelerle ortaya çıkması, gizemi daha da artırıyordu.

"Volk ile küçük gezintin hoşuna gitti mi?" Bana sırtarak, sesinde alaycı bir ton vardı. "O gün gösterinin yıldızıydın, değil mi?"

"Yıldızdan kastın neredeyse öldürülmekse, evet, çok eğlendim." "Yeterince eğlenceli değil mi?" Bir adım yaklaştı ve parmaklarını kırdı. Hava korku ve gerginlikle doldu, ben de Dasha'nın ortaya çıkmasını umarak etrafa bakındım. Ya da belki...

Volk bile. "Seni sirke götürmemizi i s t e r misin?" Gözlerine baktım, sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım ve titreyen ellerimin üzerindeki kollarımı düzelttim. Saatlerce kitaplara ve başka bir dünyaya dalmış gibi hissettiğim kütüphaneden ayrılırken, şimdi dolaşmak ve keşfetmek, hala

çevreye alışmaya ve kaçış planı yapmaya çalışıyordum.

Dışarısı kararmıştı ve malikâne çok sessizdi.

Marina'nın ziyaretinden beri Volk'u görmemiştim. Onun yokluğu, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmeme neden oldu. Sanki beni kasten kaçınıyor gibiydi.

Marina'nın sözleri de acımasız bir yankı gibi zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Senin gibi bir kızın onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum.

O kesinlikle haklıydı. Volk çok tehlikeliydi.

Sonraki birkaç gün boyunca, Avelina Bıklavana'nın hikâyesini düşünerek, kadınların mücevherler gibi sevilme ve değer görmek için ne kadar özlem duyduklarını düşündüm. Bizler gerçekten arzularımızın kölesiyiz.

"Sen yeterlisin. Zamanımı boşa harcayacak başka bir palyaçoya ihtiyacım yok."

Sözlerim onun sinirine dokunmuş gibiydi, çünkü yüzündeki ifade güneşte bırakılmış süttten daha hızlı ekşidi.

"Dikkatli ol," diye yaklaşarak, ucuz viski ve bayat sigara kokan nefesi yüzüme çarptı. "Biliyorsun, son teklifim hala geçerli."

Kusma isteğimi bastırdım.

Son teklifi: beni kişisel fahişesi yapmak. Hayır, ilgilenmiyorum.

Zaten tam zamanlı bir işim var, o da zor durumdaki bir kız olmak.

"Defol git Dimitri," diye karşılık verdim, kollarımı kavuşturarak. "Aç timsahların olduğu bir çukurda yüzmeyi tercih ederim."

Kıkırdadı, bu ses tüylerimi diken diken etti. "Sen bilirsin, ama sana bir çıkış yolu sunmadığımı söyleme." Ayrılmak için döndüğünde, durdu ve bana baktı. "Ayakkabılarını giy ve beni dışarıya kadar takip et," dedi, sıcak koyu renkli ahşap zeminde çıplak ayaklarımın üzerine işaret ederek.

Tereddüt ettim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ona güvenmiyordum ve onunla yalnız kalmak istemiyordum, özellikle de kimsenin bizi göremeyeceği dışarıda.

"Dışarı çıkacağım," dedim kararlı bir şekilde, bir adım geri çekilerek. "Sana güvenmiyorum."

Yüzü sertleşti ve bana doğru bir adım attı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Lanet olası bir seçeneğin yok," diye tükürdü.

Onu görmezden gelerek, olduğum yerde kaldım, kütüphanenin güvenliğine, ondan ve benim için hazırladığı her neyse ondan uzaklaşmak için koşma dürtüsüyle mücadele ettim.

Hayır. Onunla hiçbir yere gitmeyeceğim. Bu kesin.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Dimitri."

Aniden ceketinin altına uzandı, bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

Şaşkınlıkla ellerimi kaldırarak teslim oldum, kalbim göğsümde çarparak bir adım geri attım.

"Beş saniye. Ayakkabılarını giy. Yoksa ölürsün."

"Volk nerede?" diye sordum, konuyu değiştirip biraz zaman kazanmak umuduyla.

"Bu seni ilgilendirmez." "Nerede olduğunu bilmeye hakkım var..."

Dimitri ilerledi, silahını kafama doğrulttu. "Hiçbir hakkın yok. Hala nefes alabildiğin için şanslısın. Bana kalsaydı, çoktan ölmüş olurdun."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bir adım geri attım, ama onun beni korkutmasına izin vermedim

"Şimdi, çeneni kapat ve yürü!" diye bağırdı, alnımı

Yüzümden gözyaşları akarken odama koştum, yatağımın yanındaki siyah spor ayakkabıları kaptım ve ellerim kontrolsüz bir şekilde titreyerek onları giymeye çalıştım.

Her nefes alışımda boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Titrek adımlarla Dimitri'nin durduğu koridora geri döndüm. Dimitri hala silahını hazır tutmuş, şeytani gülümsemesi omurgamda ürperti yaratıyordu. Gözlerinin parıldamasından, beni öldürmek için bir düzine korkunç yol planladığını anladım.

Aklımda Dimitri'nin gözleri kötülükle dolu, elinde bıçakla beni parçalamaya hazır olduğu korkunç görüntüler canlanıyordu. Soğuk çeliğin tenime değdiğini neredeyse hissedebiliyordum. Acımı her saniyesinde zevk aldığını, hayatımı yavaşça ve acı verici bir şekilde sona erdirmeye düşüncesinden keyif aldığını hayal ettim.

"Gidelim," diye emretti ve karanlıkta kayboldu.

Orada durdum, içime ağır bir yalnızlık çöktü. Bir iç çekerek, yavaş ve ağır adımlarla onu takip ettim.

Merdivenlerden aşağı inerken Dasha ve Dve ortalıkta yoktu.

Beyaz geceliğim ve bej hırkamla giyinmişken, umutsuzluk hissinden kurtulamıyordum.

Burada hapsedildiğimden bu yana kaç hafta geçmişti?

Bir hafta mı? İki hafta mı?

Aklımda cevap bekleyen pek çok soru dolanıyordu.

Gecenin karanlığına adım attım, çakıl taşları üzerinde dikkatlice yürüdüm, karanlıkta dengemi korumaya çalışıyordum. Doktorun yazdığı ağrı kesicilere rağmen sağ bacağım hala ağrıyordu, bu yüzden yürürken üzerine baskı yapmamaya çalıştım.

"Yardım ister misin?"

"Tanrım!" Kalbim hızla atarken, elimi göğsüme koyup sakinleşmeye çalıştım.

Dve eğlenmiş görünüyordu, sol eliyle yüzündeki gülümsemeyi silerek gözleri parıltıyordu. Ay ışığı yüzünün yarısını aydınlatarak yaramaz mavi gözlerini vurgulamıştı.

"Bu gece bana kalp krizi geçirttirmeye mi çalışıyorsun?"

Kıkırdadı ve kolunu benim koluma doladı. "Sana yardım edeyim."

Tartışacak kadar yorgun olduğum için, beni Dimitri'nin beklediği siyah SUV'ye götürmesine izin verdim. Dimitri, dudaklarında bir sigara, telefonu yanağına dayamış duruyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandım, cildimi okşayan soğuk esintiden titreyerek.

"Söyleyemem, ama Volk sana bir şey göstermek istiyor."

Onun sözleri ile endişem doruğa ulaştı. Belirsizlik ve bilinmezlik çok ağır geliyordu. Düşünmeden, bir panik dalgası içimi kapladı ve Dve'ye yan tarafına hızlı bir tekme atarak, onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu ama kaçmaya çalışırken beni tek eliyle yakalamayı başardı.

"Hayır! Sana güvenmiyorum!" diye bağırdım, sesim titriyordu, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Lütfen! Lütfen, bırak beni!"

Dve beni sıkıca ama nazikçe tuttu, tutuşu şaşırtıcı derecede sabitti. "Sofiya, sakın ol! Sana kötü bir şey olmayacak."

Sözleri yavaş yavaş panikle kaplı zihnime işledi. Duygularımı kontrol altına almaya çalışarak birkaç derin nefes aldım. Görüşüm hala bulanıkken, kolumla yanaklarımı sildim ve yüksek sesle burnumu çektim.

"Beni öldürecek mi?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Dve, hafif bir gülümsemeyle arka koltuk kapısını açarak. "Söz veriyorum."

Şüphelerime rağmen, içimden bir ses onun samimi olduğuna inanıyordu, bu yüzden arabaya binmeme yardım etmesine izin verdim. Dve yolcu koltuğuna atlar atlamaz, Dimitri arabayı çalıştırdı ve motor gürültüyle çalışmaya başladı.

Duygusal olarak bitkin düşmüş bir halde koltuğuma yaslandım ve gözlerimi kapattım. Motorun ritmik uğultusu ve iki adamın aralarında sürdürdükleri sessiz Rusça sohbeti kısa sürede beni uykuya daldırdı.

Sonunda uyanıp, ani sessizlikten dolayı kafam karışmış bir halde, arabanın durduğunu fark ettim. Uykulu gözlerimi kırıştıtararak, artık yoğun bir ormanın içinde olmadığını fark ettim. Bunun yerine, terk edilmiş bir köyde, harap bir kırmızı tuğlalı evin önünde duruyorduk. Boyası dökülmüş, pencereleri çatlamış olan ev, ürkütücü bir hava veriyordu.

Dve'nin sesi beni uykumdan uyandırdı. "Geldik."

Pencereden dışarı bakarak sakın ama ıssız sokakları gözlemledim. Gece derin karanlığını koruyordu ve gökyüzünde yıldızlar hafifçe parılıyordu. Önümüzdeki ev gizemli ve yaklaşan bir felaket havası yayıyor gibiydi, bu da midemi düğümledi.

"Neden buradayız?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Dve bana dönerek, beni takip etmem için işaret etti, yüzündeki ifade okunamazdı.

Volk gerçekten neyin peşinde?

Son karşılaşmamızdan sonra her şeyden emin olamıyordum.

Bir piyon gibi hissetmekten nefret ediyordum, ama onda görmezden gelemeyeceğim bir şey vardı.

Bu belirsizlik, onun üzerimde yarattığı açıklanamayan çekicilikle birleşince, ondan ne bekleyeceğimi artık bilemiyordum.

Korkuma rağmen, Dve'yi takip etmekten ve o duvarların ötesinde ne varsa onunla yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu.

Bir iç çekerek köy yoluna adım attım, soğuk rüzgar giysilerimi kesiyordu.

"Soruları bırak artık," dedi Dimitri, açıkça sinirlenmiş bir şekilde.

Aniden ortaya çıkmasıyla irkildim ve biraz mesafeye ihtiyaç duyarak kenara çekildim.

Kaşlarımı çattım. "Sen tam bir..."

"Sessiz ol Sofiya," diye sözümü kesti.

"*Zatknis'*, *Kes sesini Dimitri*," diye araya girdi Dve, sesi keskin bir tonda, Dimitri ile karanlık bir bakış alışverişinde bulunurken.

Onların dramasına karışmak istemedim ama orada durup hiçbir şey yapmamak daha kötü hissettirdi. Bu yüzden, ayakkabılarımın altında çakılların çıtırdadığı eve doğru aceleyle yürüdüm. Yoğun bakışları beni takip etti ama ben onların gerginliğini umursamadım.

Ön kapıda durup tereddüt ettim, elim kapı kolunun üzerinde asılı kaldı.

Ya bu gece beni öldürürse?

Tüm cesaretimi toplayarak kapıyı çaldım, ses sessiz köyde yankılandı. Her saniye uzadıkça, içimde boğulma hissi giderek arttı.

Sonunda içeriden ayak sesleri geldi.

Kapı açıldı ve Volk'un muhafızlarından biri, devriyelerinden tanıdık bir yüz ortaya çıktı. Koyu renkli gözleri beni delip geçti, beni olduğum yerde dondu. Rüzgar saçlarımı dağıtırken, gergin bir şekilde dudağımı ısırđım ve onun bir şey söylemesini bekledim. Ama söylemedi.

"Volk içeride mi?" diye sordum, sessizliğı bozarak.

Sorum havada asılı kaldı, cevapsız.

Nefesimi tutarak, bir cevap bekledim, kalbim davul gibi çarpıyordu.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen, ama muhtemelen sadece birkaç saniye süren bir süreden sonra, tek kelime etmeden içeri girmem için işaret etti.

İçeri girdim ve mekan, sanki bir şey saklıyormuş gibi ağır bir his verdi. Loş ışık duvarlara zar zor ulaşıyordu, her şeyi gölgede bırakıyordu ve zeminin her gıcirtısı sinir bozucu bir şekilde yankılanıyordu. Yoğun sessizlik tüylerimi diken diken etti, her adımımı sanki sisin içinde yürür gibi hissettirdi.

Dikkatlice ilerlerken, arkamda Dve ve Dimitri'yi görmeyi beklercesine geriye bakmadan edemedim. Ama onları hiçbir yerde göremedim.

Neredeler?

Adamın peşinden koridorda ilerlemeye devam ettim, kendi sırlarını saklıyor gibi görünen kapalı kapıları geçtim.

Sonunda, bir kapının önünde durdu ve gözleri benimkilere dikildi.

Beklerken içimi korku kapladı.

Bu kapının arkasında ölüm mü bekliyordu?

Kapıyı açtı ve karanlık, uğursuz bir bodrum ortaya çıktı. Merdiven gölgelerin içinde kayboluyordu ve beni aşağı inmeye davet ediyordu.

"Uh... önce sen git!" diye haykırdım, sesim titriyordu. "Lütfen?" Adam sessiz kaldı.

Derin bir nefes alarak kaderimi kabul ettim ve karanlığın içine doğru inişime başladım. Her adım göğsümde bir ağırlık gibi hissediliyordu, merdivenlerin her gıcırtısında hava daha da yoğunlaşıyordu.

Karanlık, ocukluğumdan beri bana hep boğucu gelmiştir. Üzerime baskı yapar, beni pençesinde tutsak eder gibi gelir. Bu yüzden her zaman perdelerim açık uyurdum, dışarıdan gelen en ufak bir ışık parçasını bile özlerdim. Yatağımın altındaki canavarlara karşı teddy bear'ımı sıkıca tuttuğumu hatırlıyorum. O zamanlar bile penceremden gelen ışık bana rahatlık verirdi.

Merdivenlerden aşağı inip kasvetli bodrum katına ulaştığımda, duvarın üst kısmında bulunan küçük pencereye minnettar oldum. Pencereden içeriye bir parça ışık giriyordu, karanlıkta küçük bir ışık kaynağı gibiydi. Her şey bunaltıcı geldiğinde, en ufak bir ışık bile can simidi olabilir.

Bodrumun küflü kokusu her adımda yoğunlaşıyordu ve kokuyu uzaklaştırmak için burnumu elimle kapattım.

Sonunda, zifiri karanlığın yuttuğu bodrum katına ulaştım.

Sonra, bir ses sessizliği deldi. "S-Sofiya?"

Bölüm
Yirmi

"Canavarlar gerçektir, hayaletler de gerçektir. Onlar içimizde yaşarlar ve bazen kazanırlar."

— Stephen King

Sofiya

Çok, çok uzun yıllar önce.

Ağır battaniyenin altında kalbim hızla atıyordu ve alnımda ter damlacıkları belirmişti. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes aldım ve yaklaşan kabusu karşı koyacak cesareti toplamaya çalıştım.

Bunu yapabilirim!

"Bir," diye fısıldadım, ellerim titriyordu. Ya beni yakalarlarsa?

"İki," diye mırıldandım, dudaklarım titriyordu.

Belki beni soğan ve sarımsakla pişirip, parlak bir tabakta servis ederler ve küçük canavar çocukları bacaklarıma barbekü sosu dökerler — tıpkı Dasha'nın her perşembe yaptığı en sevdiğim tavuk nugget'larına yaptığım gibi.

"Üç!" diye ciyakladım, battaniyeyi çekip odamı iri gözlerle gözetledim.

Bir canavarın adımı söylediğini duyduğuma emindim. Nereye gitti?

Panik midemde kıvranıyordu. Ya yatağımın altında saklanıyorsa?

Uzun metal pençeleriyle beni bulacağından korkarak yorganı tekrar başımın üzerine çekmek üzereydim ki, odamın kapısı açıldı ve ben dehşet içinde çığlık attım.

İşte bu. Canavarlar beni almaya geliyor.

Ama odama başka tür bir canavar girmiş olduğu ortaya çıktı.

"Sofiya, ne oluyor?" Annem ışığı açarken sesi beni korkuttu.

Kalbim hızla çarparak donakaldım. Uzun beyaz bornozuyla, saçları dağınık ve yüzünde yorgunluk izleri olan annem karşımdaydı. Öfkesi neredeyse boğucu bir hal almıştı, canavarların beni alıp götürmesini diledim.

Kaşlarını kaldırdı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"K-kabus gördüm anne. Canavarlar... yatağımın altında." Sesim titriyordu, kabustan hala sarsılmıştım.

Yüzündeki ifade yumuşadı, öfkesi yerini endişeye bıraktı. Yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu ve beni teselli etmek için elini uzattı.

"Canavar falan yok Sofiya," dedi nazikçe. "Sadece hayal gücün sana oyun oynuyor."

Onu inanmaya çalışarak başımı salladım, ama korku hala zihnimde bir gölge gibi duruyordu.

"Ama anne, onları duydum! Beni yakalayacaklarını fısıldıyorlardı."

Annemin kaşları endişeyle çatıldı. "Sofiya, bazen korktuğumuzda zihnimiz bizi yanıltabilir. Ama sana söz veriyorum, burada canavar yok."

Sadece sekiz yaşında olsam da, onun tamamen dürüst olmadığını anlayabiliyordum. Canavarlar her zaman benim dünyamın bir parçası olmuştu. Babamı bizden alanlar onlardı.

"Ama canavarları Rusya'da bıraktığınızı söylemiştin. Ya bizi buraya kadar takip etmişlerse?"

Seattle-Tacoma Uluslararası Havalimanı'na inmeden hemen önce Dasha ile konuşmasını duyduğumu fark edince bir anlığına kafası karışmış gibi göründü.

Şehirdeki bir otelde üç gece kaldıktan sonra annem bir araba kiraladı ve Denver'a gittik. Orada küçük bir bahçesi olan şirin beyaz bir evde kalıyoruz. Dasha bana burada mükemmel takla atmaya öğretiyor.

Annem derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Bunu duyduğunu sanmıyordum," dedi yorgun bir sesle, ama yumuşak bir tonda. "Sadece Dasha'yı rahatlatmak için söylemiştim. Bazen birbirimizi rahatlatmak için, tamamen doğru olmasa da bazı şeyler söyleriz."

"Peki ya bizi takip ediyorlarsa?" diye ısrar ettim, sesim titriyordu.

Yatağımın yanına diz çöküp gözlerime baktı. "Sofiya, korktuğunu anlıyorum. Ama burası yeni bir yer, bizim için yeni bir başlangıç. O korkuları Rusya'da bıraktık. Canavarlar bize burada ulaşamaz."

Ona inanmak istedim, ama odamdaki gölgeler başka türlü fısıldıyor gibiydi. "Söz mü?"

Kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve yere düşen oyuncak ayımı bana uzattı. Onu sıkıca kucakladım.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Artık güvendeyiz. Biraz uyumaya çalış, tamam mı? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Beni yatırıp ışığı kapattığında, canavarların hâlâ dışarıda olduğu hissinden kurtulamadım. Ama onun sözü havada asılı kalmışken, onun haklı olduğunu umarak ve dua ederek uykuya dalmaya çalıştım.

Bölüm

Yirmi Bir

"Ağlama demeceğim; çünkü tüm gözyaşları kötü değildir."
— J.R.R. Tolkien

Sofiya

Hayır. Olamaz.

Rüya mı görüyordum? Gerçekten o muydu?

Dönmeye korkarak, boş bir alan ve paramparça olmuş umutlardan korkarak, donakaldım, bacaklarım titriyordu, kollarım belimi sarıyordu ve saçlarım gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı gizliyordu.

Başından beri planı buydu: beni acı çekmek, şüpheyi düşürmek ve umutlarımı yıkmak.

"S-Sofiya? Sen misin?"

Ses odayı delip geçti.

Başımı kaldırdım, kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyordu.

Hızla döndüm, neredeyse dengemi kaybediyordum, odayı taradım. Bu sesi her yerde tanıyabilirdim.

"A-anne?"

Aniden, odayı yukarıdan kör edici bir ışık doldurdu. Gözlerimi içgüdüsel olarak korudum, yoğun parlaklık ateş gibi yakıyordu.

Parmaklarımın arasından bakmaya cesaret ettiğimde, önümdeki manzara beni suskun bıraktı.

Odanın ortasında, annem tahta bir sandalyeye iplerle bağlanmıştı. Yüzünden gözyaşları akıyordu, ifadesinde korku ve rahatlama karışımı vardı.

Onda herhangi bir zarar olup olmadığını kontrol ettim, ama neyse ki fiziksel olarak zarar görmemiş gibiydi.

Durun! Annem burada mı? Rusya'da mı?

Hiç düşünmeden, dudaklarımdan kaçan hıçkırıkları tutamadan onun yanına koştum. Kaybolacağından korkarak onu sıkıca kucakladım.

Bir süre sonra, nazikçe ondan uzaklaştım ve yere çöktüm, çılgınca onu çözmeye çalıştım. Onu kurtarmak için çaresizce ipleri çekip kemirirken panik içindeydim, ama ipler yerinden kıpırdamıyordu.

"Sofiya, bekle!" Annemin sesi, çılgınca çabalarımın arasında zar zor bana ulaşıyordu.

Onu bu halde görmek beni çok üzdü ve mantıklı düşünemediğimi fark ettim. O iyi olana kadar duramazdım. Onu kucaklayıp kollarını bana dolayana kadar duramazdım. Sanki tekrar bağlanan benmişim gibi hissettim ve o günün anıları tüm gücüyle üzerime çöktü, göğsümü sıkıştırdı.

"Beni gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiştin. Neredeyse kıskanacağım."

Elleri titreyerek ipleri çözdüm ve odada yankılanan sesiyle donakaldım.

Her şey çok basit görünüyordu ve ben daha iyi bilmeliydim. Yoksa neden burada olacaktım ki?

Annem onun oyunundaki bir başka piyondtu.

Başımı kaldırdığımda annemin ona öfkeyle baktığını gördüm. Onu tekrar kucaklamak, bundan sonra onu koruyacağıma söz vermek istedim.

Dikleşip öksürdüm ve kirli kollarımla gözlerimi sildim. "Çünkü senden nefret ediyorum," dedim, sırtımı dönüp annemin ellerini sıkıca tuttum.

"Hmm, biliyorum," adımları yaklaşarak birkaç metre uzağıma geldi. "Bu beni tahrik ediyor."

Sözleri içimde şiddetli bir öfke uyandırdı. Ondan nefret ediyordum. Her yanımda tiksinti ile kaynıyordu, ama dişlerimi sıkıp zayıflık göstermeyi reddettim.

Yavaşça arkamı döndüm.

Tanrım.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Bu beni çileden çıkardı.

Keşke iğrenç biri olsaydı da nefretim daha da alevlenebilseydi.

Sanki podyumdan yeni inmiş gibi görünüyordu, siyah takımı ışıklar altında parlıyordu. Siyah gömleğinin üst düğmeleri açıktı, göğsünde gümüş bir kolye görünüyordu. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, koyu renk saçları geriye taranmıştı. Parmaklarımda nasıl bir his uyandıracağını merak etmeden edemedim.

Gözlerim vücudunu tararken, onun yumuşak kahkahası beni gerçeğe geri döndürdü.

Sofiya, seni aptal!

Seni onu izlerken yakaladı.

Sanki üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi tüm vücudum gerildi.

Dudakları kötücül bir gülümseme oluşturdu.

"Sen hasta, sapkın bir canavarsın," diye bağırdım. "Sen psikopatın tekisin!" psikopatsın!"

Volk karanlık bir şekilde güldü, gözlerinde eğlence dans ediyordu.

Annem gerginliği hissederek, gözyaşları dolu gözlerle bana yalvardı.

"S-Sofiya—"

"Onu bırak," diye emrettim ve aramızdaki mesafeyi kapatarak yüz yüze geldik. O kadar yakındım ki, elmacık kemiklerinde bulunan birkaç çili ve uzun, koyu renkli kirpiklerini sayabiliyordum.

"S-Sofiya, dur!"

"Hemen dedim," diye bağırdım ve göğsüne itekledim, ama o sabit durdu, kıpırdamadı. Bir duvar gibiydi, koyu renkli gözleri benimkilere sabitlenmişti, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, ama ifadesinde bir şey parladı - sinirlilik ya da belki... incinmişlik?

"Onu bırak!"

Gergin bir sessizlik çöktü üzerimize, birbirimizden birkaç santim uzaktaydık, sıcak nefesi yüzümü okşuyordu.

Volk dikkatini anneme çevirdi ve ona şakacı bir şekilde göz kırptı. "Bize biraz zaman verir misin?"

Ne oluyor...

Farkına varmadan, yumruklarımın göğsüne tüm gücümle vurmaya başladım. O neredeyse hiç kıpırdamadı ve ona zarar verme girişimlerimin boşuna olduğunu fark edince çaresizliğe kapıldım. Bu yüzden dizimi kaldırıp, acı veren bir noktayı hedefledim.

Muhtemelen bir sonraki hamlemi sezdi, hızla kollarımı yakaladı, beni döndürdü ve kendine doğru bastırdı. Duvara dönük, vücudu annemin görüşünü engelliyordu, beni kendine sıkıca bastırdı, göğsü sırtıma değiyordu. Güçlü karın kaslarının bana bastırdığını hissedebiliyordum, heyecanı kığımın hemen üzerinde belirgindi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bundan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı fark etmek garip bir rahatlama hissi uyandırdı.

"Yalvar bana," diye fısıldadı, dudakları kulağımı okşadı.

"N-ne?" diye fısıldayarak cevap verdim, annemin duymasını istemiyordum.

Tamamen şaşkına dönmüştüm. Onun istediğine inanamıyordum. Kollarında sıkışmış, kalbim çarpıyor ve nefesim hızlanıyordu.

Yüzü boynuma bastırılmıştı, sıcak nefesi dişleri boynumu okşarken cildimi karıncalandırıyordu. Burnunu boğazıma doğru kaydırıp ve derin bir nefes aldı. Dokunuşuyla titredim.

"Duydun beni."

Yavaşça beni bıraktı, sonra omuzlarımı tutup beni tekrar kendisine doğru çevirdi. Göz göze, göğüs göğüse, parmaklarıyla çenemi tuttu, başparmağıyla alt dudağımı hafifçe okşadı.

Gözlerinde cüretkar bir parıltı vardı.

Annemin güvende olmasını istiyorsam, ona itaat etmem gerektiğini biliyordum.

"Lütfen," diye mırıldandım, bakışlarımı indirirken derin bir nefes aldım. "Lütfen, Volk. Annemi bırak."

"Bana bak."

Saldırma dürtüsüyle mücadele ederek başımı kaldırdım ve onun karanlık gözlerine baktım. Orada beni bir anlığına şaşkına çeviren bir yoğunluk vardı. Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını sildi, dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

Beklenmedik bu şefkat beni şaşırttı, kafam karışık ve savunmasız hissettim.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeyerek, yumruklarımı sıkarak orada durdum. Parmaklarını yavaşça boğazıma doladı ve beni kendine çekti. Sıcak nefesi dudaklarımı okşadı ve ben de dudaklarımı yalamadan edemedim, sanki onun tadını alıyormuşum gibi. Hafifçe saçlarımın birkaç teliyle oynarken, yumuşak bir şekilde mırıldanarak, dokunuşu midemde kelebekler uçuşturdu.

"Bundan sonra uslu duracağın."

Yenilmiş hissederek başımı salladım, elimle onun elini kapattım ve sessizce elini çekmesini istedim. Elini çekti ve rahatça arkasını döndü.

Anneme yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "Bana dokunma!" diye bağırdı annem, onun tutuşuna karşı direnerek.

O ise hiç etkilenmeden, gözlerini devirerek onu daha sıkı tuttu.

"Annenin neden burada olduğunu merak ediyor olabilirsin, *dorogaya*."

"Ona öyle deme!" Annem iplere karşı çekerek daha yüksek sesle bağırmaya başladı.

Basit bir siyah gömlek ve kot pantolon giyiyordu ve onun imzası niteliğindeki takım elbisesini veya kalem eteğini giymeden en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

"Bak," dedi, sol kolundaki karmaşık dövmleri göstermek için kolunu rahatça sıvadı, parmakları boynundaki gümüş kolyeyle oynuyordu. "Anneni Moskova'da saklanırken buldum."

Ne? Ne zamandır Moskova'da saklanıyordu?

Aklım sorularla doldu, ama hemen sonuca varmak için kendimi zor tuttum.

Volk'un istediği tam da buydu: bizi birbirimizden uzak tutarak beni çıldırtmak.

"Onu şehirde bulduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin," dedi, dalgın dalgın sakalını ovuşturarak. Ama sonra, yavaşça, avına yaklaşan bir yırtıcı hayvan gibi bana doğru yürümeye başladı. "Sofiya, annenin bunca zaman burada olduğunu ve seni kurtarmaya bile tenezzül etmediğini bilmek nasıl bir duygu?"

Gözlerimden yaşlar akarken başımı salladım.

Onu dinleme. O bir yalancı.

Artık bu aşağılanmaya dayanamıyordum; fırsatım olsaydı, onu defalarca bıçaklardım.

"Ne istiyorsun, Volk?"

Kendinden emin adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir yanıt ya da herhangi bir tepki bekleyerek başımı kaldırdım, ama tek aldığım sessizlikti.

Ama elleri aniden kalçalarımı kavradı ve dudakları tehlikeli bir şekilde boynuma yaklaştı. Gözlerimi sıkıca kapattım, onun uyandırdığı duygu fırtınasını kontrol altına almaya çalışarak, annemin onun beni ne kadar etkilediğini görmesini istemedim.

"Adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor," dedi gülerek ve beni bırakmadan önce kulağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Adi herif.

"Helena Melov," diye aniden patladı. "Sofiya senin hakkındaki gerçeği biliyor mu?"

Trans halimden sıyrıldım, gözlerimi açtım ve annemin yüzünün endişe ve dehşetle buruşmuş olduğunu gördüm.

Bizi savunacak bir şey bulmak için odayı çılgınca tararken paniğe kapıldım. Ama bodrumda, annemin bağlı olduğu sandalye dışında hiçbir şey yoktu.

Bekle. Ne?

"Ne demek istiyorsun?" Sesim titriyordu, ellerim kontrolsüzce sallanıyordu.

"S-Sofiya, onu dinleme," diye kekeleydi ben yaklaşırken, ama Volk aramıza girerek görüşümü engelledi. "Ona güvenme!"

"Onu... Onu tanıyor musun anne?" diye boğuk bir sesle sordum, yumruğumu sırtına vurarak. Siyah takım elbisesine sıkıca tutundum. "Onu... Onu tanıyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı ve aniden dönerek bileklerimi demir gibi sıkıca kavradı. "Ama o Silas'ı biliyor. Annen, senin sandığın kişi değil."

"Ne?" Onu kenara itip annemin önüne diz çöktüm. "Anne, bu doğru mu?" Titreyen dudaklarım, zorlukla yutkundüğümde içimdeki kargaşayı ele verdi. "Neden beni aldılar anne? Dasha neden onlar için çalışıyor?"

Başımı annemin kucağına gömdüğümde hıçkırıklar çıktı.

"Babamın hala hayatta olduğunu söyledi," diye mırıldandım, bacaklarını daha sıkı kavrayarak. "Bu gerçekten doğru mu?"

Başımı kaldırıp, cevaplar için çaresizce onun gözlerine baktım. Ama o sessiz kaldı.

"Anne!" diye ağladım. "Neden cevap vermiyorsun?"

"Çünkü onun hayatta olduğunu biliyor."

Volk'un sözleri kalbimin atışını hızlandırdı.

Oda daralıyor, gerginlik havada yoğunlaşıyor gibiydi. Anneme baktım, yüzünde onun söylediklerinin doğru olmadığına dair herhangi bir ipucu bulmak için çaresizce aradım. Kaşları daha da çatıldı ve kısa bir an için yüzünde acı gördüm.

Hayır.

Hayır, olamazdı.

Bütün hayatım bir yalan gibi geldi.

Yeni bir kararlılıkla gözyaşlarımı sildim, umutsuzluğun beni ele geçirmesine izin vermedim.

Dik durdum ve Volk'un gözlerine baktım.

"Tüm kartların sende olduğunu, beni manipüle edip kontrol edebileceğini düşünüyor olabilirsin," diye alaycı bir şekilde söyledim, sesim yeni bulduğum güçle doluydu. "Ama beni parçalamana izin vermeyeceğim. Beni daha fazla karanlıkta tutmana izin vermeyeceğim."

Volk'un yüzünde şaşkınlık belirdi ve gözlerinde bir parça gurur parladı. Ama

Yaklaşarak, onunla yüz yüze geldim. "Şimdi bana her şeyi anlat."

Başka bir şey söyleyemeden, kapı birden açıldı ve Dve ile Dimitri, kanlı giysileriyle merdivenlerden aşağı inerek ağır adımlarla geldiler.

Volk, benim geçici çöküşümden yararlanarak onlara bize katılmaları için işaret vermiş olmalıydı.

Lanet olası piç.

Onlar annemin bağlarını çözüp onu ayağa kaldırırken, ben şoktan gözlerimi kocaman açmış öylece duruyordum.

O, pes etmiş gibiydi, direnç göstermiyordu, onu götürürken benim bakışlarımdan kaçınıyordu.

"Henüz gerçeğe hazır değilsin," Volk'un sesi kaosun içinden duyuldu.

Dünya etrafımda dönüyordu.

Her şey altımda kayıyormuş gibi hissettiğimden, dengemi bulmaya çalışarak kendimi sıkıca kucakladım.

Volk'un sözleri uğursuz bir şekilde yankılandı.

Bunalmış bir halde, gözlerimi sıkıca kapattım ve bu kabustan bir kez daha uyanmaya çalıştım.

"Bilmen gereken tek şey, doğduğundan beri her şeyin lanet olası yalanlardan ibaret olduğu."

Karanlık, beni yutmak üzereydi, aldatma ve sahte vaatlerle dolu bir dünyada kaybolmuştum.

Tek hatırladığım, güçlü kolların beni kaldırdığı hissi ve kaba bir sesin adımı çağırdığıydı.

Bölüm

Yirmi İki

"Her insan, yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur."
— Voltaire

Volk

Sigaramdan bir nefes daha çektim, kadife kanepede kambur otururken dumanı dışarıya bıraktım, şöminenin çıtırdayan alevleri yüzümü ısıtıyordu.

Sigara dumanının ciğerlerimde dolaşmasını keyifle izledim, sonra tembel daireler çizerek dışarı bıraktım.

İçimde bir tatmin duygusu yükseldi — sonunda Vlad'ı yakalayıp kafasını Igor'a teslim etmek üzereydim.

Adıma yakışır bir şekilde, yoluma çıkan herkesi alt etmeye hazır bir kurt gibi davranmaya kararlıyım — tıpkı bu acımasız dünyada hayatta kalmamı öğreten kişi gibi. Igor'a her şeyimi borçluydum. Hayatımı kurtarmış ve istediğim her şeyi bana vermişti: para, güç ve kadınlar. Artık hiçbir şey ulaşamaz görünmüyordu.

Krallığını gözden geçiren bir kral gibi hissederek, koltuktan kalktım ve odada bulmacayı tamamlamak için eksik parçayı aradım. Ama başarımın rağmen, içimde rahatsız edici bir boşluk kalmıştı.

Bugün, suçluluk duygusu içime sızdı. Garip, tanıdık olmayan bir duyguydu, içimi kapladı, boğazımda düğüm oldu, başımı döndürdü.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu duygudan kurtulamıyordum.

Avuçlarım terledi ve sigaramı ateşe atarken küfürler mırıldandım.

Suçluluk mu? Hayatta olmaz.

Ona hiçbir borcum yoktu. Sadece işimi yapıyordum ve bunu iyi yapıyordum.

Beni rahatsız eden şey, Igor'un bana buzdağının sadece görünen kısmını göstermiş olmasıydı.

Sırları saklamaktan nefret ediyordum — hayatları, itibarları ve hayalleri nasıl mahvedebildiklerini. İnsanların gerçekte kim olduklarını ortaya çıkarmalarından nefret ediyordum. En derin sırlarımızı kendimize saklamamız gerektiğini söylerler ve ben buna tamamen katılıyorum.

Igor'un sırlarını öğrenmek beni çok kızdırdı.

Yıllar sonra ilk kez, onun nihai amacını ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını sorgulamaya başladım. Tanya'ya yaptığım ziyareti ve onun itiraflarını — Helena'nın gerçekte kim olduğunu, Vlad ve Tanya arasında neler olduğunu ve Sofiya'nın neden eksik parçaları elinde tuttuğunu — hiç bahsetmemiştim.

Geleli sadece on gün olmuştu ve şimdiden tüm hayatımı mahvetmişti. Ve bunun için ondan nefret ediyordum.

O benim yanımda nefes aldıkça, bana bakış attıkça ve o dolgun, pembe dudaklarıyla söylediği her kelimeyle aramızdaki çekim daha da güçlendi. O dudakların tekrar bana dokunacağı düşüncesi günlerdir beni işkence ediyordu.

Bazen onu uzaktan izlediğimde, bahçede dolaşp hüzünlü melodiler mırıldandığını görürdüm. O odada saatlerce kitap okurdu ve gittiğinde bile kokusu ortalıkta kalırdı.

Ara sıra, Dasha'ya daha fazla giysi, yiyecek, şampuan istediğini veya daha az iş yapmak istediğini söylediğini duyardım.

Ama her gece, herkesin uyuduğunu sandığı zaman, sessiz gecede yankılanan ağlamalarını duyardım. Birçok kez, gidip onu kontrol etme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Bir iç çekerek kalktım ve kütüphaneyi geride bırakarak odama gittim. Ceketimi ve gömleğimi yere attım ve yanımdaki yaranın bandajdan tekrar kanadığını fark ettim. Tanya'yı beni vurduğu için lanetler okurken içimde bir öfke kabardı.

Sıcak bir duş almak için can atarken, hızla pantolonumu ve boxerımı çıkardım ve banyoya gittim.

Pencerelerden süzülen loş ay ışığında, musluğu en soğuk ayara çevirdim. Buz gibi su üzerime dökülürken, cildimi uyuşturdu ve gerginliğimi hafifletti. Her damla, zihnimdeki karanlıkla savaşıyor gibiydi. Sofiya'nın korku ve üzüntüyle genişlemiş gözlerinin hatırası aniden geri geldi ve boğazımda bir yumru oluşturdu. O gözler beni bir bıçak gibi kesiyordu, acı ve keder ruhumu derinden kesiyordu.

Annesini gördüğünde, omuzları sanki dünyanın tüm ağırlığı üzerine çökmüş gibi çöktü ve onu acıdan korumak için çaresiz bir istek duydum.

Ama onun acı çekmesinin sebebi sensin, pislik.

Musluğu sıcak suya ayarlarken, kan ve suyun rahatsız edici karışımının birbirine karışmasını izlerken, içimden bir homurtu kaçtı.

Aklım, gerçeğe nasıl tepki vereceği düşüncesinden kurtulamıyordu. Yıkılır mıydı? Hazır olmadığını biliyordum, ama hiç hazır olacak mıydı?

olm

ak? Bunu öğrendiğinde ne derdi acaba?

Tık.

Kapının açılma sesi beni düşüncelerimden sıçrattı.

Hızla duştan çıktım, suyu açık bıraktım. Kim giriyor buraya? Kimse girmez ki.

En yakın havluyu kapıp belime sardım ve sesin geldiği yere doğru koştum, vücudumdan su damlıyordu. Perdenin arkasına sakladığım bıçağı alırken nabzım hızlandı. Soğuk çelik elimde sağlam bir his uyandırdı, ben de davetsiz misafiri karşılamaya hazırlandım.

Duşun sesi, kapıyı yavaşça açarken ayak seslerimi bastırdı.

Loş oda karanlıkta kalmıştı.

Hala belimde havluyla, hızlı ve sessizce, hızlı nefeslerini takip ederek arkadan yaklaştırmaya başladım. Tereddüt etmeden öne atıldım, onu yakaladım ve bıçağı boğazına dayadım.

Oda, akan su ve bizim sığ nefeslerimiz dışında sessizdi.

Sonra, iki küçük el kolumu kavradı, tırnakları derime batıyordu.

Oda hafif bir fısıltıyla doldu. "V-Volk, benim."

Adrenalin dalgası geçince, gerçeklik geri geldi.

Gözlerim karanlığa alıştı ve tanıdık ayrıntılar ortaya çıktı: badem kokusu, yanağımı gıcıklayan yumuşak saçları, koluma dokunan narin elleri.

Bıçağı bıraktım, yere düşüp tıkırdadı. Işık düşmesine bastım, oda aydınlandı.

Sofiya, korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde duruyordu. Beyaz ipek pijamalar ve bir omzundan kayan bol bej renkli hırka giymişti. Titreyerek, kızarmış boğazını ovuştururken gözleri yaşlarla doldu.

Aniden yere yığıldı.

Kendi kendime küfrettim ve hızla onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

.

"Siktir, Sofiya!" Omuzlarını kavradım, titrek vücudunu sabit tutmaya çalışarak. "Nefes almalısın! Nefesine odaklan!" Gözlerini gözlerimle kilitledim ve yavaşça, derin bir nefes alıp verdim, benim yaptığımı yapmasını umarak. "Nefes al, bebeğim, hadi," diye teşvik ettim, sesim sabit ama endişeyle doluydu. "Havanın ciğerlerini doldurduğunu hisset. Şimdi, yavaşça nefesini ver. Gerginliğini bırak."

Gözleri korkuyla genişlemiş, etrafta dolaşıyordu, ama yavaş yavaş nefes alış düzelmeye başladı. Panik azaldı, yerine temkinli bir sakinlik geldi.

"İşte böyle, nefes almaya devam et," dedim yumuşak bir sesle, saçlarını nazikçe geri itip onu bana yaklaştırdım. "Acele etme. Artık güvendesin."

O da başını salladı, dudaklarından hafif bir hıçkırık kaçarken belime sarıldı ve yüzünü göğsüme gömdü.

Sakinleşmeye başladığını hissedene kadar öyle kaldık. Belime sarılma gücü azaldı ve nefes alış düzeldi, ama ben onu bırakmak istemediğim için hala sıkıca sarılıyordum.

Ama sonra, içimde bir rahatlama ve öfke karışımı yükseldi.

Onu yavaşça bıraktım, ayağa kalktım ve etrafıma sardığım havluyu sıkılaştırdım. "Ne düşünüyordun sen, Sofiya?" diye bağırdım. "Gecenin bir yarısı burada ne yapıyorsun? Az kalsın boğazını kesiyordum!"

Bana baktı, gözleri şaşkınlıkla doluydu.

"Ben... uyuyamadım. Biriyle konuşmam gerekiyordu ve düşündüm ki..." Sözleri kesildi ve ağır bir sessizlik kaldı.

Derin bir nefes aldım, artan öfkemi yatıştırmaya çalıştım, ama hayal kırıklığını kontrol altında tutmak zordu. Yerdeki cansız bedeni, boğazına saplanmış bıçağımla kanlar içindeki hali, aklımdan çıkmıyordu. Yumruklarımı sıktım, midem bulanıyordu.

"Yani, gece yarısı odama gelmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" diye karşılık verdim; sesimde keskin bir inanmazlık vardı. "Seni neredeyse öldürüyordu!" Suçluluk, dehşet ve gözyaşlarıyla karışık bir ifadeyle yüzüne yayıldı. Kendisini soktuğu tehlikenin tam olarak farkında olmadığı belliydi. "İstedğin bu mu, ha?" diye sertçe sordum, kaşlarımı çatarak. "Ölmeyi mi? Boğazını kesmemi mi?"

Gözleri pişmanlıkla doldu, irkildi.

Aniden, olanların ciddiyeti beni vurdu ve sert sözlerimden pişman oldum.

Bir iç çekerek başımı salladım ve ağzımı sildim, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Ben... düşünemedim," diye kekeledi, sesi zar zor duyuluyordu. "Sadece... cevaplara ihtiyacım var."

Sözleri ağır ve ham bir şekilde havada asılı kaldı. Titreyen çenesini kaldırmak için güç topladı ve gözlerime baktı. Yanakları kızarmıştı ve saçları gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne yapışmıştı.

Kahretsin, o kadar güzel ki ona bakmak bile acı veriyor.

Elimi uzattım ve yüzündeki saç telini nazikçe kenara çektim. Dokunuşum tereddütlüydü, ama o geri çekilmedi. Aksine, bana doğru eğildi ve titremesi azalmaya başladı. Elini benimkinin üzerine koyduğunda, içimi bir heyecan kapladı ve beni şaşkına çevirdi.

"Ben... uyuyamadım," diye fısıldadı. "Bilmem gerek, Volk. Neden buradayım? Anneme ne yaptın?"

Boğazım düğümlendi.

Ben bir katil, bir canavar olabilirim, ama o kadar kalpsiz değildim. Ona karşı değil, ben sadece... nedense olamazdım.

Gözlerindeki acı bana çok tanıdık geliyordu ve beni kendi çarpık geçmişime geri götürdü.

Bizi bir araya getiren kaosa rağmen, aramızda oluşan bağı görmezden gelemedim. Hiç mantıklı değildi, ama oradaydı.

Yavaşça elimi çektim ve döndüm.

Belimdeki havluyu düşürdüm ve çıplak olarak çekmeceye yürüdüm, temiz beyaz bir Calvin Klein boxer aldım. Onu giydikten sonra derin bir nefes aldım, gergin omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. Dikkatimi dağıtmanın sırası değildi. Lanet olasıca odaklanmam gerekiyordu.

Ona sırtımı dönerek, mobilyanın kenarını tuttum ve başımı öne eğdim. Islak saçlarım, az önce onun yüzünün olduğu yere, göğsüme damlıyordu. Her yanım dönüp onu benim yapmak istiyordu.

Onu çok istiyorum.

Karanlık, yasak görüntüler zihnimi doldurdu, ama kontrolü kaybetmemek için mücadele ettim. "Cevap ver lütfen, Volk. İstersen yalvarırım bile."

Arkamı ona dönerek, kolumu bardağa dayadım, kollarımı kavuşturdum ve başımı yana eğdim. Gözlerim onu süzdü, her kıvrımını ve hatlarını yalayıp yuttum, dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi.

Kaşlarımı kaldırarak, sessizce ona bunu yapmaya cesaret ettim.

İpucunu anlayan kız, elinin tersiyle yüzünü sildi ve hırkasını düşürdü. Beyaz geceliği vücuduna yapışmış, neredeyse şeffaf, göğüslerinin silüetini ve sertleşmiş meme uçlarını ortaya çıkarmıştı.

İçimden küfrettim.

Her an, yerde yatan ve ona izin vermesi için yalvaran kişi ben olacağım gibi hissettim...

Dur.

Gözlerinde kararlı bir bakışla, derin bir nefes aldı ve kolları yanlarında sarkarken, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde bana doğru yürüdü.

Sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunda, dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi, saçları yüzünü gizlemek için perde gibi düştü.

Kayıtsız kalmaya çalıştım, kollarımı kavuşturarak titrek ellerimi sabit tutmaya çalıştım ve dişlerimle dilimi şaklattım. Çenesini kaldırdı ve yüzü birden soldu, sanki yaptığının farkına varmış gibi.

Ona baktım, bu sahneyi görmezden geledim, özellikle de onu bu pozisyonda hayal ettikten sonra.

"Lütfen, Volk," diye yalvardı yumuşak bir sesle, tırnakları nazikçe baldırlarımın arkasını okşayarak. "Her şeyi yaparım."

Ben, dalgın dalgın sakalımı kaşıyarak homurdandım. "*Her şeyi*, ha?"

Elini uyluğumdan yukarı doğru kaydırды. Eli kasıklarına yaklaşırken onu durdurdum.

Bileğini sıkıca kavradım ve şimdi bırakmazsam iz bırakacağımı biliyordum.

İçimdeki karanlık bir taraf, herkesin onun bana ait olduğunu bilmesi için ona iz bırakmak bile istiyordu.

Siktir!

Hayır. O benim değil.

Onu bıraktım.

Hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı, vücudu benimkine yapıştı. Eli göğsümde durdu, gücünü hissetti ve yumuşak bir uğultu çıkardı.

Kollarımı yanlara indirdim, ona daha fazla yer açtım.

Göğsünü karın kaslarıma bastırdı, yüzünü yukarı kaldırarak gözlerime baktı. Elleri omuzlarıma uzandı, dengesi için tırnaklarını hafifçe batırdı.

Yakından, gözlerinin altındaki soluk mor damarları, uykusuz gecelerin izlerini ve elmacık kemiklerindeki güzellik lekelerini, özellikle de beni her zaman büyüleyen üst dudağındaki lekeyi fark ettim.

Kokusu beni sardı, sarhoş edici ve karşı konulmazdı.

Kendimi tutamadım; kollarımı beline doladım ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar onu kendime çektim.

Bir iç çekerek ellerimi vücudunda gezdirdim ve sonunda kalçalarına ulaştığımda sıkıca kavradım.

Lanet olsun, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kalçaları vardı.

Başımı boynunun kıvrımına gömdüm ve derin bir nefes aldım. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve ereksiyonum ısrarla karnına baskı yapıyordu.

Omzuma yaslandı, parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını kulağıma değdirdi, nefesi omurgamda titremeye neden oldu.

Hayal kırıklığı beni sardı ve sessizce küfrederken bacaklarının arkasını kavradım ve onu kolayca kaldırdım.

Tek bir akıcı hareketle döndüm ve onu arkamdaki mobilyanın üzerine indirdim. O şaşkın bir çığlık attı ve bir an için gözlerinde tereddüt belirdi. Kendi şüphelerimi görmezden gelerek bacaklarını tuttum ve onu kendime yaklaştırdım, aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım. Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve cildine öpücükler kondurdum, kulağına kadar çıktım ve şakacı bir şekilde kulak memesini ısırdım.

Kalçalarını kavrayarak, sertleşmiş penisimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve ıslaklığına sürtündüm.

Siktir, o da benim kadar tahrik olmuş.

Başı geriye düştü, saçları mobilyaların üzerine dökülürken, tırnakları kafamın derisine batarken, adımı fısıldadı. Boynunu öpmeye ve emmeye devam ettim, kalçalarını daha hızlı salladım. İnlemeleri havayı doldurdu, sarhoş edici bir melodi gibi etrafımızda dolaştı.

Siktir, azgın bir ergen gibi ona sürtünmek beni o kadar tahrik etti ki, ağzından çıkan inlemelerden hemen boşalabilirdim. "Volk, ben..." Sesi yumuşadı ve dudaklarından başka bir inilti kaçtı.

"Benim..."

"Ne istiyorsun, *dorogaya*?" diye sordum, sesimde şehvet vardı. Dudaklarımı boynundan yanağına doğru kaydırdım ve dudaklarım ona değene kadar yumuşak öpücükler kondurdum. "Boşalmak mı istiyorsun?"

Saçlarını yüzünden nazıkçe çekip kulağına bir öpücük kondurdum.
kulak

"Beni delirtiyorsun," dedim, burnumu hafifçe onun burnuna sürterek.
larına

öptü

m.

Onun

kilere

.

Elleri sırtımda yukarı aşağı hareket etmeye devam etti, ta ki aniden ellerini indirip mobilyayı sıkıca kavrayana kadar, parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

"Bilmem gerek, Volk," diye nefesini verdi.

Onunla göz göze geldiğimde kafam karıştı ve sorgulayan bir ifadeyle kaşımı kaldırdım. Ama şehvetin yerini gerçekliğe bırakmasıyla vücudum buzlu sulara dalmış gibi gerildi.

O senden hoşlanmıyor, sadece istediğini elde etmek için seni kullanıyor.

Titrek elini göğsüme koyduğunda dokunuşu zehir gibi geldi. Onu ittim, tuzağına düştüğüm için kendimden nefret ettim.

Arkamı dönüp, giyinme odasına koştum ve siyah bir pantolon ile beyaz bir gömlek aldım. Giyindikten sonra yatak odasına geri döndüm.

Karanlık mobilyanın üzerinde oturmuş, yüzü saçlarıyla gizlenmiş, bacakları havada sallanıyordu. Bu manzara mideme yumruk gibi indi.

"Volk..."

"Adımı söyleme lan."

"Bunu bilmeye hakkım var," diye ısrar etti.

Sözleri öfkemi daha da körükledi. Ona yaklaştım, aramızdaki mesafeyi birkaç santime kadar indirdim.

Yüzünde korku belirdi. "Çık

dışarı. Hemen."

"Hayır," diye fısıldadı, başını sallayarak.

Hayır mı?

Siktir, hayır

mı?

Kimse bana hayır diyemez.

Dişlerimi sıkarak, kaotik bir duygu karmaşasıyla mücadele ettim. Onu boğazından yakalamak, onu o kadar şiddetli bir şekilde becermek ki bilincini yitirsin, ya da odadan çıkıp gitmek arasında kalmıştım.

O geri adım atmıyordu. Mobilyadan indi ve bana karşı karşıya durdu, yumruklarını sıkıp çenesini kaldırarak dik durdu. Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Volk," dedi, tek bir gözyaşını silerken sesi titriyordu. "Bana her şeyi anlat, *şimdi*."

Bölüm
Yirmi Üç

*"Her erkek, yapmadığı tüm iyiliklerden suçludur."
— Voltaire*

Sofiya

Gözleri karardı.

İnatçılığım onu hem kızdırıyor hem de kışkırtıyor gibiydi, ama geri adım atamazdım.

Çok uzun süredir burada mahsur kalmıştım. Annemin bu işe karışmış olabileceği düşüncesi beni paramparça ediyordu.

Cevaplara ihtiyacım vardı, bu benim öz saygımı feda etmek anlamına gelse bile. Gözlerindeki tiksintiye rağmen, ben yerimden kıpırdamadım.

O, benim çaresizce gerçeği arama çabamda sadece bir piyundu.

Onu içime çektim — koyu renkli, uzun saçları, keskin çene hattı ve beni içine çeken, kendimi kaybolmuş hissettiren o koyu renkli gözleri. Artık giyinik olmasına rağmen, duştan yeni çıkmış halini hatırladım: kalın omuzlarında su damlacıkları, belirgin karın kasları ve *oraya doğru* uzanan koyu renkli saçları. Vücudu da yüzü kadar çarpıcıydı.

Bana dokunduğunda, ne kadar nazik olduğu beni hazırlıksız yakaladı. Genelde sert olan elleri şaşırtıcı derecede yumuşaktı, bu da her dokunuşunu daha yoğun hissettiriyordu. Bana karşı hareket edişi, beni neredeyse tüketen bir sürtünme yaratıyordu. Nefes nefese, samimi inlemeleri beni zayıf hissettiriyor ve tamamen teslim olmanın eşiğine getiriyordu. Teslim olmaya çok yakındım ama yapmadım.

Kafamı sallayarak kontrolü yeniden ele geçirmeye çalıştım ve kendime, bu adamın az önce boğazıma bıçak dayayan adamla aynı kişi olduğunu hatırlattım.

O senin olduğunu bilmiyordu ama...

Hayır. Beni bir anda *ortadan* kaldırabileceğini hatırlamalıydım. Rahatsız edici düşünceleri bir kenara ittim.

Şimdi hayal kurmanın sırası değildi.

"Şunu açıkça söyleyeyim. Hemen git, yoksa gitmemiş olmayı dileyeceksin. İnan bana, bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemezsin."

"Su hala akıyor," diye mırıldandım, onu görmezden gelerek.

Düşün hala akmakta olduğunu duyana kadar gözlerinde bir karışıklık belirdi.

"Kendi işine bak," diye bağırdı, boğazındaki damar atıyordu.

"Su kıtlığı küresel bir sorun. Yani, bu benim işim." Bana inanamayan bir ifadeyle baktı.

Onun cevabını beklemeden, yanından geçip banyoya girdim. Musluğu kapatmak için uzandım ve kolumu ıslattım. Odanın tasarımını tam olarak takdir edemedim, sert bir el beni dışarı çekti.

Kapı koluna uzandım. "Sofiya, yemin ederim ki..."

"Hayatım boyunca bana yalan söylendiğini söylerken ne demek istedin?" diye bağırdım, kapıya tutunarak. "Annem nerede?"

"O senin lanet olası annen değil!" Sözleri patladı, odayı kararttı. Her kalp atışımda onun öfkesini içimde hissettim.

Yüzümde dehşet belirmiş olmalı ki, Volk gözlerimiz buluştuğunda kolumu bıraktı. "İşte," dedi, hâlâ öfkeli bir şekilde. "Umarım şimdi mutlusundur."

Ne?

"Sana inanmıyorum."

Titrek bir elimi göğsüme bastırarak, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Hayır. Bu imkansız.

Zemin sallanıyor gibiydi, sanki gerçekliğim paramparça olmuştu.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Aniden dönerek, cep telefonunun bulunduğu yatağına doğru yöneldi. "Senin ya da Helena'nın canı cehenneme."

"Nereden biliyorsun?" diye boğuk bir sesle sordum.

Bu doğru olamazdı. Ona inanmayı reddettim. O her zaman benim yanımda olmuştu, bir anne gibi bana bakmıştı.

Volk'un gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için, bir şeyin parıldadığını gördüm —pişmanlık mı? Suçluluk mu? Bu duygu kayboldu ve yerine soğuk, duygusuz bir bakış geldi.

Omuz silkti. "Araştırmamı yaptım, Sofiya. Helena senin sandığın kişi değil."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Yalan söylüyorsun," diye tekrarladım, sesim titriyordu. "Beni o büyüttü. O benim annem."

Volk acı bir şekilde iç geçirdi. "Hayır. O değil."

Elinde telefonuyla yatağa uzandı, parmaklarıyla ekrana dokunup kaydırıyordu. Muhtemelen geceleri gizlice görüşmeye gittiği kadına mesaj atıyordu. Herkes uyuduktan saatler sonra merdivenlerden sessizce inip geri geldiğini duymuştum. Onun küçümseyen tavrı öfkemi daha da körükledi.

Ona doğru fırladım, telefonunu kaptım ve odanın diğer ucuna fırlattım. Telefon, yüksek bir sesle yere düştü. Nereye düştüğü umurumda değildi, yeter ki onun ulaşamayacağı bir yerde olsun.

"Beni görmezden gelmeyi bırak!" diye bağırdım.

Oda sessizliğe büründü, telefonun çarpma sesi hala yankılanıyordu. Orada durdum, göğsüm inip kalkıyor, gözlerim öfkeyle parlıyordu. Bir an önce yatakta oturmuş öfkesini yayıyordu. Bir sonraki an ayağa kalktı, boynumu kavradı ve beni yatağa fırlattı.

Vücudu benimkine bastırıyordu, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Siktir, Sofiya," diye inledi, dilini şaklatarak beni daha sıkı tuttu.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, dudakları şiddetli bir açlıkla dudaklarıma çarptı ve itirazlarımı susturdu. Öpücükleri sert ve talepkardı, direnmeye yer bırakmıyordu. Elleri vücudumu dolaştı, cildimde sıcak izler bıraktı. Daha önce defalarca hayal ettiğim gibi saçlarını çektim.

Vücutlarımız birleşirken, zaman durmuş gibiydi. Üzerimdeki ağırlığı, tenimdeki nefesi ve zevk ile acının karışımı, neredeyse kendi adımları unutmama neden oldu.

Geceliğimi çekip çıkardı ve beni açık mavi tangamla çıplak bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden göğüslerimi kavradı. Sağ meme ucuma odaklanırken, diğer eliyle solunu sıkarken, derin ve tatmin olmuş bir ses çıkardı.

O başını kaldırıp saçımı kulağımın arkasına itti ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde, inlemelerim odayı doldurdu. "Çıkar onu."

Biraz şaşkın bir şekilde kaşlarımı çattım.

Sonra anladım. Tangamı çıkarmamı istiyordu.

"Önce sen," diye fısıldadım, gözlerimi göğsüne dikmiş, onun da kıyafetlerini çıkarmasını umuyordum.

O başını salladı. "Hiç dinlemiyorsun, değil mi?"

Sonra üzerime uzandı ve kalçalarımı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Yavaşça gömleğinin düğmelerini açarken gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

Gömleği düşerken, belirgin göğsünü ve güçlü kollarını ortaya çıkarırken, büyülenmiş bir şekilde izledim.

Ellerim onun teninde dolaştı, sol kolundaki dövmeleri izledi—hiyerogliflerin etrafına dolanmış karmaşık bir yılan, aya uluyan bir kurt ve bileğine cesurca kazınmış Silas ismi.

O anın büyüüne kapılarak, eğildim ve dövmeli kolunu öperek, teninin tadını çıkardım. Boynuna kadar devam ettim, hafifçe yaladım ve onu titrettim. Onu şiddetle öptüğümde, geri çekildi ve saçımı sıkıca kavradı.

"Çıkar şunu," diye fısıldadı.

Bunu yapabilirsin.

Hadi. Şimdi utangaç olmanın sırası değil, Sofiya!

Bu anı kaçırmamaya kararlıydım, birkaç saç telini kulağının arkasına attım ve parmaklarımın cildinde kalmasına izin verdim.

"Kendin çıkar," diye fısıldadım, sesim neredeyse bir nefes kadar hafifti. O da buna karşılık sırttı.

O eğildi, göğsünü benimkine bastırdı ve şiddetli bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi. Dilini, sanki bu anı sonsuza dek beklemiş gibi, ham bir yoğunlukla ağzımda dolaştırdı. Göğüslerime ulaştığında, sıcak nefesi ve meme uçlarımı nazikçe ısırması beni hafifçe inlemeye başladı. Gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla, karnımı öpmeye başladı. Kalçalarımına ulaştığında, sırttı ve dişleriyle iç çamaşırımın kenarını çekti.

"Siktir, Sofiya, çok ıslaksın," diye mırıldandı ve bacaklarımı ayırdı.

Tahrikimin kokusu havayı doldurdu ve heyecanla örtüleri sıkıca kavradım.

Yavaşça yaklaştı, iç uyluklarım boyunca yumuşak öpücükler kondururken sıcak nefesi tenime değiyordu. Dudakları uyluklarımın arasındaki hassas bölgeye yaklaşınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Saçlarını tutup kafasını çaresizce ihtiyacım olan yere zorla götürme isteğiyle mücadele ettim.

Sonra, yavaşça, klitorisime bir öpücük kondurdu ve dilini kullanarak kıvrımlarım boyunca desenler çizdi. Sırtımı kavisledim ve vücudum ateşle dolarken saçlarını sıkıca tuttum. Dokunuşu ustaydı, dudakları ve dili

mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu. Her dokunuş beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor, kendimi cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

Artık kendimi tutamıyordum, bu yüzden utanmadan kalçalarımı ona doğru salladım.

O inledi, aksanı sözlerini kalınlaştırıyordu. "Siktir, bebeğim, tadı *çok* iyisin."

Dili klitorisimin etrafında daireler çizdi, zevkten inlememe neden oldu.

Sonra parmağını içime kaydırды ve ben geriye yaslandım, gözlerim kapalı, şehvetin içinde kayboldum

"Bana bak," dedi acil bir şekilde, iç uyluklarımı ısırarak. "Sakın gözlerini kapatma."

Gözlerimi açık tutmak ve ona odaklanmak için çabaladım. Bacaklarımın arasında, damarlı elleri uyluklarımı kavrayan ve saçları parmaklarıma dolanan o varken, tamamen kendimi kaybetmişim.

"Adım ne?"

Sessiz kaldım, gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. Parmağı içimde daha hızlı hareket ederken, odaklanmaya çalışarak gözlerimi tekrar kapattım. Ama sonra, hiç uyarı yapmadan, meme uçlarımı sertçe tokatladı ve beni düşüncelerimden kopardı. Acı, zevkle karışarak vajinamın parmağına sıkıca sarılmasını sağladı.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti.

Ben başımı salladım ve dudaklarımı yaladım, o da yavaşça klitorisime doğru yalarken bana sinsi bir göz kırptı.

Bu his, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve göğsümden yanaklarıma kadar derin bir sıcaklık yayıldı. Sanki onun tangası benim yalnızlığımın ilacıydı.

"Hoşuna gitti mi?" diye gülerek parmağını içime daha derine itti. "Evet," diye nefes verdim.

"Boşalmak ister misin?"

"Ben... Evet," dudaklarımdan ihtiyaç dolu bir inilti kaçarken nefes nefese kaldım. *Serbest kalmak* için can atarken, başını aşağı doğru yönlendirdim.

"Söyle."

"Evet, ben... Ben istiyorum..." diye kekeledim, ama o bacaklarımı açtığı anda cümlem yarıda kaldı.

Bir an için yüzümü buruşturdum, ama o iki parmağını içime soktuğunda bu hızla iniltiye dönüştü.

"Devam et, yalvar."

Onun emirlerine alışkın olduğumdan, tereddüt etmeden utanmadan daha fazlasını vermesi için yalvardım.

"Buna ihtiyacım var, Volk. Lütfen, beni boşalt."

O inledi. "Ne kadar uslu bir kız."

Parmaklarıyla hızını artırdı, ağzı klitorisime odaklandı. Ellerim saçlarını sıkıca kavradı, yüzünü bacaklarımın arasına daha derine bastırdı. Tüm vücudumun kontrolsüz bir şekilde titrediğini hissedebiliyordum.

Ağzı benim amım için yaratılmıştı.

"Hadi Sofiya, benim için boşal," dedi, parmakları içimde sertçe pompalarken diğer eli meme ucumu sıkıyordu.

"Oh, Volk," diye inledim, sesim doruğa ulaştığımda kesildi, hala saçlarını sıkıca tutuyordum. Zevk içimi kapladı, nefesimi kesip kafamı karıştırdı.

Matın üzerine yığıldığımda, yorgunluk beni sardı.

Vay canına.

Gözlerimi kapattım ve yüzümü alnımı kapatan elimle koruyarak kendimi toplamaya çalıştım.

Eli nazikçe saçlarımı okşadı ve aniden yeni bir utanç dalgası hissettim. Yan dönerek, dokunuşunun yanağıma kaymasına izin verdim. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları tutmaya çalışarak sessizce saymaya başladım.

Ne yapıyordum ben?

Olan onca şeyden sonra nasıl onun bana dokunmasına izin verebilirdim?

Bu farkındalık bana bir yumruk gibi çarptı ve nefes almamı zorlaştırdı.

Zihnimde bağlı annemin görüntüsü belirdi ve hıçkırıklarımı tutamadım.

Dağınık görünüşü, ıslak dudakları ve bakışlarındaki kalıcı arzu, içimde hissettiğim kargaşayla tam bir tezat oluşturuyordu.

Yüzümü nazikçe çevirdi, gözlerinde şaşkınlık belirdi, ama sonra neye ihtiyacım olduğunu anladığını gördüm. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım, ama beni yerinde tuttu, dudaklarıma tembel bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi.

"Helena seni daha bebekken aldı," dedi ve beni düşüncelerimden kopardı.

Derin bir nefes aldım, kalbimin parça parça kırıldığını hissettim.

Yerden geceliğimi alıp giydim, yumuşak kumaş göğsümdeki acıyı biraz hafifletiyordu.

"Bana her şeyi anlat," diye fısıldadım. "Lütfen."

Artık geri dönüş yoktu.

Ama bilmiyordum ki, bu gerçek kabusumun sadece başlangıcıydı.

Bölüm

Yirmi Dört

"Bir anne, kendi gözleriyle görmemiş olsa bile, çocuğunun neler yaşadığını bilir."
— Pramodya Ananta Toer

Sofiya

Çok, çok uzun yıllar önce.

"Hadi, Sofiya! Yapabilirsin! Yirmi bir bölü üç kaç eder?"

Annemin sesi çalışma saatlerimizin sessizliğini bozdu ve ben matematik kitabımdan başımı kaldırdım, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyordu.

Yirmi bir bölü üç mü?

Kafam karışmıştı, her şey karmakarışık görünüyordu.

Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi, annem sabırla bana bölmeyi öğretmeye çalışıyordu. Matematigi hiç sevmezdim ve annem bunu biliyordu.

Ama evde eğitim görmek, onun bana bu konuda ekstra zaman harcatması anlamına geliyordu.

harcamamı sağladı.

Bir saat önce, Dasha bize taze çilekli ve sıcak kakaolu beyaz çikolatalı kurabiyeler getirdiğinde, ne kadar zorlandığımı görünce ara verdik.

Ama bu kısa mola pek yardımcı olmadı.

Şimdi oda çok küçük geliyordu, loş ışık uzun gölgeler oluşturunuyordu.

Duvardaki saate baktım, tik takları bize ne kadar zamandır bu işin içinde olduğumuzu hatırlattı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, yenilmiş hissederek gözyaşımı sildim.

Yorgun bir şekilde içini çekti. "Sofiya, neredeyse dokuz yaşındasın. Artık bunları biliyor olman gerek!"

Hayal kırıklığı havada ağır bir şekilde asılı kalmış, eski kitapların kokusuyla karışmıştı.

Onu ve kendimi hayal kırıklığına uğrattığım hissi, bir ton tuğla gibi üzerime çöktü ve kendimi küçük hissettirdi.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, kaçmak üzere olan hıçkırıkları tutmaya çalışarak burnumu sertçe sildim.

Sandalyeyi aniden geriye ittim, ayakları yere sürtündü ve ayağa kalktım, içimde bir öfke ve üzüntü dalgası hissettim.

"Beni aptal sandığını biliyorum," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

Annemin ifadesi yumuşadı ve bana uzandı, elini havada sallayarak sanki beni teselli etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi.

"Sofiya, hayır tatlım, bu doğru değil," dedi, sesi artık yumuşak ve pişmanlıkla doluydu. "Sen aptal değilsin. Sadece daha çok çabalaman gerekiyor, tamam mı?"

Ama sözleri boş geliyordu ve ona bakamadan yüzümü çevirdim. "Hep böyle söylüyorsun ama bu asla yeterli olmuyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, senin için asla yeterince iyi olmuyor."

Her şeyde böyle: oyun oynama şeklim, bir kız gibi yeterince değil; çok gürültücüyüm, çok enerjik, çok meraklıyım. Yeme şeklim, yeterince dik oturmuyorum, her zaman bir şeyler döküyorum, çok hızlı, çok fazla yiyorum. Yavaş olduğum ve matematikle hiç arkadaş olamadığım. Klasik kitaplardan çok resimli kitapları tercih ettiğim. Konuşma şeklim, hala zaman zaman hatalar yaptığım. Yaptığım hiçbir şey, olduğum hiçbir şey ona yetmiyor.

Annemin kaşları çatıldı. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Sofiya. Başarılı olmanı istiyorum."

Başımı salladım, gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. O anlamıyor.

"Hayır, anne," diye fısıldadım. "Sen benim mükemmel olmamı istiyorsun. Ama ben asla senin gibi mükemmel olamayacağım."

Annemin sevgisini hissedebiliyordum, ama bazen onun beni gerçekten ...beni sevdiğini merak ederdim.

Bazen gözlerinde karanlık bir bakış vardı, sanki bana kızgınmış gibi.

Sevgisi şartlı gibiydi.

Gözlerinde, sanki benim farklı olmamı dilediğini gösteren o hayal kırıklığına uğramış bakışı görebiliyordum.

Mükemmel olmadığımı biliyordum.

Dağınıktım, gürültücüdüm ve matematik benim işim değildi. Onunla farklı şeyleri seviyordum.

Ama onun için asla yeterince iyi olamayacağımı hissetmek, gözlerinde beni kızı olarak istemediğini gösteren o bakışı görmek çok acı vericiydi.

Gözlerinde, aşk ve beklenti arasında, benim için en iyisini istemekle benim uymayacağım bir kalıba uymamı istemek arasında kalmış bir çatışma gördüm. Bir an için o da ağlayacak gibi göründü, ama kendini tuttu ifadesi sertleşti.

Elinden geleni yaptığını biliyordum.

Benim harika bir hayatım olmasını istiyordu.

Ama benim asıl ihtiyacım olan şey, beni olduğu gibi kabul etmesi, onun istediği kişi değil, olduğum kişi olarak sevmesiydi. Onun da beni sevmesi gerekiyordu, ama bu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun bana veremeyeceği bir şeydi.

"Ben henüz küçük bir kızken," diye fısıldadı, "ne zaman yaramazlık yapsam ya da söz dinlesem, annem çok sert cezalar verirdi."

Bakışları uzaklara kaydı, geçmişinin gölgelerinde kayboldu.

Sessiz kaldım, tüm dikkatimi ona verdim, çünkü ailesi hakkında ilk kez konuşuyordu.

"Uzun süre yatak ıslatma sorunu yaşadım," diye itiraf etti, anıları aklına gelince sesi titreyerek. "Annemin çözümü ise yıllarca bana bez giydirmektir."

"Bir gece, ıslanmazsam beni parka götüreceğine söz verdi. Ama uyandığımda bezim sıırılsıklamdı. O kadar utanmış ve üzülmüştüm ki, ıslanmamış gibi davranarak bezimi yatağımın altına sakladım. Ama koku beni ele verdi ve annem birkaç saat sonra bezimi buldu," dedi ve sesi titreyerek durakladı.

Bunun nereye varacağını bilemeden, koltuğuma geri oturdum.

"Bağırarak geri geldi, bana hakaretler yağdırdı," yutkundu, gözleri yaşlarla doldu, "ve bezimi yüzüme dayadı."

Şok içinde elimi ağızıma götürdüm.

Bir zamanlar o küçük kız olduğu için kalbim sızladı.

Anısı, gözlerime baktığında yüzüne hüznün çizgileri çizdi.

Titrek bir sesle devam etti. "Beni saçımdan tutup beni duşa sürükledi.

Sonra beni çıplak soydu ve kıcıımı tokatladı, büyümem ve yaşıma uygun davranmazsam cinsel organımı yakacağını söyledi. O zamanlar sadece yedi yaşındaydım."

Sözler onu boğuyor gibiydi ve sakinliğini korumak için çabalıyordu.

“Acıyı hatırlıyorum,” diye fısıldadı, sesi ıstırapla doluydu. “Aşağılanma... Bunca yıl sonra bile hala hissedebiliyorum.”

Hâlâ şokta olan ben, koltuğumdan kalkıp onu sıkıca kucakladım, bunun yapılacak tek şey olduğunu hissederek.

Yüzü boynuma düşerken, bana daha sıkı sarıldı.

"Çok üzgünüm, Sofiya," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Senin benim hissettiğim gibi hissetmeni asla istemem. Seni asla öyle incitmek istemem."

Kalbim parçalandı.

"Ben de üzgünüm anne," dedim yumuşak bir sesle. "Daha çok çaba göstereceğime söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Benden uzaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı, dokunuşu yumuşaktı ama özlemle doluydu.

"Ah, Sofiya. Daha fazla çaba göstermen gerekmiyor. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Seni çok seviyorum."

Gözleri yaşlarla dolarken yanaklarıma nazik öpücükler kondurdu. Ellerini ellerimle tuttum.

"Benim mükemmel küçük kızım," diye gülümsedi. "Benim küçük tatlım."

Bölüm

Yirmi Beş

"Vücudu bıçakla, iyileşir; ama kalbi yarala, yara ömür boyu kalır."
— Mineko Iwasaki

Volk

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm, ay ışığı panjurların arasından süzülerek yere yumuşak bir parıltı yayıyordu.

Dışarıda, Dimitri ve Andrei verandada sigara içip gülüyorlardı. Onları görünce canım sigara çekti, bu yüzden çekmecedен bir paket aldım, yakıp pencereyi araladım ve dumanın dışarı çıkmasını sağladım.

Sofiya'nın yakınımda olduğunu zar zor fark ettim, kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, onun kalbini sonsuza dek kırmamak için doğru kelimeleri bulamıyordum. Tadı hala dilimdeydi ve kokusu her tarafımı sarmıştı. Onu kot pantolon ve tişörtle görmek sorun değildi, ama onu yatağında çıplak görmek bambaşka bir şeydi. Mükemmel göğüsleri, amının tadı... Onunla ilgili her şey ilahiydi.

Lanet olsun.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı - sikimin amında olması, ağzının üzerimde olması, orgazmını tekrar hissetmek. O bana teslim olup teslim olurken gözlerindeki o kıvılcımı görmek için can atıyordum. Bu fantezilere o kadar kapılmıştım ki, omzumu nazikçe çekip beni gerçeğe geri döndürene kadar onun yaklaştığını fark etmedim.

Ona döndüm, kırmızı, gözyaşlarıyla dolu gözlerini görünce kalbim sıkıştı. Yavaşça başımı salladım. "Sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

"Bildiğim her şeyi anlatacağım," diye mırıldandı, ellerini yüzüne götürerek. "Ama önce bana bir söz vermelisin."

Merakla kaşlarını kaldırdım. Ultimatomlardan nefret ederdim. Ama onun ultimatom verecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim, bu yüzden dinledim. "Devam et."

"Ona zarar vermeyeceğine söz vermelisin," dedi, sesi hafifçe titriyordu. "Bazı kötü seçimler yapmış olabilirim, ama onun kanını ellerime bulaştıramam."

"Kimden bahsediyorsun?"

Gerilim doruğa ulaştığı sırada, ceketimin cebinde telefonum titredi. Çıkardığımda, muhtemelen sıkılmış ve neler olduğunu merak eden Dve'den bir mesaj geldiğini gördüm. Kahretsin, zamanlaması daha kötü olamazdı.

Kaşlarını kaldırarak ona konuşması için işaret ettim.

"Helena," diye boğuk bir sesle, zar zor duyulur bir sesle konuştu. "Lütfen... onu öldürme."

Ne?

Bütün vücudum dondu. "Helena Melov mu?"

Sofiya'nın annesi.

"Evet."

Hiç tereddüt etmeden Dve'nin mesajına cevap verdim ve ona şimdilik her şeyin kontrol altında olduğunu bildirdim.

Sonra tüm dikkatimi Tanya'ya verdim, gözleri endişeyle doluydu.

Bir şey saklıyordu, ama korku onu bana söylemekten alıkoynuyordu. Bunu açıkça görebiliyordum.

"Helena hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

Tanya tereddüt etti, bakışları yere düştü, sonra isteksizce tekrar benimkilerle buluştu. Helena'yı korumakla gerçeği söylemek arasında kalmış gibiydi.

Igor ilk kez bana Helena ve kızına göz kulak olmamı istediğinde, aylar önce Helena hakkında araştırma yapmışım.

Onun hakkında her şeyi biliyordum, bu yüzden Tanya'nın benim bilmediğim ne bildiğini hala merak ediyordum.

Dedikodu bazıları için suçluluk duygusu uyandıran bir zevkti ve Tanya bu konuda kraliçeydi.

Sonunda, titrek bir nefesle Tanya konuştu, sözleri temkinli ve suçluluk duygusuyla doluydu.

"Helena, Vlad'ın en sevdiği kızdı, biliyor musun? On yedi yaşındayken, Moskova'da Le Lac

des Cygnes adlı tiyatro oyununda sahneye çıkarken tanışmışlardı," dedi Tanya, gözleri odanın içinde dolaşarak, sanki anıların karmaşasında kaybolmuş gibi. "O harika bir dansçıydı, Vlad'ın lanet olası pervasızlığı olmasaydı dünyayı dolaşacaktı."

Yumuşak bir esinti saçlarını okşarken bakışları pencereye kaydı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Her gösteriye katılır, ona çiçekler ve pahalı mücevherler yağdırırdı," diye alaycı bir şekilde konuştu. "O, şehvetin derinliğini hiç anlamamış genç bir kızdı. Bu yüzden, fırsatını bulduğunda, on sekizinci doğum gününde onun kollarına sığındı," gözleri benimkilere kilitlendi. "O otuz iki yaşındaydı. Lanet olası piç."

Onun hakaretleri havada asılı kalırken, telefonum çaldı.

Aşağıya baktığımda Dve'den aç olduğunu söyleyen bir mesaj gördüm.

Gözlerimi devirmeden edemedim.

"Onu bir keresinde evime getirdi ve ona bazı şeyler öğretmemi, onu nasıl memnun edeceğini göstermemi istedi," diye devam etti, sesi acı doluydu. "Aptalca aşık olmuştum, eğer onun isteğini yerine getirirsem, benimle gurur duyacak ve benimle evlenmek isteyeceğini düşünüyordum. Ne kadar acınası bir durum."

Melankolik bir kahkaha dudaklarından döküldü. Sessizce dinledim, hikayesini içime sindirdim.

"Ben de öyle yaptım," diye devam etti Tanya. "Ona her şeyi öğrettim. Onu memnun etmek, mutlu etmek için o kadar hevesliydi ki, bana koşarak gelip, birlikte yaptıkları her şeyi anlatıyordu."

"Hatta ona, en sevdiği çiçekler olan kırmızı güllerle dolu bir bahçesi ve her zaman hayalini kurduğu büyük beyaz pencereleri olan bir ev bile aldı," diye hayıflanıyordu Tanya. "Benimkinden on kat daha iyi, orası kesin."

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

"Ona dans etmeyi bırakmasını söyledi ve şehirden uzakta şöhret dolu bir hayat vaat etti. Ama aylar geçtikçe sıkıldı ve çalışmasına izin vermesini istedi." Tanya, çekmecelerini karıştırarak bir paket sigara ararken böyle dedi.

Bana bir tane almam için işaret etti ama ben reddettim. Tozlu sigaralarına dokunmak istemedim.

"O zamanlar Vlad hala Igor için çalışıyordu, bu yüzden onu Victoria ile tanıştırdı."

Victoria, Igor'un karısı.

Onun hakkında çok şey duymuştum, çalışma odasında asılı portrelerini, duvarları süsleyen sanat eserlerini görmüştüm.

Adı neredeyse Igor'un derisine kazınmıştı.

Igor beni himayesine almadan bir yıl önce ölmüştü.

"Victoria ve Helena ilk tanıştıklarında ikisi de yirmi bir yaşındaydı. Kısa sürede en iyi arkadaş oldular," dedi Tanya, sigarasını içmeye devam ederken sesi giderek azalıyordu.

"Sadede gel."

Tanya hikayeyi kasten uzatıyor, benim değerli vaktimi boşa harcıyor gibi geliyordu.

Bir nefes daha sigara içti, parmağıyla sigaranın küllerini pencere pervazına attı.

O konuşmaya devam ederken oda dumanla doldu.

"Victoria, Helena'ya karşı çok sahiplenici hale geldi, onu kendine saklamak istedi. Kocaları meşgul olduğunda, Helena'ya kendisiyle kalması için yalvarırdı," dedi Tanya, gözleri yatağındaki silaha kayarken, yüzünde bir hüznün belirdi.

"Sonra bir gece, Dasha kapılarına gelerek iş istedi. Helena ona çok sevindi ve üç kadın birbirinden ayrılmaz hale geldi."

Karanlık bir kahkaha attı, sigarasını pencereden dışarı attı ve panjurları kapattı.

"Biliyorsun, Igor, o aptal adam, her zaman karısına takıntılıydı. Ona dünyaları vaat etti, her isteğini yerine getirdi," dedi acı bir tonla.

Yumruklarımı sıktım. "Acele etmezsen, yemin ederim seni vururum."

Bir süre sessiz kaldı.

"Victoria bir çocuk istiyordu ve Helena ile aynı anda hamile kalmak istiyordu. Doğal olarak, hamilelik paketi yaptılar," diye fısıldadı. "Ama herhangi bir hamilelik paketi değil, çocuğun aynı babadan olmasını istiyorlardı."

Yatağa doğru yürüdü, oturdu ve silahı kucığına koydu.

Gözleri benimkilerle buluştu, omuzları elbisesinin altında gözle görülür şekilde gergindi.

O anda, yapbozun parçaları yerine oturmaya başladı.

Onun nereye varmak istediğini, ortaya çıkarmak üzere olduğu hayal edilemez gerçeği anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Yine de sessiz kalmayı tercih ettim, sözlerinin yükünü paylaşmasına izin verdim.

"Helena başlangıçta pek istekli değildi, ama Victoria'yı ölümüne dostu olarak görüyordu. Böylece Vlad'ı çılgın planlarına ikna ettiler. Her salı ve perşembe gecesi benim evimde buluşup, dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Yani, bu kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini kim şüphelenebilirdi ki? Helena'nın evine gitmek çok fazla dikkat çekici olurdu."

Bütün durum ucuz bir pembe diziden çıkmış gibiydi. "Vlad'a karşı gelmeye çok korkuyordum, bu yüzden olanlara izin verdim. Bir gün, ben..."

Victoria'nın Vlad'ı sanki yarın yokmuş gibi becerirken, Helena da onun yüzüne oturmuş, ikisi de birbirlerinin göğüslerini elliyor ve deli kadınlar gibi gülüyorlardı.

"Yani, bu saçmalığa inanabiliyor musun?" Kollarını kavuşturmadan önce yüksek sesle homurdandı. "O kadar rahatsız oldum ve açıkçası kıskandım ki, kapıyı kapattım ve gördüklerimi unutmaya çalıştım. Sanki lanet bir porno filmine girmiş gibiydim, ama tanıdığım insanlar ve sevdiğim adamla."

Onların ilişkilerinin tuhaf dinamiklerine tiksinden edemedim.

"Victoria hamile kaldı ve tabii ki Igor çok mutlu oldu. Ama Helena, o hamile kalamadı. Bana ne kadar işe yaramaz ve hayal kırıklığına uğradığını anlattı, ama Victoria ona bebeğin yetiştirilmesinde yine de yer alacağını söyledi. Vlad ise sinirleri bozulmuştu. Igor'un ilişkilerini öğrenmesinden çok korkuyordu, bu yüzden Helena'dan Victoria'nın evine gitmeyi bırakmasını istedi."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Ama sana Victoria hakkında bir şey söyleyeyim, o sözü çok iyi kullanırdı," dedi Tanya gülümseyerek. "Vlad'ı, hamileyken bile onunla yatmaya devam etmesi için ikna etmeyi başardı. Bir keresinde, Igor yokken Dasha misafir odasında onları yakaladı. Ama Victoria'ya sadık olan Dasha, bu konuda tek kelime bile etmedi."

Tanya'nın eli kucağındaki silaha uzandı.

Silahın dolu olup olmadığını kontrol etti ve bir anda doğrudan ben.

Hava gerginlikle doldu.

Bakışları bana sabit kalmıştı, yüzündeki ifade öfke, çaresizlik ve benim tam olarak anlayamadığım başka bir şeyin karışımıydı.

Silahı daha sıkı kavradı, parmak eklemleri beyazladı. "Helena sonunda

Victoria'nın sinsi işini öğrendi ve ...

kendini kaybetti. Ekim ayında karanlık ve fırtınalı bir geceydi, yağmur deli gibi yağıyordu

deliler gibi yağıyordu. Victoria'nın evine daldı, ona bağırdı ve bir daha Vlad'a yaklaşırsa onu öldüreceğini söyledi."

Tanya bana yaklaşıp silahını kalbime doğrulttuğunda atmosfer daha da gerginleşti.

Göz yaşlarını elinin tersiyle sildi.

Kısa bir an için, gözlerinde hayranlık parıltısı gördüm, ama hemen kayboldu.

"Gerçekten mi? Böyle mi bitireceğiz?"

"Korkmuş görünmüyorsun," dedi, sesi hafifçe titriyordu.

"Korkmak mı?" diye alaycı bir şekilde gülümseyerek ona bir adım daha yaklaştım. Elimizi uzatıp silahın namlusunu tuttum ve sakince kendi başıma doğrulttum.

"Neden korkuyum ki?"

Dudaklarını ısırarak tereddüt etti, gözleri yüzümde dolaşıyordu. "Çünkü seni öldüreceğim, Volk."

Başımı yana eğip onu inceledim. "Önce hikayeni bitir."

Bir an tereddüt etti, gözlerini benimkilere dikip silahını indirdi.

Ama sonra tekrar konuşmaya başladı, sanki artık daha fazla tutamayacakmış gibi sözcükler ağzından dökülüyordu.

"O gece Victoria o kadar öfkeliydi ki, kasılmalar başladı ve Dasha'dan yardım istedi, Helena ise hareketsizce duruyordu. Dasha onu yatağa yatırdı ve birkaç saat sonra Victoria, beklenen tarihten iki ay önce bebeğini doğurdu. Helena onun yanında durdu ve kızını ilk kucağına alan kişi oldu."

Bir kız bebek mi?

"Bildiğiniz gibi, Victoria o gece plasenta komplikasyonları nedeniyle şiddetli bir enfeksiyondan öldü," diye açıkladı Tanya. "Deliryum halindeyken, Helena'dan bebeği almasını ve Igor'a gerçeği asla açıklamamasını rica etti. Dasha'ya, bebeğin de onunla birlikte öldüğünü Igor'a bildirmesini söyledi."

Hayatta olmaz.

Yapboz parçaları önümde bir araya geldi.

"Helena'nın Igor'un kafasını karıştırmak için bir bebeğin ölümünü sahte olarak göstermeye kadar alçaldığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Yüzü soldu. "Keşke bunu uydurmuş olsaydım Volk, ama bu acı gerçek. Helena, Victoria'nın hastalıklı oyununa kapıldı ve onu memnun etmek için

onun hoşuna gitmek için bazı iğrenç şeyler yaptı. Sadece iğrenç bir illüzyon yaratmak için masum bir bebeği öldürmek de bunlardan biriydi."

"Bebek kimin bebeğiydi?"

Tanya derin bir nefes aldı. "Genelevde çalışan hamile bir fahişeye para verdi. Fahişe bebeği istemiyordu, bu yüzden parayı alıp zavallı çocuğu geride bıraktı. Ve Helena, o hasta orospu, bebek sadece üç günlükken onun hayatını sonlandırdı."

Ne?

Helena o bebeği mi öldürdü?

"Talihsiz bir olaydı. Igor olanlara çok üzüldü, yıkıldı. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, o hain Vlad onu ihanet ederek durumu daha da berbat hale getirmeye karar verdi. Ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi."

Dikkatle dinledim. "Demek Helena evini elinde tuttu, ha? Peki ya Dasha?"

Tanya başını salladı, gözleri yaşlarla doldu. "Evet, Helena ayrılmaya dayanamadı. O ev, Victoria gitmiş olsa bile çok fazla anı barındırıyordu. Ve Dasha, zavallı kız, Helena'nın peşinden gitti. Arkadaşının ruhunun hala koridorlarda dolaştığı bir yerde yaşamaya dayanamadı. Olanları acı bir şekilde hatırlatıyordu."

"Peki ya Vlad, hala Helena'yı ziyaret ediyor mu?"

Tanya'nın yüzü sertleşti. "Evet, ara sıra uğrardı. Çocuğu kendi kızı gibi görürdü, ama hep gergindi. Sürekli arkasına bakıp, Igor'un lanet olası ağaçların arasından çıkıp onu öldüreceğinden korkardı."

Başımı yana eğdim, zihnimde bir soru yanıyordu.

"Ama Igor bir ara bebeği görmüş olmalı. Helena'ya bu çocuğun kimin olduğunu hiç sordu mu?"

Tanya başını salladı.

"Helena'nın hazır bir hikayesi vardı. Bebeğin doğumdan sonra ölen bir fahişenin çocuğu olduğunu iddia etti. Bebeği zorlu ve ihmal dolu bir hayattan kurtarmak için evine aldığını söyledi," dedi Tanya acı bir gülümsemeyle.

"Tabii ki bu bir yalandı, ama Igor'u tatmin etmiş olmalı ki daha fazla ısrar etmedi. Muhtemelen, hayatının aşkı onun yokluğunda aniden ölmüş olduğu için hâlâ kederle doluydu. Onu tebrik etti ve Victoria'nın hayallerinden birini gerçekleştirdiği için mutlu olduğunu söyledi."

*Gözlerimi kısarak baktım. "Helena neden Amerika'ya taşındı?"
Bu durum, bir penguenin saunada uçmaya çalışması kadar saçmaydı.
Hiç mantıklı gelmiyordu.
Rusya'da tüm hayatını özgürce yaşayabilirdi. Neden
ayırılma ihtiyacı hissetti?
Parası, büyük bir evi ve şimdi de kendi çocuğu olduğunu iddia ettiği yeni doğmuş
bir bebeği vardı.
Tanya'nın gözleri bana doğru fırladı, göz bebekleri korkuyla doldu, silahı kendi
başına doğrulttu ve yüzünden gözyaşları akmaya başladı.
Hayalet görmüş gibi görünüyordu.
"Sana söyleyemem," diye fısıldadı, parmağını tetiğe koyarak ateş etmeye
hazırlandı.
Hızla elini tuttum, ama o tetiği çektiğinde, silahtan bir kurşun çıktı ve sağ
uyluğumu deldi.
Yüksek sesle küfür etmekten kendimi alamadım ve elini bıraktım.
Bacağıma tuttum, kan akıyor ve pantolonumu lekeliyordu. "Vlad'a söyle,
cehennemde görüşeceğiz."
Başımı kaldırıp, onun tetiği çekip kafasına ateş ettiğini gördüm.
Dve odaya daldığında, kapı duvara çarparak gürültüyle kapandı ve kadının cesedi
yere düştü.
Dve başını salladı, yüzü tiksinti ile buruşmuştu. "Ne boktan bir
durum," diye mırıldandı.*

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Sofiya, nefesi titriyordu.

Gözleri şişmiş, yanakları pembe bir renk almıştı. O halde bile nefes kesici görünüyordu.

Zihnimde lanet bir çekişme yaşıyordum. Bir yanım, parmaklarımı onun pürüzsüz siyah saçlarında gezdirmek, yüzünü tutmak ve onu koruyacağımı göstermek için dudaklarını öpmek istiyordu. Ama diğer yanım, hayatıma girip uzun zaman önce inşa ettiğim duvarları yıkması nedeniyle ona bir ders vermek istiyordu.

Onu sevmekle onu uzaklaştırmak arasında acımasız bir çatışma yaşıyordum. Ve hangi tarafın kazanacağını bilmiyordum.

O bana son bir kez hüznü bir bakış attıktan sonra odadan çıkarken, ben hareketsizce orada durdum. Kokusu bir hayalet gibi ortalıkta dolaşırken, beni çelişkili düşünceler ve günahkar arzuların fırtınasında yalnız bıraktı.

Bölüm

Yirmi Altı

“Karanlıktan korkan bir çocuğu kolayca affedebiliriz; hayatın gerçek trajedisi, insanların ışıktan korkmasıdır.”
— Platon

Sofiya

Dasha oturma odasını süpürürken, ben de düşüncelere dalmış bir şekilde kaşığımı fincanda çeviriyordum. Tozlar etrafta uçuşuyordu, alerjimi acımasızca hatırlatıyordu.

Saatlerdir koşturup duruyordu ve sonunda beni yorganın altında saklanırken bulup yataktan çıkardı. Sabahları erken kalkmayı hiç sevmem, işkence gibi gelir. Rüyalarımda alarm olmadan uyanır, vücudum ne zaman isterse o zaman kalkarım. Dasha bunu biliyordu ve acımasız sabah rutinleriyle huzurumu bozmaktan zevk alıyor gibiydi.

"Çay soğudu," diye şikayet ederek sessizliği bozdum.

"O zaman ısıt, Sofiya," diye karşılık verdi ve büyük pencereyi temizlemek için süpürgeyi bırakıp durdu. Yemek odasının penceresinden verandaya ve dışarıdaki arabalara baktım. Volk'un SUV'si yoktu ama onu düşüncelerimden çabucak silmeye çalıştım.

O bir yalancı, o bir yalancı, o bir...

"Baban üç gün sonra dönecek."

Dasha'nın sözleri, düşen bir uçak gibi huzurlu sessizliği bozdu. "Hangisi?

Vlad mı, Igor mu?" diye sordum, boğazım düğümlenmişti.

Yüzü soldu ve elindeki bulaşık bezini düşürdü. Titreyen elleri korkusunu ele veriyordu. Volk'un yalan söylemediğini anladım.

"Ben-ben..." diye kekeledi.

"Boş ver. Volk bana her şeyi anlattı."

Bardağı dudaklarıma götürdüm, ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse döküyordum. Dün gecenin anıları akın akın geri geldi: titrek nefesler, ateşli

eller, alınan öpücükler ve Şehvetli bakışlar. Fincanı daha sıkı kavradım, sıcak sıvı cildimi yakıyordu. Volk'un sözleri zihnimde yankılanırken, her bir ifşa kalbime bir darbe gibi geliyordu. O konuşmasını bitirene kadar kendimi tutmaya çalıştım, sonra odama koştum, yere yığıldım ve şokun beni sarmasına izin verdim.

Masum bir ocuk benim yüzümden ölmüştü. Benim varlığım yüzünden.

Gözlerimi kapattım, parçalanmış çocukluk anılarıma tutunmaya çalıştım — babamın etrafımda koşuşturması, beni sıkıca kucaklaması, boynumu gıdıklaması, şakalar yapması. Ama şüphelerim vardı. Bunlar gerçek anılar mıydı, yoksa sadece hayal gücümün ürünü müydü? Geçmişinin bu kadar çoğunu unutmak normal miydi? Ani ABD'ye taşınmamız beni köklerimizden koparmış, uyum sağlamaya çalışırken birçok anımı silmişti. Yine de bazı şeyleri hatırlamalıyım.

Dasha ağlarken, omuzları hıçkırıklarla titriyordu, ona acımaya başladım. fkem ve ihanet duyguma rağmen, o hayatımda hep var olan biriydi. Ama duygularımın kararımı etkilemesine izin veremezdim. Kafamda dolaşan milyonlarca sorunun cevabını bulmam gerekiyordu.

"Igor neden gerçeği bilemiyor?" diye sordum, Volk'un gizemli sözlerini hatırlayarak. Igor'un gerçeği bilmemesi gerektiğini ısrarla söylemişti, ama sonunda her şeyi öğreneceğini ima etmişti.

Dasha gözleri şişmiş bir şekilde bana baktı. "nk beni asla affetmez," diye fısıldadı. "Ve seni de asla affetmez."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Neyi affetmeyecek? Ben yanlış bir şey yapmadım."

Dasha tereddüt etti, dudağını ısırđı. "Yaptıklarınla ilgili değil," dedi sonunda. "Kim olduğunla ilgili."

Kaşlarımı attım. "Ne demek istiyorsun?"

Dasha başını salladı ve yüzünü ellerine gömerek tekrar ağlamaya başladı. Ondan daha fazla cevap alamayacağımı biliyordum, en azından şimdilik. Ama yine de gerçeği öğrenmeye kararlıyım.

O ağlarken dakikalar geçti. Sonunda sakinleştiğinde, bana baktı, cildi solgundu.

"Cevap ver bana, Dasha," diye ısrar ettim, korkum giderek artıyordu.

"nk Igor seni öldürür," diye fısıldadı, başka bir hıçkırık kaçarken elimi sıkıca kavradı.

Nefesim kesildi. "Bunu başından beri biliyordun ve yine de beni onunla yüzleşmeye bıraktın, gerçeği öğrendiğinde bana ne yapacağını bilerek mi?" Sessiz bir çığlık

ağzımı elimle kapattım. "Neden bana yardım etmiyorsun? Neden beni buradan çıkarmak için bir şey yapmıyorsun?"

"Daha fazla bir şey yapamam, Sofiya. Beni gördüğü anda beni öldürecek," diye hıçkırdı. "Benim için sorun değil. Ama Sofiya, sen hayatta kalmalısın. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İnanamıyorum. Sen sadece kurban edilmeyi bekliyorsun. Sanki içten içe çoktan ölmüşsün gibi!" Kendisi için bile mücadele etmiyor. "Dasha, burada oturup onun sana bunu yapmasına izin veremezsin."

Ama o bana boş gözlerle baktı, kaderine boyun eğmiş gibi. "Üzgünüm, Sofiya. Keşke durum farklı olsaydı, ama değil. Ben bunu değiştiremem. Ve benim hayatım için seninkini riske atmaya niyetim yok."

"Bu sadece benimle ilgili değil. Seninle de ilgili. Yaşamayı hak ediyorsun, Dasha."

Kafasını salladı, dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. "Hayatımı çöpe atmıyorum, Sofiya. Daha büyük bir şey için feda ediyorum. Ölmeye değer bir amaç için."

Ona inanamadan baktım. "Peki bu amaç nedir?"

"Barış için," dedi sessizce. "Adalet için. Hayatımda birçok korkunç şey yaptım. Artık hatalarımın bedelini ödeme zamanı geldi." Bir an durdu ve derin bir nefes aldı. "Ama onun seni de benimle birlikte batırmasına izin vermeyeceğim. Benim için önemli olan tek şey sensin."

"Başka ne yaptın?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "Babamı öldürdüm," dedi, gözlerime bakarak.

Nefesim kesildi. "Ne?"

Titrek bir sesle devam etti, "On dokuz yaşına geldiğimde bir işe ihtiyacım vardı, senin öz annen Victoria'ya gittim. Igor'un karısının büyük malikanede yalnızlık çektiğini ve kendisine eşlik edecek bir hizmetçi istediğini duymuştum, ben de başvurdum." Victoria'nın adı geçince kalbim sızladı. "Eve geldiğimde, babamın en sevdiği yemeği hazırladım: orta pişmiş biftek, fırında patates ve tartar sosu. Onun için mükemmel bir son yemek olsun istedim."

"Son yemeği mi?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Evet. O gece onun hayatını aldım." Sandalyeme yaklaştı, soğumuş çayımı aldı ve bir yudum içti. "Babam acımasızdı," diye devam etti. "Küçük sebeplerden dolayı anneme çok kötü davranırdı. Bir keresinde annem onun postasını kontrol etmeyi unutmuştu ve babam onu o kadar kötü dövdü ki annem günlerce yürüyemedi. Üç ve altı yaşında olan kardeşim ve ben tüm ev işlerini yapmak zorunda kaldık."

Ah, Dasha...

"Annem onun bize de kötü davrandığını bilmiyordu. Birçok gece odamıza gelip korkunç şeyler yapardı. Bu, ben sekiz yaşındayken başladı. Sırayla, bir gece birimize, ertesi gece diğerimize aynı şeyi yapardı. Ben uyuyormuş gibi yapar, kız kardeşimin ağladığını ve onun ölmesini dilediğini duyardım."

Hareketsiz dururken sessizce gözyaşları akıyordu, kalbim acıyordu. Onun ve kız kardeşinin yaşadığı travmayı hayal bile edemiyordum. Acımı hissederek bana kederli bir bakış attı.

"Karlı bir gece, annem tuvalete kalkmak için uyandı ve benim ağladığımı duydu. Babamın bana dokunduğunu gördü ve müdahale etmeye çalıştı. Babam öfkeleni ve bizi baltayla kovaladı. O gece annemi ve kız kardeşimi öldürdü."

Korkmuş ve yalnız hisseden genç Dasha'yı hayal ettim ve kalbim acıdı.

"Neden onlar gibi cesur olamadım bilmiyorum," dedi, sesi duygudan boğulmuştu. "Arabanın altına saklandım ve beni bulmaması için dua ettim."

Elimi uzattım ve nazikçe onun eline koydum. "Sen korkak değilsin," diye onu teselli ettim. "Sen sadece bir çocuktun. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın ve bunda utanılacak bir şey yok."

Suçluluk duygusu yüzüne kazınmıştı, yükü neredeyse elle tutulur gibiydi.

"Bazen, onlarla birlikte ölseydim keşke diyorum," diye itiraf etti sessizce. "Onları kurtaramadığımı bilerek yaşamaya devam etmek çok zor. Yaşamayı hak etmediğimi hissediyorum."

"Annen ve kız kardeşin senin böyle hissetmeni istemezdi," dedim nazikçe. "Senin yaşamaya devam etmeni, mücadele etmeni ve ilerlemenin isterlerdi." Yanağından bir gözyaşı sildim. "Sonra ne oldu, Dasha?"

Yavaşça başını salladı ve gözleri dolarak anlatmaya başladı: "Babam onları öldürdüğü için hiçbir ceza almadı. En yakın arkadaşı, köyün polis şefi, tutuklanmasını engelledi. Polisler beni bulup hastaneye götürene kadar saatlerce arabasının altında saklandım. Üç hafta orada kaldım ve babam beni hiç ziyarete gelmedi." Acı bir şekilde alaycı bir şekilde devam etti, "Onun annesi, nazik bir kadındı, daha sonra bizimle yaşamaya geldi. Ama ben 13 yaşına geldiğimde, meme kanserinden vefat etti. Böylece, yine sadece babam ve ben kaldık, yalnız."

Yavaşça nefesimi tuttum. "Oh, hayır..."

Hüzünlü bir gülümsemeyle devam etti: "İstismar azaldı ama hiç bitmedi. Onu sarhoş edip kanepede sızdırmaya çalışırdım, böylece beni unutturdu, ama bazen bu da işe yaramazdı."

Sonra 18. doğum gününde gördüğü bir rüyayı anlattı. Rüyasında annesi onu ayçiçekleri tarlasında gezdirmiş ve onların ölümlerinin intikamını alması için onu teşvik etmişti.

"Markete gidip üç çeşit kurutulmuş ot aldım: papatya, ıhlamur ve mineçiçeği. Onları karıştırıp kaynattım ve uyku verici bir çay yaptım. Ayrıca planım için onun en sevdiği bifteği de aldım." Geri kalanını dinlemek için kendimi hazırlarken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Çayı hazırladım ve biberli soslu biftek ve kızarmış patatesle birlikte servis ettim. İçinde ne olduğunu bilmiyordu. Onun yemek yemesini ve içmesini izledim, hem tatmin hem de adalet duygusu hissettim. Sonunda özgür olacaktım. Kısa süre sonra uykuya dalmaya başladı ve sonunda bayıldı. Sonra yıllar önce bahçemizde kullandığı aynı baltayı aldım. Ben..."

Onu nazikçe keserek, neredeyse fısıldayarak konuştum. "Lütfen, dur. Daha fazla dinleyemem."

"Özür dilerim," dedi, "seni üzmem istemedim. Sadece neden yaptığımı anlamamı istedim."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Anlıyorum, Dasha. Başına gelenler için çok üzgünüm."

O içini çekti ve elimi tutmak için uzandı. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sessizce oturduk, düşüncelerimize dalmıştık.

Sonra tekrar konuştu, sesi daha yumuşaktı. "Biliyor musun, o geceden sonra, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. Sonunda nefes alabiliyordum. Ama suçluluk ve utanç duygusu hiç geçmedi."

Başımı sallayarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, bir zamanlar o küçük kız için derin bir üzüntü duydum. Benzer deneyimler yaşamış ama yine de devam etme gücü bulanlar için kalbim sızladı.

Temiz havaya ihtiyacım vardı, dışarı çıkmaya karar verdim. "Sanırım yürüyüşe çıkmam lazım," dedim. "Sadece... sindirmem gereken çok şey var."

O nazikçe gülümsedi ve elimi sıktı. "Tabii ki, ne kadar zamana ihtiyacın varsa al."

Mutfak kapısına doğru sendeledim, ellerim titreyerek kapıyı açtım. Bahçeye adım attığımda, serin bir esinti çıplak ayaklarıma değdi, nemli toprak ve çiçeklerin kokusunu taşıyordu. Yapraklar başımın üzerinde hafifçe hışırdadı ve uzaktan kuşlar şarkı söylüyordu.

İçimde duygular çalkalanıyordu: derin bir üzüntü, yakıcı bir öfke, ezici bir suçluluk duygusu.

Kim böyle çaresiz bir çocuğa zarar verebilirdi?

Yumruklarımı sıktım, titrek nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama bu, içimdeki kargaşayı pek hafifletmedi. Yumuşak bir toprak parçası buldum ve çöktüm, nemin giysilerime sızdığını hissettim. Yüzümü ellerime gömdüm, sıcak gözyaşları parmaklarımın arasından süzüldü.

Masum bebeğin görüntüleri aklımdan çıkmıyordu, her kalp atışında göğsümdeki ağırlık daha da artıyordu.

Keder içinde kaybolmuş, zaman sadece bastırılmış hıçkırıklarımın kesintiye uğrayarak akıp gitti.

Arkamdaki ayak sesleri sessizliği bozdu. Dönüp baktığımda Volk'u gördüm, normalde sakin olan yüzünde şimdi ham, kontrolsüz bir öfke vardı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Biraz temiz hava almam gerekiyordu," diye cevapladım, soğuk gece havası tenimi ısıtırken titreyerek.

"Bu havada mı? Delirdin mi? Soğuk alacaksın," diye azarladı.

Aniden gösterdiği ilgiden rahatsız olarak dişlerimi sıktım. "Bir şey olmaz," dedim, soğuk havada nefesim buharlaşıyordu.

Volk, açıkça sinirlenmiş bir şekilde başını salladı. "Hiç düşünmeden hareket ediyorsun, değil mi?"

"Neden bu kadar önemsiyorsun ki?" diye karşılık verdim, sesimde açıkça incinmişlik vardı.

Yüzündeki ifade sert kalmıştı. "Umurumda değil, ama seni güvende tutmak benim işim."

Onun samimi olmadığını bildiğim için gözlerimi devirdim. Aramızdaki gerginliğe rağmen, gözlerinde endişe gördüm. "Bana iyilik yapıyormuş gibi davranma. Sen sadece kontrolü elinde tutmayı seviyorsun."

Volk'un çenesi gerildi. "Tabii ki seviyorum. Buralarda birinin sorumluluk alması gerekiyor."

"Sen benim sorumlum değilsin, Volk. Lütfen git. Kendime bakabilirim."

"Görünüşe göre pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun," dedi, beni işaret ederek. beni işaret ederek.

Dişlerim takırdadı ve kendimi daha sıkı kucaklayarak titredim.

Ceket giymeden dışarı çıkmak bir hataydı, ama gururum bunu itiraf etmeme izin vermiyordu, özellikle de ona.

"Beni rahat bırak."

Volk yaklaştı, vücudu benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Donarak ölmeden içeri gir, Sofiya."

Yorgun ve duygularımdan bunalmış bir halde, artık tartışacak gücü kendimde bulamıyordum.

İsteksizce, dizlerim titreyerek ayağa kalktım. Volk elini uzattı ve ilk başta direnmeme rağmen, onun dokunuşunda beklenmedik bir sarsıntı hissederek elini kabul ettim. Hemen elimi çekip geri adım attım. Bakışları hareketimi takip etti, elimden yüzüme doğru kaydı ve dudaklarımda durdu, sonra boğazını temizledi. Gözlerinde söylemek istediği bir şey varmış gibi bir ifade vardı, ama bu ifade ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Eve geri dönerken, aramızdaki durum farklı olsaydı nasıl olurdu diye düşündüm. Ya farklılıklarımızı bir kenara bırakabilseydik?

Ama bu düşünceleri, imkansız olduklarını bilerek hemen kafamdan attım. Aramızdaki düşmanlık çok derindi.

Mutfak kapısını açtı ve beni soğuktan uzaklaştırmak için nazikçe içeriye yönlendirdi. Rahatlatıcı çorba kokusu bizi karşıladı ve midem açlıktan guruldadı. Evin sıcaklığı beni sevgi dolu bir kucaklama gibi sardı ve ben memnuniyetle iç geçirdim.

Beni oturma odasına davet etti. "Otur," dedi, sandalyeleri işaret ederek. "Dasha sana çorba getirecek. Sonra yukarı çıkmanı istiyorum. Sana banyo hazırlayacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Banyo mu?"

"Evet," dedi. "Seni çabucak ısıtacaktır." "Ciddi misin?"

Durakladı, kaşlarını çattı. "Seninle dalga geçmiyorum. Deli gibi titriyorsun. Isınman lazım."

Bir saniye onu şaşkınlıkla inceledim.

"Bipolar falan mısın? Bir dakika önce bana bağıırıyordun, şimdi de bana banyo hazırlamayı teklif ediyorsun."

Küçük bir gülümsemeyle, "*Hayır*, bipolar değilim. Sadece senin gereksiz yere acı çekmeni görmek istemiyorum. Şimdi çorbanı iç" dedi.

Bunun üzerine odadan çıktı.

Beklenmedik ilgisi yüzünden karnımda kelebekler uçuyordu.

Sadece senin gereksiz yere acı çekmeni görmek istemiyorum.

Yerime oturdum ve Dasha özür diler gibi gülümseyerek bana kırmızı pancar çorbası servis etti. Gitmeden önce omzuma hızlıca bir dokundu.

Volk, dün geceki olaylar, yüzü bacaklarımın arasında ve dili beni cennete götürdüğü olaylar hiç olmamış gibi davranıyordu. Ben de bu konuyu açmaya cesaret edemedim; zihnim düşüncelerle doluydu — annem, Dasha, babam ve bu hikayede karışık olan herkes, o da dahil.

Sıcak çorbayı yudumlarken, kısa bir an için rahatlardım. Ama ondan sonsuza kadar kaçamazdım. Er ya da geç, yukarı çıkıp onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce kalbimin hızla atmasına ve avuçlarımın terlemesine neden oldu.

Cesaretim olsun diye çorbayı yavaşça içtim. Ama her geçen dakika endişem artıyordu.

Dasha'nın getirdiği sıcak ahududu çayını yudumlarken, parmaklarım dalgın dalgın fildişi fincana vuruyordu. Odaya bakındım ve koyu renkli televizyon sehpasını fark ettim. Yanındaki bir kumaş parçası dikkatimi çekti; üzerinde iki harf işlenmişti: V ve I. Victoria ve Igor olabilir miydi?

Onunla herhangi bir şekilde benzerliğim olup olmadığını merak etmeden edemedim.

İçimde kalan son cesareti toplayarak, elimi pürüzsüz, koyu renkli ahşap tırabzana dayayarak yavaşça merdivenleri çıktım. Uzakta, su damlacıklarının yumuşak sesi kalbimin atışını hızlandırdı.

Sahanlığa ulaştığımda tereddüt ettim, önümde beni bekleyenlere kendimi hazırladım.

Derin bir nefes alıp banyo kapısına yaklaştım. Kapı kolunu çevirmek için uzandığımda elim titriyordu.

Neden bu kadar korkuyorsun, Sofiya?

Kararlı bir nefesle kapıyı itip açtım ve buharlı banyoya adım attım. Sıcaklık beni sardı, lavanta ve balın tatlı kokusuyla karışıyordu. Küvetin etrafında mumlar titriyor, duvarlara yumuşak gölgeler düşürüyordu.

Odanın ortasında, Volk bana sırtını dönmüş duruyordu. Kolları sıyrılmıştı ve arka planda yumuşak bir müzik çalarken banyoya sıvı sabun döküyordu. Sahne neredeyse rüya gibiydi, sanki bir filmde çıkmış gibi.

Bir an için donakaldım, hareket edemedim, konuşamadım.

Sonunda başını çevirip beni fark ettiğinde, "Giysilerini çıkar" dedi.

"Ben... benim çıplak halimi görmeni istemiyorum."

O gülümsedi, derin sesi banyoyu doldurdu. "Sofiya, geçen gece o kadar uzun süre senin amını yaladım ki, hala ağzımda tadını hissedebiliyorum. Senin hakkında görmediğim hiçbir şey yok."

Nefesim kesildi. "Aptal olma."

Gerginlik ve kararlılık karışımıyla, odanın sıcaklığının beni sardığını hissederek yavaşça soyundum. Bakışlarının üzerimde kaldığını, vücudumun her kıvrımını izlediğini hissettim. Banyoya girip gözlerimi kapattım, köpüklerin hissi ve suyun rahatlatıcı sıcaklığında kendimi kaybetmeye çalıştım. Eli benimkine değdi ve gözlerimi açtım, nefesim boğazımda takıldı.

"İyi misin?"

Artık bu konuyu daha fazla erteleyemeyeceğimi fark ederek iç geçirdim. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama sana inanıyorum."

O derin bir nefes aldı. "Sana her şeyi anlatmak bana düşmezdi."

Boğazımda bir yumru oluşurken başımı salladım. "Igor bunu öğrenirse beni öldürecek. En azından Dasha öyle söyledi."

Durumumun acı gerçeği kafama dank edince gözyaşlarım akmaya başladı.

Volk elini uzattı ve parmaklarıyla koluma dokundu, cildimde nazik desenler çizdi. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Ama ben başımı salladım, gözyaşlarım hala akıyordu. "Hayır, olmayacak. Igor'un ne yapacağını biliyorsun. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece bu karmaşaya doğdum. O silahı kafama dayadığında, sen bile onu durduramazsın."

Arkamı dönerek suya daha da daldım, Volk ise sessiz kaldı.

Sessizce oturdum, sadece yumuşak müzik ve ara sıra damlayan su sesleri bozuyordu sessizliği. O bu kadar yakınımda olmasına rağmen, içimi kaplayan bir yalnızlık hissi vardı.

"Bana katılmak ister misin?" diye tereddütte sordum.

Küvet üç kişiye yetecek kadar büyüktü, bu yüzden boyuna rağmen birlikte sığabilirdik.

Yavaşça başını salladı. "Evet, tabii."

O soyunurken göz teması kurmaktan kaçınarak ona yer açmak için yer değiştirdim, o ise siyah Calvin Klein boxerını giymeye devam etti. Arkama oturdu, uzun bacaklarını uzattı ve küvetin diğer ucuna yaslandı. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Başımı omzuna yasladım, parmak eklemlerimle onun ön kollarını okşadım. Parmakları ıslak saçlarımı okşadı, kafamı masaj yaptı.

Saatlerce orada oturduk, sadece birbirimize sarıldık. "Annem nerede?" diye fısıldadım, ağır sessizliği bozarak.

Derin bir nefes aldı. "Igor geri gelene kadar güvenli bir yerde."

Yutkundum. "O iyi mi?"

Kısa bir süre durakladı. "O güvende. Merak etme, kimse ona zarar vermeyecek."

Tanrıya şükür.

İçimde bir rahatlama dalgası hissettim.

"İngilizceyi nasıl öğrendin?" diye sordum, konuşmayı ağır konulardan uzaklaştırmaya çalışarak. İngilizcesi kusursuzdu, sadece sinirlendiğinde kalın bir aksanı oluyordu.

"Hızlı öğrenirim," dedi ve şakağıma hafifçe bir öpücük kondurdu. "Igor, yabancı tedarikçilerle konuşmamı istediği için, on altı yaşımdayken bana bir öğretmen tuttu. İki yıl sonra, akıcı bir şekilde konuşmaya başladım."

"Kadın öğretmen mi?" diye sordum, merakla.

Gülerek cevap verdi. "Hayır, Igor benim odaklanmamı istiyordu. Dikkatimin dağılmasını istemiyordu."

Küvette ıslanırken, parmakları meme ucumun etrafında daireler çizdi ve ben su altında kaslı uyluğunu yukarı aşağı okşarken yumuşak bir şekilde mırıldandım.

"Bugün ne yaptın?" Ona döndüm, dudaklarını dudaklarıma değdirirken gözlerimiz buluştu. O an tuhaf bir şekilde evcil, neredeyse gerçeküstüydü. Kendimi savunmasız bırakmaktan başka çarem yoktu.

"Neden? Bütün zamanımı seninle geçirmediğim için kıskandın mı?" diye alay etti, parmakları tembelce karnımın alt kısmında daireler çiziyordu.

"Sadece merak ediyorum," diye itiraf ettim, yüzüm kızararak, dudakları hala benimkilerin yakınında. "Ve şimdi, senin işin benim işim."

Yumuşak bir kahkaha attı ve hafifçe geri çekildi. "Öyle mi?"

Yüzümde küçük bir gülümseme oluşurken başımı salladım.

Bana hızlıca bir öpücük vermek için eğildi. "Bugün Vlad'ı buldum."

Onu bunca yıl sonra göreceğim düşüncesi kalbimi kıpır kıpır etti. Yine de, içten içe, onun iyi bir insan olmadığını bildiğim için bir tedirginlik hissettim.

"Onu buldun mu?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Henüz değil. Ama yaklaştım." Gözlerindeki yoğunluk beni korkuttu. Tedirginliğimi hissederek burnunu burnuma sürttü ve beni nazikçe öptü.

"Yani, Igor'la ilk tanıştığında on altı yaşındaydın?"

"Da," diye cevapladı yumuşak bir sesle, yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. "O benim hayatımı kurtardı," diye devam etti, kollarını belime sıkıca dolayarak. "Kardeşlerin var mı? Ailen?" diye fısıldadı.

"Hayır. Kardeşim yok. Annem doğum sırasında öldü ve babam..." Bir an durdu ve üzüntüsü hissedilebiliyordu. "On üç yaşındayken, babam ve ben dükkânı kapattıktan sonra fırından çıkıyorduk. Ben babamın yeni pişirdiği bir somun ekmeği tutuyordum, o da bir gün Paris'e gidip Fransız hamur işleri yiyeceğimizi söylüyordu. Aniden, bir adam bize silah doğrulttu. Ekmeği düşürdüm ve babam bana kıpırdamamamı söyledi. Adam bizi fırına geri soktu ve para ve yiyecek istedi."

Nefesimi tuttum ve en kötüsüne hazırlandım.

"Babam, işareti verdiğinde koşmamı söyledi. Kafam karıştı ama 'ŞİMDİ!' diye bağırdığında koşmaya başladım. Ama silah sesleri duyduğumda donakaldım. Geri koştüğümde babamı boğazından vurulmuş olarak yerde buldum. Bizi soymaya çalışan adam da başından vurulmuş olarak ölmüştü. Babamın son sözleri '*Seni seviyorum* oğlum' oldu."

Onu dinlerken gözyaşlarım akıyordu, kalbim onun için parçalanıyordu. "Çok üzüldüm," diye mırıldandım.

Adam içini çekti. "*Spasibo*. Birkaç ay sonra Igor beni sokaklarda para dilenirken buldu. Beni evine aldı ve gerisi malum."

Tanrım, babasının gözlerinin önünde ölmesini izlerken hissettiği acıyı ancak tahmin edebilirim.

"Ortak bir yanımız var; benim de kardeşim yok," dedim yumuşak bir sesle, konuyu yine değiştirerek. Onun kahkahası, hüznle karışık olsa da, kalbimi ısıttı. "Ama bunu zaten biliyordun, değil mi? Benim hakkımda araştırma yapmışsın."

"Bir süre önce seninle ilgili bazı bilgiler bulmuş olabilirim."

"İlginç bir şey bulduğunu sanmıyorum," diye gülerek ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Oh, ama buldum. *Seni* büyüleyici buldum," diye fısıldadı, gözleri benimkilere kilitlendi, göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

Onun vücudunun sıcaklığını hissetmek için ona daha da yaklaştım. Yaklaştıkça, sertleşmiş penisinin belime bastırıldığını hissettim, dudaklarını nazikçe kulak mememe değdirdi. Parmakları su seviyesinin üstündeki meme uçlarımı okşadı.

Kendimi tutamayıp, yumuşak bir inilti çıkardım ve uyluklarını sıkıca kavradım. "Seni mutlu etmek istiyorum," diye fısıldadı.

Gözlerine baktım, emin olamıyordum.

"Yapabilir miyim?"

Yavaşça başımı salladım.

Eğilerek beni öptü, dili giriş arıyordu, ben de hevesle izin verdim. Dillerimiz birbirine dolanırken, beni tutkuyla öptü ve nefesimi kesti. Kendimi toplamak için bir ana ihtiyacım vardı, nazikçe geri çekildim ve saçlarını tuttum.

O da hafifçe geri çekildi, sıcak nefesi dudaklarımı okşadı.

"İyi misin?" diye sordu, gözlerimde herhangi bir rahatsızlık belirtisi ararken.

Tanrım, o kadar seksi ki. Eminim kadınlar onu öpmek için birbirleriyle kavga ediyorlardır.

Gülümsedim ve başımı salladım, onu tekrar kendime çektim.

Sessizce elini karnımdan aşağı, bacaklarımın arasına kaydırıp ve parmaklarıyla kıvrımlarımı keşfetti.

"Volk, ben..." diye fısıldadım, sırtımı kavisleyerek, klitorisimi bulup nazikçe okşamaya başladığımda.

Yaklaşarak boynumu öptü, klitorisimi ustaca okşarken parmakları beni ustaca doruğa doğru itti. Diğer eli meme uçlarımla oynadı, onları yuvarladı ve çimdikledi.

Onun büyüsiyle kendimi daha da ateşli hissettim, şehvet içinde kaybolmuş, onun adını yumuşakça inleyerek.

"Göğüslerin açıkken şu anda çok seksi görünüyorsun," dedi, saçımı tutup boynuma daha iyi ulaşmak için beni geri çekti. "Sana çok pis şeyler yapmak istiyorum."

Utangaçça gülümsedim. "Ne tür şeyler?"

"Seni eğip sertçe sikmek istiyorum. Sonra saçını çekip, cildin kızarana kadar kıkırna şaplak atacağım, bana itaatsizlik ettiğin tüm zamanlar için seni cezalandıracağım," dedi, boynumu ısırdı ve sonra o yeri yaladı.

O kadar tahrik olmuşum ki, tırnaklarımı onun uyluğuna daha derine batırıp daha fazla sürtünme için kalçalarımı hareket ettirirken, yere sıçrayan suyu fark etmedim bile.

"Volk, lütfen, boşalmak istiyorum," diye utanmadan yalvardım.

İki parmağını içime soktu ve ben acı ve zevkin karışımı bir hisle inledim.

"Siktir, Sofiya, amın benim için yaratılmış. Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum."

Vücudum onun parmaklarının etrafında sıkılaştı ve onun adını tekrar tekrar inlemekten kendimi alamadım.

"Dizlerinin üzerine çökmeni, sikimi ağzına almanı ve boğulduğunu görmek istiyorum," diye devam etti. "Seni o kadar derinden ve sertçe sismek istiyorum ki, günlerce yürüyemeyeceksin."

Onun müstehcen sözleri benim heyecanımı daha da artırdı ve ben doruğa ulaştığımda, o benim meme uçlarımdan birini çimdikledi ve kulağıma fısıldadı, "Benim için boşal, benim küçük sürtüğüm."

Ecstasy içinde patladım, vücudum onun kollarında sarsılırken orgazm oldum.

O kadar güçlü bir orgazmdı ki, bir dalga gibi beni vurdu ve tamamen kendimden geçmeme neden oldu.

Bir süre öyle kaldık, birbirimize sarıldık. Kabarcıklar çoktan kaybolmuştu, ama suyun sıcaklığı ve aramızdaki ısı bizi bir koza gibi sarmıştı.

Omuzlarımı, saç derimi ve boynumu masaj yaparken, saçlarımı nazikçe okşarken, o kadar rahatlamıştım ki kolayca uykuya dalabilirdim. Elleri kesinlikle büyülüydü.

O sihirli. Sofiya, sus!

"Seni temizleyeyim."

Tembel ve mutlu hissederek, direnemedim ve onun sert ama nazik elleriyle saçımı ve vücudumu yıkamasına izin verdim, o da sırtıma tatlı öpücükler kondurdu. Bu çok... beklenmedikti ve ilk kez onunla tamamen ve tamamen güvende hissettim.

Beni kuruladıktan sonra, beni yatak odasına götürdü ve bana uyluk ortasına kadar uzanan siyah tişörtlerinden birini uzattı. Beni oturtup, yarı kuru saçlarımı taradı ve bir örgü yapıp, beni rahat, bulut gibi yatağına yatırdı. Çarşaflarının yumuşaklığı beni memnuniyetle mırıldanmaya başladı.

Başım yastığa değdiği anda, alnımda yumuşak bir öpücük ve beni saran güçlü kolları hissederek uykuya daldım.

Ama tamamen uykuya dalmadan önce, onun sert bir sesle fısıldadığını duydum: "*Ne volnuysya, Sofiya. Ya zashchishchu tebya, obeshchayu. Endişelenme, Sofiya. Seni koruyacağım, söz veriyorum.*"

Bölüm

Yirmi Yedi

"Seni yalnızlığa mahkum eden düşmanların değil, arkadaşların."

— *Milan Kundera*

Volk

Her şeyi mahvettim. Hem de fena halde.

Onun beni bu kadar etkilemesine izin verdiğime inanamıyorum.

Igor'a onu korumaya yemin ettim, ağzımla onu boşaltmaya değil.

Tüm bu saçmalığa başımı sallayarak, yüzümdeki uykuyu silip ona baktım. Bana sarılarak, sanki en sevdiği peluş oyuncakmışım gibi koluma tutunmuştu. Birkaç saç teli örgüsünden kaçmış, yüzünü çerçeveliyordu. Uzun kirpikleri yanaklarına nazikçe değiyordu ve derin nefes alırken dudakları hafifçe aralanmıştı.

Elimi yanağına hafifçe dokundurdum, ama uykusunda bir şeyler mırıldandığında durdum.

O kadar mükemmeldi ki, kalbim sızladı.

Güneş ışığı panjurların arasından süzülüyordu ve saat kaç olduğunu görmek için komodinin üzerindeki telefonuma uzandım.

4:44.

Igor'un Rusya'ya varmasına 48 saatten az kalmıştı.

Siktir.

Bu soruna bir çözüm bulmam gerekiyordu.

Eğer Igor'a her şeyi anlatırsam, Sofiya, Dasha ve annesini acımasızca öldürecekti.

Egosu o kadar büyüktü ki, hiçbirini bağışlamazdı. Vlad, iş anlaşmalarını baltaladığı, tedarikçileri, arazileri ve müşterileri çaldığı için yıllardır onun ölüm listesindeydi.

Bu bizi henüz batırmamıştı, ama Igor'un ve benim itibarımızı önemli ölçüde zedelemişti.

Şimdi, Igor Vlad'ın onu sadece işinde değil, karısında da aldattığını öğrenirse, cehennem azabı yaşayacaktı.

Sofiya'nın sıcak vücudu yatakta bana yapışmışken, suçluluk duygusu beni kemiriyordu.

Bu masum kızı gerçekten yüzüstü bırakabilir miydim?

O, kurtların arasında bir kuzu gibi, yardıma muhtaç bir kız gibiydi.

Kahretsin. Ben onun korktuğu kurt olmalıydım.

Igor'un bakış açısıyla bakmaya çalışarak, en iyi adamlarımdan biri Vlad gibi beni en iyi adamlarımdan biri Vlad gibi bana ihanet etseydi ne yapardım diye düşündüm. Onunla ilişkisi olan herkesi ortadan kaldırırdım.

Yumuşak bir ses beni düşüncelerimden kopardı ve Sofiya'nın güzel yüzüne baktım. Yaklaşıp yüzümü saçlarına gömmek ve tatlı badem kokusunu içime çekmek için duyduğum dürtüye direndim.

Hayır.

Ben Igor'un sağ koluyum, sadakatle bağlıyım. Ona ihanet edemem, özellikle de sadece birkaç haftadır tanıdığım bir kız için.

Ama onu kurtarmak istiyorsun.

O sesi susturmak için mücadele ettim, ona hiçbir borcum olmadığını kendime hatırlattım. Sonuçta, ben onun lanet olası kaçıranıydım, lanet olsun.

Kolumu onun tutuşundan dikkatlice kurtararak, yerden boxerımı aldım. Çıplak ayaklarımın altındaki soğuk fayanslar, banyoya giderken bacaklarımda titremeye neden oldu.

İşedim, boxerımı çamaşır sepetine attım ve duşu açarak buz gibi suyun üzerime akmasına izin verdim.

Birkaç dakika sonra suyu kapattım ve odaya geri döndüm, Sofiya'nın hala uyuyor olmasını bekliyordum ama yatak... boştu.

Kendi başına gitmiş olmalıydı, bu da en iyisiydi. İkimiz için de daha az garip olurdu.

Giysilerimin sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış olduğunu gördüm, çabucak giyindim ve Igor'dan gelen mesajları kontrol etmek için telefonuma baktım.

Henüz bir şey yoktu.

İç çekerek yatağa oturdum ve ıslak saçlarımı ellerimle taradım. Zihnimi boşaltmam gerekiyordu ve bunun için ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bir yumruk daha kafasını yana doğru savurdu, kan beton zemine sıçradı ve beyaz kollarımı lekeledi.

Kan, acı ve sandalyeye bağlı olmasına rağmen sessiz kaldı, sinirli ve sıkılmış görünüyordu. Ama o görünüşün altında yanan bir öfke gördüm.

Geri adım attım, sandalyedeki adama baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Bana yaramaz bir gülümseme attı, bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Hoşuna gitti mi, lanet olası piç?" Dişlerimi sıkarak alaycı bir şekilde sırttım.

Bir yumruk daha çenesine indi. O homurdandı, ben sırttım. Bu iş değildi, lanet olası kişisel bir meseleydi.

Bir avcı gibi etrafında dolaşarak gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama saçını tutup gözlerime bakmasını sağladım.

"Bilmiyorum lan!" Yalanı çok belliydi, ama zaman kaybedemezdim.

Hemen cevaplara ihtiyacım vardı.

"Zamanımı boşa harcama," diye bağırdım, saçını bırakıp bir yumruk daha attım. Kan tükürdü ve şiddetli bir şekilde öksürdü.

"Siktir, tamam! Karşılığında ne alacağım?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Duydun mu, Dve?"

Dve'ye baktım, o da hala kirli duvara yaslanmış, sırtıyordu.

Bodrum loş bir şekilde aydınlatılmış, örümcek ağlarıyla kaplı ve kedi pisliği kokuyordu.

"Senin bir itibarın var, Volk — sözünün eri bir adamsın," diye öksürükler arasında hırıltılı bir sesle konuştu. "Eğer sunacak bir şeyin yoksa, o zaman beni hemen öldür ve ikimiz için de bu işi çabucak bitir."

"İtibarımı mı sorguluyorsun?" diye alay ettim, ona tepeden bakarak. "Beni ihanet ettiğin için seni daha önce öldürmediğim için minnettar olmalısın, Romaniev."

Alexsei Romaniev, Vlad'ın sağ kolu. Onu Moskova'da sırt çantasıyla aceleyle yürürken buldum, paranoyak bir turist gibi omzunun üzerinden bakınıyordu. Onu birkaç blok boyunca takip ettim, ortama karışmaya çalışmasını izledim. Ama benden saklanamazdı. Yüzünü çok iyi tanıyordum.

Bir yan sokağa kaçarak taksiye doğru koştu. Hızımı artırdım ve tam taksiye binmek üzereyken onu yakaladım.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun, Romaniev?"

Dönüp, şaşkınlıkla gözlerini genişleterek baktı. "Volk? Ne istiyorsun lan?"

"Elbette veda etmeye geldim."

Ben yaklaştığımda ya da birkaç saniye sonra Dve geldiğinde direnmedi. Kaderini kabul etti ve tek kelime etmeden arabaya doğru yürüdü. Neredeyse çok kolaydı, ama ben gardımı düşürmedim.

"Bana borçlusun, Volk. Lanet olası hayatını kurtardığımı unutma," dedi sert bir sesle.

Alexsei ve benim uzun bir geçmişimiz var. O, benden birkaç ay sonra Silas'a katıldı. Çocukken tanıştık ve hemen iyi anlaştık, iyi arkadaş olduk. Birlikte büyüdük, kavga ettik, yemek yedik ve güldük. O benim için bir kardeş gibiydi. Bu yüzden, Alexsei Igor'a ihanet ettiğinde, bu beni çok etkiledi. Sanki bana da ihanet etmiş gibi, kişisel bir şey gibi hissettim. Bu, mideme yumruk gibi geldi. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu yapacağına inanamıyordum.

Her şeye rağmen, onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Alexsei'ye çok şey borçluyum. Birkaç yıl önce Amerika'da bir görevdeyken hayatımı kurtardı.

O zaman ikimiz de yirmi üç yaşındaydık. Camorralar, içinde bulunduğum arabayı ateşe vermişlerdi ve beni içeride mahsur bırakmışlardı. Araba siyah bir sedandı ve bir molotof kokteyli isabet ettikten sonra alev almıştı. Alevler hızla yayıldı ve ben patlamadan önce dışarı çıkmaya çalışıyordum. Alexsei beni uzaktan gördü ve kendi hayatını tehlikeye atarak yanan araca doğru koştu. Beni tam zamanında dışarı çıkarmayı başardı ve patlamadan kıl payı kurtulduk.

Hayatımı kurtardı ve ona borçluyum. İkimiz de bunun farkındaydık.

Francesco Camorra, Amerika'nın doğu ve batı kıyılarındaki İtalyan mafyasının patronuydu. Babası Andrea Camorra, birkaç hafta önce metreslerinden biri tarafından zehirlenerek öldü. Oldukça berbat bir durum. Vlad'ın birkaç ay önce Francesco ile iş yapmaya çalıştığını duydum, ama Francesco onu reddetti. Andrea ve Igor yıllardır birlikte çalışıyorlardı ve Vlad bile bu bağı koparamadı. Onların arasına girebileceğini düşünmek aptalcaydı.

Alexsei esnedi. "Hadi ama dostum. Artık Vlad için çalışmadığımı biliyorsun."

"Beni iyi tanırırsın Alexsei," dedim, gülümsemeyle öfkemi gizleyerek. "Ben her şeyi bilirim. Neden burada olduğunu sanıyorsun?"

Durakladı ve bana yoğun bir şekilde baktı. "Helena'nın neden Amerika'ya gittiğini bilmek istiyorsun, değil mi?" Sesi daha soğuk bir tona büründü. "Beni bırakacağına söz ver, sana her şeyi anlatırım."

Burun kıvırdım ve bir yumruk daha attım, burnuna isabet etti.

Acı çekti ama hemen yine sırttmaya başladı. "Siktir, Volk," dedi, burnunu bir yandan diğer yana hareket ettirerek. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Konuşmaya başla," dedim sertçe.

"Önce beni çöz," dedi, öne eğilerek yere kan tükürdü. "Bu ipler beni öldürüyor. Ben sapıkça şeylerden hoşlanırım, ama siz ikiniz varken, bu kötü bir porno gibi geliyor. Ve bilginiz olsun, ben erkeklerden hoşlanmam. Alınmayın," diye ekledi sinsi bir gülümsemeyle.

Kafamla Dve'ye ipleri kesmesini işaret ettim; Alexsei'nin sızlanmaları başımı ağrıtyordu. Dve öne çıktı, blazer ceketinin cebinde sakladığı bıçağı çıkarıp ipleri kesti. Serbest kalır kalmaz Alexsei bileklerini ovuşturmaya ve küfürler mırıldanmaya başladı. Ama sonra kol uçlarına baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, Dve'ye öfkeyle bakarak. "Bunlar Prada! Prada kollarımı kestim!"

Dve inanamıyormuş gibi başını salladı. "Ne diyordun?" diye hırıldadım.

Alexsei, Dve'ye sert bir bakış attı ama konuşmaya başladı. "Evet, Helena'nın Amerika'ya gitmesinin nedeni," dedi, boynunu çatırdatıp elini saçlarına geçirdi. "Aslında bu oldukça berbat bir durum. Kendini hazırla."

Ona daha yakın eğildim ve devam etmesini bekledim.

"Vlad ve Victoria'nın Igor'un arkasından yaptıklarını duymuşsundur. Helena bebeği çaldı ve onu kendi çocuğuymuş gibi büyüttü. Vlad zaman zaman onları ziyaret ediyordu." Koltuğunda daha rahat bir pozisyon aldı ve cebinden bir paket sigara çıkardı.

Bir tane çıkarıp dudaklarının arasına koydu ve paketi bize uzattı, sessizce isteyip istemediğimizi sordu. Ben başımı salladım, Dve elini sallayarak reddetti. Alexsei omuz silkti ve sigarasını yakıp uzun bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Vlad takıntılı hale geldi," diye mırıldandı, sesi alçak ve temkinliydi. "Sofiya'nın Victoria gibi mükemmel olduğunu söyleyip duruyordu. Onları daha sık ziyaret etmeye başladı," Alexsei arkasına yaslandı ve sigarasından uzun bir nefes çekti. "Sonra bir gün, Helena ve bebek ortadan kayboldular."

"Gerçek bir bilgin var mı yoksa sadece zamanımı mı boşa harcıyorsun?" diye tersledim.

Alexsei çenesini kaşıyarak düşündü. "Tabii ki orada değildim, ama söylentilere göre Vlad kızın yanında garip davranmaya başlamış. Anladın mı?"

Midem bulandı. "Ne kadar garip?"

Alexsei bir nefes daha çekti. "Viktor Lishavsky'yi düşün," dedi omuz silkerek.

Kötü şöhretli bir pedofil olan Lishavsky'nin adı geçince kanım dondu. Vlad'ın onu taklit ettiği düşüncesi beni tiksindirdi. Dve, benim tiksintimi yansıtarak silahını daha sıkı kavradı.

"Siktiğimin pedofili için mi çalışıyorsun?" Dve'nin sesi buz gibiydi.

Alexsei sıçradı. "Hayır! Ben de yeni öğrendim. Asla öyle bir pislikle iş yapmam. Oğlumun mezarı üzerine yemin ederim."

Alexsei'nin gözlerine baktım ve oğlu hakkında konuşurken samimiyetini hissettim. "Kim söyledi?" diye sordum.

Alexsei, Dve'ye sert bir bakış attı, sigarasını yere attı ve bana dönerek kötücül bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kız arkadaşın," dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "Hangi kız arkadaş?"

Kendinden emin bir şekilde güldü. "Marina tabii ki," dedi. "Benden bir şey istedi, ben de ona verdim, o da bana bu bilgiyi verdi."

Marina'nın adı geçince içimi bir tiksinti kapladı.

"Marina yalancı bir kaltak," diye bağırdım. "Onun söylediği hiçbir şeye güvenemezsin." Alexsei kayıtsızca omuz silkti. "İster inan ister inanma, bu senin seçimin. Ama Marina'nın bana söylediği doğru," dedi, saatine bakarak. "Ve Helena ortadan kaybolmak için her türlü sebebe sahipti."

"Marina'dan ne istiyordun?" diye sordu Dve, şüpheleri açıkça belli oluyordu.

Alexsei'nin yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sadece küçük bir şey," diye cevapladı, göz kırparak ve yakasını düzelterek.

"Vlad Moskova'daysa," dedim kararlı bir şekilde, kollarımı kavuşturarak, "neden hala onunla bağlantılısın?"

Vlad Novosibirsk'te. Birkaç gündür orada saklandığını biliyorum. Onaylamaya ihtiyacım yoktu, ama Alexsei'nin Vlad ile bağlarını kopardığı konusunda dürüstlüğünü test etmek istedim. Alexsei'nin hala lanet bir köstebek olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Dört adamım Vlad'ın metresinin evini kuşatmış, onu alıp bana getirmek için emrimi bekliyorlardı.

Alexsei sırttı. "İyi deneme, Volk. Vlad Novosibirsk'te. Ve ben onunla işim bitti."

"Neden?" diye sordum, merakım gerçekte.

Derin bir nefes aldı, yüzü acı ve öfkeyle bulutlandı. "Oğlumun ölümü kaza değildi," itiraf etti, sesi titriyordu. "Biri

sorumluydu ve yıllardır cevapları arıyordum. Vlad'la karşılaşana kadar tüm ipuçları çıkmaza girmişti."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Vlad sana yardım mı teklif etti?"

"Da," Alexsei başını salladı, sesinde pes etmişlik vardı. "Cevapları bulmak için çaresizdim ve başka seçeneğim yokken o bir çıkış yolu sundu. Vlad benimle işbirliği yapmayı önerdiğinde, bunu ailem için adalet aramak için bir fırsat olarak gördüm. Meğer tamamen yanılmışım. Vlad'ın kendi lanet planları varmış."

Alexsei gözlerime baktı ve yüz yüze gelene kadar yaklaştı.

"Seni ihanet ettiğim için özür dilerim," dedi ciddi bir ses tonuyla, sesinde pişmanlık belirgindi. "Tek istediğim oğlum için adalet sağlamaktı. Ama bunun yerine, sadece pişmanlık buldum. Sen benim kardeşim gibiydin ve kaderimi kabul ediyorum."

Dve'nin silahını işaret etti ve Dve tereddüt etmeden silahı uzattı. bitti.

Alexsei sonra silahı ellerime verdi. "Eğer ölmek zorundaysam, senin ellerinle ölmeyi tercih ederim, *moy brat, kardeşim*."

Silahı ondan kaptım ve soğuk ağırlığını avucumda hissettim.

Sonra silahla yüzüne vurdum. "Bu bize ihanet ettiğin için," diye tükürdüm. "Şimdi fikrimi değiştirmeden git buradan."

"Ah, acıyor," diye mırıldandı, çenesini ovuşturarak. "Umarım bir şey kırmamışsındır. Yüzüm benim para kaynağım, biliyorsun."

Gözlerimi devirdim ve Dve'ye başımı sallayarak eşyalarını geri vermesini işaret ettim.

"Benimle Amerika'ya gelmelisin," dedi, çantasını omzuna asarak. "Harika plajlar var, ama kadınlar..."

"Senin gibi bir yüzle, o kızların sana bakması için para ödemen gerekir," diye homurdandım.

"Senden daha fazla kız var, bunu sen de biliyorsun," diye övündü. "Bana bak. Ben bile kendimden bir parça isterdim."

"Eminim öyledir," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, gözlerimi devirerek. "Ama birinin yanında kalmasını istiyorsan, kişiliğin üzerinde çalışmalısın."

Dve'ye döndü. "Cidden, hangimiz daha seksi, ben mi Volk mu?"

Gülümsememeye çalışarak ikisine birden baktım. Hızlıca telefonumu aldım ve Dimitri'ye bir mesaj attım, Sofiya'nın ne yaptığını öğrenmek için.

"İkisi de değil. Benim olmalı," dedi Dve omuz silkerek.

"Sen mi? Tabii, tabii," Alexsei kendini beğenmiş bir şekilde alay etti. "Çoğu zaman, daha çok Mary Shelley'nin canavarına benziyorsun."

"Frankenstein mi?" Dve kaşlarını kaldırdı. "Sen de ikinci sınıf bir Ken bebeği gibisin dostum."

Telefonumun titremesiyle aralarındaki atışma arka plana kayboldu, Dimitri'nin cevabı ekranı aydınlattı.

Dimitri:

Kız Marina ile alışverişe çıktı.

Ne? Lanet olsun.

Dimitri'nin mesajını okurken öfkeden kanım kaynadı. Tereddüt etmeden bir cevap yazdım ve tam olarak nerede olduklarını ve Marina'nın neden eve geldiğini sordum.

Onun cevabını endişeyle beklerken, sinirden bir ileri bir geri yürüyordum. Yanımdaki iki aptal, anlamsız tartışmalarına devam ediyorlardı. Sesleri arka plan gürültüsüne karışırken, zihnim bu durumun kontrolden çıkabileceği tüm yolları hızla gözden geçiriyordu.

"O lanet olası kaltak! Yemin ederim, Marina bugün ölecek," diye mırıldandım.

Sonunda, Dimitri'nin cevabı telefonuma geldi. Marina'nın yalan söylediğini, ona kızı alışverişe götürmek için izin verdiğimi iddia ettiğini ve gerçeği şimdiye kadar fark etmediğini açıklayarak özür diledi. Tekrar küfrettim.

"*Zatknis*," diye bağırdım, tartışmalarını keserek. "Şu anda sizin lanet olası kavgalarınızdan daha önemli işlerim var." İki adama öfkeyle bakarken sesim sinirle doluydu. "Marina benim iznim olmadan Sofiya'yı kaçırdı ve Dimitri onun yalanlarına kanmış. Onları bulmalıyız, HEMEN."

Dimitri'yi aradım, hemen cevap verdi. "*Da*."

"Nerede olduklarını tam olarak öğren."

Dimitri özür dilemeye başladı, ama benim vaktim yoktu, bu yüzden telefonu kapattım. Tek umursadığım şey Sofiya'yı ait olduğu yere, yanıma geri getirmektir.

"Volk," Alexsei elinde telefonla beni durdurdu. "Siktir! Sanırım nereye gittiklerini biliyorum

nereye gittiklerini biliyorum. Çabuk hareket etmeliyiz."

Sofiya'yı arama çalışmaları başlamıştı ve zaman hızla tükeniyordu.

Bölüm

Yirmi Sekiz

"Ölümden korkmuyorum; sadece öldüğümde orada olmak istemiyorum."
— Woody Allen

Sofiya

"En son ne zaman araba kullandığımı hatırlamıyorum," dedi Marina gülerek. "Muhtemelen fark ettiğin gibi, pek iyi bir sürücü değilim."

Koltukta yerimi ayarladım ve ceketimi daha sıkı çektim. Arabamız kırsal bölgeden hızla geçerken, inişli çıkışlı tepeler ve uçsuz bucaksız tarlalar yanımızdan akıp gidiyordu.

Küçük kasabalara yaklaşırken, geçip giden manzaralara göz attım: renkli evler, solmuş beyaz evler ve çökmüş çatısı ve yabancı otlarla kaplı duvarları olan harap bir ahır. Hava soğuktu, ağaçlar çıplaktı, sakın ama ürkütücü bir atmosfer yaratıyordu. Gri, kasvetli gökyüzü sokakların havasını yansıtıyordu. Issız manzaraya bakarken üzerime çöken melankoliyi atamadım.

Evdeyken, o evlerin içindeki hayatları sık sık merak ederdim — genç çiftler, aileler veya gizli hikayeleri olan başkaları mı yaşıyordu? Bütün bu gizem beni tedirgin ediyordu. Belki birinin yardıma, sevgiye veya sadece ilgiye ihtiyacı vardı.

Bir iç çekerek bacaklarımı uzattım ve sessizliği bozdum. "Bu kapalı kapıların arkasında neler olup bittiğini hiç merak ettin mi?" diye sordum.

Marina düşünceli bir şekilde döndü. "Evet, ama bazen bilmemek daha iyidir. Gizem, gerçeklerden daha çekici olabilir."

Onun sözlerini düşünerek başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Yine sessizliğe büründük ve küçük bir kasabadan geçerken parkta oynayan çocukları izledim. Onların kahkahaları ve neşesi kısa süreliğine moralimi düzeltti.

"Ben de araba kullanmayı sevmem, genelde yolcu prensesiyim," diye güldüm. "Annem benim yolda tehlike oluşturduğumu düşünüyor."

Marina güldü, direksiyonu sıkıca tuttu. "O zaman ben sürmekten memnunum! Umarım tek parça halinde varırız."

Uzun, düz sarı saçları yüzünü zarifçe çerçevesliyordu ve çarpıcı kırmızı midi elbisesi, diz boyu beyaz çizmeleri ve dalgalı beyaz Chanel paltosuyla uyumluydu. Üstüne beyaz bir ushanka takan Marina'nın kıyafeti, bir filmde çıkmış gibiydi. Derin kırmızı ruj ve kanatlı eyeliner, onun büyüleyici ve biraz da ürkütücü olan çekici görünümünü daha da güçlendiriyordu.

Bu sabah, Volk'un yatağında duş sesiyle uyandım. Kalbim hızla atıyordu; zaman azalıyordu, belki de yaşamak için 48 saatim kalmıştı. Önceki gecenin anıları yüzeye çıkmak üzereydi, ama onları uzaklaştırdım. Yanlış umutlara kapılmamalıydım. Kalan saatleri değerlendirmek için kararlıydım, duş durur durmaz yataktan atladım.

Kısa bir süre, Volk'a katılmayı düşündüm, ellerim onun vücudunu keşfetmek için sabırsızlanıyordu, tıpkı onun benim vücudumu keşfettiği gibi. Her şeyi istiyordum; tatmak, ısırmak ve kendimi ona kaptırmak.

Ama direndim; kendimi korumam gerekiyordu.

Sessizce uzaklaşarak, yalnızlığın acısının sürdüğü odama döndüm. Aşağıda sakinleştirici bir duş aldıktan sonra, evin boş olduğunu gördüm. Dasha'ya seslendiğimde cevap gelmedi, tek yaşam belirtisi dışarıda sigara içen muhafızlardı.

Mutfakta, ahşap ada üzerinde beni bekleyen bir fincan vanilyalı çay buldum, ellerimle kavradığımda sıcaklığı beni rahatlatmıştı. Yudumlarırken, tanıdık tadı dudaklarımı yatıştırdı.

Pencereden dışarı baktığımda, küçük bir misk geyiği gördüm. Yemek ararken nazik ve zarif hareketler yapıyordu. Beni fark ettiğinde, gözlerimiz buluştu. Omurgamdan bir titreme geçti, bu güzel yaratıktan gözlerimi ayıramıyordum. Merak ve biraz da korku ile bana bakıyordu, sonra zarif bir şekilde ormana doğru koştu.

Sonra Marina'nın sesi büyüğü bozdu. "Buradasın."

Şaşkınlıkla döndüğümde, Marina'nın gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla durduğunu gördüm.

"Korkutmak istemedim, özür dilerim."

"Burada ne yapıyorsun, Marina?" diye sordum, gerçekten şaşırmıştım.

O gülerek beyaz Chanel çantasını mutfak tezgahına koydu ve bana doğru yürüdü, topukları ahşap zeminde tıklıyordu.

"Seni kontrol etmeye geldim, aptal," diye cevapladı ve elini omzuma koydu.

"Oh. Teşekkürler," dedim, hafifçe gülümseyerek. "Biraz... yalnız hissediyordum."

Marina şakacı bir şekilde gülümsedi. "Merak etme, seni eğlendirmek için buradayım," dedi, eli hala omzumdayken göz kırptı.

Boğazımdaki garip hissi bir türlü atamadım. Marina, beni hem güvende hem de açıkta hissettirme konusunda bir ustaydı. Ona güveniyordum ama benden sakladığı sırları merak etmeden edemiyordum.

"Tahmin et ne oldu? Volk, kafanı boşaltman için seni bir günlüğüne dışarı çıkarabileceğimi söyledi," diye neşeyle duyurdu.

"Gerçekten mi?" diye kekeledim, şüphelerim artıyordu.

"Evet, bu sabah bana mesaj attı," diye devam etti, sesi hafifti. "Peki, kızlar günü için hazır mısın?"

Volk'un "kafamı boşaltmam" için beni evden çıkarmak istediğine inanmak zordu. Onun bu kadar... düşünceli olması hiç ona göre değildi.

Şüphelerime rağmen, Marina'nın heyecanı bulaşıcıydı ve ben de isteksizce kabul ettim. Dasha'nın birkaç gün önce bana getirdiği sıcak giysileri karıştırarak, soğuktan korunmak için uzun siyah bir palto aldım. Marina beni dışarıya, kırmızı bir Porsche'nin yanında park etmiş büyük siyah bir 4x4'e götürdü. İki aracı da tanıımıyordum.

Muhafızlar telefonlarına dalmışlardı ve biz araca binerken bizi neredeyse fark etmediler.

Ve böylece, yolculuk başladı.

Marina bir saatten fazla süredir araba kullanıyordu ve ben uykumun geldiğini hissettim. Nereye gittiğimizi söylemeyi reddetti, bunun bir sürpriz olduğunu söyledi.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Biraz," diye cevapladım. Karnım utanç verici bir şekilde guruldadı ve onun sorusunu tetikledi.

"Neredeyse vardık, merak etme."

Pencereye yaslanıp gözlerimi kapattım ve yanaklarımda arabanın sıcaklığını hissettim. Arabanın sessizliğinde Volk, Dasha ve annemle ilgili düşünceler zihnimde dönüp duruyordu ve her geçen saniye daha da netleşiyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra araba yavaşladı. Gözlerimi açtığımda önümde güzel bir göl gördüm. Marina arabayı park etti ve heyecanla bana döndü.

"Küçük kış harikalar diyarına hoş geldin," dedi, açıkça çok mutluydu.

Etrafa baktığımda, uzun çam ağaçlarının arasında büyük açık yeşil pencereleri olan görkemli bir beyaz ev gördüm. Yeşil iğneleri kontrast oluşturuyordu.

beyaz karla kaplı zemine keskin bir şekilde. Küçük bir iskele göle uzanarak nefes kesici manzarayı daha da güzelleştiriyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Soğuk havaya adım attığımda titredim ve paltomu daha sıkı sardım.

Marina'yı takip ederek eve doğru yürüdüm ve huzurlu çevreyi içime çektim. Uzun çam ağaçları, dallarında yoğun karla süslenmiş olarak gururla duruyordu. Donmuş göl güneş ışığında parıltıyordu ve buzun çatlama sesi hafifçe yankılanıyordu. Ön kapıya çıkan merdivenleri çıktık ve Marina kapıyı iki kez çaldı.

Bir kadın kapıyı açarak bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "*Marina, tak rada tebya videt'! Marina, seni gördüğüme çok sevindim!*"

diye haykırarak onu kucakladı.

"Bu benim arkadaşım Sofiya," dedi Marina İngilizce. "Bugün dinlenmek için buradayız."

Kadın bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve kendini Anya olarak tanıttı. Rus aksanı Volk, Marina veya Dve'ninkinden bile daha kalındı, bu da onun cazibesini artırıyor ve onu daha da misafirperver gösteriyordu.

"Girin, girin," dedi. "Dışarısı çok soğuk."

İçeri girdik ve evin rahatlatıcı sıcaklığı bizi karşıladı. Şöminede ateş çıtır çıtır yanıyordu ve havayı çam ve tarçın kokusuyla dolduruyordu.

"Kendinizi evinizde hissedin," dedi Anya, oturma odasını işaret ederek. "Size çay yapayım."

Anya mutfığa girerken Marina bana oturmamı işaret etti. Yumuşak krem rengi duvarları ve yeşil ve kırmızı renkli detaylarıyla odanın rahat atmosferinin tadını çıkararak yumuşak kanepeye oturdum.

Marina yanıma oturdu ve gülümsedi. "Burası harika değil mi?" diye sordu, elimi tutarak gözlerime sıcak bir bakış attı.

"Öyle," diye gülümseyerek cevap verdim.

Dikkatsizce sırtımı ovuşturdu. Sonra nazıkçe saçlarımı yüzümden çekerek tırnakları cildime hafifçe değdi. Başparmağı alt dudağıma değdiğinde omurgamdan bir ürperti geçti, bakışları orada kalınca kendimi biraz garip hissettim.

Neler oluyordu?

Anya, iki fincan ılık papatya çayı, yeşil fasulye ile kızarmış tavuk ve bir dilim Rus bal keki içeren bir tepsi ile geri döndü. Aroma odayı doldurdu ve midem gürültüyle guruldadı.

"*Spasibo*, Anya," diye teşekkür ettim, bir tabak alıp her lokmanın tadını çıkararak yemeye başladım.

Yemekler muhteşemdi.

Yemek yerken Marina ve Anya çoğunlukla Rusça sohbet ettiler. Pek anlamasam da, yumuşak sesleri beni rahatlattı ve vücudumdaki gerginliği eritti. Günlerdir ilk kez neredeyse huzurlu hissediyordum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Anya, bizim gelmemizi beklediğini, çünkü öğleden sonrasını iki çocuğuyla geçirmek için çıkması gerektiğini söyleyerek izin istedi.

Marina ve ben onu kapıya kadar geçirdik ve vedalaştık.

Anya çıkar çıkmaz Marina ayağa kalktı ve kollarını uzattı.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. Dekolte bölgesini vurgulayan derin yakalı ipeksi kırmızı bir elbise giymişti, ellerini beline koymuş, cevabımı sabırsızlıkla bekliyordu.

"Neyi düşünmeliyim?"

"Bu ev hakkında, aptal," diye cevapladı, gözlerini devirerek. "Beğendin mi beğendin mi?"

Oturma odasına göz gezdirdim, rahat mobilyaları ve muhteşem göl manzarasını içime çektim. "Evet, harika. Hallmark filmlerinden bir sahne gibi."

Marina'nın gözleri parladı. Eğilip yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Beğendiğine sevindim. Volk burayı birkaç yıl önce satın aldı ama neredeyse hiç kullanmıyor. Bugün burada kalabileceğimizi söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zaman söyledi?"

Marina omuz silkti. "Bu sabah. Senin için endişeleniyor ve rahatlayabileceğin güzel, sakın bir yerin olmasını istedi."

Şüphe ciğerlerimi sıkıştırdı, ama onu bir kenara ittim.

Yüzümü ovuşturdum ve küçük bir gülümsemeyi başardım.

"Sen biraz kestir, ben de bize pasta yapayım mı? Jakuziden önce tadını çıkarabiliriz."

"Uyumak mı? Zaman kaybetmek istemiyorum."

O gülümsedi. "Rahatla, aptal. Zaman kaybetmeyeceksin. Kendini yenilenmiş hissedeceksin!"

Onun sözlerini düşündüm ve sonra başımı salladım. "Tamam."

"Güzel! Buna degecek, söz veriyorum. Hadi, sana yolu göstereyim."

Beni oturma odasının yanındaki bir kapıya götürdü ve kapıyı açarak beyaz yataklı küçük sarı bir yatak odasını gösterdi.

"Burada uyuyacaksın. Sevimli, değil mi?" Etrafa baktım. "Mükemmel. Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Dinlenin, pasta hazır olduğunda sizi uyandırırım," diye fısıldadı, göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Tereddüt etmeden yumuşak yatağa girdim ve rahatlığı beni sarsın diye bıraktım.

Sessizlik ürkütücüydü ve karanlıkta yürürken ayak seslerim yankılanıyordu.

Aniden, arkamda yaklaşan ayak sesleri duydum.

Arkamı döndüm ama kimse yoktu. Kapı yine gıcırdadı ve bu sefer fısıltılar daha yüksekti. Yalnız olmadığımı fark edince omurgamdan bir ürperti geçti.

Koşmaya çalıştım ama elbisem çok ağırdı ve tökezleyip yere düştüm.

Yaklaşan ayak sesleri duydum ve sonra karanlıktan bir silüet belirdi. Yüzü gölgelerle kaplı bir adamdı, ama kötülüğünü hissedebiliyordum. Elinde bir kuzgun dövmesi vardı.

Yavaş ve kararlı adımlarla bana doğru ilerledi. Kaçmaya çalıştım ama ayaklarım ağırlaşmış ve tepki vermiyordu.

Adam bana doğru ilerlemeye devam etti ve kalbimin göğsümde hızla attığını hissedebiliyordum.

Siyah gözleri bana sabitlenmişti ve yaklaşırken dudaklarında çarpık bir gülümseme gördüm. Aniden kolumdan sıkıca ve acı verici bir şekilde tuttu.

Yardım için bağırdım ama kimse gelmedi.

Beni yerde sürüklerken, keskin kayalar ve enkazlar elbiseyi yırtarken, karanlık ikimizi de yuttu.

"Sofiya?"

Yanağımı okşayan sıcak bir elin nazik dokunuşu ve kulağıma adımı fısıldayan yumuşak dudaklar, karanlığı yavaşça yok etti.

Yavaşça gözlerimi açtığımda, Marina'nın yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Merhaba," diye fısıldadı. "Umarım iyi uyumuşsundur."

Şaşkın bir şekilde odayı taradım, gözlerimdeki uykululuğu silerek.

Pencere perdelerinden hiç ışık gelmiyordu.

"Saat kaç?" diye sordu, sırtımdan ter damlarken odaklanmaya çalışarak.

"Saat 5. İki saat uyudun," diye kıkırdarak, parmak eklemlerini alnıma sürttü.

"Üzgünüm, sandığımdan daha yorgun olmalıyım," diye mırıldandım, utanarak.

"Önemli değil. Hepimiz ara sıra iyi bir şekerleme yapmaya ihtiyaç duyarız."

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, sonra eğlenceli bir gülümsemeyle geri döndü.

"Ama bu kadar yeter, eğlenmeye devam edelim! Limonlu kek denemek ister misin? Jakuzi'de yiyebiliriz."

"Mayom yok," diye mırıldandım.

"Merak etme," dedi Marina gülümseyerek beni rahatlattı. "Biz sadece kızlarız, iç çamaşırın yeter. Ve gerçekten utangaçsan, havlu kullanabilirsin."

Tereddüt ettim, ama jakuzide limonlu kek yiyerek rahatlamak çok cazip geldi.

"Tamam, yapalım," dedim gülümseyerek.

Marina heyecanla alkışladı. "Harika! Ben havluları getireyim." O ayrılırken, ben yavaşça kalktım ve örtüleri yeniden düzenledim.

Zihnim, gözlerimin önünden geçen canlı kabustan hâlâ sersemlemişti. Kazakımı çıkarmaya başladığımda, kuzgun dövmeli adamın görüntüsü tüm gücüyle geri geldi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Kimdi o?

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ama korku geçmedi. Bir şeylerin ters gittiği, tehlikenin yakında gizlendiği hissini bir türlü atamadım. Kazakımı çıkarırken ellerim titriyordu, aklımı mı kaçıırıyordum acaba?

Kapıya iki kez hafifçe vurulması beni irkiltti.

Marina içeri girerken hızla süveterimi kapıp kendimi örttüm. Tek kelime etmeden bana bir havlu uzattı. Onun önünde yarı çıplak kaldığım için utanarak havluyu göğsüme sardım.

O gülümsedi. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Marina hala elbisesini ve botlarını giyiyordu, bu beni şaşırttı, bu yüzden ona sordum.

"Havlum dışarıda," dedi ve mutfakı işaret etti. "Kapı arkada."

Sonra önümde yürümem için işaret etti ve mutfaka doğru yola çıktık. Ahşap zeminde ayak seslerimizden başka ev sessizdi. Ay, bahçeye ışığını saçarken çimlere uzun gölgeler düşürüyordu.

Arka bahçenin kapısını açtığımda, buz gibi bir rüzgar bana çarptı ve titrememe neden oldu. Solumdaki jakuzi ay ışığında davetkar bir şekilde köpürüyordu ve jakuziye yaklaşırken ahşap zemin ayaklarımızın altında gıcırıyordu. Heyecanla, ısınmak için zıplamaya başladım.

"Biraz soğuk, değil mi?"

"Evet, dışarısoğuk," diye gülerek kollarımı ovuşturup etrafıma sardığım havluyu sıkılaştırdım.

Marina'ya dönünce, ensem arkasında hissettiğim keskin bir his beni dondu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, çünkü onun soğuk metal bir nesneyi cildime bastırıldığını fark ettim.

"Buz gibi soğuk bir jakuziye ne dersin?" diye fısıldadı, sesi ürpertici bir şekilde düşü

k Aklım karışmıştı.

sesle Marina bana silah mı doğrultmuştu?

fısıld Neden böyle bir şey yapsın ki? Ne istiyordu?

adı. "Cevap ver."

Yutkundum. Yutkundum zor boğazım boğazım kurudu,
ve kekeledi, "Ben-benanlamıyorum

anlamıyorum."

Marina silahı boynuma daha sert bastırırken, ben hareket etmekten korkarak hareketsiz kaldım. Sessizliği sadece nefes alıp verme sesiyle bozuluyordu.

Sonunda, dilini şaklatarak, şeytani bir kahkaha attı. "Sofiya, sen çok safsın, canım."

Bir anda kafam karışmıştı. "Benden ne istiyorsun?" diye sordum titreyerek.

"Göreceksin. Şimdi havluyu bırak."

Tereddüt ettim, ama Marina saçımı geriye doğru çekti ve silahı daha sert bastırdı. "Bırakmanı söyledim, hemen!"

Acıdan yüzümü buruştururken gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Başka seçeneğim olmadığı için havluyu bıraktım. Çıplak tenime değen soğuk hava beni savunmasız ve çaresiz hissettirdi.

"Sen çok zavallı birisin," diye alaycı bir şekilde dedi. "Seni şu anda öldürebilirim ve kimse burada olduğunu bile bilmez."

Çaresizce fısıldadım, "Volk benim burada olduğunu biliyor."

"Ah, aptal," diye güldü. "Volk hiçbir şey bilmiyor. Bilse bile, seni gerçekten umursadığını mı sanıyorsun?"

Volk'un uyarısı zihnimde yankılandı, hatamın ağırlığı beni ezdi. Kimseye güvenmemem gerektiği yönündeki tavsiyesine kulak asmamıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Yenilgiyi kabul ederek omuzlarımı düşürdüm, pişmanlık içimi kapladı. Marina'nın sert sözleri midemi bulandırdı.

İçten içe, onun haklı olduğunu biliyordum — Volk beni umursamıyordu. Asla umursamayacaktı.

Dudaklarımı ısıarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım, kendimi tutmaya çalışıyordum.

"Beni umursamıyor olabilir, ama," diye fısıldadım, sesim titriyordu, "Igor, beni güvende tutmazsa onu öldürecek."

"Igor," diye tekrarladı, ismi düşünerek. "Igor tehlikeli biridir. Ama sence ondan korkuyor muyum?"

Tanrım, Volk, neredesin?

"Yürümeye başla," diye tersledi, beni ileri iterek. "Gölet güvertesine."

"H-hayır, lütfen, Marina," diye hıçkırarak ağladım.

Soğuk rüzgar kollarımda tüylerimi diken diken etti ve kontrolsüz bir şekilde titremeye başladım. Beni yürümeye zorlarken yalvarışlarım kulak ardı edildi. Çıplak ayaklarım soğuk tahtaya basarken bacaklarım titreyerek yüzümü buruşturdum.

"Kişisel algılama, canım," dedi durduğumuzda. "Bunu yapmak için para aldım. Vlad çok ikna edici bir adamdır."

Babamın adı, kafamdaki karışıklığı daha da derinleştirdi. "V-Vlad mı?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Kızının kontrolü altında olmadığı, başka birine ait olabileceği bir dünya fikrine tahammül edemiyor. Ne yazık ki senin için, kendini sana tercih etti," dedi, sözleri kötülükle doluydu. "Sanırım şimdi Volk'u teselli edecek olan ben olacağım," diye güldü. "Oh, bekle! Bunu zaten bir süredir yapıyorum."

Marina'nın sözleri, anlamını kavramaya çalışırken midemi bulandırdı. Kendi babam benim ölmemi istiyor. Sanki kendi gerçekliğimden kopmuşum gibi

gerçekliğimden kopmuş gibi hissettim.

Cevap vermek için çabalarken, sesim yine beni yüzüstü bıraktı. Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçtı ve yakınlarda bir araba kapısının kapanma sesini duydum, ama bunu algılayamadım.

"Do svidaniya, hoşça kal Sofiya," dedi Marina alaycı bir şekilde ve topuğuyla sırtıma sertçe vurdu.

Vücudum kırılğan buzun üzerinde çökünce, gölün soğuk kucağına daldım ve keskin bir çığlık attım. Acı anında ve dayanılmazdı.

Yüzmeyi bilmiyordum; panik içinde kollarımı ve bacaklarımı çırparken, umutsuzca su üstünde kalmaya çalışıyordum. Annem plajları veya havuzları hiç sevmeydi, bu yüzden yüzme becerisini hiç öğrenemedim.

Marina'dan yardım için çığlık attım, ama o arkasını döndü, kırmızı elbisesi etrafında dönüyor, topukları güvertede tıklıyordu. Bana bir bakış bile atmadı.

Anılar zihnimi doldurdu: Annemin nazik gülümsemesi, Dasha'nın rahatlatıcı dokunuşu, Volk'un güçlü kolları ve yumuşak öpücükleri. Ama şimdi, daha derine batarken, ciğerlerim hava için yanarken, bu anılar uzak ve önemsiz geliyordu.

Daha da batarken kalbimin atışları kulaklarımda gümbür gümbür çalıyordu. Panik ve korku beni sardı, ama kabullenme duygusu yerleşmeye başladı.

İşte bu kadar. Her şey böyle sona erecekti.

Annem ve Dasha'yı düşünmek pişmanlık dalgaları getirdi — söylenmemiş sözler, kaçırılmış bağlantılar. Keşke daha iyi bir kız, daha iyi bir arkadaş olsaydım, daha fazla risk alsaydım, daha dolu dolu yaşasaydım. Keşke Volk'a içimi dökseydim.

Daha da dibe batarken, bu pişmanlıklar kayboldu. Buz gibi su beni sardı, karanlık yaklaşıyordu, ay uzaktan izliyordu. Çılgınca hareketler beni yordu, görüşümü bulanıklaştırdı.

Yenilgiye uğramış olarak teslim oldum. Nefesim yavaşladı, vücudum hareketsiz kaldı. Su ciğerlerime doldu, acı verici bir yanma hissi uyandırdı.

Sonra garip bir uyuşukluk yayıldı, gerçeküstü bir huzur beni sardı, sanki bir rüyada sürükleniyormuşum gibi.

Umutlarım, umutsuzluğum ve hayallerim, hepsi yok oldu. Acı, korku, hepsi yok oldu.

Her şey karardı. Sessizlik.

Uçurum beni karşıladı ve ben de *kayboldum*.

Bölüm

Yirmi Dokuz

"Ölmek önemli değil. Yaşamamak korkunç."
— Victor Hugo

Volk

Diğer arabayı geçmek için çaresizce direksiyonu sola kırıp kornaya basarak yüksek sesle küfrettim. Gece zifiri karanlıktı, yağmur ön cama vuruyordu ve görüşü daha da kötüleştiriyordu.

Gözlerimi kısıarak, kaygan yolda arabayı dengede tutmaya çalışıyordum.

"Siktir!" diye mırıldandım, sinirlenerek.

Umudumu kaybetmek üzereyken, bulutların arasından ay ışığı sızarak önümdeki yolu aydınlattı. Rahat bir nefes alıp direksiyondaki elimi gevşeterek kontrolü yeniden ele geçirdim.

"Ne kadar kaldı, Alexsei?" diye bağırdım ve ormanda hızla ilerlerken gaza bastım.

"Neredeyse vardık," diye cevapladı Alexsei, yol tarifi için telefonuna odaklanarak.

"Orada olmazsa, yemin ederim..." diye başladım, öfkem kaynıyordu. "Orada olacak, güven bana."

Ona karanlık bir bakış attım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Karanlık, çamurlu ormanın içinden geçerken yağmur, öfkeli bir davulcu gibi tavana vuruyordu. Ağaçlar canavarlar gibi yükseliyor, dalları arabaya tırmanıyordu. Direksiyonu daha sıkı kavradım ve dikkatlice sürmeye devam ettim.

"Vlad bu evi ona kısa bir süre önce hediye etti," dedi Alexsei, telefonuna hızla dokunarak.

"Vlad mı? Marina Vlad'la yatıyor mu?" diye sordum, inanamadan.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Bilmiyor muydun? Marina aylardır Vlad için çalışıyor. Igor'un planını ona anlatan oydu."

"O kaltak! Ona dokunmasan iyi olur. Onu ben öldürmek istiyorum," diye tükürdüm.

"Buradan sola dön," diye Alexsei keskin bir şekilde araya girdi.

Gaz pedalına bastım, sola döndüm ve zümrüt yeşili pencereleri olan büyük beyaz bir malikanenin önünde kayarak durdum.

"Dve, evi kontrol et," diye emrettim ve arabanın kapısını kapattım. "Alexsei, onunla git. Ben arka taraftan gireceğim."

Hızla ceketimin içindeki kılıftan silahımı çıkardım ve malikanenin arkasına doğru koştum. Yağmur yüzüme çarpıyor, ayakkabılarımda altındaki ıslak çimlerin sesiyle ve kalbimin güm güm atışlarıyla karışıyordu.

Neredesin Sofiya? Kahretsin. Lütfen güvende ol dorogaya.

İçeride, Dve ve Alexsei'nin yankılanan ayak sesleri, Sofiya ve Marina'yı ararken büyük salonlarda yankılanıyordu. Evin arkasına yaklaşırken, bakışlarım karanlık, boş bahçede jakuzinin yumuşak ışığını yakaladı.

Öfkeme rağmen, tuhaf bir his midemi sardı. Yakındaki sakin göle baktım, suları gecenin karanlığında ürkütücü bir şekilde durgundu.

Göletin kenarına vardığımda, aşağıda herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için korkuluğa yaslandım. Karanlık yüzeyden kendi yansıma bana bakıyordu.

Tam arkayı döndüğümde, rahatsız edici his geri geldi. Gözlerimi bir kez daha göle diktim. Aniden, derinliklerden birbiri ardına kabarcıklar yükselmeye başladı ve gecenin sessizliğini bozdu.

"Siktir, Sofiya!" diye bağırdım, ceketimi bir kenara atıp buz gibi suya daldım.

Buz gibi şok beni iğneler gibi vurdu, ama ben buna karşı koyarak baloncuklara doğru yüzdüm. Kalbim boğazımda güm güm atıyordu, korku midemi sıkıyordu.

Ne bulabileceğimi biliyordum ve çok geç olmaması için dua ediyordum. Sonra onu gördüm — hareketsiz, suyun derinliklerinde, saçları deniz yosunu gibi dalgalanıyordu. Kalbim paramparça oldu. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı.

Kollarını tutup onu kıyıya doğru çektim, başını suyun üstünde tutmak için mücadele ettim. Maviye dönmüş teni kalbimi deldi. Karaya çıktığımızda nabzını kontrol ettim, yoktu.

"Hayır! Lanet olsun, hayır!"

Çaresizlik hissi beni sardı. Hızlı davranmalıydım, onu kaybedemezdim.

"Lütfen, bebeğim, beni terk etme," diye mırıldandım, paniğim artıyordu.

Tereddüt etmeden eğildim, burnunu kapattım ve ağızdan ağza suni teneffüs yapmaya başladım. Göl suyunun acı tadı ağızımı doldurdu, ama ben devam ettim, ciğerlerine hava pompalamaya çalıştım.

"Hadi, nefes al! *Vernis' ko mne, bana geri dön,*" diye yalvardım, ağzına üfleyerek.

Hâlâ tepki vermediğinde, göğsüne kuvvetlice bastırarak göğüs kompresyonuna başladım. Her kompresyonda, herhangi bir yaşam belirtisi için yalvardım.

"Sofiya! *Prosnut'sya! Uyan!*" diye bağırdım, sesim bağırmaktan kısılmıştı. "Lanet olsun, *pozhaluysta, prosnis'! Lütfen, uyan!*"

Her şey bir déjà vu gibi geliyordu, babamı, babuşkamı kaybetmenin unutulmaz bir tekrarı gibi - hepsi geçmişte kayboluyordu. Soğuk dudaklarım yine onun dudaklarıyla buluştu, nefesim ona sıcaklık vermeye çalışıyordu. Ama o hareketsiz, cansız kalmaya devam etti.

O dondurucu gecede, onun da beni terk edenlerin arasına katılması halinde, ben de o buzlu göle atlayıp boğulabileceğimi biliyordum. O benim kurtuluşum için son şansımdı. Mutluluğum için son şansımdı.

Dişlerimi sıkıp öfkeyle, içimden küfrederek, ona umutsuzca sözler mırıldandım. İçimdeki fırtınanın beslediği sözler, onu kurtarmak için deli gibi savaşağıma ve lanetli ruhumu cehennemin dibinden çıkaracağıma yeminler.

Aniden, karanlıkta sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, su tükürdü ve nefes almaya çalıştı. Onu oturmasına yardım edip sırtını ovarken içimi rahatlık kapladı.

"Siktir, bebeğim, *ty v poryadke? İyi misin?*" diye sordum, o öksürürken ve hırıltılı nefes alırken onu sıkıca tutarak.

Ceketimi alıp ona sardım.

Zayıf bir şekilde başını salladı ve gözyaşları yüzünden akarken "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Onu sıkıca sarıldım, soğuk vücudunu hissettim.

Lanet olsun. Bir an için öldüğünü sandım.

Önemli olan tek şey, onun hayatta olması ve şu anda kollarımda güvende olmasıydı. "Beni çok korkuttun," diye fısıldadım ve onu nazikçe öptüm.

Hala öksürerek başını omzuma yasladı.

"Söz veriyorum, Sofiya. Sana yaptıkları için onu öldüreceğim," dedim, sırtını okşayarak.

Ve gerçekten de öldüreceğim. Marina günlerini saymaya başlasa iyi olur.

Ayağa kalktım ve ona da kalkması için yardım ettim. "Seni ısıtmamız lazım."

Ceketimi onun omuzlarına sararak telefonuma uzandım ve Dve'nin numarasını çevirdim. Telefonu açar açmaz, arabada buluşmamızı söyledim. Telefonu kapattım ve Sofiya'ya dönerek onu kollarımın arasına aldım. Bana sıkıca sarıldı, kolunu boynuma doladı, yüzünü omzumun kıvrımına gömdü, nefesi beni ısıttı.

Arabanın arka kapısını açtım ve onu koltuğa nazikçe oturttum, rahat olduğundan emin oldum.

"İyi olacaksın," diye yumuşak bir sesle söz verdim ve yüzündeki ıslak saçları kenara çektim. "Sadece dinlen ve ısınmaya çalış."

Hala öksürerek zayıf bir şekilde başını salladı, gözlerini kapattı ve koltuk başlığına yaslandı.

"Bana yaslan. Böyle daha çabuk ısınırsın," dedim, yanına oturup onu nazikçe kendime doğru çektim. Hala titriyordu ama nefes alışı rahatlamış gibiydi.

Onun narin vücuduna baktığımda, benimkine karşı o kadar savunmasız ve soğuk, ama yine de inkar edilemez bir şekilde benim olan vücuduna baktığımda, içimi bir acı dalgası kapladı. O benimdi. Korumam gereken benimdi ve bu gece başına gelenler için kendimden nefret ediyordum. Onu yeterince korumamıştım. Her şey benim lanet hatamdı.

Onun sırtını küçük daireler çizerek ovarken, arabanın penceresinden dışarı bakıyordum. Alevler evin pencerelerinden dışarı fırlayarak sıcaklığını yayıyordu. Ateşin ışığı her şeyi turuncu bir parıltıyla kaplıyordu. Bir zamanlar beyaz olan ev artık tamamen alevler içindeydi, alevler daha yükseğe dans ederek gökyüzüne uzanıyordu. Çatlayan ve patlayan odun sesleri ateşin uğultusuyla karışarak sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bir his yaratıyordu.

Dve ve Alexsei arabaya yaklaştı. Dve hızla direksiyona geçti, endişeli gözleri Sofiya'ya takıldı.

"İkinizin de paltolarını verin."

Hemen itaat ettiler ve sorgusuz sualsiz paltolarını verdiler. Onları dikkatlice bacaklarına ve kalçalarına örttüm, etrafına sardım.

"*Teper' ty v bezopasnosti. Artık güvendesin,*" diye kulağına fısıldadım ve ıslak saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Dve hızla motoru çalıştırdı ve gaza bastı, araba yanan evden hızla uzaklaştı. Bir an durup, alevlerin her şeyi yutmasını, yağmurun içinden bile yayılan ısıyı izledim.

"Acele et, Hector onu kontrol etmeli," dedim, başparmağımla zayıf ve yavaş kalp atışlarını hissederek. Eski doktorumuz

ve Silas'ın müttefiki olan eski doktorumuza mesaj atmıştım. Birkaç gece önce bacağımdan kurşunu çıkaran oydu.

"*Tamam*," diye cevapladı Dve, gözleri yola odaklanmış halde.

"Marina ortada yoktu. O lanet olası kaltak," dedi Alexsei, pastadan büyük bir ısırık alarak. Dve ve ben ona keskin bakışlar attık. "Ne? Açlıktan ölüyorum! Uçuş öncesi yemeğimi yemeye hazırlanırken beni buradan sürükledin. Ve bu arada," gözlerini kısarak bana döndü, "bu birinci sınıftı."

Gözlerimi devirdim.

"Neyse, bunu mutfak tezgahında buldum," dedi Alexsei, bana küçük bir kağıt parçası uzattı.

Notu açtım.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum, aşkım □ .

Notu tekrar okurken öfkem doruğa ulaştı. Hiç düşünmeden, notu sıkıca buruşturup tüm gücümle pencereden dışarı fırlattım.

"Daha ne kadar var?"

"Sadece birkaç kilometre," diye cevapladı Dve ve yağmur şiddetini arttırırken gaza daha fazla bastı.

"Sakin ol," diye araya girdi Alexsei. "O iyi, sadece biraz üşüyor." Silahımı çekip doğrudan Alexsei'ye doğrulttum. "*Zatknis*."

Gözlerini devirdi ve koltuğuna yaslanarak parmaklarındaki son kek kırıntılarını yaladı. "Vay vay vay. Volk aşık olmuş. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben..." itiraz etmeye başladım, ama Sofiya'nın hıçkırıkları arabayı doldurdu ve cümlemi yarıda kesti. Dikkatimi ona çevirdiğimde öfkem anında dağıldı, titrek vücudunu görünce kalbim sıkıştı.

Hızla silahımı indirdim ve parmak eklemlerimle nazikçe çenesini kaldırdım.

Yüzü solgundu, dudakları hafif mavimsiydi ve gözleri kapalıydı. Yüzünden gözyaşları akarken titremeye ve dişlerini gıcırdatmaya devam ediyordu. "İyi misin, *dorogaya*?

Neren ağrıyor?" diye sordum, sesim

endişeyle yumuşadı.

Alexsei'nin kahkahası bir kez daha sessizliği bozdu. Ona nefret dolu bir bakış attım, ama o hiç etkilenmedi. Lanet olası piç.

Dikkatimi, sessiz kalan Sofiya'ya yeniden verdim. Her geçen an, onun sessiz hıçkırıkları beni daha da acı verici bir şekilde delip geçiyordu.

Dve arabayı evin önüne park eder etmez, arabadan atladım ve onu kollarımın arasına aldım. Onu yağmurdan koruyan tek şey ceketimdi ve muhafızların yanından geçerken onlara tehditkar bir bakış attım. İki de başlarını eğdiler.

Hector oturma odasında uzanıyordu, ama ben merdivenleri koşarak çıkarken o da hemen arkamdan geldi. Sofiya'yı doğrudan yatak odama taşıdım ve onu nazikçe yatağa yatırdım.

"Dışarıda bekle."

Hector tek kelime etmeden çıktı ve kapıyı kapattı.

Titrek omuzlarından ceketimi nazikçe çıkardım ve yere attım, sonra o daha da ağlarken nemli iç çamaşırını dikkatlice çıkardım. "Şşş, benim," diye mırıldandım, onu elimden geldiğince teselli etmeye çalışarak. "

Sadece ısınmanı istiyorum."

Onu soyduktan sonra, onu nazikçe kollarımın arasına aldım ve yatağa yatırdım, battaniyeyle örttüm ve onu yatırdım.

Hector'u çağırdım. O odaya geri girdi ve çantasını yatağın yanındaki yere koydu.

Onu muayene ederken, benim hayal kırıklığım arttı. Kalp atışlarını ve tansiyonunu kontrol ederken, gözlerine ışık tutarken endişeyle izledim. O işini bitirene kadar odada ileri geri yürüyerek, yumruklarımı sıkıca kenetledim.

Marina az önce ölüm fermanını imzalamıştı. Onu gördüğüm anda, iki metre toprak altında olacaktı.

"Şokta, ama fiziksel olarak durumu iyi. Kalp atışı ve kan basıncı stabil, ama akciğerlerinde biraz su olabilir," dedi Hector, ciddi bir ifadeyle bana bakarak, sakın ve profesyonel bir sesle.

Onun sözleri kafama dank edince hayal kırıklığım yok oldu ve rahat bir nefes aldım.

Hector devam etti: "Akciğerlerindeki sıvıyı gidermek için ilaç vereceğim ve uyumasına yardımcı olacak bir şey vereceğim. Tamamen iyileşmesi için birkaç gün dinlenmesi gerekiyor."

"İyi."

Malzemelerini topladı ve odadan çıkarken kapıyı kapattı. Sofiya'nın yanına oturdum, elini nazikçe tuttum ve başparmağımla avucunun çizgilerini izledim. Öne eğildim ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Artık güvendesin," diye fısıldadım ve ayağa kalktım. Burada kalamazdım. Ona her baktığımda suçluluk duygum daha da artıyordu. Hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Temiz giysilerimi alıp duşa girdim. Ilık su kaslarımı gevşetti, ama Sofiya'nın düşünceleri aklımdan çıkmıyordu. Ay ışığıyla aydınlanan karanlık gölde onun görüntüsü beni rahatsız ediyordu.

Duş aldıktan sonra hızlıca giyindim ve ceketimden silahımı çıkardım. Yatakta kırılğan ve savunmasız duran Sofiya'ya bir kez daha baktım ve onu korumak için içimde bir dürtü hissettim. Silahımı elime alıp odadan çıktım, zihnim intikam düşünceleriyle doluydu.

Karanlık koridorlarda öfkemle koşarken, sonunda Andrei ve Dimitri'nin kaygısızca oturup sigara içtikleri verandaya ulaştım. Beni görünce ikisi de şaşkınlıkla ayağa fırladılar.

Alexsei duvara yaslanmış duruyordu, ama o eğlenceli bir sesle "Kurt geliyor" diyene kadar onu fark etmedim.

Hiç vakit kaybetmeden, silahımı Dimitri'nin sağ koluna doğrultup tetiği çektim, sonra aynısını Andrei için de yaptım. Kurşunlar onlara isabet ettiğinde, ikisi de yüzlerini buruşturup yüksek sesle bağırdılar.

"Bu, aptal olduğun için."

İkisi de acı içinde kollarını tutarak geriye doğru sendelediler. Onların küfürlerini veya özürlerini dinlemek için orada kalmadım. Açıkçası, umurumda bile değildi. Onları geçip mutfığa doğru gittim, Dasha'yı arıyordum. Alexsei hemen arkamdaydı, adımları benimkilerle aynıydı.

"Kızın nasıl?"

Onu görmezden geldim, zihnim öfkeyle doluydu. Dasha'yı mutfakta, masada bir fincan çay ile otururken buldum. Ben içeri girdiğimde bana baktı, silahımı görünce gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Ne oldu?" diye sordu, yüzünde endişe belirmişti. Ona doğru yürüdüm ve silahımı kafasına doğrulttum.

"*Gde vy byli segodnya? Bugün neredeydin?*"

Dasha'nın kafasına silahımı doğrultmuş olarak orada dururken, içimde soğuk bir öfke yükseldi.

Evde biri ona haber vermedikçe Marina'nın benim evde olmadığımı bilmesinin imkanı yoktu. Aramızda bir ispiyoncu olduğu düşüncesi beni öfkeliendirdi.

Her hücrem yüksek alarmdaydı, en ufak bir tahrikte patlamaya hazırды.

Kimseye güvenemiyordum, yıllardır tanıdıklarım bile. Siktir!
Kim olabilirdi?

Tek bir şey kesindi: O köstebeği bulacaktım ve bedelini ödeyecekti. Onları tek tek bulacak ve bana karşı geldiklerine pişman olacaklardı. Ben buradayken, bu çatı altında hiçbir köstebek güvende olmayacaktı.

"Ben... ben," diye kekeledi.

"Cevap ver!" diye bağırdım ve silahı kafasına daha sert bastırarak tetiği çekmeye hazırlandım.

Dasha'nın gözleri etrafta dolaşmaya başladı , bir kaçış yolu arıyordu , ama hiçbir şey bulamadı .

Sıkışıp kalan Marina'nın sesi titredi. "Ben... senin istediğin gibi bodrumu temizledim." "Bütün gün mü? Dasha..."

Alexsei, kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Marina, Volk'un burada olmadığını nasıl bildi?"

Dasha'nın yüzü soldu. "Marina buraya mı geldi?"

"Evet, ve Sofiya'yı lanet olası donmuş göle itti!" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Dasha'nın gözleri dehşetle büyüdü, geriye doğru sendeledi ve yakındaki bir sandalyeye takılıp neredeyse düşüyordu. "S-Sofiya nerede?"

Onun sorusunu görmezden gelerek devam ettim, "Anladın, değil mi? Bu evde bir hain var. Ve sen," silahı çenesinin altına dayadım, "benim burada olmadığımı bilen tek kişisin. Peki, Marina'ya haber verdin mi?"

Dasha'nın gözleri korkuyla doldu, gözyaşları akmaya başladı. "Hayır, yemin ederim, kimseye söylemedim. Lütfen, Volk!"

"Bana yalan söylemesen iyi olur," diye hırıldadım. "Bununla bir ilgin olduğunu öğrenirsem, sefil hayatının geri kalanında pişman olmanı sağlarım."

Onu itip, dışarı fırladım. Şimdi bir içkiye ihtiyacım vardı.

Kütüphaneye doğru düz bir çizgi çizerek, kendime bol miktarda sek votka doldurdum ve yudumlarken yakıcı tadını çıkardım. Yumuşak kanepeye uzanarak, şöminenin sıcaklığının adrenalini patlamasını yatıştırmasına izin verdim.

Alexsei ve Dve kısa süre sonra bana katıldı, onların sessizliği benim içimdeki kaosı yansıtıyordu. Ateşin önünde oturduk, kendi düşüncelerimize dalmıştık. Ama Igor'un yakında geleceği gerçeği beni geri çekti. Kendi kendime küfrederek, ağır bir karar vermek zorunda kaldım. Igor'a her şeyi anlatıp

Sofiya'yı gözlerimin önünde öldürmesini mi izleyeyim, yoksa çenemi kapalı tutup onun güvenini mi boşa çıkarayım?

Hayal kırıklığıyla homurdandım, ikilem beni boğuyordu.

Dve, keskin bir soruyla sessizliği bozdu: "Igor yolda.

Vlad ile ilgili planınız nedir?"

Ona karanlık bir bakış attım, diğer her şeyin arasında Vlad hakkında onlara emir vermediğimi fark ettim. Kahretsin. Sofiya kafamı karıştırdı ve tek düşünebildiğim onun güvenliği.

"Bence Vlad'ı akşam yemeğine davet etmelisin, müstakbel kayınpederinle tanış," dedi Alexsei gülerek, puroyu yakıp uzun bir nefes çekti. "Çok hoş olur."

Gözlerimi devirdim ve bir yudum daha votka içtim. Vlad

için "sevimli" kelimesi uygun değildi.

"Neden hala burada olduğunu hatırlatır mısın?"

Alexsei iç geçirdi. "Beni buraya sen getirdin, hatırladın mı? Sana uçağa yetişmem gerektiğini söyledim, ama sen..."

"Burnun kırılmasını istemiyorsan, çeneni kapa."

Alexsei sırtarak ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam," dedi ve purodan uzun bir nefes daha çekerek dumanı aramızda dolaştırdı.

Alexsei ile benim aramızda farklılıklar vardı, ama hiçbir şey aramızdaki bağı koparamazdı. Birlikte cehennemi yaşayıp geri dönmüştük, her zaman birbirimizin arkasını kollamıştık.

Onun kaybını düşünmek beni çok etkiledi.

Bir çocuğu kaybetmek, hiçbir ebeveynin yaşamaması gereken bir şeydi.

Onun yaptıklarının hepsine katılmasam da, acısını anlıyordum. Bu acı asla geçmeyen bir acıdır.

Dve boğazını temizleyerek gerginliği bozdu. "Vlad konusunda ne yapmamızı istiyorsun?"

Düşüncelerimi toparlamak için bir süre durdum. "Sabah onu bodruma getirin. Ben..."

"Zor durumdaki hanımefendini görmeye mi gidiyorsun?" Alexsei sözümü kesti, gülerek burun deliklerinden dumanlar çıkardı.

Gözlerimi devirdim ve ona bir şaplak attım.

Odayı terk ederken içimde bir öfke kaynıyordu.

Kapıyı sessizce açtığımda, gözlerim hemen yatağımda derin uykuda olan Sofiya'ya takıldı. Yanağını nazikçe okşarken kalbim kabardı.

Onun yavaş ve düzenli nefes almasını izlemek beni rahatlattı.

Yavaşça soyundum, sadece boxer şortumu giydim ve yatağa girip arkadan ona sarıldım.

Kolumu beline doladım, onu kendime yaklaştırdım, gözlerimi kapatıp uykuya dalarken sıcaklığımı onunla paylaştım.

Huzursuz uykumda, boynuma yumuşak öpücükler ve fısıldanan aşk sözleri hayal ettim. Tam da derin bir uykuya dalmışken, bir el omzuma dokundu ve beni uyandırdı.

Düşünmeden, uyurken inleyerek o kişiyi yakaladım ve boğazını sıktım.

Sofiya'nın çığlığı beni uyandırdı.

Kalbim hızla atıyordu, yüzümden ter damlıyordu. Onun

olduğunu fark edince bıraktım ve o nefes almaya çalıştı.

Şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılmış, yorganı tutarak geriye doğru sendeledi.

"Kahretsin, Sofiya! Burada olduğunu unutmuşum..." diye başladım, sesim boğuktu.

Hala nefesini toparlamaya çalışırken, gözlerinde korku ile başını salladı. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Seni korkutmak istemedim," diye kekeledi, kendini savunmaya çalışarak.

Onun yanına oturdum ve kolumu onun omzuna attım.

O benim gibi kokuyordu ve içimdeki çarpık bir tarafım bundan hoşlanıyordu.

Kafasına öptüm. "Asla... Ben sadece... Seni başka biri sandım."

Bana doğru eğildi, vücudu hafifçe titriyordu. "Sorun değil," diye tekrarladı.

"Kasten yapmadığımı biliyorum."

Başparmağımla nazikçe çenesini kaldırdım, gözlerine bakarak onu yumuşakça öptüm. Uzun, koyu renkli, yumuşak saçlarını okşarken gözlerini kapattı ve mırıldandı.

Parmaklarımla saçlarını okşamaya ve alnını öpmeye dayanamadım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadım, dudaklarım onun dudaklarına değdi.

Yorganı daha sıkı tuttu, gerginlikten parmak eklemleri beyazlamıştı. "Neren ağrıyor?"

Gözlerinde yaşlarla başını salladı. "İyiyim," diye fısıldadı. "Sadece biraz sarsıldım."

"Çok üzgünüm Sofiya. Marina için, her şey için."

Hafifçe gülümsedi, elini boynuma doladı ve beni kendine çekti.

Dudakları benimkilerle hevesle buluştu, dili nazikçe içeri girmeye çalıştı. Dili ağzımın içine girerken inledim.

Onu kendime doğru çektim, öpücüğü derinleştirip ağzını keşfettim. Tırnakları kafamın derisine batarken, o yumuşak bir iniltiyle omurgamdan aşağı titreme geçirdi.

Çölde su bulan bir adam gibi, doyamıyordum. Ama ben devam etmek istesem de, onun dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Durmamız, bebeğim," diye nefes nefese dudaklarına fısıldadım, burnum onun burnuna değiyordu.

Gözlerine baktığımda, yanaklarındaki üç güzellik izinde, küçük takımyıldızlar gibi, kendimi kaybettim. O kadar büyüleyiciydiler ki, her ayrıntıyı dudaklarımla ve parmaklarımla keşfetmek istedim.

Eğildim ve her birini nazikçe öptüm.

O, örtüleri bıraktı, göğsünü benimkine bastırdı ve vücuduma bir sıcaklık dalgası yayıldı. Elleri omuzlarımda ve sırtımda dolaştı ve dudaklarını boynuma bastırdı.

Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken, "Sana ihtiyacım var, Volk" diye fısıldadı.

Gözleri benimkilere kilitlendi, sessizce onu becermem için yalvarıyordu.

Gözlerindeki saf arzu, direnmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"Ben de sana ihtiyacım var, her şeyden çok," dedim, sesim alçak ve boğuktu.

"Ama yapamayız. Dinlenmen lazım."

Kafasını salladı ve üzerime oturdu, ay ışığı çıplak vücudunun her kıvrımını vurguluyordu.

Dolgun göğüsleri, pürüzsüz teni ve geniş kalçaları, onu yarattığı için Tanrı'ya şükrettirdi.

Üzerime yerleşti, sıcaklığı ve ıslaklığı bana daha sert baskı yapıyordu.

Onu itmek için kalçalarını tuttum, ama o tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve bana sürtünmeye devam etti.

Kontrolümü kaybetmek üzereydim.

Daha hızlı hareket etti, uzun saçları sırtından aşağıya doğru sarkıyordu. Nefesimi kesti ve ben de yumruklarımın kalçalarına bastırarak onu bana daha sertçe çekerek düşük bir homurtu çıkardım.

Nefesi hızlandı, göğsü ve yanakları pembe bir kızarıklıkla renklendi.

Siktir.

Boşalacak.

Hızlı bir hareketle onu sertçe yakaladım ve yatağa yatırdım, üzerine eğilip onu şiddetle öptüm.

"Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" diye sııttım.

Gözleri kapalı, başını salladı ve bana sürtünmeye çalıştı.

"Ben sana söylediğimde boşalacaksın," dedim, bacaklarını açıp yüzümü arasına gömdüm, kokusunu içime çekip açgözlülükle klitorisini yalamaya başladım.

Onu yalayıp yuttum, benim adımı haykırırken vücudunun gerildiğini hissettim, başımı daha derine ittim. Elleri saçlarıma dolandı, beni kendine çekti, kalçaları kontrolsüz bir şekilde ağzıma doğru sallanıyordu. Dilimle klitorisinde desenler çizdim, tadını çıkardım, inlemelerini ve ahlamlarını zevkle dinledim.

İki parmağımı içine soktum, tatlı noktasını bulmak için kıvırdım, dilim ise klitorisini yalamaya devam etti.

İnlemeleri daha da yükseldi, vücudu titreyerek doruğa yaklaştı.

"Hadi Sofiya, benim için boşal," diye inledim, onun hassas tenine karşı.

O da öyle yaptı, orgazmı vücudunu sarsarak beni altında titretmeye başladı.

Ondan uzaklaştım ve gözlerine baktım, parmaklarım hala onun içindeydi.

Gözleri tatminle parlıyordu, vücudu titriyor ve terden parılıyordu.

Nefesini yakalamaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

Ağzımı sildim ve ona öpüşmek için yukarı çıktım.

Tadı... benim gibiydi.

Bunu onaylaması gerekiyordu.

"Skazhi eto, Söyle," dedim, sesim alçaktı. "Benim olduğunu söyle." Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Ben seninim, Volk," diye fısıldadı. "Lütfen, beni al. Seni içimde istiyorum."

Hayır, olamaz. Kendime gelip bunu bitirmeliydim.

Kafamı sallayarak, çenemi okşadım ve ona karşı duyduğum ezici arzuyu bastırmaya çalıştım. "Hayır. Seni bir kez becerirsem, geri dönüşü olmaz."

O başını salladı, ellerimi tutup göğüslerine koydu, sertleşmiş meme uçları avuç içlerime bastırıyordu. "Biliyorum. Sana ihtiyacım var, Volk."

Sözleri zihnimde yankılandı ve kötü düşüncelerin fırtınasını ateşledi. Yoğun çekim, açlık... Hepsi çok tüketiciydi.

Ama buna karşı koymaya çalıştım, ikimizi de kaçınılmaz sonuçtan korumaya çalıştım.

Gözlerinde herhangi bir şüphe veya tereddüt belirtisi aradım, ama sadece dizginlenemeyen şehvet ve sarsılmaz bir kesinlik buldum.

Bir parçam pes etmemi, bırakıp teslim olmamı haykırıyordu. Diğer parçam ise kontrolü kaybetmekten korkarak şiddetle direniyordu.

Yüzümü nazıkçe tutup, kendi yüzüne doğru eğdi. Dudaklarımız, kalbimi hızla çarptıran yumuşak, uzun bir öpücükle buluştu.

Hafifçe geri çekilirken, sıcak nefesi dudaklarımı okşadı ve fısıldadı, "Lütfen, Volk."

O an, tüm çekincelerim eridi.

Bizi korumak, onu reddetmek istedim, ama lanet olsun, gözlerindeki ateş içimdeki yakıcı arzuyla eşleşiyordu.

Artık daha fazla dayanamazdım.

Onu benim yapmam gerekiyordu.

"Siktir," diye homurdandım ve onu yüzüstü çevirdim.

Hazırlıksız yakalandığı için şaşkın bir çığlık attı.

"Sen beni deli ediyorsun, *dorogaya*."

Saçlarını kavradım, dudaklarım kulağına değdiğinde kendimi ona bastırdım. Kulak memesini alaycı bir şekilde ısırarak, boynuna öpücükler yağdırdım.

Sonra boğazını sıkıca kavradım, parmaklarımı yumuşak tenine gömdüm. "Sert ve vahşi mi, yoksa tatlı ve yavaş mı sikilmek istersin?"

"Sen nasıl istersen," diye nefes nefese söyledi, ben sertleşmiş penisimi kıcına bastırıp kendimi ona sürtünce.

"Dört ayak üstüne çök," dedim, saçlarını ve boynunu bırakarak.

Hevesle itaat etti ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Zaman kaybetmeden dilimi pürüzsüz sırtının kıvrımlarına doğru kaydırdım, teninin tadını çıkardım. Bir elimle kalçasını kavradım, diğer elimle meme ucunu okşadım, tepkisini çok sevdim.

Sırtının alt kısmına ulaştığımda, onu nazikçe ısırmaaya dayanamadım.

Dikkatimi kıcının hemen üstündeki baştan çıkarıcı gamzelere çevirdiğimde, dudaklarımdan yaramaz bir gülümseme süzüldü. O baştan çıkarıcı eti öptüm, emdim ve nazikçe ısırdım, onun inlemelerinin hoş melodisinin tadını çıkardım.

Ama bu yeterli değildi.

Dudaklarım ve dilim daha aşağıya indi, onun karşı konulmaz kıcının her santimini işaretleyerek kıcının her santimini işaretledim.

Aniden, elimi sertçe indirdim ve bir tokat attım.

O nefesini tuttu ama kısa süre sonra ağzından birkaç inilti çıktı.

Yanakları kızarıırken, bu sefer daha sert bir şekilde tekrar şaplak attım.

"Hoşuna gitti mi?" diye alay ettim, hassas tenini okşayarak bir kez daha sertçe tokatladım.

Tahrik olduğu belliydi, ıslaklığı parıldıyor ve uyluklarından aşağı sızıyordu.

Başımı yayılmış yanaklarının arasına soktum ve daha iyi erişebilmek için ellerimle onları ayırdım.

Hevesle, dilimi onun narin kıvrımlarında yukarı aşağı gezdirdim.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadım. "Sana doyamıyorum."

Devam ettim, dilimle onu yalayıp yutarak onu çılgına çevirdim.

Altımda kıvranıyor, giderek daha yüksek sesle inliyordu, parmaklarımı derinlere daldırdığımda tatlı sıvıları parmaklarımı kaplıyor, etrafımda sıkılaştığını hissediyordum.

O yaklaşırken, onu ters çevirdim, göğüsleri sallanmaya başladı. Her iki meme ucunu da yaladım ve ısırdım.

Hiç vakit kaybetmeden boxerımı çıkardım ve çekmecede prezervatif aradım.

Sonunda bir tane bulduğumda, onu yırttığımda ve hızla ağrıyan uzunluğuma sardığımda, ona ihtiyacı olanı vermeye hazır olduğumda, oda arzu ile çınladı.

Onun içine girmek için sabırsızlanıyordum. "Hiç seks yapmadım."

Vücudum sanki dondurucu Antarktika sularına batırılmış gibi kaskatı kesildi. İçimde şok, öfke, inanamama gibi duygular kabardı.

Bana söylemeden nasıl bu kadar ileri gidebilirdi?

Uzun zaman önce ilk öpücüğü benimle paylaşmak için yalvardığında, benimle oyun oynadığını düşünmüştüm. Ama sanırım yanlışmışım.

Her şeyi sindirmeye çalışarak çenemi sıktım.

Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözlerinde hayal kırıklığını gördüm.

Rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı, yanakları kızardı. "Hiçbir zaman hazır hissetmedim... bilirsin, aslında kimseyle seks yapmaya," itiraf etti, sesi tereddütle sönüyordu.

Hayal kırıklığı ve inanamama duygusu içimi kaplarken, acı bir kahkaha attım.

"Şunu bir netleştirelim," dedim alaycı bir tonla. "Diğer tüm erkeklere karşı tereddütlüydün, ama nedense benimle rahat hissediyorsun?" Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Senin karışık, cahil sahte baban yüzünden seni kaçıran, senin onun kızı olmadığını bile bilmeyen adam mı?"

Bu durumun saçmalığını kesinlikle komik bulmaktan kendimi alamadım.

Yüzü pancar gibi kızardı ve göğsümü delip geçecek kadar ölümcül bir bakış attı.

"Biliyor musun? Siktir git!" diye tükürdü. "Ya beni sik ya da gitmeme izin ver."

Lanet olsun.

Kızginken daha da güzeldi, çatık kaşları ve hafifçe büzülmüş dudakları inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

İki elini de ellerimle tutup başının üstüne sabitledim, göğsünün hızla inip kalktığını hissettim.

"Merak etme, *dorogaya*. Seni o kadar iyi becereceğim ki, tüm bu bekleyişe değecek," diye fısıldadım dudaklarına, yüzümde yaramaz bir gülümseme yayıldı.

Gözleri benimkilerle buluştu, utangaç ve heyecanlıydı.

Elini nazikçe tutup zonklayan sikime götürdüm.

Parmaklarını onun uzunluğu boyunca çekinerek gezdirdi, beni neredeyse çıldırtacak kadar nazik dokunuşlarla beni tahrik etti.

Acı dolu bir kahkaha attım. "Ben camdan yapılmadım, bebeğim."

İstediyimi elde edince, utangaçça başını salladı, alt dudağını ısırды ve elini sikime doladı, sert ve lezzetli bir okşama yaptı.

Dudaklarımız ateşli bir öpücükle birleşti ve zevk dalgası doğrudan kalbimin derinliklerine ulaştı.

Ellerim serbest kaldığında, göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlarını hevesle okşadım. Dudaklarım da onu takip etti ve çene hattından boynuna kadar ateşli öpücükler bıraktı.

"Seni ne kadar çok arzuladığımı bilemezsin," diye itiraf ettim. "Her santimini hissetmek, seni tamamen sahip olmak için."

Dizimle nazikçe bacaklarını ayırdım ve uzunluğumu amına yönlendirdim, klitorisini okşadım. Daha iyi görebilmek için kollarının üzerine yükseldi.

"Hazır ol," dedim göz kırparak ve yavaşça penisimi içine kaydırdım, dudaklarımdan düşük bir küfür kaçtı.

İçine girdiğimde hafifçe irkildi ve gözlerini kilitledi.

O kadar güzel görünüyordu ki, o anda onu çekip her yere yanımda götürebilmek için bir kameram olmasını diledim.

İnleyerek, penisimin yarısı onun içine girene kadar daha da ittim, duvarlarının etrafımı sıktığını hissettim.

"*Siktir*. Çok sıkıydın," diye fısıldadım, parmağımı klitorisine bastırıp rahatsızlığını gidermek için dairesel hareketler yaptım.

Başını geriye eğdi ve derin bir inilti çıkardı.

"*Ty v poryadke?*" diye sordum, daha derine ve daha sert girmeyi kontrol etmeye çalışarak. "*İyi misin?*"

Hızlıca başını salladı ve tereddüt etmeden, kollarımı başının iki yanına yerleştirip sertçe içine girdim.

Dudaklarından bir çığlık kaçtı ve tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

Onun meme uçlarını hevesle yalayıp öptüm, dilimi etrafında döndürdüm ve göğüslerine küçük aşk ısırıkları bıraktım. Parmakları saçlarıma dolandı, dudaklarımız birbirine çarptığında beni kendine doğru çekti.

Öpüşmemiz vahşi ve açgözlüydü, sanki ondan doyamıyormuşum gibi, sanki o hayatta kalmak için ihtiyacım olan oksijenmiş gibi.

Gergin bir şekilde fısıldadı, "*Ş-şimdi hareket etmeye başlayabilirsin*." "*Emin misin?*"

Kafasını salladı.

Onunla sürtünmeye başladım, pelvisimle klitorisini okşayarak endişesini gidermeye çalıştım.

Yavaşça bir santim geri çekildim ve tekrar içine girdim.

Gözlerini kapattı ve dudaklarını araladı, sessiz bir ses çıktı.

Hareketi tekrarladım, her itiş daha derin ve biraz daha hızlıydı, duvarlarının gevşediğini hissediyordum. Gözleri açıldı ve yumuşak bir inilti çıkardı.

Sonra daha sert bir şekilde ittim, elimi boğazına götürdüm, dudaklarını yaladım ve ısırdım.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye dudaklarına inledim. Daha hızlı girmeye başladım, saçlarını kavradım, alınlarımız birbirine değiyordu.

"Oh V-volk," diye inledi, elleri sırtımı tırmalayıp kalçalarımı kavradı, daha derine girmeye teşvik etti. "Daha sert, l-lütfen."

Yaklaşarak kulağına fısıldadım, "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Kalçalarını sıkıca kavrayarak, kendimi biraz kaldırdım, açlığımı serbest bırakmaya hazırdım.

Tek bir güçlü hamlede, derinlere daldım ve onu acımasızca sikmeye başladım.

Göğüsleri çılgınca sallanıyordu, çığlıkları beni daha da çılgına çeviriyordu.

O, zevke kapılmış bir şekilde kollarıma sarıldı ve benimle aynı ritimde hareket etti. "Sikimi çok iyi alıyorsun," diye inledim, aklımı kaçırmıştım.

Bacaklarını kaldırıp kendimi onun içine daha derine yerleştirirken, kollarımla başının yanındaki uyluklarını desteklerken, o memnuniyetle bir nefes verdi.

Bu aç, her hareketimde tüm vücudunun titrediğini hissederek daha da derine girmemi sağladı.

Terden sıırıslıslam olan vücutlarımız birbirine yapışmıştı, aramızdaki sıcaklık o anı daha da ateşli hale getiriyordu.

"Adımı söyle," diye hırıldadım. "İyi bir küçük sürtük ol, herkese seni kim siktiğini duyur."

Başını çevirdi ve yastığı ısırıldı. "Aman Tanrım, *Volk*," diye bağırdı ve yastığı tekrar ısırıldı.

"Kim sevişiyor?" Onun orgazma yaklaştığını hissederek tekrar ettim.

"V-Volk," diye bağırdı, ben de boğazını sıkıca kavradım. "Aferin kızım," diye burnunu öptüm. "Çok uslu bir kızsın."

"Ben-ben..." diye nefes nefese, yüzü hafifçe kızardı. "Ben-ben..." diye dudaklarını sıkarak inledi, son bir yüksek inilti dudaklarından çıktı ve adım son bir kez dudaklarından döküldü.

Pelvisimi klitorisine sürtmeye devam ettim, amının benim sikimin etrafında zonkladığını hissettim.

Gözleri kapalıydı, dudaklarından sığ nefesler çıkıyordu, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

"Henüz işim bitmedi. Dizlerinin üzerine çök," emrettim, sikim hala sert haldeyken ayağa kalktım ve onu yatağın kenarına getirdim. "Dizlerinin üzerine çök

önüme diz çok."

O itaat etti, sabırla bana baktı.

Başparmağımı yanağına sürttüm, alt dudağında biraz daha uzun kaldım.

Sikimi kavradı, birkaç kez pompaladı ve prezervatifi bir kenara attı.

Yaklaştım ve sikimi dudaklarına sürttüm. "Em."

O homurdandı, dilini çıkardı ve ucumu yaladı, dilini etrafında dolaştırarak ön sıvıyı tadını çıkardı. Bir eliyle testislerimi avuçladı, ben de daha iyi görebilmek için saçlarını at kuyruğu yaptım.

"Ağzını aç."

O da açtı ve ben de içeri girdim, sikimin boğazının arkasına değdiğini hissettim.

"Siktir, *Ya mechtal o tebe v takom vide uzhe chertovy nedeli, haftalardır haftalardır seni böyle hayal ediyorum,*" dedim ve ağzına daha hızlı girmeye başladım. "Boğazını gevşet," dedim ve yüzünden akan gözyaşlarını parmak eklemlerimle sildim.

Ağzı harikaydı, ama o beni geri itip, yukarıdan aşağıya yalayıp, taşaklarımı emip, sikimi daha hızlı pompalarken ben gözlerimi açık tuttum.

"Siktir, çok iyi yapıyorsun."

Gerçeklik, fantezilerimden on kat daha iyiydi.

"Nereye boşalayım?" Saçını çekip yüzünü kaldırdım. "Göğüslerine mi?"

Meme uçlarını çimdikledim ve o hevesle başını

salladı. "O zaman yalvar," diye sırttım.

O, gözlerini benimkilere kilitleyerek sikimi yavaşça yaladı. "Lütfen, göğüslerime boşal."

"Siktir," diye inledim, doruğa ulaşmak üzereydim. "Uzan."

Hızla uzandı, kollarını dayadı ve dudaklarını ısırarak beni izledi. Üstüne çıktım, beline bacaklarımı attım ve göğüslerine boşalmadan önce sikimi birkaç kez hızlıca pompaladım. Memnuniyetle mırıldandı ve ben parmağımla spermimi izleyerek dudaklarına sürdüm. O da içgüdüsel olarak yaladı.

Ne uslu bir kız.

Tekrar sertleştiğimi hissedebiliyordum.

"Tadım nasıl?" diye fısıldadım, saçlarını nazikçe geriye tarayarak onu kendime yaklaştırdım.

"Güzel," diye mırıldandı yumuşak bir sesle, dudaklarında bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek.

"Sen kadar iyi değil."

Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktı ve elimi uzattım, sessizce onu yanıma davet ettim.

Bir an tereddüt etti, elime belirsizlikle baktı.

Endişelenerek adını söyledim, ama o hafifçe arkasını döndü, oturup battaniyeyi omuzlarına çekti.

"Ne oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle, sesim gerçek bir endişeyle doluydu.

Lanet olsun, az önce boğulmak üzereydi ve ben onu bir mağara adamı gibi sertçe becerdim.

Volk, sen aptalın tekisin!

Yumuşak bir iç çekişle, gözlerinde yaşlar birikerek sonunda benim bakışlarımla buluştu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var," diye fısıldadı, sesi hafifçe titriyordu.

O sessizce ağlarken, ben onu sıkıca sarıp sarmaladım, sırtını nazikçe okşayarak yatıştırıcı sözler fısıldadım. "Sorun yok," diye fısıldadım, göğsüme değen gözyaşlarının sıcaklığını hissederek. Ama o başını salladı.

"Yapmamalıydık... Ben yapmamalıydım..."

Onu sakinleştirmek için adını fısıldadım, ama o aniden uzaklaşarak yorganı sıkıca kavradı.

"Üzgünüm, sadece... çok bunaldım," diye nefes verdi. "Yalnız kalmam lazım, lütfen. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Sözleri beni mideye yumruk yemiş gibi etkiledi.

Haftalarca arzularıyla mücadele ettikten, her gün beni tüketen özlemle savaştıktan sonra, onun isteği bir reddetme gibi geldi. Gerçekliğin ağırlığı üzerime çöktükçe, kendimle savaştım. Daha fazlasını istiyordum, ama Igor'a olan sadakatim beni engelliyordu.

Görünüşü korumak zorundaydım, her şeyin sadece yüzeysel olduğunu iddia ediyordum. Ruhumun onun ruhunu arzulamadığını iddia ediyordum.

"Peki," dedim sessizce. "Ama unutma, bu lanet evde herkes senin benimle yatmak için yalvardığını duydu."

Acım havayı kirletiyordu, hissettiğim incinme ve aşağılanmayı yansıtıyordu.

Yaralı bir çocuk gibi, reddedilmenin bana verdiği acıyı ona yansıtarak ona zarar verdim.

Sessizce başını salladı, dudaklarını sıkıştırdı ve kalkarak, yürürken etrafına battaniyeyi sıkıca sarıldı.

Kapı arkasından kapanana kadar gözlerimi ondan ayırmadan onun gidişini izledim.
Onu

. Yastığa yüzümü gömdüğümde içimde hayal kırıklığı ve pişmanlık dolaşıyordu.
yastığa gömdüm, kokusu hala burnumdaydı, görüntüsü zihnime kazınmıştı.

Sofiya, bana ne yaptın sen?

Bölüm
Otuz

"Aşka bir kez daha ve her zaman bir kez daha güvenecek kadar cesur ol."
— Maya Angelou

Sofiya

"Sana temiz giysiler getirdim," dedi yumuşak bir sesle, elindeki bohçayı kaldırarak.
Yastığıma mırıldandım ve ona yatağa gelmesini işaret ettim.
Güneş ışığı pencereden süzülerek cildime hafif bir sıcaklık yayıyordu.
Yağmur sonunda durmuş, odaya sessiz bir sükunet gelmişti.
Yorganı üzerime çekerek, kemiklerime işleyen soğuğu uzaklaştırmaya çalıştım.
Bütün gece uyuyamamıştım.
Volk'un yatak odasından, ona teslim olduktan, yaptığı onca şeye rağmen bana sahip olmasına izin verdikten sonra, utanç ve pişmanlık içinde kaçmıştım.
Duygusal çöküşümü görmesini istemedim, bu yüzden kaçtım. Bunun benim hatam olduğunu biliyordum, onunla seks yapması için yalvarmıştım.
Ölümün eşiğinden döndükten sonra, bir bağ hissetmeye, sıcaklık hissetmeye ihtiyacım vardı ve onun kendimi iyi hissetmeme yardımcı olduğu için minnettardım.
Ama utanıyordum.
Ona bu kadar çaresizce ihtiyaç duymaktan, onun yaptığı her şeye rağmen kalbimin hala onun adını haykırmasından utanıyordum.
Saatlerce dönüp durdum, bir yanımda onun orada olup beni sıkıca sarmasını diliyordu.
Ama gerçeklik sert bir şekilde yüzüme çarptı.
Bugün benim ölüm günümdü ve Volk bu karmaşada bir rol oynamıştı.

Dasha elinde kıyafetlerle yanıma geldi ve yanıma otururken yatağı hafifçe çöktürmüştü.

Tek kelime etmeden elini uzattı, koluma nazikçe dokundu ve sessizce destek verdi.

Onun bakışlarına hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim.

O anda, acımın derinliğini ifade etmek için kelimeler yetersiz geliyordu. Bazen sessizlik, kelimelerin yapabileceğinden çok daha güçlü konuşurdu.

Gözleri yumuşadığında, Dasha'nın kalbimdeki acıyı anladığını anlayabiliyordum.

Gözlerimi tutmaya çalışmama rağmen gözyaşlarım akmaya başladı ve yanaklarımdan süzüldü.

O bana sahte bir iyimserlik sunmadı; bunun yerine, sadece elimi tuttu.

"Hazırlanmalısın," dedi yumuşak bir sesle, saçlarımı yüzümden çekerek.

. Dokunuşu rahatlatıcı, tanıdık, evimdeki gibi hissettiriyordu. "Igor akşam yemeği vaktinde burada olacak."

Yanağını nazikçe avuçlayarak, "Korkuyor musun?" diye sordum.

Hafifçe başını salladı, kırılganlığı yüzünden okunuyordu.

Tereddüt etmeden beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum Sofiya," diye fısıldadı, sesi sevgi ve endişeyle doluydu. "Her şey için özür dilerim."

Onu umutsuzca kucakladım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, taze ahududuyu andıran tatlı kokusunu içime çektim. Bu koku, onun en harika ahududulu turtayı yaptığı zamanı hatırlattı bana. Ona, kokusunun ve görünüşünün kendisi kadar güzel olduğunu söyledim ve ikimiz de kulaklarımızdan kulaklarımıza kadar gülümsedik. O zamanlar sadece on dört yaşındaydım.

O kısa anda, birbirimize sıkıca sarılırken, zaman durmuş gibiydi.

Sanki kendi küçük balonumuzun içindeydik, yaklaşan kaostan kendimizi koruyorduk.

Aniden, kapının çalınması o anı paramparça etti.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, isteksizce birbirimizden ayrıldık ve beklenmedik ziyaretçiyle yüzleşmek için döndük.

Kapıya rahatça yaslanmış, boyu 1,88-1,90 metre civarında, koyu sarı saçlı ve beni büyüleyen keskin mavi gözlü uzun boylu bir adam duruyordu. Gözleri, şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlerdi. Kendinden emin bir tavırla, sanki oranın sahibiymiş gibi kollarını kavuşturmuştu.

"Sizin hoş sohbetinizi bölmek istemem bayanlar," diye gülerek burnunu kırıştırdı.
"Ama Volk'un küçük prensesiyle biraz konuşmak istiyorum."

Kaşlarını çattım, merakım uyandı. "Sen de kimsin?"

O dikleşti, yaramaz bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı.

"Sadece babanın eski bir arkadaşı," diye cevapladı şakacı bir şekilde. "Tabii ki gerçek olan," diye ekledi, göz kırparak.

"Onu rahat bırak, Alexsei," diye bağırdı Dasha, kıyafetleri yatağa bırakıp ona gitmesini işaret etti.

O da başını salladı, bana göz kırptı ve odadan çıktı.

"Merak etme, sana zarar vermez," diye fısıldadı, elini kapıya koyarak. "Eskiden Volk'un yakın arkadaşıydı."

"Eskiden mi?" diye sordum.

Alexsei'nin niyetleri ve Volk'a ihaneti hakkındaki sorular kafamda dolanıp duruyordu, beni meraklı ve şüpheci bırakıyordu.

"Evet," diye cevapladı, hafif bir gülümsemeyle. "Onu ihanet etti ve Vlad için çalışmaya başladı."

Elini kapı kolunda durdurup, endişeli gözlerle bana döndü.

"Volk dün olanları anlattı." Yüzü soldu. "İyi misin?"

Dasha'ya baktım, bir an için hazırlıksız yakalanmışım.

Dün gecenin anıları gözümün önüne geldi: donmuş su, panik.

Onlarla birlikte, Volk'un elleri, ağzı ve cildime karşı söylediği kaba sözler

Kafam karışmıştı. Göl hakkında mı konuşuyordu?

Olay mı, yoksa Volk ile geçirdiğim gece mi? Hayır. Marina'dan bahsediyor olmalı.

"Evet, sanırım iyiyim," diye cevap verdim, sesim titriyordu. "Korkutucuydu. Ama iyiyim."

Dasha'nın endişesi arttı, yüzü hafifçe soldu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, evet, iyiyim," dedim, ikna edici olamadan. "Sadece biraz şok oldum, sanırım."

"Gerçekten çok üzgünüm Sofiya," diye fısıldadı, pişmanlıkla dolu bir sesle.

"Seninle kalmalıydım. Tanrıya şükür Volk seni kurtardı."

Boğazım sıkışarak zorlukla yuttum. "Evet. Tanrıya şükür."

O beni kurtardı ve ben onu kullandım.

Hangisi daha ağır bir yük, karar veremedim. Onun kurtarması beni Igor'un ellerine teslim ederken, kendi eylemlerim kalbimi parçalıyordu.

Dasha burnunu çekerek gözyaşlarını sildi. "Sana bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim."

"Başaracağız, Dasha," diye iç geçirdim, kendi sözlerimden emin olamadan.

O başını sallayıp sessizce odadan çıktıktan sonra, uykusuz gecenin yorgunluğunu atmak için güç topladım.

Duşa girince, ılık su kalan pişmanlıkları yıkadı. Yumuşak bir havluya sarıldım ve

Dasha'nın getirdiği gri keten gömlek ve pantolonu giydim.

Dasha'nın getirdiği gri keten gömlek ve pantolon giydim

Sırtımdan aşağıya sarkan ıslak saçlarımla, çıplak ayaklarımla koridorda yavaşça yürüdüm.

Merak ve endişe kalbimi sıkıştırdı ve Volk'un kapısının önünde durmamı sağladı. Kulağımı kapıya dayadım ama hiçbir şey duymadım.

Nerede?

Hayal kırıklığı hissi beni sardı, ama aynı zamanda rahatlama da damarlarımdan akıyordu.

Derin bir nefes alarak koridorda ilerlemeye devam ettim.

Oturma odasına girdiğimde, Alexsei'yi kadifemsi bir koltukta rahatça oturmuş, bir elinde kahve fincanıyla buldum.

Kaşları çatılmış, derin düşüncelere dalmıştı.

Beni fark edince, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Üzgünüm prenses, bu sabah sadece sen ve ben varız," dedi, kahvesini kayıtsız bir şekilde yudumlarken. "Volk annenle birlikte, büyük aile toplantısı için hazırlık yapıyor."

Yüzünde hafif bir sırıtış belirdi ve bu, onun yakışıklı yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için içimde açıklanamayan bir dürtü uyandırdı.

"O zaman neden buradasın? Ah, tabii ya, hain kendi kıcını kurtarmak için sürünerek geri gelmiş," diye karşılık verdim, kaşımı kaldırarak.

O kahkahaya boğuldu, bardağını masaya koydu ve karnını tutarak kendini tutamadı.

"Şimdi anladım," diye gülerek söyledi. İçimde bir

karışıklık uyandı. "Neyi anladın?"

Sonunda sakinliğini geri kazanarak, gözünün köşesinden bir gözyaşı sildi.

"Volk'un tarif ettiği kadar ateşlisin," diye gülerek başını salladı. "Seni neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Kollarımı kavuştururken içimde bir rahatsızlık hissettim. "Neden bahsediyorsun?"

Sandalyesine yaslanarak, gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. "Hadi ama Sofiya. Aptal numarası yapma. Volk ilk günden beri sana aşık."

Ne?

"Bu... imkansız. Birbirimizi pek tanımıyoruz. Ayrıca, bu seni ilgilendirmez."

"Hmm," diye düşündü, başını sallayarak fincanını dudaklarına götürdü. "Otur."

Masanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve onun karşısına oturdum, papatya çayı ve reçel ve tereyağı sürülmüş ekmeklerin cezbedici kokusu beni cezbetti.

Midem guruldadı ve önceki günkü açlığını hatırlattı.

Bir dilim ekmek aldım, üzerine tereyağı ve çilek reçeli sürdüm ve büyük bir ısırık aldım. Lezzetler dilimde dans ediyordu ve kendimi memnun bir şekilde mırıldanmaktan alıkoyamadım.

Alexsei, mavi gözleri eğlenceyle parıldayarak, sırtarak beni izledi.

"Yemeğin tadını çıkarmayı iyi biliyorsun," dedi alaycı bir şekilde.

Ağzım hala ekmekle dolu olduğu için omuz silktim. "Yemek, hayatın basit zevklerinden biridir."

Kahvesini yudumlarken güldü. "Buna itiraz edemem."

Kahvaltılarımıza odaklanırken aramızda sessizlik hakim oldu.

Oda, çatal bıçakların yumuşak tıkırtıları ve ara sıra duyulan yudumlama sesleriyle doluydu.

Sonunda merakım galip geldi.

Son lokmayı yuttum ve öne doğru eğildim. "Peki, ne istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Prenses, seninle paylaşmak istediğim ilginç bir şey var." Geriye yaslandı, bacaklarını çaprazladı. "Ama önce bana Rusya'daki günlerinden bahset. Manzara hoşuna gitti mi?" Odayı işaret etti.

Çay fincanını dudaklarıma götürdüm, sıcaklığını tadını çıkardım. "İsteğin dışında tutulduğunda görecektir pek bir şey yok."

Alaycı bir şekilde güldü ve öne doğru eğildi, elini çenesine dayadı. Diğer eliyle tereyağı bıçağını oynatarak kenarlarını okşadı.

Yüzündeki eğlenceli ifade kayboldu, yerine daha ciddi bir ifade geldi. Gözleri yüzümü taradı, bir sonraki sözlerini düşünerek.

"Bu gece ayrılıyorsun," dedi, telefonu bir mesajla titrediğinde. Hızla bir cevap yazdıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Parçalar yavaş yavaş kafamda bir araya gelmeye başladı.

Volk benim için karar vermişti. Gitmemi, Amerika'ya dönmemi istiyordu.

Alexsei'den bunu duymak şok ediciydi, ama bir şekilde mantıklı geliyordu.

Gözlerimi kırıştırtarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. "Volk seni beni geri götürmeni mi istedi?"

Alexsei başını salladı, ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

Bana sırtını dönerek, dışarıdaki kış manzarasına baktı.

Yağmur karları eritmiş, bahçede çamurlu bir karmaşa bırakmıştı.

Merakım artarken, onun bakışlarını takip ettim.

Bir yanım, her şeyin bir yalan olması ihtimaline karşı fazla heyecanlanmak istemiyordu.

yal

an "Baba," diye cevapladı, hala bana sırtını dönmüş halde.

olm Cebinden bir paket sigara çıkardı, bir tane yaktı ve

asın

diy

e.

uzun bir nefes aldı, bakışları dışarıdaki ormana odaklanmıştı.

Arkasını dönerek pencereye yaslandı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Igor bu gece her şeyi öğrenecek," dedi, sigarasından bir nefes daha çekerek

. "Ama Volk senin gitmeni istiyor. Senin ölmeyi hak etmediğini düşünüyor," dedi, parmakları arasında sigarayı tutarak dumanı dışarı üfledi. "Bu arada, ben buna katılmıyorum. Alınma."

Şaşkınlıkla yüksek sesle alay ettim.

Titrek bir el ile yüzümden birkaç saç telini çektim, boğazım düğümlenirken gözyaşlarım akmak üzereydi.

"Ben tüm bu olaylarda masumum. Başkalarının hataları yüzünden ölmeyi hak etmiyorum."

"Senin hatan, Vlad ve Victoria'nın çocuğu olarak doğmak oldu," dedi omuz silkerek. "Bu, ödemen gereken bedel."

"Bu benim hatam değil!" diye bağırdım ve koltuğumdan kalktım.

Ailemizi ya da hayatımızı seğmediğimiz geręeęini nasıl bu kadar görmezden gelebilirdi?

Sanki önümüzdeki on saat içinde tüm varlığım tehlikede değilmiş gibi, omuz silkti ve sigara içmeye devam etti.

Nefesim hızlandı ve titremelerini bastırmak için yumruklarımı sıktım.

Daha önce hiç bu kadar yoğun bir öfke hissetmemiştim — saçımı yolmak ve bu evi içindeki herkesle birlikte ateşe vermek istedim.

Ama tüm bunların arasında bir umut ışığı bulmam gerekiyordu; en azından yakında özgür olacaktım.

"Anneme ne olacak?" diye boğuk bir sesle sordum.

Gözlerimi karşıladı, gözleri eğlenceyle doluydu. "Helena bu ülkeyi canlı terk etmeyecek, sana bunu garanti edebilirim."

"Onsuz gitmeyeceğim," diye hıçkırarak ağladım, dizlerim titreyerek beni sandalyeye geri itti.

Yüzümü ellerimle kapattım, gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak.

"Sen ne istersen iste, yarın buradan ayrılıyoruz," dedi, odada dolaşarak. Bir şişenin açılma sesini duydum. Başımı kaldırdım, ellerimi çenemin altına koyarak, kendisine bir kadeh şarap doldurmasını izledim.

Sabahın sekizinde kim şarap içer ki?

Ona sertçe cevap vermek üzereydim, öfkemi dışa vurmaya hazırdım, ama aniden içimi bir tedirginlik kapladı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kollarımdan soğuk bir titreme geçti. Nefesim boğazımda takıldı, ellerimi kucağımda sıkıca birleştirdim, bakışlarım hala Alexsei'ye sabitlenmişti.

Gözleri arkamdaki bir şeye, daha doğrusu birine sabitlenmiş halde, bardağını dudaklarına götürdü.

Kaşlarını kaldırarak alaycı bir eğlenceyi ima etti ve koltuğuna geri yaslandı.

Arkama kimin geldiğini tam olarak biliyordum, zihnim farkına varmadan çok önce bedenim onu içgüdüsel olarak tanımıştı. Kollarımdaki tüylerin diken diken olması bunun inkar edilemez kanıtıydı.

Dün gece olanlardan sonra Volk'a dönüp yüzleşemedim.

Bacaklarımın arasındaki ağrı ve göğsümdeki izler onu sürekli hatırlatıyordu.
Yüzünü görmek istemiyordum, ama sırtımda bir sıcaklık gibi varlığını hissediyordum. Gerilim elektrik gibiydi, nefesim sığ ve hızlıydı.
Neredeyse ellerini tekrar üzerimde hissedebiliyordum.
Öfke ve inkar edilemez, istenmeyen bir arzu arasında donakaldım.
"Erken dönmüşsün," dedi Alexsei alaycı bir şekilde, telefonuna uzanarak.
"*Ubiraysya k chertu, Cehenneme git,*" Volk'un sesi gerginliği bozdu ve karnımın alt kısmında kelekler uçuşmaya başladı. Bu hissi yok etmeye çalıştım ve sinirli bir şekilde dudağımı ısırdım.
Konuşma şekli, sert ve kendini kaybetmek üzereymiş gibi, onun sinirli olduğunu açıkça gösteriyordu.
Sadece nedenini bilmiyordum.
Alexsei ayağa kalktı ve bardağını da yanında götürdü.
Bana doğru gelirken, bardağı önüme bıraktı.

"Buna benden daha çok ihtiyacın var," dedi ve omzuma hafifçe vurdu.
"İyi şanslar."
Volk'un parmak eklemleri koluma değdiğinde, içimi bir elektrik akımı sardı. Havadaki gerginliğe rağmen, dokunuşu sert ama garip bir şekilde heyecan vericiydi. Ama bu hissi tam olarak kavrayamadan, bardağı Alexsei'nin yönüne fırlattı. Alexsei hızla kaçtı ve bardak onu bir santim farkla ıskaladı.
Sonra hafifçe güldü ve inanamıyormuş gibi başını salladı. "Tamam, sizi yalnız bırakayım. Görüşürüz prenses," dedi ve göz kırptı.
O görkemli bir şekilde çıkarken, Volk'un ifadesi sertleşti ve dikkati tamamen bana odaklandı.
Volk, aramızdaki mesafeyi kapatırken dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

"Peki, *prenses*," dedi, sözlerinde alaycı bir ton vardı. "Umarım Umarım sabahın iyi geçmiştir."
Onun bakışlarına karşılık veremedim. Çok acı vericiydi. "Evet. Seni görmediğim zamanlarda her zaman kendimi harika hissederim."
Alaycı bir şekilde güldü ve eğilerek ellerini masaya sertçe koydu.

"Merak etme, *prenses*. Bu geceden sonra, beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Yüzümü çevirip onun karanlık gözlerine baktım.

Yüzlerimiz birbirine yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Nane kokulu nefesi tenime değdi ve onu öpmek için kendimi zor tuttum.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

O, mesafeyi kapatırken dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi ve yumuşak dudakları

benim dudaklarıma lezzetli bir şekilde değdi.

"*Ya tozhe, ben de,*" diye dudaklarıma fısıldadı.

Sözleri havada asılı kaldı ve bir an için konuşmamızı unuttum.

Yutkundum, burnum neredeyse burnuna değiyordu. "Booking'de hizmetlerin için bir yorum yazacağım. Yemek hariç her şey için bir yıldız. Alınma."

Sözler ağzımdan döküldü, zihnim onun yakınlığıyla bulanıklaşmıştı.

Alaycı davrandığımı biliyordum, ama kendimi tutamadım. "Belki de o lüks arabaların için fazladan bir yıldız eklerim."

Dudakları tekrar benimkilere değdi ve vücudumda bir heyecan dalgası yarattı.

Sonra dudaklarını nazikçe yanağıma doğru kaydırды ve kulağıma ulaşana kadar karıncalanma hissi bıraktı.

"Yine de, dün gece benim sikimi bir fahişe gibi emdiğinde şikayet ettiğini duymadım, Sofiya."

Boğazımda bir sarsıntı hissettim, sanki karnıma yumruk yemiş gibi.

Ama sözlerinin beni ne kadar incittiğini görerek ona bu zevki tattırmak istemedim.

Hafif bir sırtışıla dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Senin penisini başka birinin penisi olarak hayal etmekle çok meşguldüm," diye fısıldadım, alaycı bir şekilde parmağımı boynunda aşağı doğru kaydırarak. "Ama doğrusu, seks oldukça unutulabilir bir şeydi. Hiç de akılda kalıcı değildi."

Dik durdu, yanakları öfkeden kızardı, yumruklarını sıkıca sıktı, parmak eklemleri beyazlaştı. Boynunda kalın damarlar belirerek ne kadar öfkeli olduğunu gösterdi.

Aniden kolumu yakaladı, beni zorla ayağa kaldırdı ve boğazımı sıkıca kavradı.

Öfkeyle, dudaklarını benim dudaklarıma sert ve agresif bir öpücükle bastırdı. Öfkeli ve kaba bir öpücüktü, ağzı benimkine karşı sert

Kıvrandım ve mücadele ettim, çılgınca vücuduna yumruklar attım, çaresizce kurtulmaya çalıştım. Ama o çok güçlüydü, hızla ellerimden birini yakaladı ve yumruklarımın etkisiz kalmasını sağladı. Diğer eli boğazımı sıktı, parmakları derime batıyordu.

Kötü bir sırıtışla dudaklarını yaladı ve benim dudaklarıma bastırarak dilini ağızıma sokmaya çalıştı.

Bunu kabul etmedim. Dilini sertçe ısırdım, izinsiz giren eti ısırdım.

Ağızımı metalik kan tadı doldurdu. "Siktir," diye bağırdı ve aniden beni bıraktı.

Nefes almaya çalıştım, onun küfürleri arka planda kayboldu.

Neler olduğunu tam olarak anlayamadan, hızla arkama geçti ve güçlü kollarıyla dizlerimin arkasını kavradı.

Hızlı bir hareketle beni omzuna kaldırdı.

Beni nereye götüreceğini anladığımda içimi bir panik dalgası kapladı.

"Beni indir!"

Kıçıma sert bir şaplak indi ve beni susturdu.

Tırnaklarımla sırtını tırmaladım ama nafileydi. Beni aceleyle yatak odasına taşıdı.

Kapıyı, duvara çarpacak kadar güçlü bir şekilde tekmeledi. Sonra beni yatağına attı, kömür grisi çarşaflar yeni ve temizdi.

Yere düştüğümde, yumuşak yatağın içine gömüldüğümde nefesim kesildi.

Oda küçülmüş gibi görünüyordu, gözleri öfkeyle dolu, üzerimde dikilen varlığı eziciydi. Pantolonumu ve külotumu çıkardı, soğuk hava çıplak tenimi okşadı.

Sıkıca tutarak beni karnımın üstüne çevirdi, çıplak kıçım onun yoğun bakışlarına tamamen açık hale geldi.

Saçımı geriye doğru çekti, tutuşu sıkıydı. "Ellerin ve dizlerinin üzerine çök."

Saçımı daha da sıkı tuttuğunda, yüzümü buruşturup dört ayak üstüne çöktüm.

Odada, ağır nefes alıp vermelerimiz dışında ölüm sessizliği hakimdi.

Sessizlik her şeyi daha yoğun hissettiriyordu, patlamaya hazır bir düdüklü tencere gibi.

"Kimin sikini hayal ediyordun, ha?" diye öfkeyle sordu, çıplak kıkımı nazikçe okşarken. Onun sertliği ve şefkati arasındaki kontrast başımı döndürdü. "*Skazhi mne. Söyle bana.*"

Beynimi zorlayarak, ona söyleyecek bir isim bulmaya çalıştım, yalanıma inanmasını umuyordum.

Ama kıkıma ve kalçalarıma yaptığı alaycı dokunuşlar beni tamamen şaşkına çevirdi ve kaçmak üzere olan inlemeleri bastırmak için dudağımı sertçe ısırdım.

"Onu tanı mıyorsun," diye mırıldandım, o kalın sertliğini kıkıma bastırırken.

"Tanıdığımıdan eminim," diye acı bir kahkaha attı. "Hadi prenses, söyle."

"C-Charles Noels," diye kekeledim, sesim emin değildi, onun bir sonraki hamlesine hazırlandım.

Charles Noels'in önümde çıplak olduğunu hayal etmektense ölmeyi tercih ederdim, ama çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektirir.

Charles Noels'in kim olduğunu bilmediğini biliyordum ve uydurma bir isim vermek çok riskli olurdu.

Uyarı olmadan, yüksek sesli, sert bir tokat kıkıma indi ve yanma hissi yayılırken ben de çığlık attım. Onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak kıvrandım, ama o beni sıkıca tuttu.

"Charles Noels, ha? Helena'nın onun babasıyla yattığını biliyor muydun?"

"Ne?!" diye bağırdım, bir tokat daha yüzüme indiğinde içimi zevk ve acı karışımı kapladı. Yarı inilti, yarı inilti, onun dokunuşunun ateşlediği tahrik duygusunu inkar edemedim. "Neden bahsediyorsun?"

Annem Bay Noels ile yatmış mıydı?

Aniden, onun evlerine gitmemiz için ısrar ettiği tüm o zamanlar anlam kazandı.

"Soru sorma hakkı sadece bende var," diye bağırdı,

Elini ağırlı cildime okşayarak, parmaklarını kıkıma doğru kaydırды ve amımı okşadı.

"Sen yapamazsın..." Beni tekrar kıkıma tokat atarak sözümü kesti ve saçımı bıraktığında inledim.

Kalçalarımı tutup öne doğru itti.

Ön kollarımla kendimi tutarken, yüzüm yastıkta, kıkım hala havada kalmıştı.

Bacaklarımı ayırdı ve dilini klitorisimden oraya kadar sürerek, tırnakları cildime nazikçe batırdı.

Yastığı tuttum ve yüzümü ona bastırdım, sesimi bastırmaya çalışıyordum.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı, klitorisimi emerek başımı döndürdü. "Gördün mü, senin benim küçük fahişem olduğunu biliyordum. Her zaman benim sikim için hazırsın," dedi, yüzünü bacaklarımın arasına gömerek her yerimi yaladı.

Kendimi ona sürtmeye çalıştım ama beni sıkıca yerinde tuttu.

"Seninkini istemiyorum," dedim, o iki parmağını içime sokarken. "Seni sevmiyorum."

Beni bıraktı ve ben tepki veremedem, sikinin ucu kıvrımlarımı ve klitorisimi okşadı.

"Durmamı söyle," dedi, ucunu girişime yerleştirerek. O yavaşça birkaç santimetre içeri girerken ben inledim.

"Hadi, *dorogaya*, durmamı söyle, dururum," dedi, elleri kalçalarımın, parmaklarıyla daireler çizerek.

Ona durmasını söylemek istedim, ama onu içimde hissetme ihtiyacım çok güçlüydü.

Sadece başımı salladım, yüzümü ipeksi koyu gri yastığa gömdüm. Saçımı çekerek beni tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Söyle," diye homurdandı ve penisinin yarısını içime soktu.

Daha derine ihtiyacım vardı, inledim.

"Seni sikmemi istediğini söyle."

Başımı salladım, bacaklarımın arasında ıslaklık uyluklarımdan aşağı damlıyordu.

Egom direndi, ama kısa sürede bu aşağılanmanın umurumda olmadığını fark ettim.

Bir parçam bundan bile tahrik olmuştu.

"Seninle sevişmek istiyorum."

"*Benim* sikimi sevdiğini söyle."

İnatla başımı salladım.

Saçımı daha sıkı kavradı ve tüm gücüyle kıcıma tokat attı, bu da beni daha yüksek sesle inlemeye zorladı.

Hayır cevabını kabul etmiyordu.

"Sikini seviyorum," diye nihayet nefesimi verdim.

Saçımı bıraktı, kalçalarımı kavradı ve içime derinlemesine girdi. O güç ve şiddetle hareket ederken, her itişinde kıcımı tokatlayarak nefesimi keserken, ben onun adını haykırdım.

"Sana çok kızgıyım," diye homurdandı, kolunu boynuma doladı ve beni ellerimden ve dizlerimden kaldırıp boğazımı sıktı.

O beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken, ben dengemi sağlamak için onun ön kollarını tuttum, serbest eliyle ise kalçamı kavradı.

"Hala benden hoşlanmıyor musun?"

"Senden nefret ediyorum," diye inledim, sertleşmiş penisine sürtünerek, gözyaşları ve ter yüzümden akarken tırnaklarımı ön koluna geçirdim.

Bu bir ateş gibiydi ve sadece onun vücudu bunu iyileştirebilirdi.

"Senden çok nefret ediyorum," diye daha yüksek sesle bağırdım, o benim boynumu emip klitorisimi okşarken.

Vücudum titremeye başladı, bacaklarımın arasından sıcaklık yayıldı. Orgazmım şiddetli bir şekilde geldi ve sesimi bastırmak için kolunu ısırđım.

Parmağı hala klitorisime nazikçe baskı yaparken, bu sefer daha yavaş bir şekilde itmeye devam etti ve orgazmımın dalgasının onu okşamasına izin verdi.

Ben sakinleşirken, o çekildi ve çıplak olarak banyoya doğru yürüdü. Kapı çarptı ve duş başladı.

O an geçtikten sonra bacaklarımın arasında bir ağrı hissettim ve alt karnımda bir acı hissettim. Alnımdaki teri sildim ve yatağı uzandım, battaniyeyi göğsüme kadar çektim.

Ne oluyor? Aklımı mı kaçırdım?

Su durdu ve o, beline bir havlu sararak geri döndü.

Durdu, yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra bunu nötr bir ifadeyle gizledi.

Koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu, sonra havluyu düşürdü ve su damlacıklarının aktığı güçlü sırtını ortaya çıkardı.

Önceki gece, tırnaklarımın izlerini gördüğümü hatırladım ve yanaklarım yine kızardı.

Ereksiyonu hala uzun, sert ve hafif kırmızıydı.

Ben bir şey söyleyemeden, temiz beyaz bir boxer giyip banyoya geri döndü. Telefonuyla geri geldi ve bana bakmadan yatağı uzandı.

"Odana git," diye mırıldandı, gözleri telefonuna yapışmış halde. "Igor geldiğinde Dasha seni almaya gelecek."

Ona inanamadan baktım.

Ne?

Öfkeyle, içimden bir şey ona karşı çıkmak, onu kızdırmak, sinirini bozmak istedi. Belki de sadece onu kızdırmak istedim.

Bu yüzden, yanına oturdum ve başımı ona doğru çevirdim. "Yardım ister misin?" diye sordum, parmaklarımı karın kasları boyunca gezdirerek beline kadar inerek sordum.

"Hayır," dedi, elimi itti ve telefonuna geri döndü. "Bunun için başka birini ayarladım bile."

Sözleri sert bir şekilde geldi ve beni nefes nefese bıraktı.

Aklında kim olabilirdi? Marina mı? O olamazdı.

Başka bir kadına yönelmezdi, özellikle de birkaç gece önce beni öldürmeye çalışan bir kadına, değil mi?

"Peki, ben buradayken neden uğraşasın ki?" diye utanmadan karşılık verdim.

Yüzünde bir anlık hayal kırıklığı gördüm, maskesinde kısa bir çatlak.

Açıkça hazırlıksız yakalanmış, durakladı. "Beni nefret eden kadınların içine ya da üstüne boşalmam."

"Komik, çünkü dün gece kesinlikle yaptın," diye karşılık verdim, dudaklarımda bir gülümsemeyle.

Alaycı bir şekilde üstümü biraz aşağı çekerek göğsümü biraz ortaya çıkardım ve parmaklarımla izini takip ettim, gözlerinin her hareketimi takip ettiğinden emin oldum. "Tam burada."

Bakışları istem dışı olarak parmaklarımdan izlediği yolu takip etti, anılara daldı.

Sinirlenmişti, yüzü kızarmış, ıslak saçları da sinirli görünümüne katkıda bulunuyordu. Daha fazla tartışmak yerine, çeliği eritebilecek bir bakış attı ve kafasını telefonuna gömdü.

Bu beni durdurmayacaktı.

Eğildim, yüzümde şeytani bir gülümseme yayıldı. "Beni görmezden gelmen gerçeği değiştirmez, Volk."

Telefonu daha sıkı kavradı, çenesini sıktı, ama sessiz kaldı, sanki ben yokmuşum gibi davrandı.

"Yalan söyledim," diye fısıldadım, güçlü kolunu kavrayarak ona yaklaştım ve omzuna nazikçe bir öpücük kondurdum. "Senden nefret etmiyorum ve aklımda senden başka kimse yok."

Telefonunu indirip parmağımla yüzünü nazikçe bana doğru çevirdim ve dudaklarımızı baştan çıkarıcı bir şekilde birbirine yaklaştırdım.

Nefesinin tenimi gıdıklamasını hissedebiliyordum.

On
un. "Tek istediğim sensin," diye mırıldandım, dudaklarım onun dudaklarına hafifçe değdi.

Başını hafifçe çevirdi, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı.
Dudaklarım

Dudaklarım onun güçlü çenesine değdi, sakalı cildimi okşadı.

Hiç aldırmadan, yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum ve başımı boynunun kıvrımına yasladım.

"Sadece seni istiyorum, Volk."

Sert bir kararlılıkla üstümü çıkardım. Artık tamamen çıplaktım.

Kendimi alçaltarak, göğsüne ve karın kaslarına sıcak, uzun öpücükler kondurdum, cildinin tadını ve dokusunu zevkle tattım. Isırmaya ve çiğnemeye karşı koyamadım.

Yoğunluğun arttığını hissederek, cildini şakacı bir şekilde yaladım ve üzerine serin bir nefes üfledim. Tepkisi anında oldu, dudaklarından boğuk bir homurtu çıktı ve saçımı avuçlayıp geriye doğru çekti, gözlerimizi birbirine bakmaya zorladı.

"Çık dışarı, Sofiya."

Kafamı salladım, ellerimi onun ellerinin üzerine koydum, başımı eğip külotunun üzerinden ereksiyonunu yalarken tırnaklarımı derisine batırdım.

Göğüslerim onun uyluğuna sürtündü ve ben derin bir şekilde mırıldandım, yalamaya devam ederken boğazımdan bir inilti çıkardım.

"Çık dışarı dedim," diye tekrarladı.

"Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz demiştin," diye fısıldadım, o da saçımı bıraktı.

Külotunu indirince, kalın, uzun ereksiyonu karnına düştü ve ağzımın suyu aktı.
Ön sıvısı yavaşça penisinin gövdesinden aşağı aktı.

"O zaman sana hatırlayacağın bir şey vereyim," dedim, üzerine oturarak, kendi ıslaklığım onun uyluklarına bulaştı.

Taşaklarını ve sikini aşağıdan yukarıya doğru yaladım, tadını çıkardım.

Başını emdim, dilimle daireler çizdim ve ön sıvısını yaladım.

"Beni ne zaman düşünürsen, bunu hayal et," diye fısıldadım.

Onun tüm uzunluğunu ağzıma aldım, yüzümü aşağı doğru zorlarken öğürerek.

Ben başımı sallarken, boş elim testisleriyle oynarken o inledi.

"Ağızıma boşalmanı istiyorum," dedim, onu daha sert emerek, ucu boğazımın arkasına çarpıyordu. "Bunu benim için yapar mısın, lütfen?"

O inledi, adımı dudaklarından çıkardı, başımı tuttu ve derin ve hızlı bir şekilde itti.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, sikini yanağıma ve ağızıma vurarak. "Ne kadar büyük bir sürtük olduğunu hatırlamamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım, konuşmaya çalıştım ama o yine ağızımı doldurdu, yüzümü sertçe sikti.

"Bir fahişe gibi sikilmek mi istiyorsun?" diye tısladı, ben onun uyluğuna vururken hala ağızımı sismeye devam ediyordu.

Nefes almama izin verdi, meme uçlarımı sertçe çimdikledi.

"Sadece senin için," diye fısıldadım, gözlerini gözlerimle

kilitleyerek. Yoğun bakışlarımızla zaman durdu.

Kaşları çatıldı, sonra yüzünde bilmiş bir gülümseme yayıldı. "Siktir, evet, *dorogaya*," diye inledi. "Sadece benim için."

Onun ucunu emdim, sıcak spermi ağızımı doldururken yutkundum. Nefes nefese inleyerek adımı fısıldarken tadı ağızımda kaldı.

Memnuniyetle ses çıkardım ve onu temizleyene kadar yaladım.

O gevşedi, tutuşunu gevşetti. Onu ağızımdan çıkardım, dilimle göğsünü keşfettim ve boynunu emdim.

Sonunda dudaklarım onun dudaklarını buldu ve tatlı bir öpücük verdim.

"Adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadım, burnunu okşayarak.

"Bu beni mutlu ediyor."

Alnımı öptü ve beni kendine çekti. Çıplak göğüslerimiz birbirine yapıştı.

"Ve sen beni deli ediyorsun," diye fısıldadı, eli saçlarımı okşayarak.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı, vücudum gevşedi.

Onun kollarında olmayı seviyorum.

"Umarım iyi anlamda," diye hafifçe kıkırdadım, esneyerek onu daha sıkı sarıldım.

Vücudu benimkine karşı çok sağlam, çok güçlü geliyordu.

"*Da, dorogaya*," diye mırıldandı, omzumu öptü. "En iyi şekilde."

Bölüm

Otuz Bir

"İkimiz için ev bir yer değil. Bir kişidir. Ve sonunda evimizdeyiz."
— Stephanie Perkins

Volk

Altı saat kaldı.

Sadece altı saat sonra Igor geri dönecek ve ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağım: Viktoria'nın ihaneti, gayri meşru çocuğu ve Vlad'ın alçakça intikamı.

Altı saat sonra, hepsini ortadan kaldırmak isteyecek: Helena, Dasha, Vlad ve Sofiya. Ama bir parçam Sofiya'nın boşu boşuna ölmesine izin veremiyor.

Daha önce masum insanları hiç umursamamıştım. İş işti. Ama Sofiya ile işler farklı ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Onun büyüleyici kahverengi, badem şeklindeki gözleriyle bana attığı tek bir bakış, ayaklarının dibine kapanmam için yeterli.

Bu yüzden, Alexsei'nin onu San Francisco'ya geri götürmesine izin vermeye karar verdim.

Artık kendi başına kalacak. Igor'u tanıyorsam, Viktoria ile bağlantısı olan herkesi ortadan kaldırmaya çalışacaktır ve Helena ilk sırada. Helena'yı depomuza kilitlediğimden beri itaatkar davranıyor. Cehennem kopana kadar uyuyabilir, yemek yiyebilir ve biraz huzur bulabilir. Hatta sık sık Sofiya'yı sorduğunu duydum. Vlad'a gelince, o orospu çocuğu bodrumda sıkışıp kaldı, güvenli bir şekilde kilitlendi.

Hepsi Igor'un dönüşünü bekliyor. Ben de öyle.

"Volk gerçek adın mı?" Sofiya konuşurken nefesi göğsümü okşadı.

Üzerimde hareketsiz yatıyordu, kolları belimi sarıyordu, başı göğsüme yaslanmıştı ve parmak uçlarıyla küçük yıldızlar çiziyordu.

Aniden elini tutup dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini tek tek öptüm, bu da ondan çok sevimli küçük kahkahalar kopardı.

Sevimli mi? Yine mi? Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamıştım, ama ona karşı iki kez kullanmıştım. Kahretsin, beynimi karıştırdı.

"Hayır," diye cevapladım, elini bırakıp çıplak tenime çizim yapmaya devam etmesine izin verdim.

"Hayır mı?" diye tekrarladı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "O zaman adın ne?"

O, yorganı göğsüne sıkıca sararak oturdu. Onun dik göğüslerini görmek, kanımın çeneme hücum etmesine neden oldu, ama bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

"Bekle, tahmin edeyim!" diye bağırdı, elini çenesine koyarak Auguste Rodin'in Düşünen Adam heykelini taklit etti.

"Dene bakalım," dedim, bu sefer hayal gücü onu nereye götürecek gerçekten merak ediyordum.

Heyecanla zıplayan, bir ödül için canlanan, zıplayan bir tavşan gibiydi.

"Hmm, David? Hayır, David değil. Bir düşünüyüm... Ah, buldum! Sergey," diye bağırdı, bana en uygun olduğunu düşündüğü isme karar verince yüzünde zafer dolu bir gülümseme yayıldı.

"Sergey mi? Cidden mi? Aklına gelen en klişe Rus ismi bu mu?" diye alay ettim, elimle şakacı bir şekilde boynunu okşayarak, kahkahasının sesini içime çekerek.

Sanki güneşli bir bahar gününde cıvıldaayan en sevimli küçük kuş gibiydi.

En sevimli mi? Ah, lanet olsun!

Hayal kırıklığıyla sakalımı ovuşturarak, onun üzerimde yarattığı etkiyi silmeye çalıştım. Ama kahkahası bulaşıcıydı ve ben de ona katılmaktan kendimi alamadım.

"Evet," diye kıkırdadı, şakacı bir şekilde elimi itmeye çalışarak. "Ama bekle, bir tane daha var!" Saçlarını yüzünden çekip, gözlerinde eğlenceyle, tırnaklarını gergin bir şekilde ısırarak, benim cevabımı sabırsızlıkla bekledi.

"Söyle bakalım."

"Nicholas, Çar gibi!" diye alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen büyük bir diktatör havası yayıyorsun."

Sessizce kaşımı kaldırırken, dudaklarımın köşesinde şakacı bir sırıtış belirdi.

Eğlencesini gizleyemeyen kız, patlamak üzere olan kahkahasını bastırmak için aceleyle elini ağzının önüne koydu. Gözlerinde, kendine saklayamadığı keyifli bir sır olan neşe parıltısını görebiliyordum.

Elini itip, gülüşünü dudaklarımla yakalamak için güçlü bir dürtü hissettim, ama kendimi tuttum, sessiz kalmayı ve onun yerine gözlerimde açlık ile onu yakından gözlemlemeye odaklanmayı tercih ettim.

"Tamam, tamam, sen kazandın," diye mırıldandı, sesinde bir parça pes etme vardı, göğsüme tekrar sokuldu.

Saçları büyüleyici bir peçe gibi üzerimize dökülüyordu. Kollarını bana sıkıca doladı, sanki asla bırakmak istemiyormuş gibi tutundu ve bu düşünceyle göğsümde bir acı dalgası yükseldi.

6 saatten az bir süre kalmıştı.

Başını eğdi, merakla bana baktı, çenesi göğsüme yaslandı.

Dudakları hafifçe aralanmış, gözleri yüzümde serbestçe dolaşıyordu. yüzümde dolaşıyordu.

"Gerçek adın ne?" diye fısıldadı, ben

"Mikhaıl Volkov," dedim, kelimeler dilimden döküldü.

"Mikhaıl Volkov," dedim, kelimeler dilimden kayıp gitti. Gerçek adıma sadece iki kişi biliyordu: Igor ve Alexsei.

Nedenini bilmiyordum, ama ona söyleme dürtüsü hissettim, belki de içten içe onun yüzünü bir daha asla görmeyeceğimi bildiğim ve sırrımı saklayacak kadar güvenilir görüldüğü içindi. Onda, kendimin bu kısmını, bu gizli gerçeği paylaşmak istememe neden olan bir şey vardı. Tüm karanlık sırlarımı onunla paylaşmak istedim ve onun da aynısını yapmasını istedim.

"Annem doğum sırasında öldü," dedim, bu sözlerin ağırlığı göğsüme çöktü. "Babam onun kaybıyla yıkılmıştı ve kederinde, ona olan saygısını benim adıma ona ithafen koyarak göstermeye karar verdi. Onun adı Mikhaıla Volkov'du." Birkaç saniye sessiz kaldım, aniden kendimi çok açık hissettim. "Onun tek bir fotoğrafı vardı," dedim alaycı bir sesle, sesimde hüznün vardı. "Fotoğraf, Moskova'daki düğün günlerinde çekilmişti. Babam 22, annem 21 yaşındaydı. Fotoğrafta babam sade beyaz bir gömlek ve siyah şort giymişti, annem ise uçuşan çiçekli bir elbise. Birinin o anı fotoğrafladığından habersiz, çok mutlu görünüyorlardı. Babam kollarını annemin beline dolamış, annem de kollarını babamın boynuna dolamıştı. Alınları birbirine değiyordu ve ikisinin de dudaklarında içten gülümsemeler vardı."

"Babam bu fotoğrafı her zaman cüzdanında taşırdı," diye nostaljik bir tonla devam ettim. "Geçmişleriyle ilgili bir şey paylaşmak istediğinde, bana bu fotoğrafı gösterirdi. Annemin en sevdiği yemekleri pişirirken dans etmeyi ne kadar sevdiğini,

her gün el ele tutuşup uzun yürüyüşler yaptıklarını ve gökyüzünde gördükleri tüm kuşlara isim vermeye çalıştıklarını anlatırdı. Geceleri çok yüksek sesle horladığında annemin onu tekmelediğini ve bunun telafisi olarak annemin dayanamayacağını bildiği için ona çilek reçeli ve çırpılmış krema ile blini pişirdiğini söylediğini hatırlıyorum.”

Bu anılar, paylaştıkları güzel anları yakalayan donmuş fotoğraflar gibiydi. Annem doğum sırasında vefat etmesine rağmen, babam bu anıları özenle sakladı ve hikayeleriyle onun ruhunu yaşatmaya devam etti.

Bu hikayeler, hiç tanışma fırsatım olmayan annemle bağlantı kurmanın bir yolu oldu. Bu, onun annemin anısını yaşatma ve onların paylaştığı sevgiyi anlamama yardımcı olma yöntemi idi.

Onun hikayelerini dinlerken, annemin odada olduğunu neredeyse hayal edebiliyordum.

Sofiya'nın parmakları kolumdaki dövmeyi nazikçe okşadı ve yüzüne yaklaştırdı. Gözleri dövmeli cilde odaklandı ve bileğimdeki kıvrımlı yılanın içindeki iç içe geçmiş baş harflerde durdu.

"P ve M mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, bakışları dövmede takılı kalmış halde. "Peter ve Mikhaïla Volkov."

Dövme, ailemi onurlandırmak, onların anısını yaşatmak için yaptırdığım bir şeydi. Her baktığımda, kaybettiğim ailemi hatırlamadan edemiyordum. Baş harflerinin etrafına dolanan yılan, ölümün acımasız gerçekliğini ve onları bu dünyadan nasıl aldığını simgeliyordu.

"Mikhaïla Volkov," Sofiya dudaklarında bu ismi tadarak yumuşak bir sesle mırıldandı. Annemin hatırasını yanında taşıyormuşçasına bu ismi saklamak istediği belliydi. "Çok güzel bir isim."

Dudaklarını dövmeye nazikçe bastırarak hafif bir öpücük bıraktı, sonra geniş, geyik gibi gözleriyle bana baktı. Memnuniyetimi hissederek, başını bir kez daha eğdi ve koluma öpücükler yağdırdı.

O anda, dudaklarımdan memnuniyet dolu yumuşak bir mırıldanma çıktı.

"Volk, ben..." diye başladı, ama ben onu nazikçe keserek, ağzımın köşelerinde bir gülümseme belirdi.

"Bana Mikhaïl diyebilirsin."

"Emin misin?" diye sordu, sesinde ve gözlerinde şaşkınlık belirgindi.

Başımı salladım, elimi uzatıp yanağını okşadım ve burnuna yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Peki, MikhaİL," diye fısıldadı, sesinde şakacı bir ton vardı ve dudaklarından tatlı bir kahkaha kaçtı. "Seni tekrar içimde istiyorum, lütfen."

Gerçek adımla seslendiği sesi, beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi, neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ona bunu tekrar tekrar söylemesi için yalvaracaktım.

O andan itibaren, bir ton tuğla gibi üzerime çöktü - o benimdi.

O benimdi ve onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmazsam lanetlenecektim, bu onun hayatından sonsuza kadar kaybolmak anlamına gelse bile. Onun güvende ve zarar görmemesini sağlamak için, yüzünü bir daha görememenin acısını çekmeye razıyım.

Onun iyiliği ve mutluluğu için kendi arzularımı feda ederdim. Bu, yutması zor bir hapti, ama yine de yuttum.

Başımın dönmesini engellemek için dudaklarını yakaladım ve yarın yokmuş gibi onu öptüm, her nefesini içime çektim.

Onu ters çevirdim, kendimi tamamen ona kaptırdım, ona takıntımı bildiğim tek yolla gösterdim.

Bölüm
Otuz İki

"Anılar seni içten ısıtır. Ama aynı zamanda seni paramparça eder."
— Haruki Murakami

Sofiya

Çok, çok uzun yıllar önce.

Siyah elbiseye tekrar baktım ve kaşlarımı çattım.

Elbise, yıldızsız gece gökyüzü gibi tamamen koyu ve sadeydi.

Boyun ve kollarının etrafında cildimi kaşındıran kaşıntılı bir malzeme vardı.

Dizlerime kadar uzanıyordu ve sırtında küçük düğmeler vardı, sanki sıraya dizilmiş küçük askerler gibi.

"Baba, bunu sevmedim. Pembe olanı giymek istiyorum!"

Babam hafifçe güldü. "Angeloçek, kiliseye gidiyoruz, bu yüzden siyah veya kahverengi giymeliyiz. Ayrıca Aurora kostümünü giyemezsin. Peder Pasha bunu hoş karşılamaz."

Kollarımı meydana okurcasına kavuşturup yatağıma oturdum. "Ama istediğim zaman giyebileceğime söz vermiştin!"

O içini çekti ve diz çökerek nazikçe ellerimi tuttu. "Sofiya, sen daha dört yaşındasın. Senin yaşında, bir şeyi çok istesek bile kurallara uymayı öğrenmek önemlidir. Bazen, ne kadar dua etsek ya da umut etsek de, işler istediğimiz gibi gitmez. Bu, büyümenin ve hayatı öğrenmenin bir parçasıdır."

Dudaklarımı büzüp, alt dudağım titreyerek, büyük, sulu gözlerle ona baktım. "Ama neden, baba? Aurora'nın kostümü çok güzel ve onu kiliseye giymek istiyorum. Neden giyemem?"

Arkadaşlarıma göstermek istiyordum.

Yine iç geçirdi ve yüzümden bir tutam saçımı çekip aldı. "Çünkü kilise, saygı ve onur gösterdiğimiz özel bir yer. Bu saygıyı göstermek için belirli kıyafetler giyiyoruz."

Tam olarak anlamamıştım ama ona benim bakış açımı anlamasını çok istiyordum. "Ama bu adil değil, baba. Sıkıcı siyah veya kahverengi giysiler giymek istemiyorum. Aurora'nın kostümü gibi güzel bir şey giymek istiyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle, sabır ve sevgiyle parıldayan gözlerle bana baktı. "Biliyorum Sofiya. Aurora'nın kostümünü çok seviyorsun. Şuna ne dersin? Kiliseden sonra birlikte giyinmece oynayalım, o zaman onu giyebilirsin. Hoşuna gider mi?"

Bu fikir yüzümü aydınlattı, gözyaşlarım anında kurudu. "Evet, baba! Seninle giyinmece oynamak istiyorum!"

Beni sıkıca kucakladı. "Güzel. Şimdi kiliseye hazırlanalım, tamam mı?"

Babamın neden benim gibi düşünmediğini tam olarak anlamasam da, beni sevdiğini ve benim için en iyisini istediğini biliyordum. Bana baktığında gözlerinin yumuşadığı hali içimi ısıttı, sanki o yanımda olduğu sürece her şey yolunda gidecekmiş gibi hissettim.

Aurora'nın kostümünü kiliseye giymemeyi reddettiğinde bile, bunun benim isteklerimi önemsemediği için olmadığını biliyordum.

Babam her zaman işleri daha iyi hale getirmeyi bilirdi.

Gülümsemesi bulutların arasından sızan güneş ışığı gibiydi, kucaklamaları ise soğuk bir günde sıcacık bir battaniyeye sarılmak gibiydi.

Babam bana seçtiği siyah elbiseyi giymeme yardım ettikten sonra, birlikte merdivenlerden aşağı indik.

Annem kapıda bekliyordu, yüzünde nazik bir gülümsemeyle bize yaklaşmamızı izliyordu.

Kollarının bileklerine kadar uzanan uzun, kadife siyah bir elbise giymişti. Babamın yıldönümlerinde ona verdiği inci kolyesini takmış ve taş zeminde tıklayan parlak siyah topuklu ayakkabılarını giymişti.

Babam, özel günler için giydiğini söylediği siyah takım elbisesini, altına da bembeyaz bir gömlek giymişti.

Annem elini uzatıp elbiseyi düzeltti, her şeyin tam olması gerektiği gibi olduğundan emin oldu.

Babam yanımda durdu, elini omzuma koydu ve bana bakarken yüzünde gururla parıldıyordu.

Annemin eli elimde, babam yanımda, kapıdan çıkıp serin Eylül sabahına adım attık.

*Uzakta kilise çanları hafifçe çalarak ayinin başladığını haber verdi.
Birlikte arabaya doğru yürüdük, babam annem ve benim için kapıyı açtı.
Kiliseye giderken sokaklar sessizdi ve sabahın erken saatlerinin altın ışığıyla
yıkanmıştı.*

Kilisenin yakınına park ettik ve babam arabadan inmemize yardım etti.

Merdivenleri çıkarken elini tuttum.

*Kilise içi sessizdi ve mum kokuyordu. Ön sıraya yürüyüp
oturdu.*

*Peder Pasha konuşmaya başladı ve ben dinlemeye çalıştım, ama sonra giyinip
süslenmeyi düşünmeye devam ettim.*

Bazen babam dikkatimi vermem için omzumu sıkardı.

*Peder Pasha vaazına başladı. "Bugün, İsa'yı bir öpücükle ihanet eden Yahuda'yı
anıyoruz," diye başladı, sesi derin ve ciddiydi. "Yahuda, İsa'nın on iki havarisinden
biriydi, O'nun güvendiği biriymiş. O, İsa'nın kardeşi gibiydi. Ama otuz gümüş paraya
karşılık Yahuda, İsa'yı ihanet etmeyi kabul etti."*

Anlamaya çalışarak Peder Pasha'yı izledim.

*O devam etti: "Getsemani Bahçesi'nde, Yahuda askerleri İsa'nın yanına götürdü
ve ihanetin işareti olarak O'nun yanağına öpücük kondurdu. En yakın dostlarından
birinin kendisine sırt çevirdiğini bilen İsa'nın hissettiği acıyı bir düşünün."*

*Dikkatim babamın eline çekildi, orada bir kuzgun dövmesinin üzerinde daireler
çizdim.*

*O dövmeyi hep beğenmişimdir ve sık sık kendime, büyüdüğümde aynısından bir
tane yaptıracağımı söylerdim.*

*Parmaklarım babamın dövmesinin çizgilerini takip etmeye devam etti, ama kısa
sürede sıkıldım.*

*Peder Pasha'nın vaazındaki sözler bulanıklaşmaya başladı ve göz kapaklarım
ağırlaşmaya başladı.*

Başımı babamın koluna yasladım ve onun düzenli nefes alıp verişini hissettim.

Onun sıcaklığı rahatlatıcıydı ve farkına varmadan uykuya daldım.

*Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra, başım arabanın soğuk camına yaslanmış
olarak uyandım.*

*Etrafıma bakındığımda, arabada olduğumuzu ve tanıdık sessizliğiyle garaj
yolumuzda park ettiğimizi fark ettim.*

Kilisede uykuya dalmıştım, ama şimdi evdeydik.

*Uykumu silkeledim ve annemle babamın fısıldayarak tartıştıklarını fark ettim.
Babamın sesi alçak ve öfkeliydi.*

*"Bir daha asla onun adını ağzına almayı isteme," dedi. Annem derin bir nefes aldı.
"Sadece onun ruhu için dua etmek istedim."*

Kafam karışmış ve biraz korkmuş bir şekilde, hala uyuyormuş gibi davranarak sessiz kaldım.

*Ne hakkında konuştuklarını anlamıyordum, ama arabadaki gerginlik çok yoğundu.
Yüzümü cama daha sıkı bastırarak, söylediklerini anlamaya çalıştım.*

"Victoria bir fahişeden başka bir şey değildi. İçinde hissettiğin aptalca suçluluk duygusu ailemizi mahvetmesine izin verme."

Aniden korktum ve annemi çağırdım, bu da ikisini de irkitti.

Arabadaki gerginlik, sanki benim ağlamam her şeyi düzeltmiş gibi, yavaş yavaş ortadan kalkmaya başladı.

Babamın yüzü yumuşadı ve artık kızgın olmayan nazik gözlerle bana baktı.

"Hey, Angelochek," dedi nazikçe, sesi artık çok sıcak. "Şimdi giyinmece oynamak ister misin?"

Annem uzanıp elimi tuttu ve sıkıca tuttu.

"Siz ikiniz oynarken, ben de size özel kurabiye pişireceğim," diye fısıldadı, sesi yatmadan önce anlatılan masal kadar yumuşaktı.

Davranışlarındaki ani değişiklik beni sakinleştirdi ve yeniden güvende hissetmemi sağladı.

Her şeyin yeniden yoluna girdiğine sevindiğim için heyecanla başımı salladım. Babam ve ben saatlerce kral ve kraliçe gibi oynadık.

Annem sadece çay saatinde bize katıldı ve biz kendimizi Prenses Sindirella ve Aladdin olarak hayal ederken sıcak çikolatalı kurabiyeler ikram etti.

O gün, birlikte güldüğümüz ve oynadığımız bir rüya gibi mükemmeldi.

Aynı zamanda onların tartıştıklarını duyduğum ilk ve son zamandı.

Bölüm
Otuz Üç

"Arkadaşlarını ihanet etmek onurlu bir davranış değildir."
— Madeline Miller

Volk

Arabanın kapısını sertçe kapattım ve araca yaslandım, gözlerim iniş yapan jete kilitlenmişti. Dve yanımda duruyordu, sessizdi ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Sofiya'dan ayrılmadan önce onu duşa götürdüm ve sıcak suyun sihrini yapmasına izin verdim. Ona kapsamlı bir masaj yaptım, omuzları ve sırtı dokunuşlarımla gevşedi.

Yastığımı kucaklayıp gülümseyerek yatağında uykuya daldı.

Bir parçam onun yanına girip, ona sarılıp bir süreliğine her şeyi unutmak istiyordu.

Ama yapamadım. Halletmem gereken işler vardı.

Dasha'ya Sofiya uyandığında ona bakmasını söyledim, sonra her şeyi hazırlamak için ayrıldım.

Şimdi, görevliler jetin kapısını açarken, sabırsızlıkla arabaya parmaklarımla vuruyordum.

Dve endişeli bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. "Ona her şeyi anlatmak istediğinden emin misin?"

Sorusu havada asılı kaldı.

Ama içten içe, başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Bu sırrın ağırlığı, patlamaya hazır bir saatli bomba gibi beni ezip geçiyordu.

"Artık gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi. Bunu benden duymayı hak ediyor."

Dve omuzlarını hafifçe düşürerek iç geçirdi. "Bu gece bir şeyler ters gidiyor."

Gerilim, fırtına öncesi sessizlik gibi yoğundu.

Jetin motorları düzenli bir şekilde uğulduyordu, kafamdaki kaosla tam bir tezat oluşturuyordu.

Dve'nin sözlerini sindirmek için bir an durdum.

Adamın belayı sezme konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı, bu da tüm planımı yeniden düşünmeme neden oldu. Bazen, bir önceki hayatında medyum muymuş diye merak ediyordum, çünkü her şeyi biliyor gibiydi.

Birkaç yıl önce, Igor'a katıldıktan hemen sonra, Dve ve benim iş için Kolombiya'ya gittiğimizi hatırladım.

Daha önce hiç gitmemiş olduğu için plajı görmek istiyordu, ben de gitmemiştim. Ben de gitmek istedim.

Santa Marta'daydık, gün batımından hemen sonraydı ve gökyüzü pastel renklerle inanılmaz bir tablo gibiydi. Ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarımla ılık suyu hissettim ve huzurun tadını çıkardım. O gece ayrılmamız gerekiyordu, ama ben kumlara oturup, erkeklerimizin suda sıçrayıp boğuşmalarını izledim.

Dve yanıma oturdu ve endişeli görünüyordu. Kötü bir hisse kapıldığını, sanki bir şey olacakmış gibi mırıldandı. Ben de onun paranoyak olduğunu düşünerek omuz silktim.

Ama sonra haklı olduğu ortaya çıktı.

Otele döndüğümüzde, biz gelmeden birkaç dakika önce lobide bombalar patlamıştı.

Duvarlar kırmızı lekelerle kaplıydı ve "LA" harfleri bize bakıyordu.

Los Aguilas — müttefikimiz olduğunu sandığımız çete.

Alexsei, çetenin liderlerinden birinin karısını becermiş ve onlar da bu durumdan hiç memnun değillerdi, nedeni açıktı.

Saatlerce onun yarattığı karışıklığı temizledik, ama onlarla bir savaştan sağ çıkacak kadar adamımız olmadığı açıktı. Orada kalmaya gücümüz yetmedi, bu yüzden aceleyle ülkeyi terk ettik. Yıllar sonra, onun aptalca kararının bedelini ödedik.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum, Igor nihayet uçaktan inip beş adamımızla birlikte merdivenlerden aşağı inerken dik durarak.

"Bilmiyorum, Volk. Ama bu gece tetikte olsak iyi olur." Bu kadar.

Geri dönüş yok.

Igor yere düştüğünde gözleri benimkilere takıldı ve hızlıca başımızı salladık.

Hemen yanıma gelip beni sıkıca kucakladı. Kısa, güçlü kollarıyla beni sardı ve ben gerginleşmeme rağmen, rahatsızlığımı çabucak gizledim.

"Volk, *moy syn*, seni görmek güzel," dedi ve sırtıma sertçe vurdu.

Igor'un dikkati Dve'ye kaydı ve sert yüzünü yumuşatan samimi bir gülümsemeyle ona döndü. Elini uzattı ve Dve'nin omzuna da içten bir şekilde vurdu.

"Uçuş nasıldı?" diye sordum, sessizliği bozarak.

"Çabuk ol. Julius seni beklediğini söyledi. Uzun zamandır bekliyor." Julius, babası kendi metresi tarafından öldürüldükten sonra, kısa bir süre önce Kolombiya'daki Los Aguilas'ın liderliğini devralmıştı. Ancak tüm bu olanlardan garip bir şekilde hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Son konuşmamızda, sonunda kontrolü ele geçirdiği için çok heyecanlı görünüyordu. Sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, babasının ölümünün arkasında kendisinin olduğunu itiraf etse hiç şaşırmazdım.

O piç her zaman güce açtı ve entrika çevirme konusunda yetenekliydi. İkimiz de hayatın karanlık tarafına çekilen, kontrol arzusu ile hareket eden garip bir anlayışa sahiptik.

Yıllar boyunca, yollarımız birçok kez kesişti. Acımasız bir denizde iki köpekbalığı gibiyiz, her zaman bir sonraki saldırı fırsatını kolluyoruz. Zayıfların ezildiği ve acımasızların galip geldiği gölgelerde geliyoruz.

Sadakatler değişkendir ve ittifaklar kırılgandır, ama Julius ve ben yazılı olmayan kuralları çok iyi anlıyoruz.

İtiraf etmeliyim ki, o piç karanlık yerlerde fırsat bulma konusunda yetenekliydi.

"Yakında onu ziyaret edeceğim." Igor sessizce başını sallayarak cevap verdi.

Arabanın kapısı açıldı ve o arka koltuğa oturdu.

Dve direksiyona geçti ve ben Igor'un yanına kayarak pencereden dışarıya baktım.

"Kızım nasıl?" Igor'un derin sesi sessizliği bozdu, gözleri benimkilere kilitlendi. Siyah takım elbisesini Dve'nin yanındaki yolcu koltuğuna attı. "Sana sorun çıkardı mı?"

Arka aynadan Dve'nin gözlerindeki endişeyi fark ettim. Omuz silktim, rahatlamak için bacaklarımı açarak arkama yaslandım. Motor gürültüyle çalışmaya başladı.

"Kızınız hakkında bilmeniz gereken çok şey var patron," diye iç geçirdim. Boynumu çatırdatarak arkama yaslandım. "Ama önce Vlad ile randevumuz var."

Igor'un gözleri kısıldı. "Vlad, o iğrenç herif. Aferin, moy syn. Onu bulacağımı biliyordum."

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Bir sigara aldım, yaktım ve bir nefes çektim, duman etrafımda dönüyordu

Gece gökyüzü üzerimizde uzanıyordu, yıldızlar sanki bana gülüyorlarmış gibi bana gülüyorlarmış gibi parıldıyordu.

Arabaya yaslanıp, sigaramdan uzun bir nefes çektim, ciğerlerimde tanıdık bir yanma hissi vardı.

Duman ağzımdan kıvrılarak çıktı. Nefes verirken, düşüncelerim Sofiya'ya kaydı.

Şu anda ne yapıyordu? Nasıl hissediyordu?

Onu tehlikeli bir duruma soktuğumu biliyordum, sanki bir kuzuyu kurtların arasına atmış gibi. Ama bana güvenmek zorundaydı, bu karmaşayla birlikte yüzleşmek anlamına gelse bile.

Onu koruyacağım. Kendime söz verdim. Bu sabah olanlar zihnimde tekrarlandı.

Cildimi öpüşü, sanki bir iz bırakmak istermiş gibi, çok hassas bir şekilde.

Gözleri, her zaman benimkilere kilitli, yoğun ve ateşle dolu. Elleri beni sıkıca kavradı, beni sahiplendi. Koyu renkli saçları yüzünün etrafına yayılmış, çarşaflarımın üzerinde, beni nazikçe okşuyordu. Nefesi, sıcak ve sarhoş edici, içime sızıyordu.

Ve sonra anladım.

Ona aşık oluyordum, hem de çok.

Bu farkındalık beni derinden etkiledi, uzun zamandır hissetmediğim duyguları uyandırdı.

Savunmamı yıkmıştı.

Siktir.

En son istediğim şey, onu benim berbat hayatımın içine sürüklemektir.

"Bana her şeyi anlat, moy syn."

Onun sözleri tüm dikkatimi çekmişti ve sigaramı hızla söndürüp açık pencereden dışarı attım.

Kömür parçası kısa bir süre dans ettikten sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Derin bir nefes aldım, onun bakışlarının ağırlığını hissederek.

Yarı gerçekler ya da tereddütlere yer yoktu.

Igor sadakati her şeyden üstün tutardı ve bu güveni boşa çıkarmak tehlikeli bir oyundu.

Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Üzgünüm patron, ama senin sözde ama aslında sahte olan kızını becerdim ve onun amını o kadar uzun süre yaladım ki, hala dilimde tadı var, tırnaklarının uçlarının derime batışını hissediyorum ve onun inlemelerini tekrar duymayı hayal ediyorum.

Ya da daha kötüsü: Üzgünüm ama karının en iyi arkadaşıyla yattığını ve onun karısıyla aynı anda Vlad'ın çocuklarını doğurmak için bir hamilelik anlaşması yaptığını öğrendim, hem de senin arkan arkada.

Ya da daha kötüsü: Üzgünüm, ama karınızın doğurduğu bebek, öldüğünü sandığınız ama sonra ölmediğini öğrendiğiniz bebek. Aslında o sizin bile değil, yani tüm bunları boşuna yapmışsınız.

Üzgünüm patron, güvenini boşa çıkardım.

Gecenin bir yarısı, Dve arabayı yüksek ağaçlarla çevrili lanet ormanın içinden yavaşça sürerken, bildiğim her lanet detayı ve gerçeği ortaya çıkarmak için yaptığım her lanet eylemi ifşa etme cesaretini buldum. Dışarıdaki karanlık, taşıdığım sırların ağırlığını yansıtıyor gibiydi.

Hiçbir şeyi saklamadım. Helena, Victoria ve Vlad'ın ilişkilerinin karmaşık hikayesini anlattım.

Tanya'nın tüm bu olaydaki rolünden bahsettim.

Sofiya'nın Rusya ve Amerika'daki yetiştirilme sürecine dair içgörülerimi paylaştım. Vlad'ın etkisiyle Marina'nın Sofiya'yı buzlu sulara iterek onu neredeyse öldürdüğü ürpertici olayı anlattım.

Sofiya'yı buz gibi sulara ittiği ve onu neredeyse öldürdüğü

ürpertici olayı anlattım. Sofiya ve benim aramızda olanlar

hariç, her şeyi açıkça anlattım. O bizim özelimizdi.

Bölüm

Otuz Dört

"Ölüm bir hayatı sona erdirir, ilişkiyi değil."
— Mitch Albom

Sofiya

Çok, çok uzun yıllar önce.

Peder Pasha, geleneksel siyah cüppesi ve beyaz stolesiyle kilisenin kürsüsünde ciddiyetle duruyordu. Boynunda büyük bir altın haç asılıydı ve babamın cenazesinde vaazına başlarken mum ışığında hafifçe parılıyordu.

"Sevgili dostlarım, bugün aramızdan ayrılan sevgili Vladimir Melov'u anmak için burada toplandık," Peder Pasha'nın sesi sessiz kilisede yumuşak bir şekilde yankılandı.

Bir an durdu, gözleri bizi taradı, sonra devam etti.

"Ölüm karşısında, hayatın kırılganlığıyla yüzleşiriz. Bu, dünyadaki yolculuğumuzun geçici olduğunu, rüzgarda uçup giden bir fısıltı gibi, bir an burada olup bir an sonra yok olduğunu hatırlatır."

Cüppesinin kıvrımlarını düzelterken Peder Pasha, şöyle devam etti: "Vladimir'in vefatı, bize kendi ölümlülüğümüzü hatırlatıyor; bu, genellikle kaçındığımız, ancak cesaret ve inançla yüzleşmemiz gereken bir gerçeklik. Ölüm, bu dünyadan ayrılmak olsa da, son değil, Yaraticımızın ebedi huzuruna geçiş yoludur."

Yavaşça iç geçirdim, ellerim titriyordu ve gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Vladimir, birçok insanın kalbine ve zihnine dokunan bir hayat yaşadı," diye fısıldadı Peder Pasha. "Onun kahkahası, bilgeliği ve varlığı hayatlarımızı zenginleştirdi ve üzerimizde silinmez bir iz bıraktı."

Annem yanımda ağlıyordu, elinde mendili ağzına tutmuş, gözleri babamın tabutuna sabitlenmişti.

Pasha Peder konuşurken gözleri şefkatle parladı, bakışları benden anneme kaydı.

"Onun fiziksel yokluğunu yas tutarken," dedi yumuşak bir sesle, "aynı zamanda geride bıraktığı mirası da kutlayalım: paylaştığımız anıları, öğrendiğimiz dersleri ve bizi birbirimize bağlayan sevgiyi."

Burnumu çekip yüzümden akan gözyaşlarını sildim.

"Vladimir'in dünyadaki yolculuğu sona ermiş olabilir," dedi sessizce, "ama ruhu, dokunduğu hayatlarda ve ısıttığı kalplerde yaşamaya devam ediyor."

Annemle el ele kalkıp, ciddiyetle tabutuna doğru yürüdük.

Birlikte yaklaştık, havada tütsü kokusu asılı kalmıştı. Dasha sessizce arkamızdan geliyordu.

Ağır yüreklerle, babamın dinlenme yeri üzerinde haç işareti yaptık, son bir veda.

Tabuttan uzaklaşıp dışarı çıktık. Eve dönerken, arabada her şey sessizdi.

Annem arabayı park etti ve tek kelime etmeden odasına gitti. Dasha elimi tuttu ve beni oturma odasına götürdü.

Sanki ev nefesini tutmuş gibiydi.

Benimle birlikte kanepeye oturdu ve yumuşak bir sesle, "Acı çektiğini biliyorum, Sofiya.

Ama biz buradayız, tamam mı? Her şey yoluna girecek." Yanağımdan bir gözyaşı silerek başımı salladım.

Dasha elimi nazikçe sıktı.

"Sana tatlı bir şeyler pişireceğim," dedi ve mutfığa gitti.

Bir süre orada oturup babamı düşündüm. O yokken ev artık farklı geliyordu.

Yukarıdan annemin ağladığını duyabiliyordum ve kalbim paramparça oldu.

Ben de gözyaşlarımı tutamadan mutfığa doğru uyuşmuş bir şekilde yürüdüm.

Dasha, önlüğünü beline sıkıca bağlayarak, saçımı okşamak için elini uzattı ve küçük bir gülümsemeyi başardı.

"Sence babam cennette çilek tadı olan bulutları yiyor ve vanilyalı dondurma tadı olan gölleri içiyor mu?"

Dasha'nın yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ve nazikçe yanağını okşadı.

"Babam bir gün hepimizin cennette bir araya geleceğimizi söylemişti," diye boğuk bir sesle söyledim. "Şimdi gitmek istiyorum, Dasha. Lütfen, babamın yanında olmalıyım," diye söylemeyi başardım, sonra kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladım.

Dasha yanıma diz çöktü, gözleri yumuşaktı.

Yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sen altı yaşındasın Sofiya," diye mırıldandı. "Babanın yanına gitmek için çok küçüksün. Ama sana söz veriyorum, bir gün onu tekrar göreceksin."

Dasha beni sıkıca sararken, sözü havada asılı kaldı.

Ama içimde, kalbimdeki acıyı, babamla birlikte olma arzusunu her saniye daha da güçlenen acıyı silemiyordum.

Gerçekten ciddi miydi?

Babamı bir daha görebilecek miydim?

Bölüm
Otuz Beş

"Benim için ölümden daha kötü olan şey ihanettir. Ölümü kabullenebilirim, ama ihaneti kabullenemem."
— Malcolm X

Volk

Sonunda eve vardığımızda, Igor kapıyı arkasında gürültülü bir sesle kapattı. Hiç vakit kaybetmeden, kararlı adımlarla girişe doğru yürüdü.

Yol boyunca tek kelime etmedi, ben gerçeği itiraf ettiğimde bile, Dve eve birkaç dakika kaldığımızı işaret ettiğinde bile.

Sessizliği her şeyi anlatıyordu.

Öfkeliydi, ama bir şekilde kendini tutuyordu.

Birkaç saniye içinde Dimitri bize katıldı, Igor'a selam verdikten sonra sigarasını attı.

Onun hemen arkasından, bizi rahatsız edici bir sessizlikle karşılayan eve girdik. Sanki evin kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

Igor'un arkasında yürürken, bodruma inen merdivenlerin dibine vardığımda, bir şey gözüme çarptı.

Merdivenlere baktım ve orada, Sofiya, merak ve endişe karışımı bir ifadeyle bize bakıyordu.

Benim küçük ışığım.

Siyah keten gömlek ve pantolon giymişti, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, çıplak ayakları yere basıyordu.

Gözlerimiz bir anlığına buluştu ve o anda, bakışlarında dönen soru fırtınasını hissettim.

Ama ağzından herhangi bir kelime çıkmadan ya da varlığını ele vermeden önce içgüdülerim devreye girdi.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm, sessizce ona yerinde kalmasını ve sessiz olmasını işaret ettim.

Sofiya, gözlerini benimkilere dikmiş, çok hafifçe başını salladı.

Aferin kızım.

Igor onu şimdi görseydi, onu hemen öldürürdü. Küçük bir gülümsemeyle, önümdeki lanet göreve yeniden odaklandım.

Sofiya yukarıda, gözden uzak bir yerde kaldı, ama düşüncelerimde yerini korudu ve bana hem rahatlık hem de endişe verdi.

Dve ve Dimitri, gıcırdayan merdivenlerden bodrumun karanlık derinliklerine inerken dikkatlice bizi takip ettiler.

Ayak seslerimizin yankısı, baskıcı sessizlikle birleşiyor gibiydi.

Alt katta, loş ışıkta Igor ellerini beline koymuş duruyordu.

Bakışları, sandalyelere sıkıca bağlanmış, yüzleri solmuş Vlad ve Helena'ya kilitlenmişti.

Ne boktan bir manzara.

Her zaman ağzı bozuk olan Vlad, ona selam verdi. "*Priviet*, eski dostum."

Sesindeki küstahlık Igor'un hoşuna gitmedi; öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Bu piç kurusu boku yemişti.

Igor hiç tereddüt etmeden öfkesini bir cehennem ateşi gibi patlattı.

Vlad'a yıldırım hızıyla saldırdı ve yumruğunu Vlad'ın burnuna indirdi. Kan fışkırdı ve ortalığı kırmızıya boyadı.

Vlad'ın acı dolu inlemesi bodrumda yankılandı.

"Seni lanet olası piç!" diye bağırdı Igor ve Vlad'ın yüzüne bir yumruk daha indirdi. "Karımı becerdin."

Sonra Helena'ya doğru döndü ve kararlı adımlarla ilerledi.

Ama ona yaklaşır yaklaşmaz, ben hızla araya girerek yolunu kestim.

Yüzünde öfke ve merak karışımı bir ifade vardı, benim açıklamamı bekliyordu.

Ben konuşmadan, Vlad'ın sesi gergin havayı deldi.

"Helena," diye alaycı bir şekilde konuştu, konuşurken kanlar fışkırıyordu. "Neden Igor'a Victoria'nın boktan planına nasıl yardım ettiğini ve masum bir bebeğin hayatını sonlandırmaktan nasıl sorumlu olduğunu anlatmıyorsun, ha?"

Helena'nın sesi kırıldı. "Ben değilim! O! Vlad suçlu!"

"Seni benimle yatmaya ya da Victoria'nın bebeğini kaçırmaya zorlamadım," diye tükürdü.

"O senin de bebeğin!" diye bağırdı Helena, inanamıyormuş gibi başını sallayarak, umutsuzluktan hıçkırarak gözyaşları yüzünden akıyordu. "Hayalini kurduğun kızın!"

Yumruklarım öfkeden beyazlaşarak sıkıştı ve içimden ilkel bir hırıltı yükseldi. Vlad'ın sapkın cüretkârlığı damarlarımdan öfke dalgaları geçirdi.

Bu gece, onu kendi ellerimle öldüreceğim.

Igor'un sesi sessizliği bozdu, sinir bozucu bir sakinlikle. "Daha önce hiçbir kadına el kaldırmadım, Helena Melov. Ama bugün, sen ilk olacaksın."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, yumruğu acımasız bir güçle burnuna tam isabet etti.

Çarpmanın etkisi bodrumda yankılandı, başı geriye doğru savrulurken mide bulandırıcı bir çatırtı sesi duyuldu.

Siktir, onu durdurmaya bile vaktim olmadı.

"Anne!" Sofiya'nın panik dolu sesi kaosun içinden yükseldi.

Geniş gözleri, olayın gelişmesini izlerken saf bir dehşeti yansıtıyordu.

İçgüdüsel olarak, onu belinden tutup kendime doğru çektim, elimle ağzını kapatarak çılgılık atmasını engelledim.

O benim tutuşuma karşı direndi, tırnaklarını elime batırdı, kurtulmak için çaresizce çabaladı, ama ben onu güvende tutmak için daha sıkı tuttum.

"Sakin ol Sofiya," diye kulağına fısıldadım. "Bana güvenmelisin."

Ama başını sallayarak endişesini açıkça gösterdi, kontrolsüz bir şekilde ağlarken gözyaşları parmak eklemlerimi yakıyordu.

Dizleri titriyordu, düşmek üzereydi, ama onu tutarak soğuk bodrum katına düşmesini engelledim.

Onun çöküşünü görmek, onu bu boktan dünyadan korumak için kararlılığımı daha da artırdı.

Igor'un sesi havayı yırttı. "Peki, Sofiya, tanıştığımıza memnun oldum.

Ne yazık ki bu lanet olası koşullarda olmak zorunda kaldı."

Onun alaycı sözleri içimde kaynayan öfkeyi daha da şiddetlendirdi. "Bu işi kısa keselim patron."

"Haklısın Volk," dedi Igor alaycı bir şekilde, yüzü kötülükle buruşarak. Dönüp Helena'yı saçından yakaladı ve Helena acı içinde çılgılık atarken saçını geriye doğru çekti. "Bunu onlara ödetelim."

Sofiya daha sert direndi, tekmelemeye ve ayaklarıma basmaya çalıştı, ama ben onu tuttum.

De

va
m
et. Elimi ısırđı, küfür etmeme ve onu bırakmama neden oldu. "Onu rahat bırak!" diye bağırdı.

"Helena için savaşıma," diye güldü Vlad. "O sadece bir fahiş ve katil, tıpkı gerçek annen gibi. Ve sen, *Angelohek*," diye devam etti, gözleri onu baştan aşağı süzerken, "Victoria'dan bile daha güzel görünüyorsun."

Sofiya donakaldı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Vlad sırtarak onun tepkisini zevkle izlerken, bakışları Vlad'a sabitlenmişti.

Titrek bir elini dudaklarına götürdü, kaçmak üzere olan sessiz çığılı bastırmaya çalıştı.

"B-Baba?" diye fısıldadı.

Vlad'ın sırtışı genişledi, gözlerinde çarpık bir memnuniyet vardı.

"*Da, Angelohek*," dedi alaycı bir şekilde. "Ben gayet hayattayım."

Omuzlarını tekrar sardım, Sofiya'yı daha sıkı tuttum, tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim.

"Nasıl? Neden ortadan kayboldun?" diye sordu, sesi titriyordu.

Vlad alaycı bir şekilde güldü. "Sen iyi bir çocuktun, *Angelohek*. Ama çok sinir bozucuydun. Kalmamın tek nedeni, Victoria'nın tıpatıp aynısı olmandı. Ölen annen kadar seksi bir kadın olup olmayacağını görmek istedim. Helena seninle kaçıp planımı mahvettiği için çok yazık."

Sözleri bıçak gibi havayı kesti.

Öfkeyle dolmuş bir şekilde Sofiya'yı sertçe bıraktım ve hızla ceketimin cebine uzanıp silahımı çıkardım.

Tereddüt etmeden aramızdaki mesafeyi kapattım ve silahı doğrudan ona doğrulttum.

Bu lanet olası piş her şeyin bedelini ödeyecekti.

"Sen öldün, Vlad."

Parmağım tetiği çekmek üzereyken, bir ses adımı seslendi.

"Silahını indir."

Kalbim çarparken donakaldım.

Yavaşça arkamı döndüm ve gördüğüm manzara kanımı dondurdu. Dimitri, Dve'yi silahla tehdit ediyordu, parmağı tetikte gergindi, Marina ise Sofiya'yı yakalamış, silahı şakağına dayamıştı.

Marina burada ne halt ediyordu?

"Ne oluyor lan?" Igor, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak sordu.

Dimitri sırtıttı. "Sakin ol patron. Vlad kartlarını nasıl oynayacağını iyi biliyor, ben sadece ortama biraz renk katmak için buradayım."

Igor'un ağzı açık kaldı. "Seni orospu çocuğu!" diye tükürdü. "O manipülatif piçin kafana girmesine izin verdin."

Dimitri kayıtsızca omuz silkti. "Ne dersen de patron. Ben sadece seçeneklerimi araştırıyorum."

Igor bir adım öne çıktı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Dimitri. Vlad seni kullanıp sonra da ortadan kaldıracak."

"Bunu göreceğiz, Igor," diye cevapladı ve silahı Dve'nin kafasına daha sert bastırdı.

Artık onların saçmalıklarını daha fazla tahammül edemiyordum.

Dikkatim Sofiya'ya kaydı, panik içindeki gözleri etrafta dolaşıyordu.

Marina onu sıkıca tuttu, silahı tehditkar bir şekilde boğazına dayadı. "Onu bırak."

Marina güldü. "Merak etme Volkie. Değerli kız arkadaşın güvende... şimdilik.

Ama sadece dediğimi aynen yaparsan."

Kanım kaynıyordu. "Sana asla kulak asmayacağım."

"Öyleyse, sanırım küçük prensesine veda etmelisin."

Vlad'ın kendi kanında boğulurcasına öksürmesi beni gerçeğe geri döndürdü ve isteksizce silahımı indirdim.

"Beni çöz," diye emretti Vlad.

Dimitri başını salladı ve Igor'a sessizce o piçi çözmesini işaret etti.

Igor yaklaştı, öfkeden ellerini titreyerek düğümleri çözmeye çalıştı.

Siktir! Hızlı düşünmem gerekiyordu.

Vlad ayağa kalktı, Igor'a alaycı bir bakış attı ve omzuna hafifçe vurdu.

Sonra, hızlı bir hareketle, o pislik Igor'un tabancasını kılıfından kaptı.

Başımız büyük beladaydı ve kontrolü nasıl geri kazanacağımı bulmam gerekiyordu

Zaman aleyhimize işliyordu ve bir saniye bile boşa harcayamazdım.

Vlad silahı sıkıca kavrarken, adrenalin içimde
bir sel gibi

Ama harekete geçmeden önce, Helena'nın sesi ağır havayı yırtarak Sofiya'nın adını seslendi. Anında başımı ona doğru çevirdim.

"Çok üzgünüm, Sofiya," dedi Helena, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Her şeyi mahvettim ve geçmişi değiştiremem. Ama lütfen bil ki, içten içe sana her zaman değer verdim. Hatalarıma rağmen, seni kendi çocuğum gibi sevdim."

Sofiya, Helena'ya bakarken gözleri kederle dolmuştu.

Tüm bunların ortasında, Vlad yavaş ve kararlı adımlarla Helena'ya yaklaştı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Gerçek annen Victoria korkunç bir insandı," diye devam etti Helena. "Belki ben de öyleyim. Ama sen, benim tatlı çocuğum, bize hiç benzemiyorsun. Sen, şefkat ve sevgi dolu güzel bir ruha sahipsin. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Sözleri dudaklarından dökülürken, Vlad silahı doğrudan ona doğrulttu. Oda sessizliğe büründü, zaman durmuş gibiydi.

"Seni seviyorum, Sofiya," diye fısıldadı Helena, Vlad'ın parmağı tetiğe yaklaşıırken.

"Anne, ben..."

Gerilim doruğa ulaştığı anda, üst kattan yüksek bir patlama sesi geldi, havayı bir patlama gibi yırttı. Hepimiz etrafa bakındık, ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Ama Dve hiç vakit kaybetmedi.

Kafasının arkasını acımasız bir güçle salladı ve Dimitri'nin yüzüne tam isabet ettirdi.

Dimitri yere yığılırken, kırılan burnundan kan fışkırdı ve odayı iğrenç bir kemik kırılma sesi doldurdu.

Hiç tereddüt etmeden, Marina'nın koluna nişan alarak tetiği çektim. Mermi hedefini bulduğunda, silah sesi odada yankılandı. Yaralı bacağını tutarak yere yığılırken, dudaklarından keskin bir çığlık çıktı.

Onlara doğru koştum ve Sofiya'yı kollarımın arasına aldım.

Çığlıkları kulaklarımda yankılanarak ruhumu parçaladı.

O anda içimde bir şey klik yaptı. Onu korumak için hayatımı riske atardım.

Aniden, Igor deli gibi Vlad'a saldırdı.

Silahı ele geçirmek için boğuşular, çaresiz mücadeleleri odayı homurtular ve küfürlerle doldurdu.

Sonra, birdenbire, iki gürültülü patlama havayı yırttı. Düşünmeden Sofiya'yı kendime yaklaştırdım ve onu vücudumla korudum.

Bütün vücudu benimkine yaslandı, gömleğimi o kadar sıkı tuttu ki kumaşı yırtacak gibiydi.

"Yaralandın mı?" diye bağırdım, ellerim içgüdüsel olarak yaralarını kontrol ediyordu. Saçlarını kenara çekip, gözlerini görmek için çaresizce uğraştım, iyi olduğundan emin olmak için. "Sofiya! Konuş benimle! Yaralandın mı?"

Yavaşça başını salladı.

Bir hırıltı beni geri döndürdü ve döndüğümde Igor'u yerde, kan gölünde yatarken buldum.

Yüzü hayalet gibi solgundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzından kan akıyordu.

Midemi bir ağrı sardı.

Hayır.

Igor olamaz.

Vlad da yerde yatıyordu, yaralarından kan fışkırırken karnını tutuyordu ve havayı iğrenç bir demir kokusu dolduruyordu.

Ben konuşmadan, Marina silahını bana doğrulttu, yaralı, kanlı kolunu tutuyordu.

"Son bir şans, Volk," dedi, bir adım daha yaklaşarak. "Onu teslim et."

Sofiya'nın arkamda olduğunu hissedebiliyordum, alnı sırtıma yaslanmış, boğuk hıçkırıkları ceketimin kumaşı tarafından emiliyordu.

Acı bir kahkaha attım.

Bu cadı gerçekten hayal dünyasında

yaşıyordu. "Sen aptal mısın?"

Zaman uzamış gibiydi, bakışlarımız kilitli kalırken geçen her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

İkimiz de geri adım atmaya niyetli değildik.

"Sana bir şey söyleyeyim Marina," dedim, Sofiya ceketimi tutarak sessizce durmamı işaret etmesine rağmen aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Artık Igor ortada yok. Seni öldürmemi engelleyecek hiçbir şey yok."

Yutkundu ama sessiz kaldı.

Atmosfer ağırlaşırken, bir ses sessizliği bozdu.

"Oh, merhaba!" Alexsei merdivenlerin altından neşeyle seslendi, ardından da merdivenlerden aşağı inerken yaptığı beceriksiz sesler duyuldu. "Demek hepiniz burada saklanıyordunuz!"

Onun ani girişi, tam zamanında bir dikkat dağıtıcı oldu.

Gözümün ucuyla Dimitri'nin yavaşça ayağa kalkıp yerde duran silahına uzandığını gördüm.

Yıldırım hızıyla silahımı ona doğrulttum ve ateş ettim. Hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Kaosun içinde Marina kaçmaya çalıştı ve merdivenleri hızla tırmandı.

Marina'nın kaçmasına izin verdim ve dikkatimi, çığlığı havayı yaran Sofiya'ya çevirdim.

Dizlerinin üzerine çöktü, elleri titreyerek yüzünü umutsuzca kapattı.

Lanet olsun, ben sadece onu buradan çıkarmak ve bu lanet geceyi uyuyarak geçirmesi için bırakmak istemiştim.

Alexsei'nin kahkahası gerginliği bozdu, dudaklarından düşük bir kıkırdama çıktı.

"Siktir, bu çok hızlı oldu."

"Seni lanet olası piç kurusu! Sen öldün!" Vlad'ın öfkeli çığlığı patladı, ayağa kalkmaya çalışırken, yerde yatan silahına umutsuzca uzandı.

Sinirlenerek, karnına bir el daha ateş ettim. Acı içinde kıvranarak yere yığıldı.

"Bu, zamanımı boşa harcadığın için," diye tükürdüm, kararlı bir şekilde ona doğru ilerleyerek.

Bir kurşun daha kolunu delip geçti. "Ve bu da

Igor için."

Vlad acı içinde ağladı.

Gözlerini kilitleyerek, ona yaklaştım ve alçak sesle konuştum.

"Ve bu da kızımı incittiğin için. Cehennemde görüşürüz, Vlad."

Bu sözler havada asılı kalırken, kafasına nişan aldım ve son bir kez tetiği çektim. Mermi kafatasını deldi ve onun soğuk bodrum katında cansız bir şekilde yere yığılmasını izledim.

Bölüm

Otuz Altı

"Beni hatırla ve gülümse, çünkü beni hatırlayıp ağlamaktansa unutmak daha iyidir."
— Dr. Seuss

Volk

Kapı, menteşeleri hafifçe gıcırdayarak açıldı ve o loş ışıklı kütüphaneye girdi. Ay ışığı pencerelerden içeri sızarak, şöminenin titreyen alevleriyle karışan yumuşak bir parıltı yayıyordu.

Kapı arkasından kapandığında, dış dünyayı dışarıda bırakarak bizi içeride hapsetti. Geriye yaslanarak, puro dumanını üfledim ve onun varlığının havayı doldurduğunu hissettim. Vücudumdaki her sinir titriyordu, onu arzuluyordu.

O benim bağımlılığım, en sevdiğim uyuşturucu olmuştu.

Yumuşak kanepeye daha da gömülerek, dalgın dalgın parmaklarımı çıplak göğsüm ve zonklayan yaramın üzerinde gezdirdim, onu kafamdan atmaya çalıştım, ama onun üzerimdeki etkisini görmezden gelemedim.

Gözlerimi kapatıp purodan bir nefes daha çektim, çıplak ayaklarının bana doğru geldiğini duydum. Badem kokusu beni tanıdık bir kucaklamayla sardı, kanepe yanıma oturduğunda yanımda çöktü.

Nazik bir dokunuşla yarama uzandı, eli cildimi hassasca okşadı.

Dudaklarının yarama bastırıldığını hissettim.

Saçları tenime değdi, hafifçe gıdıklıyordu. "Sorun yok mu?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Gözlerim hala kapalıyken başımı salladım, saçlarını nazikçe okşadım ve elimle sırtında yatıştırıcı daireler çizdim.

Dudakları göğsüm, kaburgalarım ve karın kaslarım üzerinde öpücükler bırakmaya devam etti.

Dudakları v-çizgimi okşarken, ben düşük bir homurtu çıkardım, purodan bir nefes çektim, soğukkanlı davranmaya çalışarak, onu ne kadar istediğimi ve

onu ne kadar istediğimi ve

Sonunda, göğsüme son bir kez uzun bir öpücük kondurdu, ıslak dudaklarının sıcak tenimde tatlı bir izi kaldı.

Memnun bir iç çekişle, beni kollarıyla sardı ve kendine çekti.

O çok iyi hissettiriyordu.

"Bu gece öleceğini sanmıştım," dedi yumuşak bir sesle.

Onun sözleri beni etkiledi ve bunları sindirmek için bir süre zaman gerekti. "Neredeyse yaptım."

Gözlerimi açtığımda, rahatlamış vücudunun benimkine yaslandığını gördüm.

Tazelenmişti, şimdi siyah kot pantolon ve rahat bir kazak giyiyordu.

Hayatta kalmamdan dolayı hayal kırıklığına uğramış mıydı acaba? "Hayal kırıklığı mı?" diye sordum.

Gözleri endişeyle yumuşadı, ama daha fazlası da vardı, kalbimi çarptıran bir şey.

"Hayır," diye fısıldadı, parmakları hafifçe karın kaslarımı okşadı. "Ölmeni istemiyorum, Mikhaël."

Puroyu tekrar ağzıma koydum ve boğazımdaki düğümü gizlemek için bir nefes çektim.

"Belki de ölmelisin."

O otururken, parmak eklemleri nazikçe yanağımı okşarken, aramızdaki hava ağırlaşmıştı. Yüzümü çevirip, avucuna yumuşak bir öpücük kondurdum. Gözlerimiz buluştu ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi, ama gözlerinde bir hüzn vardı, sanki kalbinde ağır bir yük varmış gibi.

"Öyleyse," diye fısıldadı, sesi neredeyse bir fısıltıdan biraz daha yüksekti, "bu veda mı?"

Igor gittiğine göre, sorumluluk artık benim omuzlarımda ve ben kararımı vermiştim.

O, Alexsei ile birlikte bu gece San Francisco'ya geri dönecekti.

"Da."

"O zaman bunu en iyi şekilde değerlendirelim," dedi, bana yaklaşıp, dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar.

Tam beni öpmek üzereyken, saçlarının arkasını tutup onu yerinde tuttum.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Beni istediği gibi kullanıp arkasını dönüp gidebileceğini sanmıştı.

Siktir git.

"Beni sikip sonra da terk edebileceğini mi sanıyorsun? Ben senin sikik dildon değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi, sesi titreyerek. "Ben istiyorum..."

"Ne istiyorsun?"

Gözleri gergin bir şekilde hareket etti ve hızla saçlarını yüzünden çekip, bir anlığına tırnaklarını ısırıldı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Her şekilde."

Onun sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Benden değil, seksten bahsedeceğini sanıyordum.

Zavallı küçük prensesim, büyük kurdu onu kucaklamasını istiyordu.

Kalbim bir an acıdı, ama çabucak kendimi topladım.

İçimde ona karşı bir özlem vardı, ama aynı zamanda rahatsız edici bir kıskançlık duygusu, beni kullanıyor olabileceğine dair bir korku da vardı. Bu çelişkili duygularımı ona gösteremezdim. Soğukkanlı ve sözlerinden etkilenmemiş gibi görünerek bir maske takınmam gerekiyordu.

Bana ne kadar hakim olduğunu bilmesinin verdiği tatmini ona yaşatamazdım.

"Diz çök."

Sofiya bir an durakladı, gözleri benimkilerle buluştuğunda belirsizlik parladı. Purodan bir nefes çektim, kaşımı kaldırdım ve ne yapacağını bekledim.

Bir yanım, onun kalkıp gitmesini, beni kendi kederlerimde boğulmaya terk etmesini diledi.

Ama kalacağına dair de bir umut ışığı vardı.

Son nefesimi verip, dumanın havaya karışmasını izledim.

Duman dağıldığı anda, zarif bir hareketle dizlerinin üzerine çöktü, hareketleri büyüleyiciydi.

Kazakını çıkardı ve göğüslerini mükemmel bir şekilde saran beyaz dantelli sütyenini ortaya çıkardı.

Bacaklarımı hafifçe açarken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Ellerim titremeye başladı, ama onları sabitlemek için uyluklarımı okşadım. Gözleri bir saniye üzerinde kaldı ve sanki bu ona güç veriyormuş gibi, ellerini uyluklarıma koydu ve okşamaya başladı.

"Seni ağzımda istiyorum," diye fısıldadı.

Yavaşça, parmakları fermuarımı aşağı doğru izledi ve boxerımı yavaş yavaş ortaya çıkardı.

Bira

Z. Eli sertleşmiş penisimi kavradığında, tüm kontrolümü kaybettim ve dudaklarımdan bir küfür kaçtı.

dudaklarımdan bir küfür kaçtı.

Başımı geriye eğdim ve gözlerimi kapattım, onun dokunuşuna teslim oldum.

Elini aşağı doğru çekerek boxerımı indirdi, sikimi serbest bıraktı ve birkaç saniye içinde ıslak dilinin ucumu okşadığını hissettim. Siktir, beni delirtiyordu.

Onu tutmak ve ağzını acımasızca sıkıkmak istedim, beni bu hale getirdiği için onu cezalandırmak için, ama şu anda onun kontrolü ele almasına ihtiyacım vardı.

Onun da beni benim onu arzuladığım kadar arzuladığını hissetmem gerekiyordu.

Bir elimle kanepede kendimi desteklerken, diğer elimle saçlarını yüzünden çekip attım. Benim uzunluğumun etrafındaki pembe dudaklarını net bir şekilde görmek istedim.

"Çok iyi gidiyorsun."

Bana utangaç bir gülümseme attı ve her santimini keşfederek beni yavaşça yukarıdan aşağıya yaladı. Yavaşça beni ağzına aldı, penisimin ucu boğazının arkasına çarptı, dili ise penisimin her santimini dolaştı.

Saçlarını at kuyruğu yaparken, memnuniyetle mırıldandı. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Gözlerimi kilitleyerek tekrar aşağı indi, sonra penisimi ağzından çıkardı.

İki elini kullanarak, doğru miktarda baskı uygulayarak ustaca pompaladı.

O kadar iyi yapıyordu ki, beni doruğun eşiğine getirdi. Ama ben henüz hazır olmadığım için kendimi tuttum.

"Giysilerini çıkar."

Beni bıraktı ve ayağa kalktı, siyah kot pantolonunu çıkardı ve şimdi beyaz tangası ve dantelli sütyeniyle karşımda duruyordu.

Yavaşça sütyenini çözdü ve koyu pembe meme uçlu mükemmel göğüslerini ortaya çıkardı. Benim bakışlarım altında dikleştiler.

O, tangasını baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarırken, uzun bacaklarından ve kalın uyluklarından aşağı kaydırarak ayaklarının dibine bırakıp, muhteşem çıplaklığını ortaya çıkarırken, dudaklarımdan düşük bir küfür kaçtı.

Gözlerimi utanmadan onun üzerinde gezdirdim, her bir çekici kıvrımının tadını çıkardım.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın, Sofiya." "Teşekkür ederim," diye cevapladı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Saçlarını yüzünden çekerek, yanakları hafif bir pembeyle kızardı.

Titrek ışıpta yıkanmış gibi, Botticelli'nin Venüsü gibi görünüyordu, nefesimi kesen muhteşem bir manzaraydı.

Purodan çıkan külleri masadaki küllüğe attım, sonra hızla pantolonumu çıkardım ve sikimi boxerime geri soktum.

Kanepeden battaniyeyi alıp, sıcak şöminenin önüne serdim.

"Uzan ve bacaklarını aç."

O da dediğimi yaptı ve ben parmaklarımı nazikçe uylukları boyunca gezdirerek bacaklarını hafifçe ayırdım. Parmaklarımı yukarı doğru hareket ettirerek cildinin sıcaklığının tadını çıkardım. Yavaşça ellerimi göğüslerine götürdüm, avuçlayarak nazikçe sıktım. Ellerini benim ellerimin üzerine getirip parmaklarımızı birbirine dolayarak dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

Bakışlarım ellerinde kaldı, tarif edilemez bir özlem boğazımı sıkıştırdı.

Bu gece son kezdi.

"Kendine dokun bebeğim. Amcığınla oynadığını görmek istiyorum."

Dirseklerine dayanarak bir an tereddüt etti.

Kıkırdadım. "Hadi, devam et."

Sonra tekrar uzandı ve bir elini karnının altına koyarken, diğer eliyle benim elimi göğüslerine bastırmaya devam etti.

Ben de bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçalarını kavradım.

Gözlerim, eli kıvrımlarına yerleşirken her hareketini takip etti.

Orta parmağı klitorisini okşarken, yukarı aşağı hareket ederek boğuk nefesler almasına neden oldu ve dudaklarımdan düşük bir küfür kaçtı.

Ateşin sıcak ışığı, amının pembeliğini vurguluyordu ve ben, yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve onu tekrar tatmak için duyduğum dürtüyle mücadele ederek, kalçalarını kavradım.

Kadınları yalamak hiç benim tarzım olmamıştı, ama Sofiya ile?

Siktir, yıllarımı orada geçirebilirdim, onun lezzetinde kaybolarak, nefes almak için hiç yukarı çıkmaya gerek duymadan.

Gözleri kapalı, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Ağzı mükemmel bir "O" şekli oluşturunuyordu, saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve zeytin rengi tenini parlatıyordu. Göğüsleri her nefes alışında sallanıyor, koyu pembe meme uçları dik duruyordu.

"Şu anda beni mi düşünüyorsun?"

Umarım öyledir, çünkü onun başka bir adamı hayal ettiğini düşünmek bile beni çıldırtmaya yetiyordu.

"Evet," diye fısıldadı, parmağını ıslaklığına kaydırarak. "Her zaman."

Bir sıcaklık dalgası ciğerlerime yayıldı, karnımda havai fişekler patladı.

Meme uçlarını sertçe tokatladım, göğüsleri sallandı, sonra ağzımı indirip onları yalayıp ısırdım, bu da onun daha yüksek sesle inlemesine neden oldu.

"Ne uslu bir kız," diye mırıldandım. "Şimdi, iki parmağını sok."

Boğuk bir iniltiyle iki parmağını içeri soktu ve hızını artırdı.

"Oh, Mikhaıl," diye bağırdı.

Onun dudaklarından, o şehvetli sesiyle adımı duymak, tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Hızla boxerımı çıkardım, sikimi birkaç kez sıktım, elini ittim ve ne olduğunu sormak için gözlerini açamadan içine girdim.

O kadar sert bir şekilde içlerine girdim ki, aramızda hiçbir boşluk kalmadı, bir toz zerresi bile geçemezdi.

"Çok sıkı. Sikimi çok iyi alıyorsun, iyi bir küçük sürtük gibi" diye inledim, onu acımasızca sikerek. "Beni çok iyi hissettiriyorsun, Sofiya."

Bacaklarını omuzlarıma kaldırdım, ıslaklığı bacaklarından yatağın örtüsüne damlarken daha derine girmek için mükemmel bir açı elde ettim.

"Helena ne düşünecek acaba?" Meme ucunu sertçe çimdikledim. "Seni böyle görmek, benim için bacaklarını açmış, adımı haykırırken," hızımı yavaşlattım ve onu sert ve yavaş sikmeye başladım. "Onu aramalı mıyız acaba? Böylece her şeyi görebilsin?" Alnımı alnına bastırdım. "Böylece senin ne kadar yaramaz bir fahişe olduğunu görebilsin, hepsi benim için?"

Yüzümü avuçladı, beni kendine yaklaştırdı ve dudakları benimkine çarptı, tutkulu, neredeyse acı veren bir öpücükle.

Gözyaşlarının tuzlu tadı dudaklarının tatlılığıyla karışarak beni çılgına çevirdi.

Nefes almak için kısa bir süre uzaklaştım, sonra tekrar ağzını ele geçirdim, kaçmasına izin vermedim.

"Söyle," diye fısıldadım, dudaklarımı dudaklarına sürterek ve elimi boğazına dolayarak. "Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim, Mikhaıl," diye inledi. "Sadece senin."

Bacaklarını omuzlarımdan indirdim, dudaklarına son bir öpücük kondurdum ve çekildim.

Oturarak, gözlerimi onun gözlerine dikip, bacaklarımı uzattım, ellerimi yere sağlamca dayadım ve dengemi sağladım.

"Hadi, üstüme bin," dedim, uyluklarımı hafifçe vurarak.

Battaniyenin üzerine uzandı, alnındaki teri sildi ve bana doğru sürünerek geldi.

Aç bir aslan gibi bakışlarla, şakacı bir gülümseme attı, sonra bacaklarını açarak üzerime oturdu, sikimi eline aldı, klitorisine sürterek onu tahrik etti.

Sonra onu santim santim içine kaydırды. Ben onun içine daha da derinlemesine girerken, elleri uyluklarımı sıkıca kavradı. Ben tamamen içine girene kadar kendini üzerime indirdi.

Alışmak için bir an durdu, gözlerini kapattı, ağzı hafifçe açık kaldı.

"Şimdi beni sık," diye mırıldandım, saçlarını yüzünden çekip dudaklarına derin bir öpücük kondurdum.

O hevesle başını salladı ve beni binmeye başladı.

Saçlarını kavradım, alınlarımızı birleştirdim, o benim sikimde yavaşça yukarı aşağı hareket ederken birbirimizin bakışlarında kaybolduk.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Amin benim için yaratılmış."

Derin bir iniltiyle, hızını artırarak beni daha sert ve daha hızlı sürmeye başladı.

Serbest elimle, boğazını kavramadan önce şakacı bir şekilde meme uçlarını okşadım.

"Çok yaklaştım," diye inledim.

"*Lütfen*, içime boşal," diye yalvardı, bana hevesle sürtünerek.

Daha önce hiç prezervatifsiz yapmamıştım; her zaman korunurdum ve her ihtimale karşı dışarıda boşalırdım.

Bugün, otuz yıllık hayatımda ilk kez prezervatifsiz seks yaptım.

"*Hayır*," diye inledim ve boğazını daha sıkı tuttum.

"Lütfen, Mikhaïl..."

Onun çaresiz inlemeleri başımı döndürüyordu, düzgün düşünmemi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Ona teslim olmakla, direnmemi söyleyen o rahatsız edici ses arasında kalmış, düşük, boğuk bir iniltiyi tutamadım.

"Siktir," diye inledim, tüm vücudum titriyordu. "Yapamıyorum..."

"Evet, yapabilirsin," diye inleyerek başını geriye attı.

Bana sürtünerek, hareketleri çılgınca hızlandı. Sonra orgazm onu sardı ve ecstasy içinde benim adımı haykırdı.

Kollarını omuzlarıma sıkıca dolayarak, başını kollarına yaslayarak üzerime yığıldı.

Saçlarını ve boğazını bıraktım, ellerimi beline doladım. İçine iki kez daha girdim ve içinde boşaldım.

Siktir, bu hayatımın en iyi seksi oldu.

Hâlâ nefes nefeseydim, geriye uzandım ve onu da yanıma çektim, vücudu benimkinin üstündeydi.

Parmaklarım nazikçe sırtını okşadı. Vücudumuz sanki bir olmak için yaratılmış gibi mükemmel bir şekilde birleşmişti, dünyanın geri kalanı kaybolmuştu. Zamanın donmasını ve bu mükemmel anı sonsuza kadar yaşayabilmeyi diledim.

Bir süre sonra omuzlarımı bıraktı ve yanıma uzandı. Yanakları pembe bir kızarıklıkla parlıyordu, dudakları hala hafifçe şişmişti. Yanında uzanırken, onun doğal güzelliğine hayran olmamak elde değildi. Neden bu kadar nefes kesiciydi?

Neden bu kadar inanılmaz derecede nazikti?

Neden başka biri olamıyordu, kalbimi bu kadar şiddetle sıkmayan biri?

Keşke ruhum onun ruhuna bu kadar bağlanmasaydı, her şey çok daha kolay olurdu.

Gerçeklik beni sert bir şekilde vurdu, ağır bir his içimi kapladı. İşte bu kadardı.

Onu son kez yakınımnda tutabileceğim zamandı ve bu beni içten içe parçaladı. Birkaç saat sonra, o sonsuza dek gidecekti.

Ama onu kaybetme, bir daha onun dokunuşunu hissedememe düşüncesi, mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

O zaman anladım ki, bir parçam onunla birlikte gidecekti.

Lanet olsun.

Ona aşığım.

*Hayır.
Hayır,
olamaz.
Bu imkansız.*

"Igor için üzgünüm," dedi, sesini alçaltarak, tavana bakarak. "Hepsi benim hatam."

Igor'u kaybetmek, ikinci bir babamı kaybetmek gibiydi.

Silas çetesinde, acımızı bastırıp hayatımıza devam etmeye, ölümü rutin bir şey gibi görmeye alışkındık, ama Igor'un ölümü benim için daha önemliydi. Kolayca unutabileceğim bir şey değildi. Onun arkasından onunla yatmak ve bu sırrı haftalarca saklamak, onun öğrenmesini beklemek, kendimden tiksinneme neden oldu. Aklım, bana ateş etmeyi öğrettiği, ormanda yol gösterdi ve beni ailesi gibi gördüğü zamanlara gitti. Bana nasıl dövüşüleceğini, düşmanları nasıl takip edeceğimi, araba kullanmayı ve erkek gibi içmeyi öğretti. Puro içtiğimiz ve sabah erken saatlerde koştuğumuz zamanlarda, derin kahkahası kafamda yankılanırdı.

Şimdi bu anılar, kaybettiğim şeyi, kimse yanımda olmadığına yanımda duran adamı hatırlatan acı tatlı anılar haline gelmişti.

Keşke zamanı geri alıp seçimlerimi geri alabilseydim, ama hayat böyle işlemiyor, değil mi?

En son ağladığımda, babamı kaybettiğim on yıllar önceydi ve şimdi Igor'un ölümüyle döngü tamamlandı.

"Senin suçun değil," diye fısıldadım. "Benim suçum." "Hayır, ben..."

"Helena'ya ne yapmalıyım?" Onu keserek sözünü kestim.

Bu geceki karışıklıktan sonra, Dve Helena'yı bahçedeki kulübeye getirmiş ve benim emirlerimi bekliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu hiç umursamıyordum. Ölü ya da diri, benim için hiçbir değeri yoktu.

Ama Sofiya'nın onu görmek ya da en azından onunla konuşmak isteyeceğini biliyordum.

Her şeye rağmen, o hala annesiydi, ya da en azından onu büyüten kadındı.

Başımı yana çevirip Sofiya'ya baktım. Gözleri sessizce yaşlarla dolmuştu, titreyen alt dudağı dikkatimi çekti.

Gözlerimiz buluştu ve içgüdüsel olarak elimi uzattım, yanağından tek bir gözyaşını sildim.

"Bilmiyorum..."

Elime yaslandı, yanağını avucuma sürüp, sonra elini benimkinin üzerine koydu.

"Lütfen, onu öldürme. "Onunla konuşmak istiyorum, gitmeden önce..."

Boğazımda bir yumru oluştu.

"Tamam," diye başardım, sesim kısılmıştı. "Ona dokunmayacağım. Onunla konuşabilir, vedalaşabilirsin. Ama unutma Sofiya, bu kadar. Bu gecedan sonra geri dönüş yok. Onun seninle gitmesine izin veremem."

Gözleri benimkileri aradı, içinde rahatlama ve üzüntü karışmıştı.

Bakışlarım, yüzündeki minyatür galaksiler gibi, büyüleyici ve hipnotize edici olan sol gözünün altındaki üç narin güzellik izine kaydı.

"Dasha ne olacak?" "O
seninle birlikte gidiyor."

Dasha'yı ne kadar sevdiğini görebiliyordum, bu yüzden onun Sofiya ile birlikte ülkeyi terk etmesine izin veriyordum. Dasha'nın onun yanında olacağını bilmek içimi rahatlatıyordu.

Derin bir nefes alıp gözle görülür bir rahatlama ile omuzlarından bir yük kalkmış gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Mikhaıl."

"Dinle," dedim, zamanın akıp gittiğinin farkında olarak. "Yatağına biraz nakit para ve pasaportunu bıraktım. Alexsei seni evine götürecektir, ama evini satıp San Francisco'dan ayrılmanı istiyorum. Orada kalma. Alexsei'nin New York'ta bir evi var ve onu sana vermek istiyor."

"Ver" demek biraz abartılı olur.

Aslında, onun kalacak bir yeri olsun diye ondan satın aldım ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

San Francisco artık çok riskliydi.

Vlad öldüğü için adamları onun peşine düşebilirdi. New York'a taşınmak daha güvenli görünüyordu ve Alexsei'nin yakınında olması koruma sağlayabilirdi. Tereddüt etmesine rağmen, eğildim ve dudaklarını son bir kez uzun uzun öptüm. Tadını çıkardım, dudaklarını alaycı bir şekilde yaladım ve alt dudağını ısırarak onu benim olarak işaretledim.

Uzaklaşırken, yüzlerimiz hala birbirine yakinken, onu son bir kez hayranlıkla seyrettim – çilleri, açık kahverengi gözleri, tatlı gülümsemesi, pembe yanakları ve kalın kaşları, onu benzersiz kılan her şeyi.

"Sanırım bu veda, *dorogaya*," diye fısıldadım dudaklarına. "*Ya izvinyayus saa vse. Her şey için özür dilerim.*"

Parmaklarımla son bir kez nazikçe yanağına dokunduktan sonra, isteksizce onu bıraktım ve ayağına kalktım, aceleyle boxerımı ve pantolonumu giydim, gömleğimi geride bıraktım.

Kapıyı açmadan önce tereddüt ettim.

Ciğerlerim sıkıştı.

Son bir kez dönüp bakmalı mıydım, yoksa ayrılıp bir daha geriye bakmamalı mıydım?

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve arkamdan kapattım, kendimi ondan uzaklaştırırken onun ağlama sesini bastırdım.

Uzaklaşırken, onun hıçkırıklarının yankısı zihnimi doldurdu, her acı dolu ağlama kalbimi delip geçiyordu.

Böyle daha iyiydi.

Bölüm

Otuz Yedi

"Asla veda etme, çünkü veda etmek gitmek demektir ve gitmek unutmak demektir."
— J.M. Barrie

Sofiya

Elimin tersiyle yanaklarımdan akan gözyaşlarını sildim ve sakinleşmeye çalıştım.

Eşyalarımı topladım, süveterimi Dasha'nın spor çantasına attım, burayı terk etmeye hazırdım.

Son bir kez etrafa bakındım, unuttuğum bir şey var mı diye aradım, ama yatakta sadece Volk'un buruşuk siyah gömleğini buldum.

Onu alıp yüzüme yaklaştırdım ve derin bir nefes aldım. Kokusu hala oradaydı - koyu renkli ahşap, hafif viski, bir tutam vanilya. Bu koku içimde karışık duygular uyandırdı, beni terk etmeden birkaç dakika önce yaptıklarımızı hatırlattı.

Battaniyenin üzerinde tek başıma uzanırken, çıtır çıtır yanan şömine kulaklarımı gıcıkliyordu. Yanımdaki boşluğa uzandım, hala az önce onun bıraktığı sıcaklığı yayıyordu.

Onun ayrılması, geri dönme isteğine rağmen, istemeden de olsa benim ayrılmamı kolaylaştırdı.

Şüphe kalmıştı, o kalsaydı ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Benimle New York'a gelir misin?

Keşke bu şekilde tanışmasaydık.

Seninle kalmak istiyorum.

Seni seviyorum...

Hayır

Kafamdaki o sesi susturdum.

Ona aşık olmak imkansız görünüyordu, ama içten içe gerçeği biliyordum.

Bir şeyin imkansız hissettirmesi, onun gerçek olmadığı anlamına gelmez.

O, benim nefret ettiğim her şeyi bünyesinde barındırıyordu: kibir, bencillik, kendini beğenmişlik. Beni uçurumun kenarına itti ve tanınmaz birine dönüştürdü. Daha önce hiç fiziksel olarak saldırmamış ya da bu kadar şiddetle bağırمامıştım.

Yine de, onda bir şey vardı.

Kusurlarına rağmen, beni kendine çeken bir yanı vardı. İçimde bir ateş yaktı ve bildiğim her şeye meydan okudu. Beni sınırlarıma kadar zorladı ve varlığını hiç bilmediğim duyguları uyandırdı.

Yorgun bir homurtu çıkardım, zihnim beni yıpratın milyonlarca düşünceyle doluydu.

Hızla Volk'un gömleğini alıp çantama attım ve ağır bir kalple fermuarını kapattım.

Arkamı döndüm, çok fazla acı hatıra barındıran duvarlara bakmayı reddettim.

Kapalı kapısından geçerken, göğsümde acı tatlı bir farkındalık yerleşti.

Derin bir nefes alıp, omzumdaki çantayı düzelttim ve aşağı indim.

Girişte, Alexsei ve Dasha montlarına sarınmış olarak bekliyorlardı. Dasha'nın tüylü atkısı ve şık siyah eldivenleri, titrek elleriyle tezat oluşturuyordu, gözlerimden kaçıyordu.

Bana yeni bir uzun siyah palto uzattı ve dışarı çıktı.

"Volk, Helena'yı görmek istediğini söyledi," dedi Alexsei, ses tonu soğuktu. "Beni takip et."

Sessizce, itaatkar bir şekilde onu koridordan takip ettim, yemek odasındaki avizelerin sıcak ışığını ve mutfaktan gelen papatya çayı kokusunu geçtim.

Dışarıda Alexsei beni bahçeye götürdü, orada buz gibi rüzgardan korunmak için hızla paltoyu giydim. Keskin soğuk nefesimi kesmişti.

Küçük kulübenin penceresinden, titreyen bir mum beni bekliyordu. "Dışarıda bekleyeceğim. Çabuk ol."

Titrek ellerimle kapıyı açtım, endişem tavan yapmıştı. İçeride gördüğüm şey kalbimi parçaladı.

Helena küçük bir yatakta oturuyordu, yüzü morarmış, burnu şişmişti. Bir zamanlar düzgün olan saçları şimdi dağınıktı ve kan çanağına dönmüş gözleri, yaşadığı acıyı ve yorgunluğu gösteriyordu.

Onu bu halde görünce kalbim sıkıştı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Hepsi benim hatamdı.

Başını kaldırdı ve gözleri tereddütle benimkilerle
buluştu. Kendime tokat atmak istedim.

İyi misin?

Gerçekten mi,

Sofiya?

Belli ki iyi değildi.

*Kim kim olacak olmak kaçırıldıktan kaçırıldıktan
dövüldükten ve muhtemelen duygusal olarak istismar edildikten*

sonra?

O her zaman güçlü, sakın ve kendinden emin biriydi. Onu bu kadar çaresiz, üzgün
ve bitkin görmek boğazımdaki yumruyu daha da büyüttü.

Tek kelime etmedi, ama yatağın kenarını okşayarak beni oturmaya davet etti.

Kapıyı kapatarak soğuşu dışarıda bıraktım ve yanına oturdum.

Yatağın yanındaki masadaki mumun yumuşak ışığı yüzlerimizi aydınlattı.

Elimi tuttu, parmaklarımı öptü, gözyaşları cildimi ıslattı. "Gidiyorum," diye
fısıldadım, nefesim titriyordu. "Eve dönüyorum." *Eve.*

Bu kelimenin eskiden bu kadar anlamlı olması ne garip. Orası rahatlık, samimiyet
ve sevgi dolu bir yerdi. Ama şimdi, uzak bir anı gibi geliyor.

Artık evimin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Bir zamanlar evim dediğim şehir, San Francisco, beni geri çağırıyor.

Ama içten içe, eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Önemli bir parçası eksik olacak: annem.

O, evimizin kalbi ve ruhuydu, birbirimizin boğazına sarılsak bile her köşeyi sıcak
ve davetkar hale getirirdi.

O olmadan San Francisco'ya geri dönmek, bir zamanlar değerli anıları barındıran
ama artık onu özel kılan yaşamın eksik olduğu boş bir kabuğa adım atmak gibi geliyor.

Sanki benim bir parçam da eksik olacaktı gibi.

"Volk sana dokunmayacağını söyledi. Rusya'da kalman gerektiğini söyledi, ama
sana iyi bakacağına söz verdi," diye devam ettim, o sessiz kalırken. "San Francisco'da
uzun süre kalmayacağım; sadece sınavlarımı bitirmem gerekiyor, sonra New York'a
taşınacağım."

Sınavlar düşüncesi beni neredeyse güldürdü. Yaşanan onca şeyden sonra,
diplomamın hala önemli olduğuna inanmak zordu.

Ama bir bakıma, bu bana bir parça umut ve amaç verdi.

Kaosun ortasında, uğruna çabalayacak bir şeyimin olması beni ayakta tuttu. Hayatın, beni çevreleyen üzüntüden daha fazlasını sunabileceğini hatırlattı.

Saçlarımı yüzümden nazikçe çekip yanağıma öptü. "Volk'un sözünün eri bir adam olduğunu duydum. O yüzden benim için endişelenme," dedi, sesi hüzünle titriyordu. "Ve Sofiya," diye devam etti, kaşlarını çatarak, "Lütfen bil ki çok üzgünüm. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Victoria'ya aşıkım. Onu tüm kalbimle sevdim ve ne yazık ki aşk insanı çılgınca şeyler yapmaya itebilir. Onunla tanıştığımdan beri verdiğim neredeyse tüm kararları pişmanım. Seni büyütmek hariç, hepsini pişmanım. Sen Tanrı'nın bir armağanıydın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ona aşık mıydı?

"Victoria benim her şeyimdi," diye başladı, sesi kederle doluydu. "O benim kardeşim, arkadaşım, sevgilim ve düşmanımdı. İyi bir insan değildi. Bir an sıcak, bir an soğuk olabilirdi. Onunla nerede durduğunu asla bilemezdin. Yumurta kabukları üzerinde yürümek gibiydi. Ama tüm bunlara rağmen, onu mutlu etmek istedim."

Sözleri beni derinden etkiledi.

Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için iç geçirdim.

"Aynı adamdan hamile kalmaya yemin ettiğimizde, bunun bizi daha yakınlılaştıracağını düşündüğüm için hemen kabul ettim," diye derin bir nefes aldı, omuzları çöktü. "Onu çok seviyordum."

"O öldüğünde, beni hala düzeltemediğim şekilde kırdı," diye itiraf etti, eli yanağını okşayarak. "Ama sana baktığımda, bir şeyler değişiyor. Acı biraz daha katlanılır hale geliyor ve yaşadığım her şeyin buna değdiğini hissediyorum."

Gençken, ebeveynlerimizi sadece bize bakan kişiler olarak görürüz, biz doğmadan önce kendi hayalleri, umutları ve mücadeleleri olan insanlar olarak değil.

Bunu fark etmek, Helena'ya bakışımı tamamen değiştirdi — o sadece annem değildi, benden önce de bir hayatı olan biriydi.

Bu, her şeyi alt üst etti.

"Her şeyi sır olarak sakladığım için özür dilerim. Babana öldüğünü düşündürdüğüm, cenazesini sahte yaptığım için özür dilerim. Ama bunu seni ondan korumak için yaptım," dedi. "Vlad senin babanıydı ve onu çok seviyordun. Ama onda karanlık, tehlikeli bir şeyin büyüdüğünü gördüm. Ben..." Sesi

kırıldı ve durakladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Seni benim yaşadığım aynı acıdan korumak istedim."

Annemin itirafı beni derinden sarstı, hayatımızla ilgili algımı paramparça etti.

Onun bu acıyı tek başına çektiğini kabullenmek zordu.

Dasha ve Helena gibi kaç kadın bu dayanılmaz yükü taşımıştır?

Sayısız kadın ve kızın sessizce bu kadar acı çektiğini düşünmek yürek parçalayıcı, hikayeleri anlatılmamış ve acı çekmeleri görünmez.

Anneme rahatlık ve huzur getirmek, acısını ve pişmanlıklarını hafifletmek istedim.

Ancak bu duyguların yanı sıra, içimdeki ihanet ve kafa karışıklığı hissini de atamadım.

Babamın ölümünü sahte olarak gösterip, genç kız kalbimi parçaladığına inanamıyordum.

"Keşke işler farklı olsaydı. Ama öyle değil," diye iç geçirdim. "Ne olursa olsun, sen hala benim annemsin. Sanırım sana olan güvenimi yeniden kazanmam için biraz mesafeye ihtiyacımız var."

Gözlerinde yaşlar parıldayarak başını salladı. "Anlıyorum. Ben de Rusya'daki hayatıma dönmeliyim. Telafi etmeye çalışmalıyım."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Her şey çok belirsiz geliyor."

Helena gülümsedi ve elimi tuttu. "Victoria ve Vlad biyolojik ailen olabilir, ama sen onlara hiç benzemiyorsun. Sen sandığından daha güçlüsün, Sofiya. Hayal bile edilemeyecek zorluklarla karşılaştın ve bunların üstesinden geldin. Şimdi kendi yolunu bulma, hayatını geri kazanma zamanı."

"Ama nasıl?"

Elimi daha sıkı tuttu, sesi kararlıydı. "Önündeki seçenekleri kabul ederek başlayabilirsin. Kaderini şekillendirme fırsatın var. Kalbine güven Sofiya ve içindeki sesi dinle. O sana yol gösterecek."

İçimde bir fırtına kopmuştu.

Anladım ki bir seçim yapmam

gerekiyordu.

Geçmişimde takılıp kalabilir ya da ayağa kalkıp yeni bir başlangıç

yapabilirdim. Kalbim ağırlaşarak başımı salladım. "Lütfen kendine iyi

bak, tamam mı?" Sesi titreyerek, "Beni ziyarete gelir misin?" diye sordu.

Durakladım, boğazımda bir yumru oluşmuştu, sesimi çıkarmak zordu.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım. "Seni ziyarete geleceğim. Zamanı geldiğinde, ikimiz de hazır hissettiğimizde."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve beni sıkıca kucakladı, kolları beni acilen sardı. Ben de onu aynı şekilde sıkıca kucakladım, her bir detayını yakalamak için çaresizce.

"Seni özleyeceğim anne," diye fısıldadım saçlarına. O da burnunu çekti. *"Ya tebya lyublyu, benim tatlı Sofiya'm."*

Ben de seni seviyorum, anne.

İsteksizce kollarımı gevşettim, ayrılma zamanının geldiğini kabul ederken kalbimde acı tatlı bir sızı hissettim.

Ağır bir yürekle ayağa kalktım, damarlarımda dolaşan acıyı gizlemeye çalışarak. Alexsei'nin arkasında arabaya doğru yürürken, onun sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Attığım her adım, onun sesinin ritmiyle uyumlu gibiydi ve itirafını tekrar tekrar dinliyordum.

Beni ziyarete gelecek misin? Söz veriyorum.

İlişkimiz gerginleşmiş, güvenimiz sarsılmıştı.

İyileşmek için, bağımsız olarak büyümek, kendimizi yeniden keşfetmek ve bir zamanlar bizi birbirimize bağlayan güven temelini yeniden inşa etmek için zamana ihtiyacımız vardı.

Arabada otururken, neredeyse kendime fısıldayarak son bir kez daha "Lütfen kendine iyi bak, anne" dedim.

Motor çalışmaya başladığında sesim havada asılı kaldı.

Gözümün ucuyla, Volk'un yatak odasından bana baktığını gördüm. Bir eli pencerede, diğerinde muhtemelen votka dolu bir bardak vardı.

Yoğun bakışları, sanki derimi delip geçecekmiş gibi yakıcıydı ve bir soğukluk camları donmuş gibi hissettirdi.

İçgüdüsel olarak elimi uzattım ve onun hareketini taklit ederek elimi arabanın camına koydum.

Hoşça kal, Mikhail.

Her şeye rağmen, içten içe onu özleyeceğimi biliyordum.

.

Aramızda söylenmemiş o kadar çok söz vardı ki, sanki doldurulmayı bekleyen boş sayfaları olan bir kitap gibiydi.

Ama şimdi, son bölüm kapanmıştı ve geri dönüş yoktu.

Araba hareket etmeye başladığında, ev yavaş yavaş gözden kayboldu ve kalbimin bırakmak istemediği iki kişi de dahil olmak üzere, bana tanıdık ve değerli olan her şeyi geride bıraktı.

Bölüm

Otuz Sekiz

"Acı çekmekle hiçbir şey yaşamamak arasında seçim yapmam gerekirse, acıyı seçerdim."
— William Faulkner

Sofiya

Birkaç ay sonra

Gözlerimi devirdim ve California suşi rulodan bir ısırık aldım, biraz agresif bir şekilde çiğnedim.

"Nasıl böyle bir şey söylersin?" Ağzım doluyken mırıldandım ve şakacı bir şekilde çubuklarımı ona doğrulttum. "The Notebook, tartışmasız en iyi romantik filmidir!"

"Katılmıyorum."

Öfkelenmiş gibi yapıp ellerimi havaya kaldırdım. "Neden?"

Dünyada kim The Notebook'un güzel bir aşk hikayesi olmadığını söyleyebilir ki?

Cidden, hepimiz gizlice ruh ikizimizi, bizim için dünyanın sonuna kadar gidecek ve birlikte bir hayat kuracağımız kişiyi bulmayı istemiyor muyuz?

The Notebook, gerçek aşkın o rüya gibi, içimizi ısıtan hissini mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Yalnız ruhunuza sıcak bir kucaklama gibi.

Filmi izlerken, romantizmin içine çekilmeden edemezsiniz, derinlerdeki tüm o duygusal hisleri hissedersiniz ve hayatınızın aşkını bulmayı dilersiniz.

"Çünkü bu çok klişe," diye omuz silkti. "Ve eğer bir adam, sen dönme dolapta otururken kendini sana atarsa, suçluluk duygusu yaratarak onunla randevuya çıkmanı isterse

onunla randevuya çıkmazsan kendini öldüreceğini söylerse, umarım sen de akli başında olup bunu reddedeceksin."

Gülümsedim. "Touché."

Bir parça daha suşi alırken, onun bakış açısını düşündüm.

Romantik filmlerin öngörülebilir ve abartılı olduğu konusunda söylediklerinde bir parça doğruluk olduğunu kabul etmeliyim.

Ama benim için The Notebook, biraz gerçekçi olmasa da, bayılma derecesinde romantik bir dünyaya kaçmamı sağlayan, suçluluk duyduğum bir zevkti.

Sandalyeye yaslandım ve damak tadımı temizlemek için bir parça zencefil aldım. "Sen sadece romantizm karıştırsın, değil mi?"

"Suçluyum," diye omuz silkti.

Bir sushi rulosu daha aldım ve lezzetini tadını çıkardım, damak tadım taze balık ve mükemmel baharatlanmış pirinçle dans ediyordu.

Etrafa bakındım ve restoranın detaylara gösterdiği özeni takdir ettim. Geleneksel fenerlerin yumuşak ışığı sıcak bir parıltı yayarken, duvarlardaki zarif Japon sanat eserleri ile Japonya'nın rahat bir köşesine adım atmış gibi hissettim.

Ahşap mobilyalar, tatami matları ve alçak masalar gibi alçak oturma seçenekleri ile yemek deneyimini rahat ve sürükleyici hale getirerek restoranın cazibesine katkıda bulunuyordu.

Geleneksel Japon müziğinin yumuşak melodileri havayı dolduruyordu ve iki haftada bir düzenli olarak yaptığımız buluşmalarımız için mükemmel bir fon oluşturuyordu.

Buraya sohbet etmek için gelmiş olsak da, içten içe bunun onun beni takip etme yöntemi olduğunu biliyordum.

Alexsei benim için bir arkadaştan daha fazlası olmuştu.

Son sınavlarımı geçip Yunan Mitolojisi bölümünden mezun olduğumda San Francisco'dan taşınmama yardım etti.

Zenginler arasındaki hayat gerçeküstü olabilir – Volk'un söz verdiği gibi, bana yerleşmem için kendi dairesini bile teklif etti.

Volk'un adı aklıma geldiğinde yüzümü buruşturdum, anılarımin acısı hâlâ tazeydi.

Onu düşüncelerimden silmek için elimden geleni yapmama rağmen, zihnimin köşelerinde kalmış, unutulmayı reddediyor gibiydi.

New York'a taşınalı üç ay oldu ve bu, yeni bir başlangıç yapmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Her gün, hiç uyumayan bu şehrin canlı ruhuna daha da aşık olduğumu fark ediyorum.

Alexsei'nin arkadaşı olan Angelo Lazio'nun sahibi olduğu, New York'un en büyük sergi şirketi Lazio Exhibits Inc.

Angelo, antik Yunan eserleri ve mitolojisi konusunda uzman birine ihtiyaç duyduğunu söylediğinde, Alexsei beni önerdi ve işte buradayım.

Bu işi gerçekten çok seviyorum. Koleksiyonları yönetmek ve korumak, sergileri düzenlemek ve başkalarına antik Yunan kültürü hakkında bilgi vermek inanılmaz derecede tatmin edici.

Her gün tutkumla çevrili olmak, bir rüyanın gerçek olması gibi hissettiriyor.

Daha dün, Louvre Müzesi'nden "Psyche Revived by Cupid's Kiss" adlı nefes kesici bir heykel aldık.

Nakliyeciler onu içeri getirdiğinde heyecandan kalbim neredeyse patlayacaktı. Böylesine güzel bir eserin karşımda olması, aklımı başımdan aldı.

Heykel, Psyche ve Cupid'in aşk hikayesini canlı bir şekilde yansıtıyordu ve sonsuz özlem ve bağlılığın bir anını dondurmıştu.

Böyle derin bir bağ olduğunu hayal etmek hem içimi ısıttı hem de o şanslı ikilinin bir parçası olmadığımı fark etmek beni üzdü.

Her gece, yatakta uzanırken, apartman pencerelerimden sızan uzak araba kornalarıyla, zihnim Volk'a kayıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz zamanları sık sık tekrar tekrar hatırlayarak, neredeyse umudumu tüketmeye çalışır, kalbimdeki acıyı hafifletmeyi umardım.

Sen gördüğüm en güzel kadınsın. Artık güvendesin.

Seni ne kadar çok özlediğimi bilemezsin. Sanırım bu veda, dorogaya.

Hâlâ ellerinin sıcaklığını üzerimde hissedebiliyor ve kulağımda onun şefkatli sözlerini duyabiliyordum.

Onun adını söylediğimde gözlerinin nasıl parladığını, parmaklarımla vücudunu okşadığımda nasıl karardığını hala net olarak hatırlıyorum.

Bazen ter içinde uyanıyorum, saçlarım başıma yapışmış, ağzım kurumuş. O şaşkın anlarda, elim onu ararken, dudaklarımdan onun adı dökülüyor, ama bulduğum sadece yanımdaki soğuk yatak.

Bu huzursuz anlar üç aydır beni rahatsız ediyor.

İlk başta, Alexsei'yi görmek bir dizi soruyu canlandırdı. Volk hakkında sorular sormak istedim: nasıl olduğu, nerede olduğu, beni hiç düşündüğü.

Anılarımız onun zihnini tüketmiş miydi?

Başka biriyle miydi?

Her seferinde, bu düşünce kalbimi biraz daha parçaladı. Ama her seferinde kendimi tuttum.

Volk bana yeniden başlama, beni neredeyse öldüren çılgınlıktan kaçma şansı verdi.

Asla gerçekleşmeyecek umutsuz hayallere geri dönmeyi göze alamazdım.

Bu yüzden, rol yapıyorum.

Hiç tanışmamışsınız gibi davranıyorum.

Ona hiç dokunmamış gibi

davranıyorum. Onu hiç öpmemiş

gibi davranıyorum.

Onu hayatıma hiç almamış gibi davranıyorum.

"Dondurma ister misin? Tuzlu yiyeceklerin tadını gidermek için fıstık ezmesi bir şeyler yemek istiyorum," dedim, olumlu bir yanıt almayı umarak.

New York'ta yaşamak bazı avantajları vardı, ama Dasha hemen yan dairede olmasına rağmen, yatak odamdaki yalnızlık bazen beni bunaltıyordu.

Bu boşluğu doldurmak için, yorgunluk beni eve dönmeye zorlayana kadar sık sık gece geç saatlerde sokaklarda dolaşırdım.

"Aslında gitmem gerek. Angelo Londra'ya gitmeden önce onunla bir toplantım var," dedi Alexsei, kaşlarını çatarak saatine bakarak.

"Saat 11'de toplantı mı? Siz hiç uyumuyor musunuz?" O

sırıttı. "Para uyumaz, Sofiya."

Onu masada bırakıp, tuvalete gidip döneceğime söz verdim. İçeride, tuvaletin geleneksel Japon tasarımı dikkatimi çekti.

Ah, bir gün Japonya'yı ziyaret etmek isterdim.

İhtiyacımı giderdikten sonra, kendimi tazelemek için büyük aynaya yaklaştım.

Siyah deri kot pantolon ve sade bir bluz giymiş, görünüşümü düzelttim, at kuyruğumu sabitledim ve göz kalemi kontrol ettim.

Ellerimi musluğun altına tutup yüzüme serin su sıçrattım ve ferahlatıcı hissin tadını çıkardım. Sonra bir kağıt parçasıyla yanaklarımı kuruladım.

Tuvaletten çıkarken, Alexsei'nin bir telefon görüşmesine dalmış olduğunu fark ettim.

Ona yaklaşırken, yanlışlıkla minyon kızıl saçlı bir garsona çarptım ve neredeyse sushi tabaklarını düşürmesine neden oldum.

Bol bol özür dileyerek Alexsei'ye doğru koştum ve garsonun iyi olup olmadığını kontrol etmek için arkama baktım.

"Hayır, o gayet iyi," dedi Alexsei derin bir nefes alarak. "Bana güvenmeni söylemiştim, Volk."

Volk'un adının geçmesi beni durdurdu. Kalbim hızla çarpmaya başladı, nefesim kesildi.

İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu, ama merakım kulak misafiri olmamı istiyordu. Alexsei ve Volk'un hâlâ iletişim halinde olduklarını biliyordum.

Elbette.

Ama onun adını duymak, telefonda sesini duymak, dizlerimin titremesine neden oldu. Kim veya ne hakkında konuştuklarını merak etmeden duramadım.

İçimden, belki, sadece belki, benim hakkımda konuşuyorlar diye umut ettim.

"Angelo pisliğin teki, ama bana borcu var, bu yüzden başka seçeneği yok," dedi Alexsei, kaşığıyla yumurtalı pilavı ağzına atarken. "Prensesin iyi. Şimdi, bırak da huzur içinde yemek yiyeyim. Bir sorun olursa, ya da daha kötüsü, başka birine aşık olursa seni ararım."

Gülerek telefonu kapattı ve ceketinin cebine geri koydu. Somon suşisini soya sosuna batırıp, yavaşça yedi.

Bu arada, kalbim göğsümde hızla atmaya devam ediyordu, sakinleşmek istemiyordu.

Birkaç gergin saniyenin ardından, sonunda ondan uzaklaşmak için cesaretimi topladım ve iç çekerek sandalyeme oturdum.

En son istediğim şey, onun konuşmasını duyduğumu fark etmesiydi.

"Kesinlikle doydum," diye haykırdım, karnımı hafifçe ovuşturarak. "Yemin ederim, bir daha asla bir oturuşta bu kadar suşi yemeyeceğim."

"Her zaman böyle dersin, ama bir şekilde dört kişiye yetecek kadar sipariş verirsin," diye karşılık verdi Alexsei, gözlerini devirerek.

"Hey, Almanya'daki şu adamı duydun mu?" diye sordum, konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak. "Bir haftada 200'den fazla suşi yedi ve şiddetli mide ağrısı nedeniyle acı içinde çığlık atarak hastaneye kaldırıldı. Ve tahmin et ne oldu? Bağırсаğında bir metre uzunluğunda bir solucan buldular!"

Haberler viral oldu ve adama "suşi adam" lakabı takıldı, ama ameliyattan birkaç gün sonra tekrar suşi yemeye başladığını düşününce, "aptal adam" lakabının daha uygun olabileceğini düşünmeden edemedim.

Alexsei'nin yüzü dehşetle buruştu ve California'sını hızla masaya bıraktı.
rulo.

Gözlerinde tiksinti belirdi ve ifadesi o kadar komikti ki
gülmekten kendimi alamadım.

"Bunu mutlaka gündeme getirmek zorundaydın, değil mi? Artık sushimden çıkan
solucanların görüntüsünü kafamdan atamayacağım."

Kahkaham daha da şiddetlendi ve elimi ağzıma kapatarak yüksek sesi bastırmaya
çalıştım. "200 tane yemeye kalkışmadığın sürece, bir şey olmaz bence," diye cevap
verdim. Alexsei başını salladı, yüzünde eğlence ve öfke karışımı bir ifade vardı.

"Enfekte bağırsaklar hakkında yaptığımız keyifli sohbeti çok sevdim, ama seni
eve götürmem gerek. Angelo sabırlı biri olarak bilinmez."

Elini kaldırarak hesabı istedi ve zarif bir hareketle deri ceketini giydi.

Ayrılmaya hazırlanırken, bir dürtü beni ele geçirdi ve "Neden benimle birlikte
kalmaya devam ediyorsun?" diye patladım.

Anında sözlerimden pişman oldum, gözlerimi kapattım ve hayal kırıklığıyla
burnumun köprüsünü sıktım.

Sofiya, yanlış zamanda yanlış şeyler söyleme konusunda gerçekten yeteneklisin.

"Hayır, demek istediğim..." kendimi düzelttim, sinirli bir şekilde çubuklarımla
oynayarak, soğumuş yumurtalı pilavımı karıştırdım. "Neden benimle vakit geçirmeye
devam ediyorsun? Moskova'dan döneli üç aydan fazla oldu. Artık bana bakıcılık
yapmana gerek yok."

Alexsei, dalgın dalgın sakalını okşarken kaşlarını kaldırdı.

Kısa süre sonra, uzun boylu, yakışıklı Asyalı bir garson hesap getirdi ve Alexsei
siyah kartıyla sorunsuzca ödemeyi yaptı. Garson bize iyi akşamlar diledi ve diğer
müşterilerle ilgilenmek için ayrıldı.

"Ne kadarını duydun, Sofiya?" Alt

dudağımı ısırarak iç geçirdim.

Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. "Fazla bir şey
duymadım, sadece Volk'un adını," diye itiraf ettim.

Sanki bunu bekliyormuş gibi hafifçe alaycı bir şekilde güldü. "Peki ne bilmek
istiyorsun?"

Gergin bir şekilde yutkundum. "Her şeyi."

Gözleri beni incelemeye devam ederken, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve onu takip etmem için işaret etti.

Onun öngörülemez ruh halini bildiğimden, hızla dudaklarımı sildim ve itaatkar bir şekilde onu dışarıya kadar takip ettim.

Yan yana, şık siyah Range Rover'ına doğru yürüdük. Alexsei hala sessizdi, uzun bacakları beni yetiştirmek için acele etmeme zorluyordu. Hafifçe nefes nefese kalmıştım, arabaya vardığımızda rahatladım.

Bana kapıyı açtı, yüzünde uzak bir ifade vardı.

İçeri girer girmez motoru çalıştırdı ve sanki bir görevi varmış gibi New York şehrinde hızla ilerledi.

Hız beni tedirgin etti; koltuğun kenarlarını sımsıkı tuttum.

"Angelo'nun zamanının değerli olduğunu biliyorum, ama benim hayatım da öyle," diye rüzgârın sesini bastırarak bağırdım.

Gözlerini devirdi, gaza basmayı bıraktı ve yola odaklandı.

Sessizlik çöktü, ellerim gergin bir şekilde titriyordu, uyluklarımdaki teri siliyordum.

Zihnimde sorular, şüpheler ve umutlar gibi dönen düşünceler vardı ve bunlar birdenbire beni yorgun hissettirdi.

Pencereye yaslanıp gözlerimi kapattım, bitkin düşmüştüm. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra Alexsei beni uyandırdı.

"Uyan, geldik," dedi, telefonunu kontrol ederek.

"Bana her şeyi anlatana kadar gitmiyorum," diye ısrar ettim, gözlerimi ondan ayırmadan. Derin bir nefes aldı, telefonunu bir kenara koydu, gözleri hala yolda.

"Bu karmaşık bir durum," diye itiraf etti, şakaklarını ovuşturarak. "Kahretsin, masaja ihtiyacım var."

"Alexsei..."

Pes etmiş bir iç çekişle sonunda pes etti. "Tamam. Volk sana göz kulak olmamı istedi."

Kafam karışmıştı. "Neden? Benden ayrılmamı ve ondan uzaklarda yeni bir hayat kurmamı söyleyen oydu."

Alexsei bana döndü, gözlerinde hafif bir eğlence vardı. "Burada Volk'tan bahsediyoruz. Bir şeye takıntılı hale geldiğinde, kolay kolay vazgeçmez."

Ben de ona bakakaldım, tamamen şaşkın bir halde. Gözleri benimkilerle buluştu ve sanki daha fazlasını söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi dudaklarını sıktı.

"O sadece..." Alexsei'nin cümlesi, çalan telefonu tarafından aniden kesildi.

Sinirlenerek telefonu aldı ve bana bir dakika beklememi işaret etti.

Sinirlenerek başımı salladım, çantamı aldım ve kapıyı açarak dışarı çıktım.

"Angelo, sen tam bir baş belasısın," diye Alexsei telefona homurdandı.

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve ona dönerek ona bir hareket yaptım, bu da onu sadece güldürdü.

Bunun üzerine, arabayla uzaklaştı ve beni New York'un loş sokaklarında yalnız bıraktı.

Şehrin hareketli gece hayatıyla çevriliydim, ama kendimi tamamen kopuk hissediyordum.

Eve dönme fikri bana hiç teselli vermiyordu.

Düşüncelere dalmış bir şekilde, kalabalık sokaklarda dolaştım, her adımda evimden daha da uzaklaşıyordum.

Kalbim açıklık, aşk için acıyordu.

Neon ışıkları ve uzaktaki kahkahalar, düşüncelerimi bozamayan yankılar gibi geliyordu.

Sonra, sanki birinin bakışları üzerimdeymiş gibi, tüylerimi diken diken eden tuhaf bir his beni sardı.

Hızla arkamı döndüm, gözlerim her yöne bakıyordu, ama sokak ıssızdı, sadece "Carlo's Bar"ın parlayan tabelasının etrafında dumanlar yükseliyordu.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu, omurgamdan bir ürperti geçti, ama kimse görünmüyordu.

Ya Marina peşimdeyse? Hayır, bu imkansız.

Aniden bir korku hissederek eve dönmeye karar verdim.

Barın önünden geçerken içeriye bir göz attım. Bar neredeyse boştu, sadece önlüğü giymiş yaşlı bir adam, dışında kürdanla bir bardağı parlatıyor ve televizyonda oynayan Baba filmini izliyordu.

Barmen, yanakları kızarmış, Michael Corleone'nin vurulduktan sonra hastanede babası Vito Corleone'yi ziyaret ettiği sahnede, önlüğüyle gözyaşlarını sildi.

Yanımdan geçen ambulansın sesi beni ürküttü ve günün duygusal çöküşünü yaşayan zavallı adamı istemeden takip ettiğim için kendime gülmek zorunda kaldım.

Derin bir nefes alıp, kendimi tamamen bitkin hissettim, yatağıma girip geceyi geride bırakmak istedim.

Bölüm

Otuz Dokuz

"Hayatına birçok insan girip çıkacaktır, ama sadece gerçek dostların kalbinde iz bırakacaktır."
— Eleanor Roosevelt

Sofiya

Derin bir nefes alıp, kendimi tamamen bitkin hissettim, yatağıma girip geceyi geride bırakmak istedim.

"Bunların artık moda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve imzalamam gereken belgeyi aramaya devam ettim. Malların sağlam bir şekilde ulaştığını onaylamak için bu belge çok önemliydi, böylece nakliyeciler işlerine devam edebilirdi. Demeter, Persephone ve Hades adlı üç ana heykel, mitlerinin keşfedileceği ve tartışılacağı "Değişen Mevsim" adlı yaklaşan sergimiz için Londra'dan gelmişti.

Persephone'nin hikayesi herkes tarafından bilinir: Tarım tanrıçası Demeter'in kızı, yeraltı tanrısı Hades tarafından kaçırlır. Onun yeraltında olması kışı getirir, annesine geri dönmesi ise baharın ve bereketin başlangıcını işaret eder.

Aşk, kayıp ve mevsimsel değişimle ilgili bu hikaye, nesiller boyu insanların kalbini fethetmiştir ve ben de bu sergiyle onu hayata geçirmekten büyük heyecan duyuyorum.

Uzun süren iknaların ardından, Mario Gruzzo'yu sergimizi zenginleştirmek ve miti görsel olarak anlamamızı sağlamak için dört tablosunu (Kış, Sonbahar, İlkbahar ve Yaz) bize ödünç vermeye ikna ettim. İki gün içinde tabloları göndereceğini memnuniyetle onayladı.

"Yani, gerçekten Sofiya, kot etekle tayt mı? Kimi korkutmaya çalışıyorsun? Sen adeta bir moda korku hikayesisin."

"Of, hadi ama. Başımı ağrıtıyorsun," diye mırıldandım, masamın üst çekmecesini karıştırarak. Dün oraya bıraktığıma yemin edebilirim, ama kağıt sanki sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. *Nerede bu kağıt?*

"Ve gözlerimi acıtıyorsun. Neyse, sence Angelo bugün gelir mi? Dün gece bir toplantısı vardı ve genellikle ertesi gün gelmez, ama kim bilir."

"Neden?" diye sordum, kaybolan kağıdı bulmak için masamın altına eğilerek. "Yine nakliyecilerden birini baştan çıkarmayı mı planlıyorsun?"

"Baştan çıkarmak değil, tatlım, becermek," dedi Jade sırıtarak. "Ve bu arada, o sadece bir kez oldu."

Ayağa kalkıp bacaklarımdaki tozu silkeledim ve ellerimi belime koydum. "Tamam, tamam. Ama cidden, teslimat kağıdımı gördün mü?"

"Oh, burada," dedi Jade, bana alaycı bir gülümsemeyele kağıdı uzattı. Ona tamamen şaşkın bir şekilde baktım.

"Ne?"

"Bütün bu zaman boyunca sende miydi?" diye bağırdım, sinirden ellerimi havaya kaldırarak.

Bana utangaç bir bakış attı ve boynunun yanını kaşıdı. "Onu aradığımı bilmiyordum."

"Bugün seni öldüreceğim. Ne aradığımı sanıyordun?" "Bilmiyorum... Onurunu mu?" diye alay etti, kendini tutamadan.

Gülümseyin. "Hadi ama tatlım, bu kıyafet korkunç."

Alaycı bir şekilde gülerek ofisimden çıktım. "Sırf kıyafetine iltifat etti diye bir nakliyeciyi birlikte olan kızın ağzından çıkan laf."

"Touché," diye güldü. "Ama kabul etmelisin ki, o adam çok seksiydi." "Zar zor," diye mırıldandım, o şakacı bir şekilde omzuma omzuma hafifçe çarptı. Kollarımızı birbirine kenetleyip yan yana asansöre doğru yürüdük.

"Sen sadece benim kusursuz erkek zevkime kıskanıyorsun," diye alay etti ve bana şakacı bir şekilde göz kırptı.

"Tabii ki, Jade," diye cevap verdim, gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Senin zevkin gerçekten eşsiz."

Jade, muhteşem COO'muz, etkileyici bir şekilde dört yıldır bu pozisyonda. 173 cm boyunda, omuzlarına dökülen uzun siyah saçları ve büyüleyici koyu renk gözleriyle, okyanustan çıkan, büyülemeye ve cezbetmeye hazır bir deniz kızı gibi görünebilir. Komik bir şekilde, karşı konulmaz cazibesi ve hızlı zekasıyla, bir nevi öyle de oluyor.

Tanıştığımız andan itibaren çok iyi anlaştık ve kısa sürede arkadaş olduk. O, benim olmak istediğim her şeyin vücut bulmuş hali: neşeli, kaygısız ve enerjik. Geçen hafta 28. yaş gününü kutladık, ama bunu asla tahmin edemezsiniz.

Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen, genellikle ne istediğini tam olarak bilen, eğlenceli ve mızımız bir genç gibi davranır. Hayatı boyunca hiç çaba harcamadan yoluna devam etmesini izlemek hem eğlenceli hem de kıskançlık uyandırıcı.

"Bugün neredeyse normal görünüyorsun," dedim, kadifemsi, dar, uzun kollu siyah elbisesine ve siyah yüksek topuklu ayakkabılarına bakarak onu taklit etmekten kendimi alamadım. "Neler oluyor?"

Bugünkü kıyafeti, her zamanki kıyafetlerinden daha sade olsa da, yine de zarafet saçıyordu — sanki kabareye ya da Great Gatsby partisine gidiyormuş gibi, tüyler ve ışıltılar hariç. Onun tipik cesur seçimlerine kıyasla, neredeyse normal görünüyordu — en azından Jade'in standartlarına göre.

Kaşlarını kaldırarak, gözleri yaramazca parıldayarak, ipeksi saçlarını omzunun üzerinden attı. Sonra arkasını döndü ve sırt dekoltesi o kadar derindi ki, neredeyse kalçalarının başlangıcını görebiliyordum.

Cesur kıyafeti beni hayran bıraktı, iki gamzesi ve canlı bir ejderha dövmesi tam olarak görünüyordu. Ateş püskürten ejderha, sırtının çoğunu kaplıyordu. Her gördüğümde tüylerim diken diken oluyordu. O çarpıcı sanat eserini derisine kazıtmak için saatlerce, belki de günlerce çektiği acıyı hayal etmekten kendimi alamadım.

Nefesim kesildi. "Sen delisin."

"Sorunlarım olduğunu biliyorum ama hey, bu yüzden ben özelim, değil mi?" Asansör kapıları açılırken bana göz kırptı ve bir öpücük gönderdi.

"Neden Angelo'dan kaçınıyorsun?"

Karşılıklı nefretleri o kadar barizdi ki, aralarında ne olduğunu sık sık merak ediyordum. Ciddi bir sırrı olmalıydı, çünkü ne kadar kaos yaratırsa yaratsın, Angelo onu kovmaya cesaret edemiyordu.

Geçen hafta müzede kendi 28. doğum günü partisini sürpriz olarak düzenleyip, bazı heykelleri palyaço maskeleri ve elbiselerle süsleyerek mekanı tuhaf bir sirke dönüştürmesi gibi.

Ya da İspanyol firması Brojer ile yapılan önemli bir toplantı sırasında, Angelo'nun Washington'daki yeni binası için çok önemli bir tedarikçi olan firmanın bilgisayarının üzerine "kazara" fındıklı kahvesini dökmesi gibi kötü şöhretli olay. Odadaki gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu, ama Jade sakinliğini korudu ve sanki bu sadece zararsız bir hata gibi sinsi bir gülümseme attı.

Ve onun ofisinde yaptığı en skandal eylemi kim unutabilir ki? O Paris'teyken, tanımadığı bir nakliyeciyi birlikte oldu. O, onun masasında, cesur kaçamağını şakacı, daha doğrusu kışkırtıcı bir şekilde hatırlatmak için, "aletlerini" - küstah bir dildo ve dantelli bir iç çamaşırı - "unuttu" ya da daha doğrusu bıraktı.

"Ondan kaçmıyorum. Sadece sabah 9'da onun çirkin yüzünü görmek istemiyorum. Kim bilir? Belki de onun kötü yüzüne bakarak vebaya yakalanırım."

"Veba mı?" Gülmeden edemedim.

Omuz silkti, gülümsemesi genişledi. "Yemin ederim, Angelo etrafındaki herkese bulaşmak için bekleyen yürüyen bir soğuk algınlığı virüsü gibi."

"Öyle miyim?" Bir ses bizi böldü ve ikimiz de olduğumuz yerde durup donakaldık.

Tabii ki, Angelo en mükemmel zamanda gelip bizi bulmak zorundaydı

Hayatım mahvoldu.

"Devam et, Bayan Whitthouse. Beni ne kadar hasta ettiğimi söyle." Mükemmel dikilmiş siyah Dolce ve Gabbana takım elbise giyen, kolları rahatça kıvrılmış ve muhtemelen tüm binadan daha pahalı olan siyah bir Montclair saati takan Angelo Lazzio, lüks bir parfüm reklamından çıkmış gibi görünüyordu. Açık kahverengi saçları koridor ışıkları altında parıltıyordu ve yanımdaki Jade'e öfkeyle bakarken koyu renkli gözleri alev alev yanıyordu.

Hiç uyumayan biri için yüzünde yorgunluk belirtisi yoktu.

Onu her zaman soğuk bulmuştum, ama bugün, ondan yayılan öfke o kadar yoğun ve korkutucuydu ki, neredeyse kaçmak ya da onun varlığından hiç etkilenmeyen Jade'in arkasına saklanmak istedim.

Bana karşı her zaman kibar davranırdı, gerekli olmadıkça neredeyse hiç konuşmazdı ve ben de bu halini gerçekten seviyordum. Ama şu anda onu bu halde görünce, biraz korkmuş hissetmekten kendimi alamadım.

Öfkesi ortasında bile, onun inkar edilemez cazibesini inkar edemezdim, bu yüzden bazı insanların ona neden çekildiğini anlamak kolaydı, diğerleri için yürüyen bir soğuk algınlığı virüsü olsa bile. Bu benim sözlerim değil, Jade'in sözleri.

Jade'in yaramaz gülümsemesi hiç bozulmadı. "Oh, bilirsin, ofiste grip virüsü yayıyorsun. Çok ciddi bir şey değil."

Angelo gözlerini kısarak baktı. "Grip havası, ha? Benim profesyonelliğimi böyle mi değerlendiriyorsun?"

Omuz silkti. "Sadece personelin sağlığını düşünüyorum. Herkesin grip olması olmaz, değil mi?"

"Ne kadar düşüncelisin, Bayan Whitenhouse. Endişen gerçekten çok dokunaklı."

Kollarını kavuşturdu. "Sizin ne kadar sık devamsız olduğunuzu düşünürsek, birinin bunu önemsemesi gerekiyor."

Aralarında, üstünlük için çatışan yenilmez güçler gibi gergin bir sessizlik çöktü. Jade'in gözleri ona meydan okurken, göğsü daha hızlı inip kalkıyordu. Angelo yerinde kaldı, buz gibi soğukkanlılığı sarsılmamış gibi görünüyordu, ancak dudaklarını sinirli bir şekilde silerken yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi.

Sanki ringde iki boksör izliyormuşum gibi hissettim, ikisi de geri adım atmaya niyetli değildi. Sözlü saldırıları ve buz gibi bakışları, hassas bir şekilde atılan jab ve hook yumrukları gibiydi. İnatçı bir irade savaşına girmişlerdi ve ben nefesimi tutarak, kimin nakavt yumruğunu atacağını bekledim.

"Yokluğumun sizin için bu kadar sorun olduğunu bilmiyordum, Bayan Whitenhouse. O zaman, sizin kişisel zevkiniz için, elbette, daha sık burada olacağım."

Jade'in yanakları kızardı, öfkeden mi yoksa utançtan mı, anlamak zordu. "Oh, kendinizi övmeyin, Bay Lazzio. Varlığınız kimse için bir zevk değil, özellikle de benim için."

Tamam, durun.

Yeterince dinledim.

Yüksek sesle öksürdüm. "Günaydın efendim. Bu öğleden sonra vaktiniz varsa, Mario'nun tablosunun transferini görüşmek isterim."

Angelo dikkatini bana çevirdi. "Elbette," diye cevapladı, sesi daha profesyonel bir tonda. "Öğleden sonra vaktim var. Saat 2'de ofisimde buluşalım."

Jade'e son bir bakış attıktan sonra, dönüp asansöre doğru büyük adımlarla yürüdü.

Kapılar kapanmaya başladı, ama onu dışarıda bırakmadan önce, veda ederken bir söz söylemeden duramadı: "Benden uzak durun Bayan Whitenhouse. Grip olmanızı istemem."

Asansör kapıları kapandığında, çalan zil sesi, ardından gelen sessizlikte yankılandı.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve Jade'e sert bir bakış attım.

"Ne?" dedi masumca.

Gözlerimi devirdim ve sinirlenerek başımı salladım.

Arkamı dönüp müzenin bodrum katından dışarıya açılan kapıya doğru yürüdüm.
Orada üç sinirli nakliyecisi hala beni bekliyordu.

Bölüm
Kırk

"Kime göre olduğuna bağlı olarak,
Persephone ya çalınmıştı ya da Demeter'den kaçmıştı.
Her iki durumda da, kendini kraliçe ilan etmişti."
— Olivie Blake

Sofiya

The Changing Season sergisinin açılış gecesinin zarafeti ve heyecanı arasında, birkaç beklenmedik talihsizlik yaşandı: Bazı konuklar o kadar sarhoş oldular ki yanlışlıkla şampanya kadehlerini kırdılar, Jade farklı erkeklerle flört etmeye devam etti ve bir ekran ışığının rahatsız edici titremesi kaosa katkıda bulundu.

Ancak bu küçük olaylar, sonunda gerçekleşen hayallerimin kutlamasını gölgeleyemedi.

Büyük salon, şık giyimli konuklarla doluydu, konuklar sohbetlere dalmış ve sergilenen zarif heykeller ve tabloların büyüüne kapılmışlardı.

Cheryl Bloss, çarpıcı mor Vintage Chanel elbisesiyle ısıllı parlıyordu ve kendisinden yirmi yaş büyük olan kocasıyla derin bir sohbe dalmıştı.

Onların evrenin gizemlerini mi yoksa sadece enflasyon nedeniyle artan vergileri mi tartıştıklarını merak etmeden edemedim. Belki de pahalı kıyafetlerinin altında dünya barışının sırlarını saklıyorlardı.

Barın yakınında, modaya uygun Yves Saint Laurent kıyafetleri giymiş Lory Clarks ve Deliah Hassan, komplo kurarcasına kıkırdarak güleştüler. Onları kahkahalara boğan komik dedikoduları veya iç şakalarını ancak hayal edebiliyordum. Belki de sınırsız kokain içeren gizli bir zulayı bulmuşlardı ve bunu kendilerine saklamanın heyecanını yaşıyorlardı.

Bu arada, biraz çakırkeyif olan Alexander Mono, her zamankinden daha sinirli görünen babası Richard'ın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bu, oğlunun babasını etkilemeye çalışıp karşılığında sadece göz devirmeyle karşılık bulduğu klasik bir hikaye gibi görünüyordu.

Arka planda, kayıtsız çekiciliğin ustaları Alexsei ve Angelo, bir sütuna yaslanarak James Bond'a rakip olacak kadar sofistike bir şekilde şampanya yudumluyorlardı.

Acaba ne hakkında konuşuyorlardı?

Büyük etkinliğin önceki gecesi, moda konusunda hayatımı kurtaran Jade, son moda felaketimizi hala hatırlayarak, zafer dolu bir gülümsemeyle ve krem rengi bir Elie Saab elbiseyle daireme geldi. Sırtı açık tasarım ve ipeksi kumaş harika hissettiriyordu ve sağ bacağındaki şık yırtmaç tam da doğru miktarda şıklık katıyordu.

Elbiseyi giydiğimde, kendime güvenim bir anda arttı.

Saçlarımı şık bir topuz yapıp, yumuşak ve göz alıcı bir makyaj yaptığımda, aynada kendimi tanıyamadım. Kendimi... güzel hissettim.

Küçük şeytandan bahsetmişken, işte orada, Mario Gruzio'nun kendisiyle derin bir sohbe dalmış haldeydi. Altın rengi ışıltılı midi elbisesi vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuş, partinin parıldayan ışıklarını yansıtarak herkesin dikkatini çekiyordu.

Genelde sakın olan Angelo bile hoşnutsuzluğunu gizleyemedi. Ben de eğlenerek gülümsemekten kendimi alamadım.

Şampanyamı yudumlarken duvara yaslanıp her şeyi içime sindirdim.

Sergi salonu muhteşemdi ve odayı üç inanılmaz heykel domine ediyordu, Yunan mitolojisinin ikonik üçlüsünü mükemmel bir şekilde tasvir ediyorlardı: Hades, Persephone ve Demeter.

Bu heykeller, güçlü bir hikayeyi anlatan bir şekilde düzenlenmişti.

Saf beyaz mermerden oyulmuş Demeter, kollarını açmış, Persephone'ye şefkatli bakışlarını dikmiş duruyordu.

Ortada duran Persephone, parlak taştan yapılmış heykeli, parçalanmış ve özlem dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Arkasında, Hades koyu mermerden yapılmış, Persephone'ye uzanarak onu Yeraltı Dünyası'na çekmeye çalışan kararlı bir ifadeyle duruyordu.

Bu düzenleme, sanki aşk, kayıp ve özlemin sonsuz dansına kapılmışlar gibi görünüyordu.

Orada durup, hayalimin gerçeğe dönüştüğünü görünce, bir duygu seli hissettim. Belki de her şeyin bir araya gelmesini görmenin saf sevinciydi, ya da kalbimdeki garip özlem.

Hem heyecanlanmış hem de bitkin hissediyordum, sahip olamayacağım birini özlüyordu.

"Harika bir iş çıkardın, *mia cara*," dedi Mario, beni transımdan uyandırarak.

Gülümsedim, içimi minnettarlık duygusu kapladı. "Vizyonuma inandığın için tekrar teşekkür ederim, Mario."

Mario Gruzio, orta yaşlı bir İtalyan sanatçı, Avrupa'nın en ünlü ve aranan ressamlarından biriydi.

1,70 metre boyunda, uzun gri sakallı, mütevazı görünebilir, ama dahi zihni milyonlarca dolar değerinde sanat eserleri yaratıyordu. Ondan dört eser ödünç almak sadece şans değildi; bir lütuftu.

"Ben de sana teşekkür etmek istiyorum! Sanatımın bu Yunan heykelleriyle bu kadar güzel uyum sağlayacağını hiç hayal etmemiştim. Bu gerçekten muhteşem," dedi ve beni sıcak bir kucaklamaya çekti.

"*Grazie*, Mario."

"Angelo'ya senin gibi birine sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu mutlaka söyleyeceğim," dedi göz kırparak. "Ve bir gün İtalya'ya gelersen, beni ara. Senin tur rehberin olurum ve sana en güzel yerleri gösteririm."

"İtalya'ya gidersem mutlaka haber veririm," diye söz verdim, Dante Alighieri'nin memleketini keşfetme düşüncesi gözlerimi parlatmıştı.

Biraz daha sohbet ettik, sergiyle ilgili heyecanımızı paylaştık ve genel olarak sanat ve hayat hakkında konuştuk.

Mario'nun samimi coşkusu ve sıcaklığı, sohbeti unutulmaz bir anı haline getirdi.

Gece ilerledi ve sergi salonu enerjiyle doldu.

Saat henüz gece yarısı olmasına rağmen, kalabalık azalmak bilmiyordu. Sohbetler akıyordu, kahkahalar yankılanıyordu ve gözler 2,7 metrelik dev heykellere kilitlenmişti.

Canlı sahneye rağmen, ben yorgundum.

Jade'e geceyi bitirmeye hazır olduğumu işaret ettim. El salladı ve bana şakacı bir öpücük gönderdi.

Canlı ortamı geride bırakarak, yüksek topuklu ayakkabılarımın koridorlarda yankılanan sesiyle asansöre doğru yürüdüm.

Kapılar kapandığında, zihnim aşk ve sevgi düşünceleriyle doluydu. Bir tedirginlik duyularımı sardı, ama bunu sinirlerin bir etkisi olarak görmezden geldim.

Ofisime girip masamdan çantamı aldım, rahat yatağıma çekilmek için sabırsızlanıyordum.

Ancak, pencereden büyüleyici New York şehrinin gecesine son bir kez daha bakmadan edemedim, şehrin ışıklarının karanlık gökyüzünde bir elmas denizi gibi parıldamasına hayran kaldım.

Aniden tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan bir ürperti geçti. Odaya garip bir his sızdı ve beni tedirgin etti. Ofisimin kapısı sessizce açıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sonra, tanıdık bir koku odayı doldurdu, duyularımı ele geçirdi ve karanlık anıları uyandırdı.

Bu kokuyu anında tanıdım, bir ismi vardı.

Mikhail Volkov.

Bölüm

Kırk Bir

"Gerçek mutluluğu bulmanın tek yolu, tamamen açığa çıkma riskini göze almaktır."
— Chuck Palahniuk

Volk

"Yarın onun büyük gecesi," Alexsei'nin sesi telefondan cızırtılı bir şekilde geliyordu.

Telefonu kulağıma yapıştırmış, Alexsei ile haftalık görüşmemize dalmış bir şekilde ofisime girdim.

Onun her hareketini takip ettirerek acımı daha da artırdığımı biliyordum, ama bu daha çok onun güvenliğini sağlamak, onun gerçekten güvende olduğuna dair içimi rahatlatmak içindi.

"Muhtemelen hayatının aşkıyla bile tanışacak," diye devam etti.

Sesim alçak bir şekilde gürledi. "Şansını zorlamaya devam et, bir dahaki sefere seni gördüğümde, bir kurşun gözlerinin arasını bulacak."

"Lucas Montblanc'ın da orada olacağını duydum," diye devam etti, tehdidimi sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara iterek. "Belki o da onun cazibesine kapılır. Her kız bir noktada Fransız bir sevgili hayal eder."

İçimde öfke birikiyordu, neredeyse hiç kalmamış olan özdenetimimin son kalıntılarını kolayca parçalayabilecek ateşli bir sel gibi.

İçimde kazınıyordu, kaşıyamadığım rahatsız edici bir kaşıntı gibi. Bu pislik beni çok iyi tanıyordu.

"Yeter," diye bağırdım, konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak. "Benim de haberlerim var. Marina'yı buldum."

Alexsei'nin sesi değişti, şaşkınlığı belliydi. "Nerede?"

"*Volgograd* yakınlarındaki bir genelevde."

Sofiya'nın benden uzaklaşmasını izledikten sonra, artık benim olan Igor'un işine kendimi adadım. Marina'yı bulmak tek amacım haline geldi, Sofiya'nın hak ettiği intikam için mükemmel bir çıkış noktası.

O buzlu gölde donmak üzereykenki anıları - dudakları mavi, vücudu soğuktan titriyordu - her aklıma geldiğinde içimde ateşli bir öfke uyandırıyor.

Marina'yı gördüğüm anda, saatlerinin sayılı olduğunu biliyordum.

Onu kovalamak gerçekten zordu. Kaçışını mükemmel bir şekilde planladığını, nereye kaçıp ortadan kaybolacağını tam olarak bildiğini içimden hissediyordum.

Ama bana boşuna Volk demiyorlar. Sürüsünü koruyan bir kurt gibi, bazen dişlerini gösterip iz bırakmak gerekir.

Haftalarca süren aramaların ardından, sonunda onu buldum.

Sayısız müşterinin uğradığı bir odada beni bekliyordu, bu dünyaya geldiği günkü kadar savunmasız bir şekilde duruyordu.

Ama açıkça görmediği şey, onu en yakın göle sürükleyip, bileklerine kelepçe takıp, uzun zamandır beklediği sonuyla buluşması için suya atmamdı.

Ne muhteşem bir performans. "Ne

hoş. Şimdi nerede o?"

Dudaklarım şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı.

Telefonun diğer ucunda sessizlik uzadı, sonra Alexsei sonunda "Ne yaptın?" diye kekeleydi.

"Onu boğdum."

Alexsei inanılmaz bir kahkaha attı. "Volk, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun

."

"Eğlenmeyi bırak. Sofiya'yı gözetle. Gelişmeleri bana bildir."

Masamın arkasındaki koltuğuma oturdum ve

."

Fotoğrafta, karnının üstüne uzanmış, sırtına bir çarşaf örtülmüş halde, bir yastığı kucaklamış yatıyordu.

O fotoğrafta, karnı üzerinde uzanmış, sırtına çarşaf dökülmüş bir şekilde yastığı kucaklıyordu.

Saçları vücudunu ve yatağı çerçevesiyordu, dudaklarında sakın bir gülümseme vardı.

Onu bırakmam gerektiğini bilerek, o fotoğrafı bir hatıra olarak aldım — bir zamanlar benimle aynı yatağı paylaşan meleğin anısı olarak, kısa da olsa.

Vlad'ın Sofiya'nın tüm çocukluk fotoğraflarını Tanya'nın evinde saklamış olmasına minnettardım. Garip bir kader cilvesiyle, bu sayede onun hayatını gerçek zamanlı olarak tanık olmadan anılarını görebildim.

Alexsei'nin Sofiya ile ilgili haberleri sabırsızlıkla beklemesi umurumda değildi.

Onlar olmasaydı, affedilmeyi bekleyen bir dilenci gibi kapısının önünde kalırdım.

"Eğer harekete geçip kızını geri almazsan, onun için gerçekten savaşımaya hazır birine rastlayacağından eminim," dedi Alexsei. "Ve sana şunu söyleyeyim, o adamın kim olabileceği konusunda çok iyi bir fikrim var."

Kıskançlık boğazımı yakıyordu. "Kapa çeneni, Alexsei." O güldü.

"Acele et, Mikhaıl. Onu geri kazan ya da..."

Öfkeyle telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım, gözlerim düşmanlıkla parıldarken telefonun duvara çarpıp onun sözlerini aniden susturup havaya dağıttığını gördüm.

Siktir, şimdi yeni bir telefona ihtiyacım vardı.

Her şeyi mahvettim.

İlk kez, kendime verdiğim bir sözü tutamadım. Onu bırakacağıma, bensez yaşayabileceği bir alan vereceğime yemin etmişim.

Hatta benim dünyamdan uzaklaşıp huzur bulabilmesi için lanet olası anılarımızı silmeyi planlamıştım.

Ama şimdi? Umurumda bile değildi.

Artık zayıf görünmek umurumda değil.

Tek istediğim, aklımın unutamadığı, bedenimin özlediği, yokluğunda kalbimin durmuş gibi hissettiğim kadınla birlikte olmak.

İşte şimdi, 11 saatlik bir uçuştan sonra, bu kirli, sıçanlarla dolu şehirde, onu deli bir sapık gibi uzaktan izliyordum.

Işıklar yüzünde parıldıyordu, elbisesi vücudunun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde yapışmıştı ve saçları, bir zamanlar kendimi tam hissettiğim, yüzümü gömmek istediğim zarif boynunun kıvrımlarını ortaya çıkaran şık bir topuz şeklinde toplanmıştı.

Kahretsin, bu çok fazlaydı.

Onun parladığını izlerken kalbim gururla doldu.

Sergi projesi büyük bir başarıydı ve insanlar ona ve Angelo'ya övgüler yağdırdı.

Onu korkutmamak ya da gecesini mahvetmemek için değil, sadece gölgede saklanarak dikkat çekmemeye çalıştım.

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Gerçek şu ki, çok korkmuştum.

Lanet olsun.

Yeniden bir genç gibi hissediyorum.

Alexsei bana kibirli bir şekilde başını salladı ve şampanyasını bana doğru kaldırdı, Sofiya ise daha kısa boylu bir adamın iki yanağına öpücük kondurduktan sonra hızla uzaklaştı.

Gözlerim onun gidişini takip ederken, bir ses bıçak gibi havayı kesti.

Kısa sarı saçlı, keskin yeşil gözlü, uzun, dar açık mavi bir elbise giymiş bir kadın yanıma yanaştı.

Onu hemen tanıdım: Lily Daniels, organik gıda sektörünün önemli isimlerinden Greems'in CEO'su Owen Daniels'ın kızı.

"Bir sonraki avını mı arıyorsun?" dedi, dudaklarında yaramaz bir gülümsemeyle.

Gözlerimi ona çevirdim. "Zaten buldum."

"Ne yazık," diye fısıldadı, eli şehvetle kolumdan aşağıya doğru kayarken.

Sonra kartvizitini çıkarıp cebime

"Bir sonraki avına hazır olduğunda bana haber ver," diye göz kırptı. Ben alaycı bir şekilde güldüm. Keşke bilseydi.

Tek avım az önce odadan çıkmıştı ve o benim istediğim tek kişi, ihtiyacım olan tek kişi.

"Biraz çaresizsin, değil mi?"

"Beni suçlayabilir misin?" diye yumuşak bir kahkaha attı. "Senin kadar yakışıklı bir adam varken, kadınlar sen onlara bakmadan önce kıyafetlerini çıkarıyorlardır."

Haklısın.

Kadınları yatağa atmakta hiç zorlanmadım, hayal edebileceğin her pozisyonda - bacaklar açık, dizler üzerinde, kık yukarı, ne istersen.

Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, Sofiya ile birlikte olmaya yaklaşamaz.

Onunla sevişmek bambaşka bir düzeyde, başka hiçbir şeyin ulaşamayacağı kendine özgü bir alem.

Bu kadından bir adım uzaklaştım, ama daha fazla uzaklaşmadan, o uzanıp kolumu tuttu.

"Sana ne kadar cömert olabileceğimi göstereyim," diye fısıldadı. Gözlerimi devirdim. "Çaresiz kadınlarla yatmam."

"Peki ya tecrübeli olanlarla?"

Sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Karım beni bekliyor."

"*Karın mı?*" Şaşkınlığı belliydi, ama çabucak geçti. "O zaman ona da gelmesini söyle."

"Kim gelmeli?" diye Alexsei araya girdi.

O pisliğin yüzünde sinir bozucu aptal bir sırıtişla yaklaştığını fark etmemiştim bile.

Onların yanında bir saniye daha kalmak istemiyordum.

Sofiya muhtemelen partiden ayrılmaya hazırlanıyordu ve şimdi harekete geçmek için uygun bir andı.

"Karısı."

"*Karısı mı?*" Alexsei, kaşlarını kaldırarak sordu.

İçimi bitirdim, dudaklarımı sildim ve boş bardağı Alexsei'ye uzattım, dudaklarımda alaycı bir gülümseme vardı.

"Da, muhtemelen benim nerede olduğumu merak eden karım. İzninizle." Onları geride bırakarak asansöre doğru yöneldim, içimde bir şüphe belirdi. Aylardır geçmişti ve onun hayatına ansızın geri dönmekten dolayı benden nefret ediyor olabileceği düşüncesini kafamdan atamıyordum.

O da beni özlemiş miydi? Benim onu özlediğim gibi o da beni özlemiş miydi?

Her adım, onu tekrar görme, sonunda aynı yerde olma olasılığına beni yaklaştırıyordu. Partinin gürültüsü, tek bir şeye odaklandıkça azaldı: onun yanında olmak.

Tek yapabileceğim, onun parçalanmış kalbimi onarmasını ve onu toza çevirmemesini ummaktı.

Bölüm
Kırk İki

"Küçük bir kıvılcımdan büyük bir alev çıkabilir."
— Dante Alighieri

Sofiya

Hayır. O olamaz.

Kalbim hızla çarparak, tereddütle adımlarımı hızlandırdım.

Oradaydı, keskin bir Prada takım elbise giymiş, kravatsız, saçları geriye toplanmış ve yanaklarında hafif bir sakal izi vardı.

Delici gözleri benimkilere kilitlendi, aramızda yoğun bir sessizlik çöktü.

ara

sın *O burada.*

a *Mikhaïl burada.*

yoğ Atmosfer gerginlikle doluydu, her yanımda onun bakışları altında titriyordu

un

bir

ses

sizl

ik

çök

tü.

ama bakışlarından kaçamadım.

Soğukkanlı ifadesi, hafifçe büzülmüş dudakları ve boynundaki belirgin damar beni tamamen büyülemişti. Gözlerim geniş omuzlarında, güçlü kollarında ve bir zamanlar dokunmayı arzuladığım ve hala arzuladığım göğsünde dolaşıyordu.

Onun koyu renk saçlarını parmaklarımla okşadığım ve o kaslı bacaklarının üzerine oturduğum anılar zihnime akın etti.

Onu terk ettiğim günden, aylar önce.

Acı tatlı anılar geri geldi ve duygularla boğulmuştum.

Onu unutmak, hayatıma devam etmek için çaresizce uğraşmışım, ama onu tekrar gördüğümde

kalbim buna dayanamadı.

Adem ve Havva gibi, yasak meyveyi ısırmak için karşı konulmaz bir dürtüyle parçalanmışım.

Ama içimden gelen güçlü bir his, onunla tekrar ilişkiye girmenin sorunlara yol açacağı konusunda beni uyardı.

Mikhaïl burada.

Neredeyse inanamıyorum.

"Şu haline bak," diye fısıldadı Mikhaïl. "Nefes kesicisin, Sofiya."

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bir şey, herhangi bir şey söylemek istedim, ama kelimeler boğazımda takılı kaldı.

O yaklaşırken, kendimi içgüdüsel olarak geri çekilmekten alıkoyamadım, sırtım masanın kenarına dayandı.

Ama o yaklaşmaya devam etti, aramızdaki mesafeyi kapattı.

Gözleri benimkilere kilitlendi, yoğun ve ağır. Beni hem değerli hem de savunmasız hissettirme konusunda her zaman bir yeteneği vardı, sanki ruhumun derinliklerine bakabiliyormuş gibi.

"Sofiya, sen lanet olası bir tanrıça gibisin. Çok güzelsin, gerçek dışı görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı, vücudum titremeye başladı.

"Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin, bebeğim. Sensiz geçen bu yüz on iki gün sonsuzluk gibi geldi."

Yüz on iki gün.

Sözleri beni derinden etkiledi, kalbimi sızlattı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Tek istediğim, ben de onu ne kadar özlediğimi söylemekti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, ellerimle masanın kenarlarını tutarak dengemi sağlamaya çalıştım.

"Sence neden?"

Ne diyeceğimi bilemedim ve sessiz kaldım.

"Hadi ama. Sence neden buradayım?"

Tereddüt ettim. "İş için mi?"

Kahkahalarla gülmeye başladı, omuzları eğlenceden titriyordu... yoksa acıdan mı?

Son bir adım atarak, tam önümde durdu. Yüksek topuklu ayakkabılarımla

bile, onun gözlerine bakmak için başımı kaldırmam gerekti. *Çok*

sevdiğim o güzel, koyu renkli gözleri.

Aylardır ilk kez tekrar onun yanında olmak, karnımda kelebekler uçuşturdu.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim, yüksek elmacık kemiklerini

, dolgun ve yumuşak pembe dudakları ve beni her zaman büyüleyen kalın kaşlarını inceledim. Gözlerinin altında yumuşak mor gölgeler vardı, uykusuz gecelerinin kanıtı.

Sanırım ikimiz de uykusuzduk.

Kısa bir an için, gözlerinde bir tereddüt sezdim, ama o tereddüt hemen kayboldu.

Başımı göğsüne yaslasam, kalbinin benimkine benzer çılgın ritimle hızla attığını hissedeceğimi biliyordum.

"Hayır, Sofiya. Ben *senin* için buradayım."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi dışarı vermeden edemedim.

Kollarımı meydan okurcasına kavuşturdum, onun tuzağına düşmeyi reddettim.

"Beni yine kaçırarak mısın, yoksa başka bir göle mi atacaksın?"

Yumuşak bir gülümsemeyle, "PTSD'ni tedavi etmemiz gerekiyor, bebeğim, ve ben bunun için tam da uygun bir çare buldum," dedi.

"Tek yardımcı olacak şey, hayatımdan tamamen kaybolman."

Bu sözler dudaklarımdan dökülürken göğsüm ağırlaştı, ama artık çok geçti

Bu yüzden yerimden kıpırdamadım, aramızda sadece birkaç santim vardı.

O yüzünü buruşturdu, ama benim gözlerimden yaşlar süzülünce bakışları yumuşadı.

"Denedim, *dorogaya*," diye mırıldandı. Parmağıyla nazikçe

"Ama açıkça, feci bir şekilde başarısız oldum."

Konuşmayı kesmesini ve kalbimdeki, aramızdaki işlerin yoluna girebileceği umudunu yok etmesini diledim. Ama yine de yolumuzda çok fazla engel olduğunu ve bu yüzden kolayca yoluma devam etmemin imkansız olduğunu biliyordum.

"Helena nerede?"

Alexsei bazen bana annemden, nasıl olduğundan ve şu anda nerede yaşadığından bahseder. Bana onun telefon numarasını bile verdi, ama onu deli gibi özlesem de aramaya cesaret edemedim.

Çenemi bıraktı ve pencereye döndü.

"Moskova'da. İlkokulda öğretmenlik yapmasına izin verdim, ama artık ülkeyi terk edemez, yoksa..." Sesi kesildi.

"Yoksa ne olur?"

"Zaten biliyorsun."

Yoksa öldü demektir.

İç geçirdim. "Anlıyorum."

"Sana verdiğim son sözümü tuttum, Sofiya," diye devam etti, ellerini ceplerine sokarak. "Onu koruyacağıma söz verdim. O yüzden onun için endişelenme."

"Neden Alexsei'den bana bakıcılık yapmasını istedin?"

Dudaklarının köşesinde kısa bir an eğlence belirtisi belirdi, sonra elinin tersiyle onu sildi.

Kaşlarımı çattım. "Hayatımı yaşamak için ne ona ne de sana ihtiyacım var."

Keşke bu doğru olsaydı.

Hiç farkında olmadığım kadar büyük bir yalancı olduğumu anladım.

"Biliyorum, ama benim ihtiyacım var," diye cevapladı ve

bana yaklaştı. Başımı salladım, dudaklarım titriyordu.

Oda alışılmadık bir şekilde soğuktu.

"Sana ihtiyacım var, Sofiya," diye fısıldadı.

"Dur..."

"Sen olmadan hayatım cehennem gibi," diye devam etti, daha da yaklaşarak. "Senin düşüncelerin zihnimi kaplamadan yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kokun her yerde, sesin rüyalarımı dolduruyor ve gülümsemelerinin anıları günlerimi aydınlatan tek şey."

İtirafı onu derinden incitmiş gibiydi ve tek istediğim onun kollarına atılmaktı. Her şeye rağmen, ona olan aşkım inkar edilemezdi ve onun acı çekmesini, özellikle de benim yüzümden, görmeye dayanamazdım.

"Marina'ya ne oldu?" diye sordum, konuyu değiştirip her şeyi sindirmek için zaman kazanmaya çalışarak.

"O gitti."

"Gitti mi?"

Sözleri koluma ürperti gönderdi.

Onun düşüşünden bir şekilde sorumlu olup olmadığımı merak ederek kendimi suçlu hissettim.

Ama bir yandan da rahatlamıştım; o beni neredeyse öldürüyordu ve artık hayatımdan çıkmıştı.

Aylarca, New York'ta beni bulup sonsuza kadar ortadan kaldıracağından korkarak yaşamıştım.

O başını salladı. "Sana zarar veren herkesi öldürürüm." Her kelimesinde ciddi olduğunu bildiğim için yutkundum.

Birbirimizi ölçüp biçerken dakikalar geçti, ta ki o aramızdaki mesafeyi kapatıp daha da yaklaşıp kadar.

Kısa bir an için ona uzanıp öpmek gibi bir düşünce geçirdiğim ama sonra bu düşünceyi bir kenara attım.

Aniden, soğuk silah namlusunu karnıma dayadığında düşüncelerim durdu.

Kalbim hızla atıyordu ve şok içinde aşağı baktım, ellerinin hafifçe titrediğini gördüm.

Korku beni sardı ve donakaldım.

"Beni öldürme," diye fısıldadım, titreyerek.

"Lütfen," diye fısıldadı, savunmasız bir şekilde. "Al şunu."

Anlayamadığım için başımı şiddetle salladım.

"Lütfen, *dorogaya*. Sensiz bir gün daha yaşamaktansa bu acıyı çekmeyi tercih ederim."

"Ama sen gitmemi söyledin," diye ağladım, gözyaşlarım yanaklarımdan akarak Jade'in saatlerce süren makyajını mahvetti. "Gitmek istemedim! Sensiz hayatımı yeniden kurmak istemedim, ama sen beni buna zorladın, Volk."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, silahı elime koyup parmaklarımı etrafına kapattı. "Sen bensiz güzel bir hayat kurabilirsin, ama ben kuramam, çünkü benim hayatımdaki tek güzel şey sensin."

Titrek nefesimi sabitlemek için yüksek sesle burnumu çektim ve birbirine dolanmış ellerimize baktım.

Onun sert eli benim yumuşaklığımı kavradığında omurgamdan bir ürperti geçti. Birçok yönden zıt karakterlerdik, ama garip bir şekilde başka yönlerden de birbirimize benziyorduk. Şimdi, görünüşe göre, bu bizim karmaşık hikayemizin trajik sonu olacaktı.

Aramızda bir silah varken, gözlerimiz hüznün ve ulaşılamaz umutla doluydu.

Ölümle karşı karşıya olsak bile, ruhlarımız bir arada olmayı arzuluyordu.

O anda, kendim için, onun için, paramparça olan hayallerimin geri kalanı için cesur olmam gerektiğini biliyordum.

Parmaklarım silahı sıkıca kavradı, soğuk metal, kalp atışlarının hissedildiği göğsüne bastırıldı.

Titrek bir nefes alarak, tüm cesaretimi toplayarak, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

"Yalan söyledim," diye fısıldadım, sesim ona zar zor ulaşyordu. "Ben de sana ihtiyacım var."

Kararlılıkla silahı bıraktım ve silah ofisin zeminine düştü.

Hiç düşünmeden onu tutkuyla öptüm, o beni kollarının arasına alırken ellerim yüzünü buldu.

Bacaklarımı beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım.

Öpücük elektrik gibiydi, dudaklarımız vahşi bir ateşle birbirine çarptı.

Sonra dilimiz dans etmeye başlamadan önce dudağımı ısırdı. "Şimdi beni sik."

Dudakları benimkilerden ayrıldı ve boynumda ateşli öpücükler bıraktı.

Cildimi sertçe ısırırken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Bana emir verme."

Dudaklarımı ısırdım, o beni masamın üzerine nazıkçe yatırıp her şeyi kenara ittiğinde beklentim arttı.

"Eğer *şimdi* beni sikmezsen, Alexsei'yi çağırırım. Onun bu konuda oldukça yetenekli olduğunu duydum..."

Cümlemi bitiremeden, gözleri alev alev yanarak boğazımı sıkıca kavradı.

"Bunun için seni *çok* sert becereceğim."

Bekleyemedim.

Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

Gözleri elbiseme takıldı ve ne yapacağını zaten biliyordum

"Elbisemi yırtmaya cüret etme," diye uyardım, içten içe Mikhaîl'e meydan okumak tehlikeli bir oyun olduğunu biliyordum. Ama o taleplere asla uymazdı.

Her iki eliyle elbiseyi yırttı ve çıplak göğüslerimi serin havaya maruz bıraktı.

Heyecandan omurgamdan b i r titreme geçti ve meme uçlarım sertleşti.

Şimdi, sadece krem rengi bir tanga giymiş, bacaklarım hafifçe açık, uyluklarımın arasındaki ıslaklığı ortaya çıkaran bir şekilde onun önünde duruyordum.

"Eli Saab markaydı, en az altı bin dolar tutmuştu," diye

sızlandım. O alaycı bir şekilde, "Sadece mı?" dedi.

Gözlerimi devirdim, elbise hakkında tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum.

Sanırım Rusya'nın kralıysan para önemli değil.

Göğüslerimi sıkıca kavradığında, vücudumdaki her siniri heyecanlandıran bir hisle nefesim kesildi.

"Siktir, bunları ve bunu özlemişim," diye fısıldadı, elleri bacaklarımın arasına kaydı.

Kontrolü ele geçirmek için kendimi kaldırırken ellerimle onun kalın kollarını kavradım. Yine dudaklarını yakaladım ve o da benim coşkuma uyararak öpücüğü derinleştirdi. Öpücüğümüz daha da ateşli hale geldikçe, tangamı kenara ittiğini hissettim. Parmakları

klitorisimi buldu ve ben onun ağzına inledim, dokunuşu beni titretti.

"Çok ıslak," diye fısıldadı dudaklarıma.

Öpüşmeyi bıraktı, gözleri benimkilerle kilitlendi ve bacaklarımla arasına diz çöktü. Tangamı kaydırıp çıkardığında nefesim kesildi, sonra acilen bacaklarımı genişçe ayırdı, güçlü elleriyle beni sıkıca tuttu.

Beklemek dayanılmazdı, dudaklarımı ısırardım ve masanın kenarlarını daha sıkı kavradım.

"Şu haline bak," diye fısıldadı, burnu klitorisime değerek derin bir nefes aldı. "Benim sikimi beklerken çok ıslanmışsın."

Hevesle başımı salladım, sırtımı kavisleyerek onun dokunuşunu daha fazla arzularken boğazımdan bir inilti kaçtı.

"Seni böyle fotoğraflamak istiyorum. Böylece günün her saniyesinde sana bakabileyim."

"Lütfen, Volk," diye yalvardım, sesim arzuyla doluydu. "Lütfen, bana dokun bana

doku Aniden durdu. "Benim adım ne?"

n." Şaşkınlıkla durakladım, sonra gözlerindeki acıyı gördüm ve anladım.

ona Volk diye seslenerek aramızda mesafe yaratmış, sanki benim için her şey olan adam değilmiş gibi davranmışım.

"Mikhaël," diye fısıldadım.

"Aferin kızım," diye sırıttı, parmakları iç uyluklarımı okşuyordu. "Son yüz on iki gün boyunca kaç kez mastürbasyon yaparken seni hayal ettiğimi biliyor musun?"

Kalbim çarparken başımı salladım. "Her gece."

Kalbim çiçek açtı.

Daha fazla bekleyemedim. Kafasını klitorisime yaklaştırdım. Karanlık bir kahkaha attı. "Sabırsızsın, değil mi?"

Tam tekrar yalvarmaya hazırlanırken, dili aşağıdan yukarıya doğru kayd ve beni inlemeye başladı.

Başını tuttum ve onu istediğim yere yönlendirdim.

Dili klitorisimi yaladı, daireler çizdi ve emdi. Zirveye ulaştım, bacaklarımı titriyordu.

Çaresizce, tırnaklarımı onun kafa derisine geçirdim. "Oh, lütfen, durma! Ben..." O, ıslak girişime iki parmağını sokarak sözümü kesti.

Nefesim kesildi, orgazmım geldiğinde vücudum onun etrafında sıkılaştı.

Zevk beni sardı ve onun adını söylemekten kendimi alamadım.

O devam ederken, bacaklarım hala omuzlarında, sırt üstü uzandım, dili hassas tenimde harikalar yaratıyordu. Gözlerimi kapattım ve o iç uyluklarımı, karnımı ve göğsümü öperken, meme ucumu sertçe emerek mırıldandım.

"Çok hızlıydı," dedi ve göğüslerimin arasına öpücük kondurdu. "Kaba davranıyorsun," dedim gülerek, yanaklarım kızardı.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Ereksiyonu bana bastırıyordu ve ona sürünmeden duramadım, onun daha da sertleştiğini hissettim.

Seks bana her zaman garip gelmişti.

İki bedenin birbirinde rahatlık ve rahatlama bulabileceği fikri neredeyse anlaşılmas geliyordu. Ama şimdi, üstümde yatarken, gözleri benimkilere kilitlenmiş, elleri cildimin her santimini keşfederken, kalbi benimkine bastırırken, bu samimi bağ kadar özel bir şey hissetmemiştim.

O anda, her şey kayboldu ve sadece ikimiz kaldık.

Kollarında kendimi güvende, sevilen ve arzulanan hissettim.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye fısıldadı, kulağımı ısırarak beni kaldırıp pencereye taşıdı.

"Dur," diye nefes nefese, boynunun kıvrımına saklandım. "Bizi görebilirler bizi

göre "Sadece ışıklar açıksa, *dorogaya*." Kontrol bilir! etmek için başımı kaldırdım.

" Oda, pencereden süzülen sokak lambalarının yumuşak ışığıyla aydınlanıyordu altta uzanan yolu ortaya çıkardı. Hâlâ camın arkasında bizi gören biri olup olmadığını merak ediyordum, görülme düşüncesi heyecanımı artırıyor.

Tanrım, bu adam beynimi gerçekten karıştırdı.

Dudakları tekrar benim dudaklarıma değdiği n d e , her şeyi unutup ona teslim oldum.

Beni yere bıraktı, yüksek topuklu ayakkabılarım hala ayağımdaydı, beni döndürdü ve pencereye doğru itti.

Göğüslerim cama yapışmıştı, yüzüm yana dönmüştü, o diz çökmüş, bacaklarımı açmış ve arkamdan beni yalıyordu.

"Siktir, tadı çok güzel. Doyamıyorum."

O beni becerirken, destek almak için pencere çerçevesine tutunarak yüksek sesle inledim. beni.

Onu ağızıma almak için sabırsızlanarak tereddüt etmeden döndüm ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüzümü nazikçe avuçladı, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek beni hayranlıkla seyretti.

"Hiç bu kadar bana ait olmamıştın," diye fısıldadı, ben alaycı bir şekilde alt dudağımlı yalarken, başparmağıyla nazikçe okşadı. "Ağızını aç."

Tereddüt etmeden, onu hevesle ağızıma aldım. Hareket etmeye başladığımda, dudaklarım ve dilim onu memnun etmek için birlikte çalışırken, o yumuşak bir inilti çıkardı. Dilimdeki uyarılması benim arzumun daha da artmasına neden oldu ve ben hareketlerimi derinleştirip hızlandırırken, elleri saçlarımı kavradı.

Nefesimi toplamak için birkaç hareket yaptıktan sonra, onu tabandan uca kadar yaladım, dilimle ucunu daireler çizerek.

"Sen çok... kalınsın," diye fısıldadım, hafifçe boğulana kadar onu derinlemesine aldım.

"Benim sikimi seviyorsun, değil mi?" Geri çekildi ve ereksiyonunu dilime alaycı bir şekilde dokundurdu. "Ne kadar iyi bir küçük sürtük."

Kıkırdadım, dudaklarım testislerine doğru inerken sikini elimde tuttum ve emmeye başladım.

"Siktir," diye inledi, başını geriye attı. "Bunda çok iyisin, bebeğim."

Onun sikini tekrar ağızıma aldım ve o da ağızımı şiddetle sismeye başladı, elleriyle başımı sıkıca kavradı ve istediğı şekilde konumlandırdı.

O ağızımı acımasızca sikip dururken, ben nefes almaya bile zaman bulamadan, destek olmak için uyluklarına tutundum. Boğazımın arkasına defalarca vurdu, birkaç kez boğulmama neden oldu.

Her güçlü itişte göğüslerim sallanıyordu ve zevk o kadar yoğunlu ki, sadece bundan bile orgazm olabileceğime yemin edebilirim.

"Seni çok özledim," diye inledi, ben de ellerimi uyluklarına sıkıca bastırdım.

Onu tatmin etmeye devam ettim, ama aniden penisini

pop

Arzunun acısı hala bacaklarımın arasında zonkluyordu ve hayal kırıklığıyla ona baktım.

hayal kırıklığıyla ona baktım.

Bana gülümsedi. "Ağızına değil, amına boşalmak istiyorum."

Bunun üzerine beni zahmetsizce kaldırdı ve beni tekrar pencereye doğru çevirerek bastırdı. Çıplak göğüslerim serin cama bastırıldı, soğukluk cildimin sıcaklığıyla tezat oluştuyordu.

Hiç vakit kaybetmeden arkamdan içime girdi ve beni tamamen doldurduğunda dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Kalçalarımı sıkıca ve sahiplenici bir şekilde tuttu ve beni çılgına çeviren sabit bir ritimle sikmeye başladı.

Sırtımı kavisledim ve ona doğru ittim.

"Hoşuna gitti mi? Herkesin gözü önünde bir fahişe gibi sikilmek," dedi, bir eliyle kıcımlı tokatlarken, diğer eliyle saçımın arkasını kavradı. "Herkes içeri girebilir, ama umurunda değil, değil mi?" Başımı salladım, kendimi kaybetmemek için bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışırken nefesim kesildi. Bayılmak üzereymişim gibi hissettim. Yine kıcıma vurdu. "Cevap ver."

"Umurumda değil," diye yüksek sesle inledim, artık kendimi kontrol edemiyordum. "Sen beni sikmeye devam ettiğin sürece, izlesinler."

Karanlık bir kahkaha attı. "Aferin kızıma."

Dışarıda, şehir ışıkları sokakları aydınlatmaya devam ediyordu ve birinin bizi izliyor olabileceği düşüncesini kafamdan atamıyordum.

Yine de, o anda önemli olan tek şey arkamdaki adamdı, beni hiç olmadığı kadar canlı hissettiriyordu.

"Merak etme, *dorogaya*," diye kulağıma fısıldadı. "Sen benimsin ve benim olan şeye gözünü diken herkesi ortadan kaldırıyorum."

Benim.

Zirveye hızla yaklaştığımı hissettim, bacaklarım neredeyse tutunamıyordu, ama o beni sabit tuttu, her itişinde beni destekledi.

"İçine boşalacağım. Benim her damlamı içime alacaksın, anladın mı?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, kolumu ısırarak başımı salladım.

Son bir derin hamle ile beni doldurdu, kıcımlı sıkıca kavradı ve fısıldadığı sözler beni doruğa ulaştırdı.

Orgazmım beni sertçe vurduğunda kollarında titredim, vücutlarımız birbirine yapıştı.

İkimiz de nefesimizi topladıktan sonra, beni nazikçe döndürdü ve kollarına çekti. Kalbinin atışını göğsümde hissedebiliyordum, benim kalbimin ritmiyle uyumluydu.

"Bu harikaydı," diye mırıldandı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.
"Ty neveroyatnyy. Sen harikasın."

Onun sıcak sıvısı bacağımdan aşağı akarken, paniğe kapıldım.

Eve giyecek hiçbir şeyim yoktu, tamamen çıplaktım.

Ofisim darmadağın olmuştu ve herkes muhtemelen iş yerinde, patronumun her an içeri girebileceği bir yerde, korunmasız, evlilik dışı seks yaptığımı bilecekti.

"Mikhaıl," diye fısıldadım, hafifçe uzaklaşarak. "Giyecek hiçbir şeyim yok. Ne yapacağım?"

Gülerek yüzümden bir saç telini çekip aldı. "Merak etme.
Ben senin yanındayım."

Hızlıca bir mesaj attı ve birkaç dakika içinde kapı çalındı. Muhtemelen adamlarından birinden aldığı çantayı aldı, içinde uzun ipek örgü Prada elbise ve sıcak bir ceket vardı.

"Bunları giy," dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Bunları Moskova'da senin için aldım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh. Teşekkür ederim." Utanarak hızla giyindim.

Pratiklikleri unuttuğuma inanamıyordum. Bunun için kovulabilirdim.

Giydikten sonra, koruyucu bir şekilde kolunu omzuma doladı ve beni ofisten çıkarak Dve'nin beklediği loş koridora götürdü.

Gözlerimi kaçırdım, yanaklarımın kızardığını hissettim.

Bizi duymuş muydu? Bütün bu süre boyunca dışarıda mı bekliyordu?

Acil çıkışa doğru ilerlerken, sergiden gelen caz müziğini duydum ve insanların hala eğleniyor olmasını umarak gülümsedim.

Dışarı çıktığımda, soğuk gece havası yüzüme çarptı ve Mikhaıl'e daha yakın durdum. Siyah bir SUV'nin kapısını açtı ve dar alanda birbirimize sıkışarak arka koltuğa oturdu.

"Seni benim evime götüreceğim," dedi yumuşak bir sesle, alnımı öperken. "Bu gece benimle kalabilirsin, sabah seni evine bırakırım."

"New York'ta evin mi var?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. O sırttı ve dudaklarıma öptü. "Da."

"Eve gitmek istiyorum, lütfen," dedim, başımı eğerek. "Yorgunum." Bu gece olanlardan sonra, düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Nyet."

Yutkundum. "Lütfen. Her şeyi unutup, hiçbir şey olmamış gibi kollarınıza atlayamam."

"On dakika önce yaptın."

Ellerimle başımı kapattım ve iç geçirdim. "Bunu da pişman et beni pişman etme."

Çenesi sıkıldı ve gözlerinde bir anlık acı gördüm. "Bunu birlikte atlatabiliriz." *birlikte* çözebiliriz."

"Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var. Ne istediğimi ve birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını anlamam lazım."

"Beni uzaklaştırma, Sofiya."

"İtmiyorum," dedim, sesim titriyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içini çekip saçlarını eliyle taradı. "Daha ne kadar mesafeye ihtiyacın var? Son görüşmemizden bu yana aylar geçti. Yeterince zaman geçmedi mi?"

Gözlerim doldu. "O kadar basit değil, Volk." "Volk, ha?"

Yüzünü çevirdi, çenesini sıkı.

Dave'in varlığı tartışmamızı daha garip hale getirmesine rağmen, Mikhaıl'in elini tuttum, ama o elini çekti.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

Sözlerindeki acı, sanki terk edileceğinden ya da benim için yeterli olmayacağından korkuyormuş gibi, içimi derinden yaraladı.

Birbirimize çok benziyorduk, ama ikimiz de çok kırılmıştık.

"Sana ihtiyacım var, Mikhaıl, ama kalbimdeki boşluğu doldurmak için seni kullanamam," diye itiraf ettim, sesim dürüstlikle titriyordu.

Kaşları çatıldı. "Yani bana ihtiyacın var, ama beni istemiyorsun?" "Öyle demek istemedim," diye açıklamaya çalıştım, ama o beni bitirmeme izin vermedi.

"Sofiya'nın dairesine git," diye Dve'ye sertçe emretti. "Çabuk ol."

Dve şehir sokaklarında araba sürerken araba sessizliğe büründü ve havada asılı kalan çözülmemiş duyguların ağırlığını hissetmekten kendimi alamadım.

Mikhaıl'e sürekli bakıyordum, profili geçen sokak lambalarının ışığıyla aydınlanıyordu.

O kadar acı verici bir güzelliğe sahipti ki. O kadar acı verici bir şekilde benimdi ki.

Ona dokunmak, teninin sıcaklığını hissetmek için kalbi m acıyordu, ama düşüncelerimi toparlamak için bu mesafeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Onun da beni benim onu sevdiğim kadar sevdiğinden emin olmam gerekiyordu.

Bölüm
Kırk Üç

"Yağmur ölü mermiler gibi yağıyordu."
— Scott Nicholson

Volk

"Yüzündeki lekeye bakılırsa, sanırım küçük sürprizinden hoşlanmadı," dedi Alexsei sırıtarak, purosunu içip, bacaklarını rahatça oturma odasındaki masanın üzerine uzatarak.

Onun alaycı sözlerini görmezden gelmeye çalışarak ona sert bir bakış attım.

"Merak etme, eninde sonunda geri dönecektir," diye devam etti, keyifle. "Sebebi ne olursa olsun, *karın* senin çirkin suratını seviyor."

Saatime baktım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak onun lüks koltuğuna oturdum. Sofiya'nın evinden yeni çıkmıştım ve bir içkiye ihtiyacım vardı, bu yüzden Alexsei'den biraz viski istedim.

Şimdi, onun gösterişli, tamamen mermer ve siyah renkli oturma odasıydım. Burası iğrenç bir yerdi.

"Kapa çeneni, Romaniev."

Viskiyi bir yudum aldım; yakıcı tadı kafamdaki kaostan dikkatimi dağıttı.

O, açıkça eğlenerek kıkırdadı. "Üç aydır onun bakıcılığını yapıyorum. İnan bana, sana deli gibi aşık. Ne zaman senin adın geçse, gözleri lanet olası bir Noel ağacı gibi parlıyor."

Çenemi sıktım. "Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Alexsei kaşlarını kaldırdı ve bir duman halkası daha üfledi. "Ne zamandan beri sabırlı bir adamsın?"

Onun alaycı sözlerine hiç havamda olmadığım için ona sert bir bakış attım.

"Tamam, tamam," dedi, alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. "Ne yapacaksın?"

Ne yapacağım?

Hiçbir fikrim yoktu.

Hayatımda ilk kez, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir durumla karşı karşıyaydım.

Bir yanım onu beni istemeye zorlamak istiyordu ve onu tekrar kaçırmak fikri o kadar da kötü gelmiyordu.

Ama onun benimle olmasının, zorlandığı için değil, gerçekten istediği için olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Onun hayatımda olmasını istediğim kadar, onun mutlu olmasını da istiyorum.

Derin bir nefes aldım, hayal kırıklığı içimi kapladı. "Sen olsan ne yapardın?"

Alexsei bir duman bulutu üfledi. "Onun kışını sertçe tokatlayıp kimin patron olduğunu açıkça gösterirdim."

"Bunu zaten denedim."

O, açıkça eğlenmiş bir şekilde sırıttı. "O zaman yaratıcı olman gerekebilir."

Geriye yaslandım ve saçlarımı elime aldım. "Sadece bunu mahvetmek istemiyorum."

"Onun duygularını kontrol edemezsin," dedi ve purosunu tekrar içti, duman etrafında dönüyordu.

"Tek yapabileceğin, kendi duyguların konusunda dürüst olmak."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırdı, korkularım ve şüphelerimle rezonansa girdi.

Kanepeye uzandım ve tavana bakarak uzandım. Dürüst olmak gerekirse, çok korkmuştum.

Onu kaybetmekten, her şeyi mahvetmekten, yine o yalnızlığa düşmekten korkuyordum. Onun benden uzaklaşacağı düşüncesi kalbimi sızlattı.

Dur.

Korkmak mı?

Bana ne yaptı ki? Uzun zamandır korku hissetmemiştim.

Bu yetersizlik hissinin hayatıma geri dönmesi beni delirtiyor.

Bunun için de ona sert bir şaplak atacağım.

Babamı kaybetmekten, açlıktan ölmekten, tamamen yalnız kalmaktan korkuyordum.

Ama daha önce hiç kimseden korkmamıştım, özellikle de bir kadını kaybetmekten.

Lanet olsun. Psikiyatri acil servisine gidip bir an önce tedavi olmam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Kim siyah zemine kırmızı kanepe seçer ki? Sen lanet olası bir Satanist misin?"

"Eski kız arkadaşının benim dairemde kaldığını hatırlatabilir miyim? Burası Scarlett'in evi," dedi Alexsei, benim yorumumdan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde. "Bana kullanmama izin veriyor."

Artık benim dairem olduğunu düzeltmek istedim, ama vazgeçtim. Amerikan grubu Little Angels'ın eski solisti Scarlett Harper, klasik "it girl"ün isyankar haline gelen poster çocuğu idi.

Düzenli olarak magazin dergilerinin kapaklarını süslüyor, partnerler arasında gidip geliyor, uyuşturucu deniyor, Miami plajlarında yarı çıplak dolaşıyor ve hatta ikinci el mağazalarından hırsızlık yapıyordu. Zengin babası, kendi çabalarıyla medya imparatorluğu kurmuş bir iş adamı, onun spot ışığında kalmasını sağlıyordu.

Adı, çoğu onun gibi uzun, kıvrırcık kızıl saçlara sahip olmak isteyen Rusya'daki genç kızlar tarafından bile biliniyordu.

"Muhtemelen lanet olası bir Satanisttir," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturarak.

"Kim bilir, ama menajeri olduğumdan beri, sana şunu söyleyebilirim ki, daha iyi bir vatandaş olmaya başladı," diye cevapladı Alexsei. "Hatta yeni solo albümünü kaydetmeye başladı."

"Caia nasıl?" diye mırıldandım.

Caia, Alexsei'nin iki yıl önce kaçtığından beri görmediğim eski karısıydı.

Aralarında yıkıcı bir olay yaşanmış ve bu da Caia'nın boşanma talebinde bulunmasına neden olmuştu.

"O iyi," dedi Alexsei. "Burada. New York'ta."

Gözlerimi aniden açtım ve tekrar oturdum, bir kahkaha kaçtı ağızımdan.

Bunu bilmeliydim.

"Seni adi herif. New York'ta kalmak istemenin sebebi buymuş. Eski karını gözetlemek istiyordun."

"*Karım* ve bu seni ilgilendirmez." Ne oluyor lan?

Sanırım Alexsei hala Caia'ya takıntılıydı.

Sessizliği Angelo'nun telefonunun titremesi bozdu.

Telefonu eline aldı, ekrana baktı, sonra cevap vermeden rahatça cebine geri koydu.

Masasında bacak bacak üstüne atmış, kendinden emin bir şekilde otururken, meydan okuyan bir gülümseme takındı. ABD'nin en büyük eğlence şirketi Lazzio & Co'nun CEO'su Angelo Lazzio, bu işi babası Antonio Lazzio'dan devralmıştı. Antonio Lazzio, sıfırdan başlayarak altmış yıl içinde Amerika'nın en zengin on adamından biri haline gelmişti.

"Aklımı mı kaçırdın?" "Da,"

diye cevap verdim.

Alaycı bir şekilde güldü. "Aşık Volk. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "İşte buradayız lan."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bundan emin misin? Onun iş yerini bir günlüğüne kiralamak için..."

"Eminim."

En azından, öyle sanıyorum.

Dün gece uyuyamadım; uyuyamadım işte.

Aklım, ona bizim birbirimiz için yaratıldığımızı nasıl fark ettirebileceğimi düşünmekle meşguldü.

O benim için tek kişiydi.

Onun hayatının bir parçası olamazsam, varlığımın bir anlamı kalmazdı.

Ayrıldığımız gece ve dün gece seviştığımızde gözlerinde gördüğüm aynı sevgiyi tekrar görmek için can atıyordum.

"Tanrım, sen gerçekten aşıksın," dedi, dik oturarak. "Evet, ben aşık

ım." "Ne kadar?"

"Elli bin," dedi, gözlerini kıсарak. "Yetmiş bin olsun.

Sana çok borçluyum."

"Anlaşıldı. Yarın, yer senin," dedi, sandalyesinde sallanarak. Son seçeneğime karar verdim: yeri kiralamak.

Dün geceki Sofiya sergisi bugün bütün gün boyunca konuşuldu ve herkes Angelo Sanat Galerisi'ni övüyor ve onu New York'un en iyilerinden biri olarak görüyordu.

Sofiya'nın eseri gerçekten büyüleyiciydi — annesinin onaylamadığı birini sevmenin zorlukları ve sıkıntıları içinde boğuşan bir kızın yolculuğunu ustaca tasvir ediyordu.

Bu sergi için kendi hayatından esinlendiğini merak ettim. "Moskova'ya ne zaman dönüyorsun?"

Emin değildim, ama bir şey çok açıktı: Yalnız dönmeyecektim.

O burada kalmak istediği sürece, bu harap, farelerin istila ettiği şehri katlanacaktım.

Bizi tekrar ayıracak bir okyanus düşüncesi dayanılmazdı. "O benimle dönmeye hazır olur olmaz."

Kapıya üç kez hafifçe vurulması bizi böldü.

Başımızı kaldırıp baktığımızda Jade Whitenhouse kapı aralığından başını uzatmıştı.

Bizi şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümsemeyle selamladı ve bizi rahatsız ettiği için özür diledi.

Hayal gücüne pek yer bırakmayan, dar ve canlı kırmızı bir elbise giymişti, göğüs dekoltesi üst kısmından hafifçe görünüyordu, uzun siyah saçları omuzlarından düz bir şekilde dökülüyordu, başını süsleyen büyük beyaz bir fiyonk klipsi ve koyu göz kalemi ile vurgulanan mavi gözleri vardı, sanki bir hentai sahnesinden çıkmış gibi görünüyordu.

Angelo ondan nefret ediyordu, en azından öyle iddia ediyordu.

Neden onu henüz kovmadığını sorduğumda, sadece "İşinde çok iyi" diye cevap verdi.

Hadi oradan.

Muhtemelen sevişiyorlardı ya da kadın onun üzerinde bir şey biliyordu.

İkincisine yirmi bin dolar bahse girerim.

"Cupid ve Psyche'nin Louvre'a transferini konuşmamız gerekiyor," dedi Angelo'ya. "Görünüşe göre bu heykeller geri dönmek için bol bol zaman harcamışlar ve şimdi de gecikmeyi telafi etmek için biraz ekstra para isteme cömertliğini gösteriyorlar." Gözleri aramızda rahatça dolaştı ve ekledi, "Tabii, size daha uygunsa başka bir zaman da uğrayabilirim patron."

Angelo iç geçirdi.

"Zahmet etme. Benim işim bitti," dedim, koltuğumdan kalkıp kapıya doğru yöneldim.

Angelo'nun elini sıktım ve kapıya doğru yöneldim.

Koridordan geçerken Jade, "Seni görmek güzeldi Volk! Merak etme, Sofiya'nın fikrini değiştireceğinden eminim" diye bağırdı.

Kahretsin, şimdi bu lanet olası şehirde herkesin dedikodu konusu olmuştuk.

Bölüm

Kırk Dört

“Zihninizdeki korkuların sizi yönlendirmesine izin vermeyin. Kalbinizdeki hayallerin sizi yönlendirmesine izin verin.”
— Roy T. Bennett

Sofiya

En sevdiğim Fas yemekleri satan kamyonetin önünde sırada beklerken, zihnim çok dağınıktı. Baharatların lezzetli kokusu havayı doldurmuş, beni düşüncelerimden bir anlığına uzaklaştırıp Marakeş'in hareketli sokaklarına götürmüştü.

İçimdeki çatışma, yemeye hazırlandığım zeytinli tavuklu sandviçteki lezzetlerin karışımı gibiydi: baharatlı, yoğun ve biraz dağınık.

Uzun bir aradan sonra Mikhaîl'i New York'ta görmek beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Onun varlığını hiç beklemiyordum — ofisime gelmesini, pencerenin yanında benimle sevişmesini ve dairemde, sadece bana olan arzusunu itiraf ettiği nefes kesici anı.

Aylardır hayatıma biraz normallik kazandırmak için mücadele ediyordum. Onun hatıralarını silmek, hayatın günlük rutinine devam etmek ve onun kalıcı görüntülerinin yerini alacak iddialı hayallere dalmak için tüm kalbimi ortaya koydum.

Dün gecedен sonra, bir parçam pes edip onun kollarına geri dönmek istedi, çünkü onlar benim güvenli limanım olmuştu. Ama bir başka parçam da vardı, güvensiz ve korkmuş, onun bana olan ilgisini tekrar kaybedip önceki gibi gitmemi isteyeceğinden ödü kopuyordu.

Aylarca üzerimizde asılı kalan, çok ihtiyaç duyduğumuz konuşmayı yapma fırsatı vermeden kendimi tutamayıp aceleyle yakınlaşmaya çalıştığım için hala kendime kızgındım.

Nefes kesicisin.

Lanet olası bir tanrıça gibi görünüyorsun.

*Senin için
buradayım.
Sana ihtiyacım var.
Tadın çok güzel. Seni çok
özledim.*

Onun sözlerini hatırlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Merhaba, iyi misiniz bayan?"

Hayal aleminden sıyrıldım ve önümdeki kuyruğun kaybolduğunu fark ettim. Kalabalık kaldırımın ortasında, düşüncelere dalmış bir tuhaf insan gibi orada duruyordum.

Yiyecek kamyonunun satıcısı bana merak ve endişe karışık bir bakışla yaklaştı ve eliyle beni yanına çağırdı.

"Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet, özür dilerim," dedim, hala biraz utanmış bir şekilde. "Bir anlığına düşüncelerime dalmıştım."

Adam güldü, ilk endişesi dostça bir gülümsemeye dönüştü. "Önemli değil. Herkesin başına gelir. Bugün ne alırsınız?"

Kamyonetteki tanıdık menüye göz attığımda, midem guruldadı. "En sevdiğim zeytinli tavuklu sandviçten alacağım."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, klasik seçeneği tercih ediyorsun. Lezzetli bir sürpriz seni bekliyor." Siparişimi beklerken, zihnim dün geceye geri döndü.

Sergi büyük başarı elde etmişti ve başarı duygusu hâlâ içimde yankılanıyordu. Canlı sahneleri, kalabalığın enerjisini, heykellerin ve Mario'nun resimlerinin etrafındaki heyecanı tekrar tekrar gözümün önüne getirerek gülümsemeden edemedim.

Bugün bir sürprizle karşılaştım: Telefonum dört farklı müzeden gelen aramalarla patlıyordu. Biri İtalya'dan, diğeri Almanya'dan, biri İngiltere'den ve hatta biri Japonya'dan. Hepsi de sanat eserleriyle sergiler düzenlememi istiyordu. En iyi yanı neydi? Bu sergiler tam burada, New York'ta başlayacak ve bu müzeleri uluslararası bir sahnede sergileyecekti.

Bu, yepyeni bir yaratıcı dünyaya açılan bir bilet gibiydi.

Bu, sadece Yunan sanatı ve kültürüyle çalışmayacağım anlamına geliyordu; dünyanın dört bir yanından gelen sanatsal hazinelere dalabilecektim. Bu, ufkumu genişletme ve çeşitliliği ve küresel yaratıcılığın zengin dokusunu kutlayan sergiler yaratma şansıydı.

Sabırsızlanıyordum.

Elimdeki zeytinli tavuklu sandviçin kokusu ağzımı sulandırırken, kısa bir yürüyüş mesafesindeki ofise geri döndüm.

yürüme mesafesindeki ofisime geri döndüm.

Her lezzetli ısırığı tadarken, kendi başına bir hayatı varmış gibi görünen ve hemen ilgimi isteyen, çınlayan telefonumu kontrol ettim.

Jadieeee:

Angelo bize öğleden sonra izin verdi.

Spa'ya gidiyoruz!

Görüşürüz, canım.

Telefonum başka bir bildirimle çaldı ve bu seferki Angelo'dan gelen bir mesajdı.

Mesajını okurken yüzümde bir anlık şaşkınlık belirdi.

Bay Lazzio:

Salı sabahı erkenden görüşürüz.

O zaman sergiyi konuşuruz.

Bekle... Ne?

Neler oluyor? Bir
şeyler ters gidiyor gibi
hissettim.

Angelo, heykelin kırılması veya büyük bir kriz gibi ciddi bir sorun olmadıkça bana asla mesaj atmaz. Ve bize öğleden sonra izin mi veriyor? Bu neredeyse duyulmamış bir şey.

Pazartesi günleri ofislerimiz kapalı olduğu için, genellikle büyük bir etkinlikten sonra cumartesi günleri neyin iyi gittiğini ve neyin iyileştirilmesi gerektiğini tartışmak için çalışırız. Ancak Angelo'nun mesajı olağan rutinimizi değiştirdiğinde, bunun nedenini merak etmeden edemedim. Bu tek seferlik bir şey miydi yoksa yeni bir yaklaşım mı?

Lezzetli zeytinli tavuklu sandviçimin son lokmasını bitirirken, kendimi planlarımı zihinsel olarak yeniden düzenlerken buldum. Bu yorucu haftalardan sonra, basit bir şey arzuluyordum: bir kutu Ben & Jerry's Peanut Butter Cup dondurma, en sevdiğim Meksika restoranından bir tabak nachos ve yüzüncü kez "The Notebook" filmini tekrar izlemek.

Üzüntünün her zaman iştahı kabartması ne garip, bugün ise resmen açlıktan ölüyordum.

Boş sandviç poşetini bir kenara attım ve eve gitmeden önce bilgisayarımı ve çantamı almak için ofisime gittim. Binaya girdim ve

doğruca asansöre gittim.

Asansör sonunda katıma geldiğinde, dışarı çıktım ve doğruca ofisime gidip, eşyalarımı almak için portmantoya yöneldim.

Ama sonra bilgisayarımın yanında küçük bir kağıt parçası fark ettim.

İkinci katta buluşalım, dorogaya.

Bu birkaç kelimeyi okurken kalbim hızla çarpmaya başladı, ellerim titriyordu. Mikhaïl binadaydı, beni bekliyordu. Bu kelimeler içime işledi ve dünyam dönüyor gibi hissettim.

Bu son veda mı?

Hayatımdan kaybolmayı mı planlıyor?

Aklımdan milyonlarca soru geçiyordu.

Notunu sıkıca tutarak ofisimden çıktım ve asansöre doğru yöneldim, sinirlerim gergindi. Daha önce binanın ikinci katına hiç ayak basmamıştım, burası muhasebecilerin alanıydı, benim orada olmam için hiçbir neden yoktu. Öyleyse neden orada buluşacaktık?

Asansörde endişem beni bırakmıyordu; geçen her kat sonsuzluk gibi geliyordu.

Sonunda kapılar açıldı ve karanlıkta, dağınık mumların ışığıyla aydınlatılmış bir koridora çıktım. Kapalı bir kapıya giden gül yaprakları izini takip ederken nefesim kesildi.

Kapıya dikkatlice yaklaştım. Kapı kolunu tuttuğumda, keman ve piyanonun yumuşak sesleri havada yankılandı. Önümdeki manzara dikkatimi çekti ve beni suskun bıraktı.

Oda çok genişti, bir ofisten çok balo salonuna benziyordu. Binlerce gül yaprağı zemini süslüyordu ve Mikhaïl'e giden net bir yol oluşturan nefes kesici bir halı oluşturunuyordu. Orada durmuş, bana öyle yoğun bir bakışla bakıyordu ki, bacaklarımın tutmayacağını hissettim.

Kalbim çarparken birkaç adım attım. Tüm sahne bir rüya gibiydi. Birkaç santim uzaklıkta olduğumda elimi uzattı. Tereddüt ettim, sonra elimi tutmasına izin verdim. Aramızda bir elektrik akımı geçti ve gözlerim yaşlarla doldu.

Keman ve piyano, Lana Del Rey'in en sevdiğim şarkısı olan "Love"ı çalarak melodiye devam etti ve bu da gerçeküstü atmosfere katkıda bulundu.

En sevdiğim şarkıyı hatırladığına inanamıyordum.

Orada durduk, kelimelere gerek kalmadan her şeyi anlatan sessiz bir bakış alışverişinde bulunduk. Sadece gözlerimizle bu kadar çok şey ifade edebilmemiz inanılmazdı.

"Merhaba, Sofiya."

Onu orada, uzun boylu ve kendinden emin bir şekilde görünce, ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla izlemekten kendimi alamadım.

Onsuz geçen bu birkaç ayda nasıl aklımı kaçırmadığımı merak ettim neredeyse.

Siyah giyinmiş, Prada gömleğinin kolları kıvrılmış, kolundaki dövmeyle gösteren, uyumlu pantolon ve düşük asılı gümüş bir kolye takıyordu.

Ama beni en çok etkileyen, yüzündeki ince gülümsemeydi.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Müzik bitti ve iki orta yaşlı adamın koltuklarından kalkıp hafifçe selam verdikten sonra sessizce odadan çıktıklarını gördüm.

Ona tekrar baktığımda, sol elinde büyük bir zarf tuttuğunu fark edince şaşkınlığım daha da arttı.

"Tvoye otsutstviye zastavilo moye serdtse drognut', no tvoye prekrasnoye litso vozvrashchayet yego k zhizni. Senin yokluğun kalbimi öldürdü, ama güzel yüzünü görmek onu yeniden hayata döndürdü," dedi titrek bir sesle.

Kafamı yana eğdim, yüzümde şaşkınlık belirgin bir şekilde görünüyordu, onun sözlerini anlamaya çalışıyordum.

Ancak gözlerindeki yoğunluk beni biraz tedirgin etti. Bu durum beni tereddüt ettirdi, kendimi sorgulamaya başladım ve sonunda ona az önce söylediği şeyi tercüme etmesini istemeye cesaret edemedim.

"Burada ne yapıyorsun, Mikhaıl?"

Sıradan bir Cuma öğleden sonra daha önemli işleri yok muydu?

Şu anda Moskova'ya doğru uçakta olması gerektiğini düşünmüştüm. "Senin için buradayım, Sofiya. Her zaman senin için."

Benim için.

Dün gece bana söylediği şeyin aynısı.

"Bütün bunları nasıl başardın?" Binlerce yaprağın güzelce düzenlendiği ve yumuşak ışıkların duvarlarda nazik bir dans oluşturduğu odayı işaret ettim. "Angelo mutlu olmayacak."

Yumuşak bir şekilde güldü, gözleri yüzümü samimi bir şekilde izliyordu. "Onun için endişelenmene gerek yok."

Endişeyle kaşlarını çatıttım. "Ama endişeleniyorum. O benim patronum." Gölümsemesi biraz daha genişledi. "Biliyorum."

"Volk," diye başladım çekinerek.

"Yine Volk mu?"

Yutkundum. "Bu senin adın." "Öyle mi?"

"Evet," dedim, atmosferin daha gergin hale geldiğini hissederek. "şimdiye kadar Moskova'ya varmış olacağını sanıyordum."

"Moskova'ya dönemem." "Neden?"

"Çünkü sensiz geri dönmem mümkün değil."

Onun sözleri havada asılı kalmış gibi, elektrikli ve yüklüydü.

Kalbim hızla atıyordu, şaşkınlık, mutluluk ve biraz da endişe karışımı beni sarmıştı.

Sanki bir duygu fırtınası kopmuş, damarlarımdan dolaşarak beni hem heyecanlandırmış hem de onun başka ne söyleyeceği konusunda belirsiz bırakmıştı.

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldadım.

O başını salladı. "İstemiyorum."

"Ben..." diye başladım, ama o nazıkçe sözümü kesti.

"Kelimelerle aram iyi değildir," diye itiraf etti, sesi kırılğan bir tondaydı. "Ama benim için ne kadar değerli olduğunu anlamanı istiyorum, Sofiya."

Yavaş hareketlerle elindeki zarfı açtı ve içindeki katlanmış mektubu ortaya çıkardı. Mektubu dikkatlice çıkarırken parmakları hafifçe titriyordu.

"Bunu New York'a gelmeden önce yazdım. Lütfen, sana okusam." Merakla başımı salladım.

Derin bir nefes aldı ve okumaya başladı. "Yollarımız keşiştği andan itibaren dünyam değişti. Seni tanıyana kadar aşkı hiç anlamamıştım – aşkın parçalanmış bir kalbi nasıl onarabileceğini ve hayatın en karanlık köşelerini bile nasıl aydınlatabileceğini."

Gözleri mektupta kalmış olarak okumaya devam etti. "Seni ilk gördüğümde, bir parçam direndi, içimde uyandırdığın duygulardan nefret etti. Yine de, içimde derinlerde bir şeylerin filizlendiğini inkar edemedim."

"Beni en kötü halimde gördün, yanlış bulacağın şeylere, hatta sana acı veren şeylere tanık oldun. Buna rağmen, içimdeki iyiliği aramaktan hiç vazgeçmedin," dedi, sesi hafifçe titriyordu.

"Seni güzel yapan da bu – sadece dış görünüşün değil, içinden gelen güzellik. Senin kadar saf ve melek gibi birini hak etmediğimi biliyorum, ama seni tanıdığım günden beri başka hiçbir kadın aklımdan geçmediğini anlamamı istiyorum."

Elime uzanıp başparmağımı onun parmak eklemlerine sürtünce derin bir nefes aldı.

"Sadece senin dokunuşunu tekrar hissetmek için dünyanın derinliklerine bile giderdim. Senin kahkahanı duymak için defalarca ölümle yüzleşirdim. Senin öpücüğünü tatmak için kendimi alçaltırdım."

Durakladı, gözlerini kaldırıp benimkilere baktı, bakışlarında beni esir alan bir kırılganlık vardı.

"Çok üzgünüm – tanıştığımız şekilde, seni benim karmaşık dünyama çektiğim için ve masumiyetini elinden aldığım için üzgünüm. Ama şunu bilmeni istiyorum ki sana aşığım – kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derin bir aşk ve bu aşk son nefesimi verene kadar benimle kalacak."

Derin bir nefes aldı ve zarifçe bir dizinin üzerine çöktü.

Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

Gözleri kararlılıkla benimkilere kilitlendi.

"Zamanlamanın yanlış olduğunu ve affetmenin imkansız görüldüğünü biliyorum," dedi, sesi ağırlaşmıştı. "Ama sana sormak üzere olduğum şey, kalbimin derinliklerinden geliyor."

Durakladı, gözleri sabit, sonra cebinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı.

Kutuyu açtığı anda nefesim kesildi, yumuşak ışıpta parıldayan göz kamaştırıcı bir elmas ortaya çıktı.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Kolay olmayacağını ve önümüzdeki yolun zorlu olacağını biliyorum, ama bunu birlikte, el ele, yürek yüreğe yüzleşmek istiyorum. Çünkü sen hayatımın aşkıydın."

Ağlamamak için elimi ağzıma götürdüm.

"Sofiya," diye fısıldadı, sesi neredeyse bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Benimle evlenir misin?"

Bölüm

Kırk Beş

“Gerçeklik sonunda hayallerinden daha iyi olduğunda uyuyamadığında, aşık olduğunu anlarsın.”

— Dr. Seuss

Sofiya

“Ne yaptın?”

Jade'in gözleri inanamama hissiyle büyüdü ve az önce söylediğim şeyi sindirirken kafasının üzerinde soru işaretleri uçtuğunu neredeyse görebiliyordum.

Ben iç geçirdim. "Kaçtım."

"Sen... kaçtın mı?"

"Evet..."

"Tamam, bir dakika bekle. Bakalım doğru anlamış mıyım: Aşık olduğun adam elinden geleni yapıyor, en sevdiğin çiçeklerin yapraklarıyla seni yağmuruna tutuyor, Shakespeare'i kıskandıracak bir aşk mektubu yazıyor, en sevdiğin şarkıyı çalması için bir orkestra tutuyor ve hepsinin üstüne benim dairemden daha değerli bir yüzükle taçlandırıyor... ve senin cevabın ortadan kaybolmak mı?"

Tamam, o böyle söyleyince, kulağa oldukça saçma geldi. Ama o anın heyecanı içinde, panik beni ele geçirdi.

"Evet, biliyorum, çılgınca geliyor," diye iç geçirdim ve hayal kırıklığıyla başımı salladım.

O kahkahaya boğuldu ve "Aman Tanrım, beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun. Sana 'Efsanevi Bir Evlilik Teklifi Karşısında En Beklenmedik Tepki' ödülü vermeliler" dedi.

"Biliyorum Jade," diye inledim. "Sadece... panikledim."

O benden Rusya'yı terk etmemi istediğinde içime çöken bu boşluk hissini atlatmak için aylarca uğraştım.

Nihayet normal bir hayat gibi hissettiren bir rutine alıştığımı düşündüğüm anda, o bir yıkım topu gibi sahneye geri döndü ve benim bir araya getirdiğim her şeyi yok etmeye hazırdı.

Sanki evren benim huzuruma karşı intikam peşindeymiş gibi.

MikhaİL tek dizinin üzerine çöktüğünde, o parlak elmas neredeyse gözlerimi kamaştırıyordu, bakışları sevgi ve kararlılığın karışımıydı, sözleri havada tatlı bir melodi gibi yankılanıyordu — hepsi çok fazlaydı.

Hiç düşünmeden, arkama bile bakmadan kaçtım; gözyaşları yüzümden akıyordu ve dudaklarımdan hıçkırıklar çıkıyordu.

Beni durdurmaya çalışmadı ve peşimden gelmedi. Beni

öylece bırakıp gitti.

Kendimi Jade'in numarasını çalgınca arayarak buldum, ona spa'ya gitmemesi için yalvarıyor ve gece onun evinde kalabilir miyim diye soruyordum.

Ve böylece kendimi onun kanepesinde, hayatım pahasına yastığa sarılıp, kahve masasında soğumuş vanilyalı elma çayımı içerek buldum. Jade, koltuğuna kıvrılmış, bir yandan şok, bir yandan eğlence dolu bir gülümsemeye, sanki bir sitcom sahnesinde yakalanmış gibi duruyordu.

"Onu seviyor musun?"

Boğazım düğümlenerek iç geçirdim. "O kadar basit değil."

"Anlıyorum, canım," diye cevapladı. "Ama bu karmaşa ne olursa olsun, onu hala seviyor musun?"

Tabii ki onu seviyorum, diye itiraf ettim kendime, düşüncelerim yüzlerce vahşi at gibi koşuşturuyordu.

Ama bu o kadar basit değil, değil mi?

Bu zamanlama, hayatımızda bulunduğumuz nokta, kendimizi içinde bulduğumuz karmaşa ile ilgili.

Duygular inkar edilemez, her zamanki gibi güçlü, ama belirsizlik ve kafa karışıklığının labirentine dolanmış durumda.

Aşk bu karmaşayı gerçekten düzeltebilir mi?

Kurduğumuz duvarları yıkıp korkularımızı yok edebilir mi?

Peki ya ben? Onu sevmenin gerçek anlamıyla yüzleşecek cesaretim var mı?

Jade'in bakışları benimkilerle buluştuğunda, sabrı hissedilebilirdi, sorusu bir can simidi gibi havada asılı kalmıştı.

Bu, tipik bir aşk hikayesi değil, orası kesin.

MikhaİL hayatımda hem bir kasırğa hem de bir çapa oldu – beni kaçırdı, aağıladı, hatta gözlerimin önünde canlar aldı.

Aramızda uzun süredir devam eden, acı ve öfkenin karışımı olan kin hakkında ise hiç bahsetmeyeyim bile.

Ama öte yandan, hikayenin daha fazlası var.

O, kaosun ortasında benim kurtarıcım, koruyucum oldu.

Onun sert elleri acımı dindirdi, sözleri kalbimi okşadı ve gözleri en karanlık anlarımda bana güven verdi.

Peki, tüm bunlar beni nereye götürüyor?

Daha yumuşak anlar kabuslardan daha ağır basabilir mi?

Çalkantılı bir dönemde doğan bir bağ, bir şekilde normal, sağlıklı bir aşka dönüşebilir mi?

Jade'in bakışlarını tutarken, bir şeyin farkına vardım.

Yaşadığımız fırtınalara rağmen, mantığın ötesinde, onu seven inkar edilemez bir yanım var – hem karanlığını hem de ışığını.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak, yastığa daha sıkı sarılırken tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Onu seviyorum."

"Ama?"

"Ama çok korkuyorum. Kendimi bırakıp onun kollarına atarsam, hayatımın kontrolünü ona teslim etmiş gibi olacağımdan korkuyorum – iyi, kötü ve çirkin olan her şeyi – sanki tüm sorunlarımız halının altına süpürülmüş gibi. Bunun geçici bir dönem olabileceğı, onun benden daha olgunlaşıp, alıştığı türden kadınlarla daha mutlu olacağı sonucuna varabileceğı korkusu beni rahatsız ediyor."

Durakladım, titrek sesimi sabitlemek için derin bir nefes aldım, dudaklarımdan yumuşak bir hıçkırık kaçtı. "Ve gerçek şu ki, sevmekten korkuyorum. Birinin bana bakması, gördüğü her şeyi içtenlikle sevmesi, beni değer vermesi, takdir etmesi - bu beni dehşete düşürüyor. Onun katmanları soyup, benim düşündüğü kadar harika olmadığını keşfedeceğı düşüncesi beni rahatsız ediyor. Ama en büyük korkum, Jade, onun sevgisine bağımlı hale gelmek ve sonra onu kaybetmek, her şeyi mahvetmek."

Sözler havada asılı kalırken, endişelerimin yükünü evrene bırakır gibi titrek bir nefes verdim.

Jade koltuğundan kalktı ve odayı geçerek kanepeye doğru yürüdü.

Arkamda yerini aldı ve sonra hafif bir iç çekişle bana sarıldı, beni kendine yakın tuttu.

"Korkmak normaldir," dedi, sesi kulağında yumuşak bir fısıltı gibiydi. "Aşk korkularımızı ortadan kaldırmaz; adım adım onlarla yüzleşmemize yardımcı olur. Ve sen, canım, sandığından çok daha güçlüsün."

Yavaşça nefes aldım ve sordum, "Hiç aşık oldun mu?" "Evet."

"Nasıl bir şeydi?"

"Yavaş çekim bir kalp kırıklığı gibiydi. O beni hiç sevmedi, ama ben ona hayatımı verecek kadar her şeyimi verdim," diye acı bir kahkaha attı. "Ama benim durumum farklıydı. Volk seni seviyor ve senin mutluluğunu istediği için seni bırakacak kadar çok seviyor. Benim durumumda ise, defalarca kullanıldım ve sonra kirli bir çorap gibi bir kenara atıldım."

Onun sözlerini duyunca içimi bir hüzün kapladı.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm," dedim nazikçe. "Sen çok daha fazlasını hak ediyordun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sen de tüm mutluluğu hak ediyorsun. Korkunun seni bundan alıkoymasına izin verme."

Apartmanın kapı zili çaldı ve konuşmamızı aniden böldü. Aynı anda kanepeden kalktık.

Jade kapıya doğru yürüdü, çıplak ayakları onu ileriye doğru götürdü, uzun saçları sallanıyordu. Bir kez olsun rahat bir kıyafet giymişti – kıvrımlarını saran beyaz keten şort ve dekoltesini ortaya çıkaran beyaz spor sütyen.

Kapıyı açtığında, beklenmedik bir manzarayla karşılaştık: Mikhaël ve Angelo.

Jade'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve kalbim bir an durdu.

Mikhaël'in gözleri anında benimkilerle buluştu ve kalbimi ısıtan nazik bir gülümsemeyle bana baktı.

"Merhaba, Bayan Whitenhouse," dedi Angelo, gözleri Jade'i baştan aşağı süzerken çenesi hafifçe titredi.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar ona çevirdi.

Jade kapıyı kapatmak için harekete geçti, ama Angelo hızlı davrandı, kapıyı itip tereddüt etmeden içeri girdi.

"Siz gerçekten sinir bozucu bir kadınsınız Bayan Whitenhouse, ofis dışında bile," dedi Angelo, gözlerini devirerek.

"Bunu söyleyen, tanıdığım en sinir bozucu adam," diye karşılık verdi Jade, kollarını kavuşturarak. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Mikhaël'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek sessiz kaldım.

"Senden bir ricada bulunmak için geldim. Avustralya'ya gidiyorum ve tesadüfen Bay Volkov'la karşılaştım," diye açıkladı Angelo. "Müsait misin?"

Avustralya'ya seyahat mi? Bu benim için yeni bir haber.

Angelo ülkeyi terk edeceğinden hiç bahsetmemişti. "Hayır..."

"Evet, boş. Ben çıkmak üzereydim," diye Jade'in sözünü kestim.

Soğuk çayımı lavaboya koydum ve herkesin bakışlarından kaçınarak siyah Doc Martens botlarımı giydim.

"Emin misin?" diye sordu Jade, sesinde endişe vardı. "Bu gece burada kalabilirsin. Bir pijama partisi yapıp Magic Mike'ı izleyebiliriz! O filmi uzun zamandır izlemedim, tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

Başımı kaldırdım, gözlerim limon kadar büyümüştü ve yanaklarım kızarmıştı. "Ben..."

"Magic Mike mı?" Mikhaïl'in sesi araya girdi.

"Evet, Yunan tanrıları gibi görünen erkek striptizciler," dedi Jade gülerek, yüzünü yelpazeyle serinletirken. "Siz erkekler bir iki şey öğrenebilirsiniz; dünya çok daha iyi bir yer olurdu eğer..."

Utanç duyarak, hızla ayakkabılarımı bağladım, deri ceketimi aldım ve cebimden saç tokası çıkarıp saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım.

"Ben iyiyim Jade. Sana sonra mesaj atarım."

Angelo'ya zoraki bir gülümseme gösterip kapıya doğru yöneldim, ama Mikhaïl yolumu keserek önümü kapattı.

Gözlerim göğsüne indi, sonra yavaşça yükseldi ve kolyesinin durduğu boyun çizgisini takip etti. Uzanıp ona dokunmak, onu kendime yaklaştırmak için bir dürtü belirdi. Yukarı doğru devam ettim ve sabırla benimkini bekleyen dudakları ve koyu renkli gözleriyle buluştum.

"Seni bırakayım."

Kalbim bir an durdu.

Gergin atmosferde sözsüz bir anlayış vardı. Sanki gözleri, daha önce kaçtığım için beni affediyor gibiydi.

Başımı salladım, dudaklarımdan tereddütlü bir gülümseme süzüldü. "Tabii, bu çok iyi olur."

Kenara çekildi ve ilerlemem için işaret etti. Dönüp

Jade'e veda ettim.

"Söylediğimde ısrarcıyım," diye Jade'in sesi odanın diğer ucundan yankılandı.
"Gerçek bir Magic Mike gösterisine bile gidebiliriz; Brooklyn'de her..."

Mikhaïl kapıyı sertçe kapatarak onu susturdu. Gülmeme engel olarak dudaklarımı sıkıca kapattım.

Erkekler ve egoları.

Daireme kadar olan yol sessiz geçti, New York trafiği bizi bir battaniye gibi sarmıştı.

Başımı pencereye yaslayıp saçlarımı kalkan olarak kullandım, gözlerimi kapattım ve onun düzenli, derin nefeslerini dinledim.

Sonra birden fark ettim: Onu her gün yanımda tutabilir, yanında uyanabilir, istediğim zaman onunla aynı alanı paylaşabilirdim. Ona bağımlı olmaktan korktuğuma kendimi ikna etmişim, ama çoktan bağımlı olmuşum.

Artık geri dönüş yoktu ve bu çok korkutucuydu.

Gökyüzü karanlık ve bulanık görünüyordu, bu da beni yatağa girip bütün gün uyumak istememe neden oldu.

Kendimi oyalayabilmek için Magic Mike'ı izlemek o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyordu.

"Geldik."

Gözlerimi açtım, gerindim ve çantama uzandım.

Ona baktım, ama o önünü dik dik bakıyor, direksiyonu sıkıca tutuyordu.

Çenesi titriyordu ve saçları biraz dağınıktı. Onun saçlarını kulağının arkasına düzeltmeden duramadım.

Dokunduğumda vücudu gerildi.

Derin bir nefes aldı, sonra kapısını açtı ve benim tarafıma dolaşarak kapıyı benim için açtı. Bana yardım etmek için elini uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve elini tuttum.

Kapıyı kapattı ve başımı arabaya dayayarak bana yaklaştı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve ben gözlerimi

kapattım. Boynumun kıvrımını nazikçe öptü.

"Susadım," diye fısıldadı, sıcak nefesi omurgamdan aşağı titremeye neden oldu.

Onu içeri davet etmek konusunda tereddüt ettim, ama henüz gitmesini de istemiyordum.

"İçeri girmek ister misin?" diye sordum, yanaklarımın kızardığını hissederek.

O başını salladı ve ben öncülük ettim.

"Dasha nerede?" diye sordu Mikhaël.

Dasha birkaç haftadır bir çiçekçide çalışıyordu. Hayatına biraz normallik getirmesi için ona bir iş bulmasını tavsiye etmiştim. Orada birkaç arkadaş bile edindiğini görmek beni çok sevindirdi.

"Hafta sonu için bir arkadaşıyla Boston'a gitti." Mikhaël mırıldandı.

Dairem üçüncü kattaydı ve asansör her zaman bozuktu.

Merdivenleri çıkmak maraton koşmak gibiydi ve daha fazla egzersiz yapmam gerektiğini sürekli hatırlatıyordu.

Katımıza vardığımızda ona baktım. O tamamen iyi görünüyordu, ben ise neredeyse nefes nefeseydim.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedim, kapıyı açıp ona içeri girmesini işaret ettim.

İçeri girdi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Hala biraz dağınık, değil mi?" diye alay etti, gözleri dairemde yaramazca dolaşıyordu.

Garip bir şekilde güldüm. "Evet, ne yazık ki ama düzenleme devam ediyor. Açılmamış kutular benim yeni dekorasyon stilim oldu galiba. Sanırım henüz tam olarak yerleşemedim."

Oturma odasına girdi ve kanepeden kırmızı bir sütyen aldı, iki parmağıyla tutarken eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

Nefesimi tuttum ve hızla ayakkabılarımı çıkardım, yanına gittim, sütyeni elinden aldım ve kapıyı kapatmadan önce yatak odama attım.

Çok utanç verici.

Mutfakta dolaşarak temiz bir fincan ararken, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Sade kahve?" diye sordum, sesim biraz nefes nefeseydi.

"*Da, dorogaya.*"

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı.

Yanaklarımdan ve boynumdan yayılan ateşli kızarıklığı gizlemek için içgüdüsel olarak arkamı döndüm.

Bana öyle demesini çok *seviyorum* ve eminim o da bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Hızla kahvesini hazırlamaya başladım, oturma odamda dolaşmasından başka bir şeye odaklanabileceğim için rahatlamıştım. Eşyaları eline alıp incelediğini ve bulduklarına ara sıra güldüğünü duyabiliyordum. Bu tuhaf bir şekilde sevimli ve dikkat dağıtıcıydı.

"Neden tam olarak yerleşmedin?"

Kafesini getirirken, kasıtlı olarak gözlerine bakmaktan kaçındım ve kanepeye oturdum.

Bacaklarımı çaprazlayarak, mini eteğimin çok yukarı çıkmadığından emin olmak için düzelttim.

Bir an tereddüt ettim ve gergin bir şekilde su bardağımın kenarını parmağımla okşadım.

Neden?

Çünkü içimdeki küçük, utanç verici bir parça hala onun benim için geri döneceğini umuyordu. Ve şimdi, onun karşısında otururken, gerçeklik beni vurdu.

O gerçekten buradaydı, sadece bir rüya ya da uzak bir anı değil, tam da benim oturma odamda.

Bana evlenme teklif etmesi, sanki bir filmde çıkmış gibi geliyordu — beni hem heyecanlandıran hem de... kaybolmuş hissettiren beklenmedik bir gelişme.

"Bilmiyorum," omuz silktim, gözlerim sanki gerçeklerden kaçmak istercesine odayı taradı. "Alexsei'nin bana bu daireyi verdiği için çok nazik olduğunu biliyorum ve ona çok minnettarım, ama burası bana evim gibi gelmiyor."

O da yanıt olarak mırıldandı ve kahvesinden bir yudum aldı. Ardından gelen sessizlik beni tedirgin etti.

Sessizliği her zaman tuhaf ve rahatsız edici bulmuşumdur.

Başka birinin yanında sessizce oturmak kaygımı artırır; doldurmam gereken garip bir boşluk gibi hissettirir.

"Bugün için üzgünüm. Panikledim ve ben..." diye başladım, sesim kesildi.

sess

izliğ "Seni benimle evlenmeye asla zorlamayacağım, Sofiya. Ben pislik değilim."

e

göm

öldü

.

. Sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum."

Ona geri ödeme düşüncesi zihnimi çok meşgul ediyordu; özellikle de yıllık maaşımı aştığını düşünürsek, bu on yıllarımı alabilirdi.

"Paramı sakla," dedi, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümsemeyle, gözleri benimkilerle buluşuyordu.

Tanrım, o çok yakışıklı.

"Sanırım gideceğim," diye devam etti, boş fincanını sehpa koyup koltuğundan kalktı.

Aniden içimde bir şey kırıldı.

Panik hissettim ve hızlıca hareket ettim, neredeyse çayımı döküyordum.

Ona doğru koştum ve arkadan kollarımı ona doladım, alnımı sırtına dayadım, ellerimi beline sıkıca doladım. Vücudu, yaşayan bir heykel gibi sağlam ve güçlüydü.

Bir an için hazırlıksız yakalanmış gibi kaskatı kesildi.

Sonra gerginliği kayboldu ve benim kollarımda rahatladı.

Derin bir nefes alırken göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordum. Bir an için ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Zaten ne söylenebilirdi ki?

O, kalbimin onun için nasıl çarptığını, zihnimin sadece onunla ilgili düşüncelerle nasıl dolduğunu zaten hissedebiliyordu.

Elini benimkinin üzerine koydu ve nazikçe benim elimi gevşetmeye çalıştı. Ben daha sıkı tuttum, sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadım, neredeyse duyulmayacak kadar. "Evet, istiyorsun."

Hâlâ ona tutunarak başımı salladım. "İstemiyorum."

Sabrı sarsılmış gibiydi ve vücudunda gerginlik hissettim. "Bir kadın bir erkeğin teklifini reddettiğinde, bu genellikle onun lanet olası bir sinyaldir," dedi, sesinde hayal kırıklığı vardı. "O yüzden bırak beni."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Sert sözlerinin arkasında, bir parça güvensizlik de hissettim. Dışarıdan hiç etkilenmemiş gibi görünse de, içten içe benim davranışlarımdan onu ilk başta fark ettiğimden daha fazla incittiğini biliyordum.

"Sadece panikledim," diye boğuk bir sesle söyledim.

Sert bir hareketle ellerimi belinden ayırdı ve fırtınalı gözlerle bana döndü. "Benimle oyun oynama."

"Oynamıyorum."

Yaklaşarak burnu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştı. "Senin için gururumu bir kenara bıraktım, ama bir daha yapmayacağım. O yüzden sözlerine dikkat et, Sofiya."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Öyle demek istemedim... Seni incitmek istemedim."

"O zaman bırak bırak bırak diye diye hayal kırıklığı yüzüne yanaklarını yanaklarını kızarttı. "Bana böyle sarılmak beni delirtiyor."

"Yapamam," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım, dokunuşumun altında kalbinin hızla attığını hissettim.

"Neden?"

Başımı salladım, parmak uçlarımda yükselerek onu öpmek istedim, ama o başını çevirdi.

Kararımı değiştirmeden yanağına öptüm, sonra yavaşça boynunu yalayıp nazikçe ısırdım.

Yumuşak bir iniltiyle saçlarımı sıkıca kavradı. "Neden, Sofiya?"

Dudaklarımı ısırdım, söylemek istediğim üç kelimeyi söylemeye korkuyordum.

"*Ty svodish' menya s uma. Beni deli ediyorsun,*" diye mırıldandı ve saçımı bırakarak.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Gerçek dilimin ucundaydı, ama korku beni sessiz kalmaya zorladı.

O benim içimde uyandırdığı karmaşık duyguları nasıl ifade edebilirdim ki?

?

Onun varlığının hayatımı tamamen altüst ettiğini nasıl anlatabilirdim?

Her şey o kadar karmaşıktı ki, kelimelere dökmek çok zordu. Titrek bir nefes aldım. "Tekrar sor."

O, açıkça sinirlenmiş bir şekilde alaycı bir şekilde güldü.

Elini saçlarında gezdirerek benden uzaklaşıp teras penceresine doğru yürüdü.

Teras penceresine doğru uzaklaştı. Pencereleri açtı, dışarı çıktı ve başını eğerek korkuluğa yaslandı.

Bir parçam, bu sefer onu çok fazla zorladığımdan korkuyordu. Kanepeme oturup sırtına bakarken dakikalar saatler gibi uzadı.

Cesaretimi toplayarak, sonunda ona terasta katıldım. New York'un gece ışıkları etrafımızı aydınlatıyordu.

"Volk, ben..."

"Bana bir daha Volk de, bu boktan şehirdeki herkes benim gerçek adımlı bilsin diye seni burada sertçe becereceğim."

Bana doğru döndü, kolları göğsünde çaprazlanırken pazıları gerildi, gözleri benimkilere kilitlendi ve bana cüretkar bir meydan okuma attı.

Aramızdaki gerilim yoğundu, boğucuydu ve damarlarımdan adrenalin akışını hissedebiliyordum.

"Cesaretin varsa dene," diye ekledi.
Yutkundum, göğsüm sıkıştı. *O kadar*
cesur olmadığımı biliyordum.

"Ben masum bir bebeğin ölümü ve üç kötü insanın komplosunun ürünüüm. Bütün bunları nasıl görmezden gelebilirsin? Ya annem gibi olup o korkunç şeyleri yaparsam? Ya..."

"Sen Victoria ya da Elena gibi değilsin."

"Şu anda öyle olmayabilir, ama kim bilir," omuz silktim, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. "Belki de onların kötülüğü benim DNA'mda yatıyor, uykuda ve canlanmayı bekliyor. Belki de ben de onlar gibi doğuştan bozuk biriyim. Mantıklı gelmeyebilir, ama ne kadar korktuğumu anlamanı istiyorum."

"Sofiya, seni senin bile farkında olmadığın şekillerde tanıyorum. Onlara hiç benzemiyorsun."

"Igor benim yüzümden öldü," dedim, gözyaşlarım akarken sesim kısıldı. Gözlerimi sıkıca kapattım, aramızda asılı duran sözlerimin dayanılmaz ağırlığını hissederek. "O senin için bir baba gibiydi ve benim yüzümden, benim varlığım yüzünden vuruldu." Suçluluk duygusuyla boğulmuş bir şekilde kollarımı kendime doladım. "Beni nefret etmelisin, ya da en azından olanlar için beni öldürmek istemelisin."

Birkaç saniye geçti ve caddeden gelen birkaç arabanın kornası duygularımın sisini dağıttı.

"Senin suçun değildi," diye fısıldadı.

Kafamı salladım.

İçten içe, ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

Ben olmasaydım, bu dünyada sahip olduğu tek baba figürü ve ailesi elinden alınmazdı. Hayatındaki varlığım ona o kadar çok acı verdi ki, neden hala beni istediğini anlayamıyorum.

"Çok korkuyorum, Mikhaıl," diye itiraf ettim sonunda, sesim zar zor duyuluyordu.

O, sinirli bir kahkaha attı ve yine bana sırtını döndü. "Benden mi korkuyorsun?"

"Evet," diye cevapladım, sesimde istemeden ortaya çıkan bir dürüstlük vardı.

"Neden?"

"Ben... Ben, benim sadece geçici bir heves olduğunu fark ettiğinde bana ne yapabileceğinden korkuyorum," diye devam ettim, kendimi savunmasız hissederek.

"Korkarım ki

bana olan hislerin kaybolduğunda beni terk edeceğinden korkuyorum."

"Beni böyle mi görüyorsun?" diye sertçe sordu.

Onun sözleri beni suçluluk duygusuna sürükledi, onun ne kadar incindiğini fark ettim.

Ama bu kadar açıldıktan sonra geri adım atamazdım.

"Senin hakkında ne düşündüğümle ilgili değil," dedim, sesim hafifçe titriyordu.

"Kendi korkularıyla ilgili."

"Peki ya benimkiler?" diye karşılık verdi. "Sence benim de kendi şüphelerim yok mu?"

Yutkundum, aniden gözlerinde dönen karmaşık duyguların farkına vardım.

Belki de çok çabuk yargılamıştım, kendimi savunmasız hisseden tek kişinin ben olduğumu varsaymak için çok aceleci davranmıştım.

"Ben de seni kaybetmekten korkuyorum, Sofiya."

Bana doğru döndü, çenesi sıkı, gözlerinde öfke parlıyordu.

Söylediklerini düşünürken boğazımda bir düğüm hissettim, belki de kabul etmek istemediğim kadar birbirimize benziyorduk.

"Ben sadece... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Mikhaïl."

Aramızdaki mesafeyi kapattı, nazıkçe yanağımı avuçladı. "Bırak ben halledeyim. Tek yapman gereken bana güvenmek."

Kulağa çok basit geliyordu, ama belki de aşk budur: şüphelerine rağmen inançla bir adım atmak.

"*Ya tebya lyublyu, seni seviyorum,*" diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni o kadar çok seviyorum ki, her düşüncem, yaptığım her şey ve aldığım her nefes senin etrafında dönüyor." Eli yanına düştü. "Ama benimle dalga geçmene izin vermeyeceğim."

Yavaşça başımı salladım, kollarımı boynuna doladım ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım. Tanıdık kokusu beni sardığında, karnımda kelebekler dans etmeye başladı.

Kendimi *evimde*
hissettim. *O benim*
evim.

"Bir daha sor," diye fısıldadım, gözlerine bakmak için biraz geri çekildim.

"Lütfen."

Yüzümü inceledi.

Geri çekildim, ona biraz mesafe bıraktım.

Bir an bekledi, sonra yavaşça bir dizinin üzerine çöktü.

Cebinden küçük, kadifemsi Tiffany kutusunu çıkardı ve açtı, narin platin bir yüzük üzerinde mikro pavé elmaslarla süslenmiş muhteşem bir tek taş yüzük ortaya çıktı.

Bana baktı.

"Kalan her nefesimi senin yanında geçirmek istiyorum. Her gün, senin yanımda olduğun için kendimi şanslı hissederek uyanmak istiyorum. Tüm sırlarını, hayallerini ve rüyalarını bilmek ve onları gerçeğe dönüştürmek istiyorum. En önemlisi, kalbini benim kalbimin yanında tutma onuruna erişmek istiyorum."

Sonra yüzüğü kutudan çıkardı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sofiya, benimle evlenir misin?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve ona gülümsemeden edemedim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle yüzünü kavradım.

"Evet," diye fısıldadım. Eğilip onu öptüm. "Milyonlarca kez evet!" "*Moya lyubov, aşkım,*" diye gülerek beni kollarının arasına aldı ve beni döndürdü. "Beni gezegendeki en mutlu adam yaptın." Birlikte güldük, o anın sevinci bizi sardı.

Ona sarıldım, hem tüy kadar hafif hem de kollarında tamamen sağlam hissediyordum.

"Şimdi benimle seviş, *nişanlım,*" dedim, o beni yatak odama taşıırken gülüşüm yavaş yavaş kesildi.

Bölüm

Kırk Altı

"Mutluluk ancak paylaşıldığında gerçektir."
— *Jon Krakauer*

Sofiya

"Tekrar söyle," diye fısıldadı Mikhaël, hareketleri daha da şiddetli hale geliyordu.

Başımı sallayarak onu geri itmeye çalıştım.

Vücudumuz terden kaygandı ve kıyafetlerimiz çoktan atılmıştı.

İki orgazmdan sonra, maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım.

Misyoner pozisyonuna geçti, kollarımı başımın üstüne sabitlerken bacaklarım beline dolanmıştı.

Hareketlerinin ritmi beni titretti ve boğazımdan bir inilti kaçtı.

"Artık senin kocanım, *dorogaya*," diye kulağıma fısıldadı ve sonra sertçe ısırdı.

"Bana itaat etmelisin."

"Henüz değil," diye nefes nefese söylemeyi başardım.

"Evet dediğin anda ruhunu bana sattın," diye gülerek boynumu sertçe ısırdı ve yarayı yaladı. Gözlerimi kapatıp konuşamayınca hızını artırdı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," diye inledim, o göğüslerimi okşarken, ağzıyla meme ucumu yakaladı. "Seni çok seviyorum."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, beni daha sert becerdi, bir eli boğazımı sıkıca kavrarken, diğer eli kalçalarımı sıkıca tuttu. Dudakları kulağımın boyunca kayarak ıslak bir iz bıraktı.

"Siktir, evet," diye fısıldadı kulak mememe, diliyle onu okşayarak. "Sadece ben. Sen sonsuza kadar benimsin ve aksini söyleyen herkesi öldürürüm."

Artık konuşamıyordum bile, vücudum ateşle titrerken sadece nefes almaya çalışıyordum.

Tırnaklarım sırtına batıyordu, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteren izler.

"Tanrım," diye nefes verdim. "Bunu seviyorum." "Beni mi, yoksa sikimi mi?" diye güldü.

Gözlerimi devirdim ve tırnaklarımı derisine daha da batırdım. "İkisini de."

"Çünkü ben senin için yaratıldım, *dorogaya*," dedi göz kırparak, dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Gülümsemeden edemedim. "Sen de benim için yaratılmışsın."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"Hadi, benim için boşal," diye ısrar etti, daha hızlı hareket ederek beni doruğa yaklaştırdı.

Ve sonra beni vurdu, zevk tüm vücudumda patladı.

Kendimi tutamadım ve onun adını o kadar yüksek sesle inledim ki, tıpkı onun söz verdiği gibi, sanki tüm New York duyabilirdi.

Kulağıma fısıldayarak, adını haykırmam ve onun penisi üzerinde boşalmam için beni överek, hareketleri vahşi ve sınırsız hale geldi.

Sonra derin bir inilti çıkardı, boynumu bıraktı ve göğüslerimi kavradı, boşalırken tırnakları etime batıyordu.

Sonra yanıma çöktü, nefesi ağırlaşmıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı, nefesi kulağımda sıcakça hissediliyordu.

Ben başımı salladım ve o beni kendine çekti, ben yüzümü göğsüne yaslarken kollarıyla beni sardı.

"*Itak, eto ray*," diye fısıldadı kafama, alnıma bir öpücük kondurarak.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, ona bakarak.

"*Demek burası cennet*," diye tercüme etti, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kalbim kıpır kıpır oldu.

"Bana biraz Rusça öğretmelisin," diye mırıldandım, gözlerimi ondan ayırmadan. "Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Parmakları sırtımda tembel desenler çizerken dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçtı. "Sana öğretmekten mutluluk duyarım. Ayrıca, dikkatini toplamana yardımcı olacak birkaç yol biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

O, sesini alçaltarak mırıldandı. "*Da*, ve hepsi benim sikimle ilgili — ister ağzında, ister amında, ister..."

Onu şakacı bir şekilde göğsüne hafif bir tokat atarak sözünü kestim. "Sen delisin."
Mikhaîl eğilip dudaklarımı yakalarken, parmaklarımın altında kahkahası
yankılandı. "*Karıma* deli gibi aşığım."

Bölüm

Kırk Yedi

"Kılık değiştirmeyi mükemmelleştirdikten sonra, hayatımızı kandıramadığımız birini aramakla geçiriyoruz."

— Robert Brault

Volk

"Sürprizlerden nefret ederim," diye mırıldandı Sofiya.

Elini tuttum ve onu jetin merdivenlerinden aşağı indirdim.

Küçük elinin pürüzsüzlüğü avucumda rahatlatıcı bir his uyandırdı.

Paylaştığımız çılgın gecenin ardından, tüm dikkatini kendime çekmek istedim.

Bu sabah ona üç günlük bir kaçamak için valizini hazırlamasını söylemiştim. Angelo'ya haber vermiştim, böylece işini kaçırdığı için suçluluk duymayacaktı. Nereye gittiğimizi bilmiyordu ve uçuş görevlilerinin ağzını kapalı tutmalarını sağlamıştım.

Son on saatte, jet uçağının yatak odasında uyuyarak çok zaman geçirdi ve ara sıra beni kucaklamaya çekti. Akşam yemeğinden sonra – en sevdiği limonlu turta ve sığır stroganoff – yine uykuya daldı. Görünüşe göre, benim dayanıklılığım onu çok yormuş. Bu onun sözleri, benim değil.

"Biliyorum, *dorogaya*," dedim nazikçe, göz bağını düzelterek. "Ama güven bana, bu sürpriz buna degecek."

Onu bekleyen arabaya götürdüm ve şoföre başımla selam verdim. Onu karım yapmak için bir gün daha beklemeyi düşünmek bile dayanılmazdı. Onu benim yapmak, tıpkı benim onun olduğum gibi, beni tüketiyordu. Bir yanımda, korku ya da şüpheden dolayı onun sonsuza dek uzaklaşabileceğinden korkuyordum. Harekete geçmeliydim ve bunu çabuk yapmalıyım.

İsterseniz buna zehirli deyin, ama umurumda değildi.

O artık ailemin bir parçasıydı, kalbime kazınmıştı.

Bunun kanıtı olarak benim soyadımı almasını istiyordum.

Ve böylece, onun en değerli hayallerinden birini gerçekleştirmeye ve ilişkimizi her anlamda resmi hale getirmeye karar verdim: yasal, manevi ve fiziksel olarak.

"Gözlerim kaşınıyor," diye şikayet etti, göz bağını ovuşturarak. "Neredeyse vardık." Başının üstüne yumuşak bir öpücük kondurdum.

daha da yakınlaşarak, ilerlerken kollarını belime doladı. "Umarım beni genelev falan götürmüyorsun. Pencerenin önünde sevişmek bir şeydi, ama kalabalığın önünde sevişmek başka bir şey,"

şaka yaptı.

Kıskançlık göğsümü sıkıştırdı. Başka bir erkeğin onu çıplak görmesine izin vermektense, göğsümün kesilip gözlerime asit dökülmesini tercih ederdim. Onu normal kıyafetler içinde düşünmek bile, diğer erkeklerin ona nasıl bakacağını bildiğim için sahiplenme duygumu alevlendiriyordu.

"Kafama fikirler sokmayı bırak."

O güldü. "Ben de açım, Mikhaël. Beş dakika içinde bana yemek vermezsen, nişanımızı bozarım."

Şoför bizi özel villanın girişine doğru yönlendirirken, heybetli kapı açılırken ben de güldüm. Önümüzde, muhteşem deniz uzanıyordu, güneş ışığı masmavi sularda dans ediyordu.

Villa, sahil şeridinde zarıf bir şekilde yer alan muhteşem bir lüks cennetti; mahremiyet ve huzur vaat ediyordu.

Girişe yaklaştığımızda, gözüm kusursuz siyah takım elbiseler giymiş, her biri bembeyaz papyonlarla süslenmiş üç majordomo'ya takıldı.

"Üzgünüm, *dorogaya*," diye fısıldadım kulağına, dudaklarım onun cildine değiyordu. "Ruhunu şeytana çoktan sattın. Artık geri dönüş yok."

O gülümsedi. "Ne heyecan verici."

El ele tutuşarak arabadan inmesine yardım ettim. Personele rahat bir selam verdikten sonra, onu yavaşça eve ve terasına doğru götürdüm. İleride, kayalarla çevrili büyük bir havuz batan güneşte parılıyordu, deniz dalgalarının yumuşak sesleri havada yatıştırıcı bir melodi yaratıyordu.

"Denizin kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandı.

Arkasına yaklaşarak, kollarımı beline doladım, yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve onu öpücüklerle doldurdum.

Sonunda, göz bağını dikkatlice çıkardım.

"Santorini'ye hoş geldin."

Kalbim hızla çarparak terasta dolaşırken siyah kravatımı düzelttim ve saatimle oynadım. Avuç içlerimde ter damlacıkları oluşmaya başladı ve içimde biriken gerginliği gidermek için ellerimi sıkıp açtım. Hatta boynumu eğip çatırdatarak baskıyı hafifletmeye çalıştım.

Siktir, hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Dün gece buraya geldikten sonra, onun için işler gerçekten duygusal bir hal aldı. Yirmi dakika boyunca ağlayarak bana sarılmaya devam etti, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi. Ulaşabildiği her yeri öperek bana ne kadar minnettar olduğunu gösterdi. Hayatım buna bağılıymış gibi ona sarıldım, vücudunun benimkine bastırıldığı hissi içime çekti.

Güneş ufukta batarken, sahile sıcak, altın rengi bir ışık yayarken, rahat bir piknik yeri hazırladık. Hafif bir esinti eteğinin kenarlarını kaldırırken, kumların üzerinde oturup, birlikte yaptığımız yolculuğun mükemmel bir sonucu gibi hissettiren bir yemeğin tadını çıkardık.

Altımıza battaniyeler serilmiş, üzerlerine lezzetli bir ziyafet serpilmişti. Özel aşçımız beklentilerimizi aşarak, Yunan mutfağının özünü yansıtan bir ziyafet hazırlamıştı: ev yapımı musakka, ızgara ahtapot, *Tsoureki* ve klasik feta peynirli Yunan salatası.

Yemek yerken Sofiya yirmi soru oyunu oynamayı önerdi.

Babam, en sevdiğim filmler ve hobilerim hakkında sorular sorarak benimle ilgili her şeyi öğrenmek istedi.

Sohbetimiz sırasında, babamla parkta onun en sevdiği limonlu kekle doğum günümü nasıl kutladığımızı anlattım. "Scarface" filmini çok sevdiğimi itiraf ettiğimde, o eğlenerek gözlerini devirdi.

Sohbetimiz daha sonra dövmelere kaydı ve bir sonraki dövmem için planımı açıkladım: sol kaburgama, kalbimin hemen yanına kırmızı bir gül kazıtmak.

Taslak hazırды, Moskova'ya gitmemizi bekliyordu ve ben de onun baş harflerini kalıcı olarak oraya kazıtarak onu derimde sahiplenmek niyetindeydim.

"Seninle Moskova'ya gelmeyi çok istedim, ama Lazzio & Co'daki işimi gerçekten seviyorum," diye fısıldadı, çatalıyla yemeğini karıştırarak.

"Rus Hazineleli Ulusal Galerisi'nin senin uzmanlığını gerçekten takdir edeceğinden eminim. Ruslan Tchek ile konuştum," dedim, musakka yerken.

"Ekibine katılmanızı çok isteyeceklerini söyledi." Gözlerini kısarak bana baktı.

"Onu tehdit mi ettin?"

Omuzlarımı silktim.

Ailesinin ve metreslerinin hepsinin kafasını kesmekten bahsetmiş olabilirim, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"MikhaİL, yapmadın değil mi?" diye gülerek omzuma hafifçe vurdu.

Sessizce yemek yedik, ara sıra onun utangaç bakışları bizi kesintiye uğrattı. Bacaklarını birbirine sürttü ve birkaç saç telini kulağının arkasına koydu – bu hareketler onun gerginliğini, heyecanını ve başka bir şeyi, tam olarak anlayamadığım belirsiz bir şeyi ortaya koyuyordu.

"Aklında ne var?" diye fısıldadım, yanağını nazikçe okşayarak.

Kafasını salladı, saçları yüzünün etrafına dökülerek onu benim görüşümden sakladı.

Nazikçe çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirdim. "Söyle bana."

Dudaklarını sıkıştırırken yanakları parlak kırmızıya döndü.

Onu çenesinden yaklaştırdım ve kızaran tenini öpme fırsatını kaçırmadım.

"Söyle bana," diye ısrar ettim.

Tereddüt etti. "Burası özel bir plaj mı?"

Kaşlarımı çattım, soru beni biraz şaşırtmıştı. "Evet, hepsi bizim."

Ona verebileceğim en az şey buydu: sadece bize ait, gözlerden uzak bir cennet.

Başını salladı, bakışları dudaklarıma kayd, parmakları gömleğimin açık olduğu göğsüme uzandı, karın kaslarını ortaya çıkardı ve ona keşfetmesi için kolay erişim sağladı.

"Volk..." diye başladı, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı.

Yumuşak bir şekilde homurdandım, kaşımı kaldırarak ona sözlerini dikkatli seçmesi için sessiz bir uyarıda bulundum.

"MikhaİL," diye düzeltti, şakacı bir gülümsemeyle. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Onu kendime çekerek, eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, dilim alaycı bir yol izledi. "Da."

Eli enseme okşadı, dudakları kulağıma yaklaştı, kulak mememi alaycı bir şekilde ısırdı, sonra nazikçe yalayarak yatıştırdı.

"Her zaman... sahilde sevişmeyi hayal etmişimdir," diye yumuşak bir fısıltıyla itiraf etti.

Gülümsedim. "Vse dlya moyey printsessy. Prensesim için her şeyi yaparım."

Onun üzerine oturdum, kalçalarımı onun kalçalarına bastırarak, gözlerimde sahiplenici bir aklıkla ona baktım. Kollarını başının üzerine uzattı ve kahkahası tatlı bir melodi gibi yankılandı - kendim için istediğim karşı konulmaz bir ses.

Kendimi onun üzerine indirerek, onu altımda sabitledim, ellerim başının yanındaki kumu kavradı. Üstü yukarı kaymış, karnını biraz göstermişti. Eğilerek, çıplak tenine sert, hevesli öpücükler kondurdum. Siyah dantelli sütyeni neredeyse hiçbir şeyi gizlemiyordu ve ben her kıvrımı keşfetmenin tadını çıkardım.

Acilen sütyenini çözdüm, meme uçlarını serbest bıraktım ve dilimle emip okşadım.

Yolculuğuma devam ederek, boynuna ulaşana kadar cildinde bir yol izledim ve dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettim.

"Seni parçalayacağım, parçalara ayıracağım ve sonra yeniden inşa edeceğim," diye kulağına inledim. "Sadece ellerimi, ağzımı, kalbimi ve sikimi tanıyacaksın..."

"Mikhaıl, lütfen," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Hiç vakit kaybetmeden bacaklarını ayırdım ve külotunu kenara iterek ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Parmaklarım, ona girerken onun uyarılmasından dolayı parlıyordu.

"Siktir, ver bana, *dorogaya*," diye homurdandım, hızımı artırdım. "İyi bir sürtük gibi benim için çığlık at. İnemelerin sadece benim için; başka kimse duymayacak."

Onu niyetimden daha sert sikmişim, bu sertlik günlerce hissedeceği bir iz bırakmıştı.

Sonra onu kumdan kaldırıp villaya geri taşıdım.

Birlikte duş aldık, temizlenirken ellerimiz ve vücutlarımız birbirimizi keşfetti. Bu sırada, dudaklarına onu ne kadar sevdiğimi fısıldadım.

Bana baktı, gözleri yumuşaktı. "Seni her şeyden çok seviyorum, Mikhaıl."

Sonra yatağa düştük ve başı krem rengi yastığa değdiği anda uykuya daldı.

Ama ben gözlerimi kapatamadım. Neredeyse bütün gece onu izleyerek geçirdim.

Bu yüzden hala havuz başında sinirli bir köpek gibi dolaşıyor ve çok stresli hissediyordum.

Bu sabah yatakta ona bıraktığım sürprizi beğeneceğini umuyordum. Saatiye tekrar baktığımda, kalbim heyecandan hızla atmaya başladı.

Kısa süre sonra, büyük merdivenden aşağı inerken çıplak ayaklarının yumuşak sesini duydum.

Hızla eve geri döndüm ve onu merdivenlerin altında dururken gördüm.

O anda zaman durmuş gibiydi.

Vivienne Westwood'un hafif, ipek, kolsuz beyaz elbisesini giymişti, bu elbiseyi gizlice personele satın almalarını ayarlamıştım. Elbise göğsünü, belini ve kalçalarını sararak her kıvrımını en güzel şekilde vurguluyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu, gergin bir şekilde dudağını ısırarak.

O çok zarif.

"Karım gibi," diye cevapladım, kalbim doluydu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi uzattım ve ona dönmesini işaret ettim. O hareket ederken nefesim kesildi.

"Sen..."	Ben	nefesimi verdim,	sildim	ağzımı
	ağzımı	içgüdüsel olarak sildim.	"U	tebya

zakhvatyvayet dukh."

Başını eğdi, gözleri belirsizlikle doluydu.

Ama ellerini tutup öptüğümde, dudaklarına sözlerimin çevirisini fısıldadım, hemen ardından onları bir öpücükle ele geçirdim.

Nefesimi kesiyorsun.

Ve o gerçekten yapıyor, ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

"Hadi evlenelim	evlenelim," dedi dedi,	gülümsedi.
gülümsemesi	karşı konulmaz	tatlı ve karşı konulması

imkansızdı.

Ve biz de tam olarak bunu yaptık — önceki gece onunla seviştiğim aynı kumsalda.

Gül yaprakları, bu alışılmadık töreni gerçekleştirmesi için hatırı sayılır bir miktar para ödediğim rahibe giden yolumuzu işaret ediyordu.

Orada, son nefesime kadar onu sevmeyi, korumayı, ona bakmayı ve sevmeyi yemin ettim.

Bu, her şeyden önce, ona verdiğim en büyük sözdü.

Epilog

"Aşık iki insan, yalnız, dünyadan izole, bu çok güzel."
— *Milan Kundera*

Sofiya

Bir yıl sonra.

"Hot dog sevmeyen biriyle hiç tanışmadım. Üzgünüm ama bence bu boşanma sebebi olabilir."

Mikhaıl güldü. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın, *dorogaya*."

İkimiz de güldük ve piknik battaniyemizi Central Park'ta serdik. Dasha, New York'a dönüşümüz için bu sürpriz pikniği planlamıştı ve elinden geleni yapmıştı. Salatalar, sandviçler, peynir, meyveler ve hatta ev yapımı limonata vardı.

Ama kocama sosisli sandviç ve erimiş kaşar peyniri ve karamelize soğanlı patates kızartması için yalvarmadan duramadım.

Harika bir eş olan o, tam da istediğim şeyi bana aldı.

Bir gün önce New York'a indiğimizde, Angelo'nun "Athena: Savaş Tanrıçası ve Müritleri" adlı sergisini izlemek için bir hafta kalmayı planladık. Sergi, güçlü kadınlara odaklanıyordu ve en yakın arkadaşım Jade, onu desteklemek için gelmem için bana yalvarmıştı.

Mikhaıl'e gidebilir miyiz diye sordum ve iki hafta sonra onun jetindeydik.

Sergide, Athena'nın muhteşem heykelleri ile efsanevi kadın savaşçılar ve liderler yer alıyordu: Yenilmez ruhuyla savaşın öncülüğünü yapan Jeanne d'Arc; kadınların oy hakkı için yorulmak bilmeden mücadele eden süfrajeterler; Çinli sert savaş generali Lady Fu Hao; Büyük Kiros'u yenen İskit kraliçesi Tomyris; askeri yetenekleriyle tanınan Büyük İskender'in üvey kız kardeşi Cynane; Mısır'ın kurnaz ve zeki hükümdarı Kleopatra; ve yeraltı demiryollarının korkusuz rehberi Harriet Tubman, bunlardan sadece birkaçı.

Büyük İskender'in askeri yetenekleriyle tanınan üvey kız kardeşi Cynane; Mısır'ın kurnaz ve zeki hükümdarı Kleopatra; ve Underground Railroad'un korkusuz lideri Harriet Tubman gibi birçok kadın yer aldı.

Her eserin yanında, onların hikayelerini anlatan ve mücadelelerini ve başarılarını vurgulayan plaketer yer alacak.

Jade, serginin sadece görsel bir şölen değil, aynı zamanda tarihi şekillendiren kadınların cesaretini ve dayanıklılığını sergileyerek ziyaretçilere ilham veren eğitici bir yolculuk olmasını umuyor.

Yarın akşam sergiyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Mikhaıl ile evleneli bir yıl oldu ve geçen ay İtalya'da yıldönümümüzü kutladık.

Floransa'da üç gün geçirdik. Dante Alighieri'nin şehrinde deli gibi hayranlık duydum, onun ruh ikizi Beatrice ile tanıştığı köprüde yürüdüm ve şehrin zengin tarihine kendimizi kaptırdık.

Ardından iki günümüzü Napoli'de geçirdik ve hayatımın en lezzetli margherita pizzasını yedim. Malzemelerin sadeliği ve tazeliği akıllara durgunluk vericiydi.

Son olarak, Mario Gruzio'nun villasında kalarak Positano'ya yerleştik. Kesinlikle büyülydü. Plajda yüzdük, saatlerce güneşlendik ve gelato, arancini ve taze meyvelerin tadını çıkardık.

Rahatlama ve macera arasında mükemmel bir karışımıdı, asla unutmayacağım bir geziydi.

Ayrıca, COO olarak atandığım Rus Hazineleri Ulusal Galerisi'nde çalışmaya başlamamın üzerinden bir yıl geçti.

Dünyanın dört bir yanından gelen sanatçılarla çalışmanın mutluluğunu yaşadım: ressamlar, heykeltıraşlar, illüstratörler, fotoğrafçılar, aklınıza ne gelirse. İşimi çok sevdiğimi söyleyebildiğim için inanılmaz derecede minnettarım.

Son zamanlarda annemle yeniden yakınlaşmaya çalışıyorum.

Onun geçmişini ve yaptığı hataları unutamıyorum ama o benim için hala çok önemli. Artık her hafta şehirdeki en sevdiğimiz küçük Lübnan restoranında buluşup, onun ve benim hayatım hakkında sohbet ediyoruz. Eskiden balerin olduğunu ve dansın onun için özgürlük bulma yolu olduğunu öğrendim. Hatta kendi küçük dans stüdyosunu açtı ve şimdiden yirmi müşterisi var. Onun için gerçekten çok mutluyum.

Birçok tartışmanın ardından, Mikhaıl ve ben hafta içi için ona şehirde bir yer bulmaya karar verdik. Hafta sonları ise, şehrin karmaşasından uzaklaşıp, dinlenip birlikte kaliteli zaman geçirebileceğimiz

şehrin çılgınlığından uzak, huzurlu bir sığınak olan malikaneye kaçtık. Orada rahatlayıp birlikte kaliteli zaman geçirebiliyorduk.

"Vay canına, Dasha gerçekten kendini aştı," dedim, masadaki yemeklere bakarak.

Mikhaïl, sandviçten büyük bir ısırık alarak başını salladı. "Bence gizlice seni şişmanlatmaya çalışıyor."

Limonatadan bir yudum alıp gülümsedim. "Zaten iki kişilik yiyorum zaten."

"Öyle olmalı," dedi, elini karnıma koyup küçük yuvarlaklığını nazikçe okşayarak.

"Her şeyi yesen iyi olur. Ben yokken oğlumuzun seni koruyacak kadar güçlü olmasını istiyorum."

Gülerek, ağızma bir parça gouda peyniri attım. "Ya kız olursa?"

Gülümsemesi genişledi. "O zaman endişelenme, babası kızlarının yanında olacak."

Dasha'nın bizim için hazırladığı lezzetli yiyeceklerin tadını çıkararak Central Park'ta pikniğimize devam ettik. Ekim ayının serin havasında Mikhaïl hafif bir soğukluk hissetti ve beni sıcak tutmak için omuzlarıma hafif bir battaniye örttü.

Geçen ay Positano'da hamile olduğumu öğrendim.

İki hafta boyunca kendimi garip ve başım dönüyor gibi hissettikten sonra, Mikhaïl beni oturttu ve her ihtimale karşı test yaptırmamı önerdi.

Üç haftalık hamile olduğum ortaya çıktı.

Villanın serin fayanslarına oturdum, ellerim titriyordu, boşluğa bakıyordum.

Hamileydim.

25 yaşında, o gece içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve kocamı çağırdım.

Yaralandığımı düşünerek yanıma koştu.

Ona pozitif çıkan testi gösterdiğimde, dizlerinin üzerine çöktü ve karnımı o kadar sıkı kucakladı ki neredeyse nefesim kesilecekti.

"İnanamıyorum," dedi, sesi duygudan boğulmuştu.

"Mutlu musun?" diye sordum çekinerek, hayal kırıklığına uğrayacağından ya da bu kadar erken bir bebek için hazır olmadığından korktuğum için.

Ayağa kalktı, yüzümü tuttu ve beni derin bir şekilde öptü. "Mutlu mu? Sofiya, hiç bu kadar mutlu olmamıştım! Sen inanılmazsın. Ben bu gezegendeki en şanslı adamım."

Şimdi, harika kocamın nezaketi sayesinde, bir aydır her gece yatmadan önce ayak masajı ve tatlı küçük ikramlar alıyorum.

Bunlar Mikhaïl Volkov ile evli olmanın avantajlarından sadece birkaçıydı.

"Alexsei bu sabah bana mesaj attı. Bizim onun evinde akşam yemeği yememizi istiyor," dedi Mikhaıl, patates kızartmasını ısırarak. "Sanırım eski karısı da orada olacak."

New York'ta yaşarken Alexsei ile haftada bir akşam yemeği yediğimiz zamanlarda, kişisel hayatı hakkında nadiren konuşurdu.

Ama bir akşam, birkaç viski içtikten sonra, eski karısı Caia'nın da artık New York'ta yaşadığını itiraf etti.

Onu hayatının aşkı olarak tanımladı, ancak aralarında bir şey oldu ve bu da onun boşanmak istemesi ve Rusya'yı temelli terk etmesine yol açtı. Onun hakkında konuşurken sesinde sevgi ve hüzün karışımı vardı, bu da bana, aralarında ne olmuş olursa olsun

birlikte ne yaşandığından bağımsız olarak ona ikinci bir şans vermesini dilememe neden oluyordu

Birkaç gün önce Mikhaıl, Alexsei'nin Caia'nın tehlikede olduğunu öğrendiğini söyledi. Onu, Caia'yı tehdit eden kişinin kim olduğunu bulana kadar kendi evinde kalmaya davet etti.

Bu yeni yaşam düzenlerinin daha fazlasına yol açıp açmayacağını merak etmeden edemedim...

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi ve beni kendine yaklaştırmak için nazıkçe ensemini tuttu ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Ve seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Başka biri seninle tanışmak istiyor."

Kaşlarını çattım. "Kim?"

Elimi tutup *kendine* doğru çekti.

Gülerek onu şakacı bir şekilde ittim. "Sanırım son birkaç gündür beni yeterince gördü."

Mikhaıl kollarını bana doladı, yüzünü boynuma gömerek kıkırdadı. "Senden asla sıkılmayacak, bebeğim. Asla. Seni çok seviyoruz."

Central Park'ın kalbinde, şehrin hareketli enerjisinin ortasında, derin bir aşk ve sarsılmaz bir bağlılıkla birlikte oturduk. Yolculuğumuz çılgın, tutku, kalp kırıklığı ve kurtuluşla doluydu.

Yine de, tüm bunlara rağmen, ruhlarımız birbirine bağlandı ve bir daha asla ayrılmamaya yemin ettik. Birbirimizin gözlerine bakarken, önümüzdeki zorlukların farkındaydık, ama bunları bir takım olarak kucakladık, verdiğimiz sözlerle birbirimize bağlıydık

ve onurlandırdığımız sözlerle birbirimize bağlıydık.

SON.

Yazarın notu

Bunu okuyorsanız, hayallerimin gerçekleşmesinde çok önemli bir rol oynadınız demektir ve bunun için size derinden minnettarım.

Yazmak her zaman benim sığınağım olmuştur — huzur ve özgürlük bulduğum bir yer. Her türlü iniş çıkışta, iyileşmek için kelimelere sığındım. Yıllardır hikayelerimi dünyayla paylaşmayı hayal ettim ve şimdi nihayet bunu yapma cesaretini buldum.

Bir kitap yayınlamak inanılmaz derecede samimi ve kişisel bir deneyimdir. Bu yolculuk iki yılımı aldı — sevinç, şüphe ve azimle dolu iki yıl. Bazen sayfalarımı tüm kalbimle doldururken, yazdıklarımın yeterince iyi olup olmadığını sorgulayarak güvensizlik ve panik ataklarla boğuşurdum.

Yeterli olmama korkusu genellikle gecenin sessizliğinde ortaya çıkıyor ve özgüvenimin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Ancak, bu şüphe dolu anlarda, sizin cesaret ve destek mesajlarınız bir ışık kaynağı oldu. Harika beta okuyucularım, bana devam etmem için güç verdiniz. Bu yolculuğa neden başladığımı ve her mücadelenin neden buna değer olduğunu bana hatırlattınız.

Bu kitabı yazmak sadece bir hikaye oluşturmak değildi; ruhumun bir parçasını dünyayla paylaşmaktı. Bu süreç kan, ter ve gözyaşı gerektirdi. Derinlere inmeyi, korkularıyla yüzleşmeyi ve her sayfaya kalbimi dökmeyi gerektirdi.

Sevgili okuyucular, teşekkür ederim.

Kitabımı elinize alıp ona bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sözlerime inandığınız ve benimle birlikte bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz kelimelerle ifade edilemeyecek kadar değerli ve her birinize sonsuza kadar minnettarım.

Sinful serisinin dünyasına daldıkça, onu okurken benim yazarken duyduğum kadar keyif almanızı umuyorum.

Bana her zaman inanan wattys'lerime ve Aiman Mengal, Shannon, Vikki'ye — vizyonumu hayata geçirdiğiniz ve

gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Sözlerin gücü, hayallerin gücü ve kurgusal erkeklerin güzelliğine. ;)

Maria Annilla'nın diğ er eserleri

Sinful Promises'da Mikha l Volkov'a açık olduktan sonra, *Sinful Games*'de kar   konulmaz Alexsei Romaniev'in cazibesine kapılmaya hazır olun.

Hazır olun bayanlar, Sinful serisinin dünyasında i ler daha da ateşli ve yaramaz hale gelmek üzere!

Desteg iniz için teşekkür olarak, size bir  n izleme sunuyoruz!

Sinful Games

23 EKİM 2024'TE ÇIKIYOR

"Bir karar verdiğinizde, evren bu kararın gerçekleşmesi için işbirliği yapar."
— Ralph Waldo Emerson

Caia Mankiev

"Sana iki seçenek sunuyorum, Caia."

Damarlarımda hızla atan nabzım ve onun ezici yakınlığı arasında donakaldım. Yakınlığı omurgamda titremeye neden oldu, ama yine de yerimden kıpırdamadım. Kulağıma üflediği nefes, kararlılığımı zayıflatan ve bacaklarımı titretmeye başlayan bir sıcaklık uyandırdı.

"Ya bu gece seninle sevişmeme izin verirsin," kulağıma ısırıldı, ben ses çıkarmamak için dudağıma ısırırken içimi bir titreme kapladı, "ya da seni eve götürürüm ve bu konuşma hiç olmamış gibi davranırız."

Yumuşak bir nefes kaçtı benden.

Babamın bana karşı olan etkisi, ona karşı olan sorumluluğum ve kendi arzularım arasında kalmıştım. Her şeye rağmen, vücudum Alexsei'nin dokunuşunu arzuluyordu. Daha önce hiç bir erkeğin dokunuşunu bu kadar arzulamamıştım — bu yeni, ham ve çok güçlü bir duyguydu.

"Hemen bir cevap istiyorum, Caia."

Kararsız ve çelişkili bir şekilde, arkamda onun sağlam varlığını hissederek ona doğru eğilerek küçük bir adım geri attım. Ellerini kalçalarımaya kaydırды, yüzünü boynumun kıvrımına yaklaştırdı, derin bir nefes aldı ve tam olarak anlayamadığım bir şey mırıldandı.

"Sözlerini kullan," diye boynuma fısıldadı.

Yavaşça başımı salladım, ona dönerek ellerimi göğsüne koydum. Siyah kazağı, güçlü kollarına ve göğsüne sıkıca sarılmıştı, kumaş vücudunu mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Göğsünü okşayarak başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Yapamam..." Sesim titredi ve bir kez daha başımı salladım. "Bunu yapamam, Alexsei."

Onunla yatamazdım. Bu yolda devam edemezdim. Bir kez yeterdi; masumiyetim zaten babam tarafından alınmıştı — yeniden açılmaya dayanamayacak kadar derin bir yara. Yapamazdım. Soğuk görünüşümün aksine, kalbim sadece hayatta kalmak için başka birini kullanmayı haklı çıkaramazdı.

Bir an için kaşları çatıldı. Sonra başını boynuma yasladı, parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı. Sıcak nefesi tenimi okşadı, ardından hızlı bir yalama omurgamdan aşağı titremeye neden oldu. Nemli bölgeye soğuk hava üflediğinde tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu.

"Ama bunu istiyorsun, Caia," diye mırıldandı boynumun kıvrımına, eli hafifçe kıcımlı sıkarken. "Bunu hissedebiliyorum."

O kadar ateşliydim ki, her an bayılabiliyordum gibi hissediyordum.

"Kokuyu alabiliyorum," diye derin bir nefes aldı ve boynuma yaslandı. Kulağımın arkasındaki hassas cildi öptüğünde küçük bir inilti çıkardım. "Ve görebiliyorum," dedi, bakışlarını göğsüme çevirdi, elbisenin içinden meme uçlarımla sert ve sivri olduğunu biliyordum.

Kendime güvenmek için bu elbiseyi giymiştim; kırmızı genellikle bana iyi gelir.

Ama şimdi, tek düşünebildiğim bu elbiseyi çıkarmak ve varlığını unutmaktı.

"Pes et, bebeğim," diye fısıldadı Alexsei, alnını alnıma dayayarak, yoğun, koyu mavi gözleri arzu ile doluydu.

Kafamdaki çelişkili sesler kaotik bir tartışma programı gibiydi.

Bir tarafta, melek gibi bir figür kaçma, eve gitme ve bu çılgınlığın hiç yaşanmamış gibi davranma sözleri fısıldıyordu.

Diğer yandan, diğer omzumdaki yaramaz şeytan isyankar tarafımı körükleyerek, kendimi kurtarmam, büyükannemi korumam ve belki, sadece belki, Alexsei'yi biraz tatmanın özerkliğimi geri kazanmamın ve sonunda sadece kendim için bir şey yapmamın sırrı olabileceğini ısrarla söylüyordu.

Sanki vicdanım zihnimde bitmek bilmeyen bir tartışma başlatmaya karar vermiş gibiydi.

Düşüncelerim dalıp giderken, Alexsei beni lavaboya doğru itti ve bana daha da yaklaşarak, bana baskı yapan şişkinliğini hissedebildiğim kadar yaklaştırdı. Dudakları boğazım boyunca öpücükler bırakarak ilerledi, hızlı atan nabzım onun nefesine karşı zonkluyordu. Çeneme bir öpücük kondurdu, kulağımı nazikçe ısırdı, sonra geriye yaslandı, ellerini lavabonun iki yanına koydu, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, dudakları kırmızı ve parlak.

"Caia, ben..."

Artık dayanamıyordum.

O cümlesini bitirmeden, yüzünü tuttum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Dudaklarımız birleştiğinde bir iç çekiş kaçtı. Bir an durup üst dudağını yakaladım, sonra aniden çekildim.

Yüzündeki şok benimkini yansıtıyordu.

Yavaşça dudaklarını yaladı, gözleri kararırken bana doğru bir adım attı.

Ama ben yana kaçarak kapıya doğru koştum.

Devam edecek... ;)

Yazar Hakkında

Marie Annilla'nın romanları karmaşık, heyecan verici ve baştan çıkarıcı karakterlerle doludur. Hikayelerinde güçlü, cesur kadın kahramanlar ve en vahşi fantezilerinizi ateşleyecek ve rüyalarınızda kalacak erkekler yer alır.

Tek bir amaçla yazıyor: Her kızın, hiç bilmediği bir şekilde arzuladığı erkeği bulmasını sağlamak.

Marie her zaman bir yazar olmak, en çılgın hayallerini hayata geçiren hikayeler yazmak hayalini kurmuştur. İngiltere'nin şirin bir köyünde yaşayan Marie, zamanını okumak, yazmak veya bahçesinin tadını çıkarmakla geçirir. Hikayelerine dalmamış olduğu zamanlarda, yaramaz kedisi Tiger'a numaralar öğretirken bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

